Kör Nokta

KANDI STEINER

Kör Nokta

KANDI STEINER

Kitap Kurdu

booksfer.com
daha fazla e-kitap

Toplumun onları içine yerleştirdiği kutuyu gören ve o boktan şeyi paramparça etmek için amansızca uğraşan kızlara...
Bu kitap sizin için.

BÖLÜM BİR

GIANA

Günlerin en güzelinde, Clay Johnson'ın ayrılık sonrası krizinin kurbanı olmuştum.

Yaz güneşi tepede parlıyor, tenimi ısıtıyordu. Elimde iPad'imle North Boston Üniversitesi'nin Amerikan futbolu sahası boyunca yürürken güz dönemi futbol kampının ilk gününün ardından röportajlar için kenara çekmem gereken oyuncuların listesini kontrol ediyordum. Sonbahar rüzgârı serin bir şekilde esiyor, elmaların ve taze çimlerin belli belirsiz kokusu North Boston Asileri'ne heyecan verici bir yıl daha vaat ediyordu.

Geçen yıl bu zamanlar hem stresli hem de berbat bir haldeydim. Gerçi şu an bile ne zaman bir doksan boyundaki oyunculara emir versem yaprak gibi titriyordum. Ancak şimdi en azından staj deneyimim olmasının ve takımın Halkla İlişkiler Yardımcı Koordinatörü olarak yarı zamanlı işe alınmamın verdiği ortalama özgüvene sahiptim.

Bu *benim* takımımdı. Kendimi göstereceğim yılım, gölgelerden çıkma zamanımdı.

Saha boyunca hızla ilerleyip ihtiyacım olan oyuncuların omuzlarına dokunarak nereye gideceklerini gösterirken karamel rengi buklelerim savruluyordu. Bu sırada sadece üç kez kızarmıştım ve sesimi bir fareden biraz daha yüksek çıkarıp hepsiyle göz teması kurmayı başarmıştım.

İlerleme kaydediyordum.

Oyuncular bu sezon takımdaki yerleri için nasıl savaşacaklarsa ben de buradaki yerimi öyle kazanmıştım.

Umarım zamanla özgüven de gelirdi.

Listemde Clay Johnson için bir röportaj isteği gördüğümde gülümsedim, basın ilişkileri sanatında koçluk yapmanın en kolay olduğu oyuncularından biriydi. Doğal, şapşal ve karizmatikti. Üstelik verdiği yanıtlar da etkili ve düzgündü. Kamera karşısında on dokuz yaşındaki bir sporcu öğrenciden çok, otuz iki yaşında bir profesyonelmiş gibi konuşurdu. Ayrıca bana karşı gayet *iyiydi*. Saygılı ve kibardı. Oyunculara beni takip etmeleri konusunda yaptığım küçük rica işe yaramadığında, onları kollarından dürterek dikkatlerini bana vermelerini sağlayan kişi genellikle Clay oluyordu.

Üstelik erkek güzelinin *sözlük anlamıydı*. Cinsel yönelimi ya da cinsiyet kimliği her ne olursa olsun, kesinlikle karşı konulamaz birisi olduğunu düşünüyordum.

Onu sadece boyundan dolayı değil, aynı zamanda antrenman formasını çoktan çıkardığı ve kasları New England güneşinde parladığı için de diğer oyuncuların arasında kolayca fark etmiştim. Karnındaki pürüzsüz tepeleri görünce ağzımın sularını akıtmamak, ter damlaları kaslarının çıkıntılarından aşağı doğru kayarken onları izlememek için elimden gelenin en iyisini yaptım. Geniş omuzları bronzlaşmış ve sert görünüyor, sanki başka bir dünyaya aitmiş gibi duruyordu. Sanki bir üniversite futbolu kulübünde savunma pozisyonunda değilmiş de bir MMA* dövüşçüsüymüş gibi.

Keskin çene hattını, kemerli burnunu ve dalgınlıkla karıştırdığı dağınık kahverengi ıslak saçlarını hayranlıkla izleyebilmek için kendime yaklaşık yirmi saniye verdim. Elini saçına götürerek kol kaslarını istemsizce gerdiğinde okuduğum mafya türündeki aşk romanının kapağı gözümde canlanmıştı.

* Karma Dövüş Sanatları (ç.n.)

Clay Johnson'ın sert kol kaslarıyla bir adamı havaya kaldırıp çıplak elleriyle boğduğunu hayal edebiliyordum. Serserinin biri ona istediği şeyi söylemediği için ölüm vaat eden sert bakışlarla onu izlediğini.

Gözlerimi hızlıca kırpıştırıp sahaya geri döndüm. Ona doğru yaklaşırken oldukça profesyoneldim.

Etrafındaki çocukların kahkaha sesleri arasında çok sessiz kaldığımı bilmeme rağmen, "Clay," dedim.

Sesimi yükseltmeden önce kıvırcık bir saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırarak gülümsedim.

"Clay, basın mensupları seni bekliyor."

Clay'in yakıcı yeşil gözleri benimkilerle buluştu, bakışları nefesimi kesmişti. Çoğunlukla hem geniş hem de bulaşıcı bir gülümsemenin eşlik ettiği, altın hareli ve kenarları kırışık güzel gözleri bugün... cansızdı.

Donuktu.

Duygusuzdu.

Hatta neredeyse... *kabaydı.*

Clay cevap veremeden ayaklarım arkamdan gelen terli bir kucaklamayla yerden kesildi.

"Giana! Tatlım, aradığın kişi *ben* olmayayım sakın?"

Leo Hernandez, beni etrafımda döndürürken ona karşı koymamam gerektiğinin farkındaydım. Gözlüklerimi burnuma yeniden yerleştirmeden önce ayaklarım tekrar yere basana kadar bekledim.

"Sen de spot ışıklarının altında yerini alacaksın, Leo. Endişelenme."

"Asla endişelenmem," diyerek göz kırptı.

Leo Hernandez, bir koşucuya göre çok seksiydi ve kesinlikle başımın belasıydı. Kamera karşısında kötü olduğundan değil, aksine gayet iyiydi. Beni asıl uğraştıran, sahadan *çıktıktan* sonraki ders dışı etkinlikleriydi. Çocuk güzel bir sarışına ve gece

hayatına nasıl hayır diyeceğini bilmiyordu, işin ucunda bir NFL* sözleşmesi ve beş milyon dolarlık bir ikramiye olsa bile.

Clay'e doğru dönerek soyunma odasına gitmek üzere yanımdan geçerken onu tam zamanında yakaladım.

Ona yetişmek için koşturdum. "Ah, aslında basın mensupları *orada* toplandı," dedim stadyumun diğer ucunu göstererek.

"Umurumda değil."

Sözlerinin bu kadar sert olması beni duraklatmıştı. Başımı sallayıp onu yakalamak için tekrar harekete geçmeden önce sırt kaslarının gerilmesini izleyerek hafifçe titredim.

"Uzun sürmeyecek, sadece beş dakikalık hızlı bir röportaj olacak."

"Hayır."

Kıkırdadım. "Bak, anlıyorum. Kampın ilk günü zor geçiyor. Dışarısı sıcak ve koç da sizi izliyor. Ben..."

"Hayır, anlamıyorsun," dediği sırada terli göğsüne çarpmama sebep olacak şekilde bana döndü. Geriye sıçradığımda beni yakalamaya çalışmadı. Yine de o konuşmaya devam ederken gözlerine bakmak için gözlüklerimi ayarlayarak kendimi toparladım. "Sen bir oyuncu değilsin. Sen takımın bir parçası değilsin. Sen basındansın. Şu anda seninle, onlarla ya da *herhangi biriyle* konuşmak istemiyorum."

Arkasını döndüğünde ani bir acı dalgası vücudumu sardı fakat derin bir nefes alıp hissettiğim acıyı da onunla birlikte vererek sakinleştim.

Sporcu bebeklerle ve onların kaprisleriyle uğraşmak işimin bir parçasıydı.

Bu iş bende.

Clay'e yetiştikten sonra boğazımı temizledim. "Kötü bir gün geçirdiğin için gerçekten üzgünüm. Ancak bu, North Boston Üniversitesi'nde sporcu olmanın bir parçası. Bu yüzden ya bu

* Amerikan Ulusal Futbol Ligi. (e.n.)

kısa röportajı yaparsın ya da koça neden bunu yapmaya zahmet etmediğini açıklarsın."

İşte bu onu durdurdu. Arkasını dönmeden önce ellerini yumruk yapışını ve boynundaki damarların belirginleşmesini izledim. Boynunu kütletti ve sıra halinde bekleyen basın mensuplarına doğru ilerlerken yanımdan hızlıca geçti.

Zaferle gülümsedim.

Ta ki ESPN'den* çok hoş bir kadın muhabirin yanına giderek kendisini, takımını ve daha da önemlisi *beni* rezil edişini dehşetle izleyene kadar.

"Clay, geçen sezon heyecandan yerinde duramadığımız o final maçının ardından, hepimizin North Boston için büyük beklentileri var. Sezon hakkında ne düşünüyorsun?"

Sarah Blackwell, bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedikten sonra elindeki mikrofonu dudakları dümdüz bir çizgi halini almış olan Clay'e uzattı.

"Zamanımızı sizin gibi muhabirlerle konuşarak harcamak zorunda kalmasak futbola daha fazla odaklanabileceğimizi düşünüyorum."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kalbim sıkışırken Sarah kaşlarını çatıp gözlerini kırpıştırdı. Mikrofonu indirmeden önce bana, hemen ardından da kameraya baktı.

Sarah, "Sezon için heyecanlı olduğunuzu biliyoruz ve odağınızı koruma isteğinizi tamamen anlıyorum," derken zoraki bir şekilde gülümsüyordu. Clay'in ifadesiz suratına rağmen profesyonel ve özgüvenliydi. "Geçen sezonun en önemli haberi Riley Novo'ydu, North Boston'ın kadın vurucusu. Bu sezon geri döndü ve artık takım arkadaşın Zeke Collins'le çıkıyor. Bunun takımın dikkatini dağıtacağını düşünüyor musun?"

Clay o daha mikrofonu tam olarak kaldıramadan konuşmaya başlamıştı bile. "Bence özel hayatlarımız; mutsuz, yalnız ve

* 1979 yılında yayına başlayan ve birçok ülkede yayın yapan dünyaca ünlü spor kanalı. (ç.n.)

kendi boktan yaşantısından kaçınmak adına başka birinin ilişkisi hakkında fikir sahibi olacak kadar çaresiz durumda olmayan hiç kimse için önemli olmamalı."

Küfür daha ağzından çıkmadan Sarah mikrofonu geri çekmeye çalıştı ama çok geç kaldığını biliyordum. Bizimle işi bitmeden önce yüzünde garip bir gülümsemeyle başka bir zorlama şaka daha yapsa da kamera kapandıktan hemen sonra Clay'e dik dik bakmaya başladı. "Tam bir profesyonel."

Ancak Clay sadece bana tepeden bakarak, "Başka bir şey var mı?" diye sordu.

Gözümün seğirdiğine yemin edebilirdim ama buna rağmen gülümsedim. Burnundan soluyan patronumun derimi yüzmemesi için uyduracağım bahaneleri düşünürken midem kasılıyordu.

"Burada üniversite haber ekibinden bir öğrencimiz var," diyerek onu diğer oyuncularla röportaj yapan muhabirlerin arkasındaki çit boyunca ilerlettim. "Nazik biri. Ayrıca *yeni*." Clay'i çocuğun bizi beklediği yerin yakınında kısa bir süreliğine durdurdum. Sesimi alçaltarak ekledim. "Bak, neler olduğunu bilmiyorum ama eğer yapamayacaksan..."

Clay cümlemi bitirmeme fırsat vermeden benden uzaklaştı. Hem mikrofonlu çocuğa hem de arkasındaki kameralı çocuğa başını sallayarak selam verdi.

Bu sefer önceki kadar *kötü* değildi ama geçen sezondan bildiğim Clay Johnson'la alakası yoktu.

Sorulara zoraki bir şekilde, konuyla alakası olmayan ukala cevaplarla karşılık verdi. Zavallı çocuk notlarıyla boğuşarak ona başka ne soracağını bulmaya çalıştığı sırada Clay, "Burada işimiz bitti mi?" diye sertçe sordu.

Hemen ardından zavallıcık cevap bile veremeden arkasını dönerek uzaklaşmaya başladı.

Her şey için özür diledikten sonra, Riley ve Zeke'ten bana bir iyilik yapmalarını isteyip beraber geçirdikleri yazı, iki muhabire de anlatmalarını rica ettim. Ayrıca bu yılın sahada sadece takım

arkadaşları olarak değil, bir çift olarak da bulundukları için ne kadar farklı olduğundan bahsetmelerini istedim. Birliktelikleri üniversite futbolunun en önemli haberiydi. Geçen yıl kupayı kazanmalarını sahada öpüşerek kutladıktan sonra Twitter'da gündem olmuşlardı. O zamandan beri de durum değişmemişti.

Neyse ki *onlar* mutlu bir ruh hali içindeydi ve ikisi de kamera karşısında çok iyi konuşuyordu.

Onları kamera operatörünün arkasından dinlerken gülümseyip başparmağımı kaldırdım. Ama bakışlarım, çocuk gibi huysuzlanarak soyunma odasına giden Clay'in sırtında delikler açmakla meşguldü.

Röportaj bittiğinde, Riley beni kenara çekmeden önce muhabirlere beraber teşekkür ettik. Kestane rengi uzun saçları, güneşte oynamaktan açılmış altın rengi çizgilerle kaplıydı. Saçını sıkı bir atkuyruğu yaparken Zeke'in yanağına kondurduğu öpücüğü kabul etti ve sevgilisi duyma mesafesinden çıkana kadar bekledi.

"Sana bir tavsiye," derken kimsenin dinlemediğinden emin olmak için etrafına bakıp sesini alçalttı. "Johnson'ı bir süreliğine rahat bırakmak isteyebilirsin. Maliyah'yla daha yeni ayrıldılar."

Şaşkınlıkla donakaldım. "Ne?"

Yüzümdeki ifadeyi silmeye çalışmak faydasızdı. Clay'i çok tanımıyordum ama lise aşkının onun gözünde her şey demek olduğunu anlamak için buna gerek *yoktu*. Geçen sezon Maliyah kampüsümüze ne zaman gelse Clay onu da peşinden buraya getirmişti. Kendi sahamızda yapılan ikinci maçı kazanmamızın ardından bir röportaj için onu kızdan ayırmakta zorlandığımı *çok net* hatırlıyordum. Instagram sayfasında her zaman onu paylaşırdı ve gönderinin altında da hisleri konusunda oldukça açık davranırdı.

Onunla evlenecekti.

Ama artık birlikte bile değillerdi.

Riley kaşlarını çatarak başıyla onayladı. "Biliyorum. Zavallı

çocuk geçen dönem Zeke'e sürekli onun *doğru kişi* olduğunu söylüyordu." Clay'in soyunma odasına giden stadyum koridorunda kayboluşunu izlediğimiz sırada iç geçirdi. "Berbat durumda."

Omuzlarım çöktü. "Bir şey olduğunu anlamıştım. Geçen sezon boyunca çok mutluydu. Hep... hayat doluydu."

"Şey, aslında onu bir süredir öyle görmedim." Riley yutkundu, hâlâ Clay'in gözden kaybolduğu yere bakıyordu. "Lise aşkıydı."

Biraz empati kurabilmeyi dileyerek iç çektim. Âşık olmak bir yana, daha önce bir sevgilim bile *olmamıştı*. Bu yüzden o anda Clay için hissettiğim tek şey ufacık bir sempatiydi.

Ayrıca bugünkü olayın sonucuyla başa çıkmak zorunda kalacağım için küçük bir hayal kırıklığı yaşıyordum.

"Ona bir eğitim ayarlamam gerekecek," dedim. "Basınla röportaj yapmaya devam etmek zorunda. Bir daha böyle bir şey yaparsa koç *ikimizi de* mahveder."

Riley yüzünde bir acımayla bana baktı ve uzanıp omzumu sıktı. Yanımdan uzaklaşmaya başladığında, "Başka tavsiyen var mı?" diye seslendim.

Omuz silkti, yüzünde hüzünlü bir gülümseme vardı. "Elinin altında bira olduğundan emin ol."

BÖLÜM İKİ

GIANA

Ertesi gün öğleden sonra, Clay'in verdiği röportajın görüntülerini bilgisayarının ekranından izleyen Charlotte Banks, sakinliğin vücut bulmuş hali gibiydi. Sanki daha önce yüzlerce kez izlememişim gibi, oturduğum yerden izleyebilmem için ekranı bana doğru çevirmişti.

Patronumu tanımıyor olsaydım, bağırıp çağırmasını beklerdim. Fakat Bayan Banks ekranı izlerken neredeyse sıkılmış görünüyordu. Ara sıra manikürlü tırnaklarına bakıyor, kollarını tekrar göğsünde birleştirmeden önce tırnak etlerini yoluyordu. Bakır rengi kısa saçlarını düzleştirip mükemmel bir biçimde şekillendirmişti. Saç modeli keskin çene hattını çevreliyordu. Saçının tek bir teli bile bozulmamıştı. Dudaklarındaki kırmızı ruj ve altın sarısı iri gözleriyle, yattığı yerden bir farenin acı çekişini izleyen bir kedi gibiydi.

Video Clay'in hiç alışkın olmadığımız çatık kaşlarıyla kameraya baktığı bir görüntüde durduğunda yutkundum. Sadece gözlerini kırparak konuşmamı bekleyen patronuma bir bakış attım.

"Üzgünüm," diye söze başladım ancak bir elini kaldırıp beni susturdu. Konuşurken sesi, sıcak çikolata gibi yumuşak ve akıcıydı.

"Duymak istediğim şey bu değil. Tekrar dene."

Çenemi kapattım. Tekrar şansımı denemeden önce biraz daha

düşünüp, "Clay ve kız arkadaşı ayrılmış. Benim de röportaj sonrasında haberim oldu. Belli ki basınla uğraşacak durumda değildi. Çok geç olmadan fark edememek benim hatam," dedim.

Charlotte tek kaşını kaldırıp ekranı yeniden kendine doğru çevirdi. Ardından masasındaki not defterine bir şeyler karalamaya başladı.

"Bu durumu öğrenmem iyi oldu," dedi göz teması kurmadan. "Ama yine de duymak istediğim şey bu değildi."

Ortadan yok olma dürtümle savaşarak sırtımdaki her bir kası dik durmak için kullandım. Çenem yukarıda, gözlerimse onun üzerindeydi.

İç çekmeden önce bir süre beni izledi. "Bunu çözebilir misin yoksa çözemez misin?"

Üstü kapalı ithamı ve bunu *sormak* zorunda kalması bile tüylerimi diken diken etmişti. Ama onu suçlayamazdım. İşe başladığım ilk günden beri uğraşmak zorunda kaldığı şeyleri gördükten sonra bunu yapamazdım. Oyuncuların gözlerinin içine bakmak ve olmaları gereken yeri gösterecek kadar yüksek sesle konuşmak için her gün çalışmam gerekmişti.

Evet, çok yol kat etmiştim. Ama daha yolumun olduğunu biliyordum.

"Elbette," diye yanıt verdim. Kendimden emin oluşumun onu ikna edeceğini umuyordum.

"Güzel, o zaman daha fazla tartışmamıza gerek yok." Oda sıcaklığındaki suyundan bir yudum aldı. Bunu biliyordum çünkü geçen yıl stajyerken ona su götürmek işimin bir parçasıydı. "Zamanımı veya enerjimi boşa harcamak istemediğimden bu tür işleri halletmen için sana güveniyorum. Gerekirse stajyeri kullanırsın."

Stajyer.

Charlotte adını söylemeye bile zahmet etmemişti.

Geçen sonbaharda bu pozisyonu hak ettiğimi kanıtlayana kadar aynı durum benim için de geçerliydi. Tabii sezon henüz

başlamadan kendimi zor duruma soktuğum düşünülürse, *geçen yılın* pek de önemi yokmuş gibi görünüyordu. Her şeye rağmen, Charlotte bende bir şeyler görmüş olmalıydı. Potansiyel, cesaret ya da azim. Aksi takdirde burada olmazdım.

O konuşurken bu düşünceye tutunmaya devam ettim.

"Koç Sanders, takımın toplulukla daha çok etkileşime girmesini istediğini söyledi," dedi karşılık vermemi beklemeden. Konunun değişme hızından Clay'le ilgili durumu benim çözmemi istediğini anlamıştım. Artık durum her neyse. "İsteğinin altını doldurmak için bana üzücü, dokunaklı bir hikâye anlattı. Fakat ben açıklamasına gerek duymadan da bunun takıma, dolaylı yoldan da ona fayda sağlayacağının farkındayım. Bu yüzden..." Faresini birkaç kez tıklattıktan sonra telefonum takvim uygulamasının bildirimiyle titredi. "Takımın açık artırması için tarihi kaydedersin."

Telefonuma tarihi eklerken, "Neyi açık artırmaya çıkaracağız?" diye sordum.

"Oyuncuları."

Bir kahkaha patlattım ama Charlotte'ın ciddi olduğunu fark ettiğim an boğazımı temizliyormuş gibi yaparak saklamaya çalıştım.

"Randevu açık artırması yapacağız. Topluluktan katılmak isteyenlerin sunduğu randevu etkinlikleri olacak. Toplanan bütün paraysa hayır kurumlarına bağışlanacak."

"Hangi hayır kurumlarına?"

Eliyle savuşturdu. "Bilmiyorum, birini seçersin."

Bunu da yapılacaklar listeme ekleyerek gülümsedim.

"Artık gidebilirsin," dedi Charlotte. Hemen sonra zarif dirseğini masasının üzerinde dengeleyip parmağını bana doğrulttu. "Johnson'ı kontrol altına al. Kadro Günü'nde Sarah Blackwell'i özel bir röportaj için tekrar davet edeceğim. Sarah'yla konuşurken o çocuğun yüzünün gülmesini istiyorum."

Başımı yukarı aşağı sallayıp izin istemeden odadan ayrıldım

çünkü buna gerek olmadığını biliyordum. Ofisinden çıkıp kapıyı arkamdan kapattığım gibi ciğerlerimi yakmayan uzun, tatlı bir nefes aldım. Bir ejderha kadar yakıcı olan patronumun odayı doldurmayı sevdiği gergin havadan çok daha iyiydi.

Bir sonraki nefeste daha kararlı hissederek ağırlık odasına doğru ilerledim.

Kendimi bildim bileli farklı düşünme, farklı *davranma*, kendime *ve* etrafımdakilere meydan okuma arzusuyla dolup taşan biriydim.

Büyürken hep gölgede kalmıştım. Sinir bozucu derecede yetenekli çocukları olan bir ailenin, sıradan ortanca çocuğuydum. İki ablam ve iki küçük erkek kardeşim vardı. Bu yüzden aileden kimsenin gözüne batmadan arka planda kalabilmiştim.

Ailemin üçüncü kızıydım. Kendi halinde takılan, oldukça sıradan biriydim. Ablalarıma küçük gelen kıyafetleri giymeye mahkûm edilmiştim ve asla kendime ait bir kimlik oluşturma şansım olmamıştı. Ailemin hep istediği iki erkek kardeşim de doğduktan sonra, tavan vantilatörünün üstünde biriken toz kadar görünmez olduğum söylenebilirdi. Yalnızca birinin yoluna çıktığımda, varlığım birini sinir ettiğinde veya birinin alerjisini tetiklediğimde fark ediliyordum.

Ancak ailemdeki kimseye dargın değildim. Kardeşler arasında yapılan karşılaştırmalar beni pek etkilememişti. En büyük ablam Meghan'ın *softball*'da başarılı olmasının ve üniversitede tam burs kazanıp oynamaya devam etmesinin muhteşem olduğunu düşünüyordum. Diğer ablam Laura'nın *MIT*'ye girmesine hayranlık duyuyor, mühendisliğe olan tutkusuyla dünyayı değiştireceğini biliyordum. En küçük kardeşlerim Travis ve Patrick'i de çok seviyordum. Milyon dolarlar edecek doğru fikri buldukları an *Shark Tank'e** çıkacak küçük mucitler olacaklarına emindim.

Aslında arada kaynamayı sevdiğimi bile söyleyebilirdim. Hafta sonlarını odama kapanıp belgesel izleyerek ve kitap okuyarak geçirdiğimde kimse beni rahatsız etmiyordu. Ailemin bütün dikkati kardeşlerimdeydi. Bu yüzden dünyayı ve onu bu ka-

* Girişimcilerin fikirlerini yatırımcılara sunarak desteklerini kazanmaya çalıştıkları bir program. (ç.n.)

dar hayat dolu kılan her şeyi keşfetmek konusunda özgürdüm. Bu da favori vakit geçirme yöntemlerimden biriydi. Tabii ki en sevdiğim müstehcen, yasak aşk romanlarını okurken sayfaların içinde kendimi kaybetmemi saymazsak.

Üniversiteye başladığımda bir planımın olmaması annemi çılgına çevirmişti. Ayrıca, din konusunda kendimi eğitmem ve ne onun ne de papazımızın cevaplayabildiği yeni sorular yüzünden lisedeyken kiliseden uzaklaşmamdan da pek hoşlanmamıştı. Ardından yastığımın altına sakladığım oldukça ayrıntılı motosiklet kulübü aşk romanımı bulmuş, ağzını açık bırakacak bir sahne okumuştu ve, *"Böyle şeyler okuman sonsuza kadar yasak!"* demişti. Sanırım çok yakın olmadığımız buradan belli oluyordu.

Ama hakkını vermek lazım, beni kariyer yapmam ya da kiliseye gitmem için zorlamamıştı. Sadece iç çekip pes ederek odağını aklı başında, Tanrı'dan korkan çocuklarından birine çevirmişti.

Annemin, hatta aslında hiç kimsenin göremediği şey hayatımla ne yapmak istediğime henüz karar vermemiş olmamdı. Çünkü daha hayatın kendisi *hakkında* bile yeterince bilgim yoktu.

New England'ın dışına hiç çıkmamıştım. Hiç erkek arkadaşım olmamıştı ve seks yapmak bir yana, kimseyle doğru dürüst öpüşmemiştim bile.

Hayatın içinde kendime bir rol belirlemeden önce öğrenip tadını çıkarmak istediğim çok şey vardı. Bu yüzden üniversiteye geldiğim anda, kendimi konfor alanımın dışına çıkmaya zorlamış ve karakterime en az uyan bölümü seçmiştim.

Halkla ilişkiler.

Beni -sessiz ve asosyal bir bakireyi- toplum algısından sorumlu olacağım bir işin başına getirmek, elinde patlamaya hazır bir bomba tutmak gibiydi. Tam da bu yüzden sevmiştim. Bu yüzden benim için önemliydi.

Beklenmedik, farklı ve zorlayıcıydı.

Bu alanda her açıdan ustalaşana kadar durmaya niyetim yoktu.

BÖLÜM ÜÇ

CLAY

North Boston Üniversitesi'ndeki ikinci yılım için beklentilerim çok yüksekti.

Geçen sezon oynadığımız final maçını kazanıp üstüne bir de galibiyet rekoru kırdıktan sonra, Büyük Kuzey Konferansı'nda çarpışacak takım olacağımızdan emindim. Hayatımın en güzel sezonlarından birini geçirmiştim. Takıma kolayca katılmayı, her maça girmeyi ve geçen yıl kırdığım rekorları yerle bir etmeyi bekliyordum. Ayrıca bu sezon sadece *bir* sezon sonu maçını değil, yarı final konumunda olan ve bizi Ulusal Şampiyonluk Maçı'na götürecek sezon sonu maçlarından birini kazanmayı da bekliyordum.

Beş yıllık kız arkadaşımın beni terk etmesini ise asla *beklemiyordum*.

Bu durum ne zaman aklıma gelse göğsüm sıkışıyordu. Sevdiğim kızın, *evleneceğimi* düşündüğüm kızın benden bu kadar kolay ayrılabileceği aklımın ucundan bile geçmemişti. Bir yolcu gemisinde rahat rahat eğlenip tropikal güneşin tadını çıkardığım sırada şak diye denize atılmış gibi hissediyordum. Gemi yoluna devam edip beni acımasız sularda bırakırken etrafta tutunacak hiçbir şey, çığlıklarımı duyacak hiç kimse bulamıyordum.

Daha da kötüsü, bu sadece bir ayrılık değildi. En azından arkadaşlarımın çoğunun bildiği gibi değildi.

Maliyah Vail, sadece kız arkadaşım değildi, o benim ailemdi.

Beraber büyümüştük. Ailelerimiz çok yakındı, tek bir anı bile ayrı geçirmezlerdi. Babalarımız üniversiteden beri sıkı dosttu. Ebeveynlerim ayrıldıktan sonra bile, Maliyah'nın annesi iyi olduğundan emin olmak için anneme göz kulak olmaya özen göstermişti.

Ancak annem çoğu zaman iyi değildi.

Bir zamanlar tıpkı bir peri masalı gibi gördüğüm çocukluğum babamın tek bir kararıyla yıkılmıştı. Tek bir gecede, üç kişilik mutlu bir aileden, artık sadece annem ve benden oluşan kırık dökük bir aileye dönüşmüştük. Babam sadece arada sırada beni görmeye geliyordu.

Bize tercih ettiği *yeni* ailesiyle meşgul olmadığı zamanlarda yanımıza uğruyordu.

Maliyah tüm bunlar olurken yanımdaydı. Evliliğinin bitmesiyle nasıl başa çıkacağını bilmeyen ve sonrasında olabilecek en kötü tipte adamlarda teselli bulmaya çalışan annemin geçirdiği krizlerde yanımda olmuştu. Babam yüzünden hissettiğim terk edilmişlik duygusunu anlıyordu. Maliyah'nın babası benimkinin umursamadığı rolü almak için devreye girmiş, büyürken bir babanın öğretmesi gereken her şeyi bana göstermişti. Bunların da ötesinde, futbol oynamanın tüm iyi ve kötü yanlarını öğrendiğim sırada yanımda olan kişi Maliyah'ydı. Bana her fırsatta bir gün başaracağımı, profesyonel bir oyuncu olacağımı hatırlatmıştı.

Sevgilimden ayrılmış gibi değil, sağ kolumu kaybetmiş gibi hissediyordum.

İlişkimizi uzak mesafe sürdürmek zorunda kaldığımız bir yılın ardından *nihayet* tekrar bir araya gelmiştik. Maliyah büyüdüğümüz yer olan Kaliforniya'da yaşarken ben Massachusetts'teydim. Sonunda NBU'ya başlayıp buraya taşındıktan sonra benden ayrılmış olmasını hâlâ sindiremiyordum.

Çok saçmaydı. Yaptığı ayrılık konuşmasının her kelimesini defalarca düşünmüştüm. Mantıklı bir sebep bulmaya çalıştığımda ellerim hep boş kalmıştı.

"Bizimki harika bir ilk aşk hikâyesiydi, Clay. Ama hepsi bu kadar. Sadece ilk aşk," dedi yüzünü buruşturarak.

Üstelik yüzü söyledikleri yüzünden buruşmamıştı. Sanki küçük bir çocuğa neden büyükler için olan hız trenine binemeyeceğini anlatıyormuş gibiydi.

"Biz bir söz verdik," derken yüzüğümü parmağımda çeviriyordum. On altı yaşındayken birbirimize verdiğimiz yüzüklerdi. Resmi olmasa da nikâh yüzüğümüz sayılırdı.

Eline uzandığımda parmağının boş olduğunu fark ettim. Altın yüzük hiçbir yerde yoktu. Suratını buruşturarak elini geri çekerken yutkundum.

"Gençtik," dedi Maliyah. Sanki bu onun kalbimi kırması için bir sebep olabilirmiş gibi. Sanki yaşımız ona karşı hissettiğim aşkı bir şekilde azaltacakmış gibi.

Ya da bana karşı hissettiğini düşündüğüm aşkı.

"Ama nihayet buradasın. Benim okulumdasın."

Cümlem kaşlarını çatmasına sebep oldu. "Burası artık benim de okulum. Amigo takımındayım. Benim de hedeflerim... ve başarmak istediğim şeyler var."

Son cümlesini söylerken bana bakamamıştı. Kendimi kontrol altına almaya çalışırken moralim giderek bozuluyordu. O bakışı biliyordum. Ona beğenmediği bir elbise aldığımda ancak beni üzmemek için elbiseyi beğenmediğini söyleyemediğinde verdiği tepkinin aynısıydı. Silikon Vadisi'ndeki geçmişiyle istediğini elde etmeye alışmış güçlü bir bilişim avukatı olan Cory Vail'den, yani babasından aldığı bakışın aynısı.

Kızının da aynı şeyi yapmasını bekliyordu.

Parçaları birleştirmek yeterince kolaydı ve gerçeği anladığımda şaşkınlıkla donakaldım.

"Yeterince iyi değilim."

Maliyah yere bakmakla yetindi, inkâr bile edemiyordu.

Evleneceğimi ve birlikte bir hayat kuracağımı düşündüğüm kız beni öylece terk etmişti. Tıpkı babamın yaptığı gibi. Oysa ikisi de yanımda kalacaklarına söz vermişti.

İkisinin de ortak noktası bendim.

Fakat yaptıklarım onlar için yeterli değildi.

Kolumu okşarken, "Bu şekilde daha mutlu olacağız," dedi büyüklük taslayarak. "Güven bana."

O anın görüntüsü nemli bir havlunun kalçama sertçe çarpmasıyla zihnimden silinirken, "Ah!" diye bağırdım.

Kyle Robbins bir kahkaha patlattığı sırada kalçamdaki acıya odaklanmıştım. İki büklüm olmuş, bana vurduğu havlu çoktan belinden ayrılıp yeri boylamıştı.

"Dalıp *gitmiştin*, adamım," dedi Kyle. Kahkahalarla gülmeye devam ediyordu. "Fark etmedin bile." Ayağa kalkıp ağırlık odasının öbür ucundaki başka bir takım arkadaşına baktı. "Video çekebildin mi?"

Şakayı kayıt altına almakla görevlendirdiği kişi cevap vermeye fırsat bulamadan Kyle'ı atletinin yakasından sertçe tuttum. Kıvranarak kurtulmaya çalışırken onu daha sıkı kavrayıp göz hizama kadar kaldırdım.

"O boktan videoyu sil, Robbins. Yoksa yemin ederim ki seni o yırtık kirli iç çamaşırından tutup kirişlere asarım."

Neredeyse gülecekti ama atletini yumruğumla daha sıkı kavradığımda gözleri dehşetle parladı. Koluma vurunca onu serbest bıraktım. Ama isteseydim onu uzun süre bu şekilde tutabileceğimi ikimiz de biliyorduk.

"Kahretsin, *birileri* ters tarafından kalkmış," diye mırıldandı.

Takımdan biri telefonunu ona geri uzattı ama çekip gidemeden elinden kaptım. Telefonunu ona geri atmadan önce videoyu kendi elimle sildiğimden emin oldum.

"Eskiden eğlenceliydin," dedi Kyle.

"Sen de eskiden Novo'nun adını başının kenarına kazıtırdın," diye karşılık verdim. Söylediklerim çevremizdeki çocukların saklamayı beceremedikleri boğuk kahkahalar atmasını sağladı.

Kyle'ın yüzü kıpkırmızı oldu. Geçen sezon vurucumuza top yakalama oyununda kaybettiğini ve bu yüzden takımın ceza ola-

rak kararlaştırdığı şeyi yapmak zorunda kaldığı zamanı hatırladığı bakışlarından belliydi.

Ama dişlerini sıkıp göğüs çalışmak üzere yanımdan uzaklaştı. Tepemde vızıldayıp duran sinek, nihayet başkasına musallat olmaya karar vermiş gibi hissediyordum.

Kyle Robbins pislik herifin tekiydi. Ayrıca tüm bu reklam olayından fırsat buldukça faydalanması, zaten sürekli peşimizde olan basın ordusunun dikkatini daha da fazla çektiği anlamına geliyordu. Bu huyundan gerçekten nefret etsem de ona bir şekilde katlanıyordum çünkü çok iyi bir iç açık oyuncusu ve takımın bir parçasıydı.

Gittiğinde ensemi kütlettim. Tekrar *squat press*'e geçerken oyun kurucu ve takım kaptanımız Holden Moore'un meraklı bakışlarını yakaladım.

"İyi misin?" diye sordu. Sanki cevabım umurunda değilmiş gibi davranarak elindeki ağırlıklarla çalışıyordu ama ben öyle olmadığını biliyordum. Holden doğuştan bir liderdi, bu takımda gerçekten saygı duyduğum birkaç oyuncudan biriydi. Burnunu sokmak için değil, umursadığı için soruyordu.

"İyiyim," diyerek pozisyonuma geri döndüm. Ağırlığın üzerindeki mandalı çıkarıp bacaklarım düzleşene kadar platformu geriye doğru ittim. Nefes alırken dizlerimi göğsüme çektim ve ağırlığı tekrar yukarı iterken homurdandım.

On tekrarlık seti bitirdikten sonra mandalı yerine takıp ağırlığı kilitledim. Doğrulup alnımı havluyla silerken kahverengi deriden babetler, *Nike* ayakkabılarımın arasında durdu.

Ayaklarım o küçük babetlerin yanında dev gibi görünüyordu. Ayakkabıların sahibinin kim olduğunu görmek için kafamı bacaklarına doğru çevirirken tek kaşımı kaldırdım. Bacaklarında puantiyeli ince siyah çorap vardı. Bakışlarım önüne kedi burnu ve bıyıkları işlenmiş siyah bir etek ucunu bulduğunda dudaklarım keyifle kıvrıldı.

Gördüğüm anda Giana Jones olduğunu anlamıştım.

Her zaman tuhaf bir kütüphaneci gibi giyinirdi. Rahibe ile yaramaz bir öğrencinin karışımı. Neden olduğunu bilmiyordum ama mütevazılığı gizli bir cinsel çekicilikle karıştırmasını daima karşı konulmaz derecede sevimli buluyordum. Farkında mıydı bilmiyordum fakat boğazlı kazak giydiğinde bikinili kızlardan daha çok dikkat çekebiliyordu.

Soluk pembe kazağını ve altına giydiği beyaz gömleğini inceledim. Bakışlarımı yüzüne çevirdiğim an kollarını göğsünde birleştirdi. Sonunda göz göze geldiğimizde parmağıyla gözlüğünü düzeltti. Kalın saçlarını topladığı örgülü topuzundan fırlayan bir bukleyi fark ettiğimde biraz daha sırıttım.

"G," dedim sesime şaşkın bir hava vererek. Manzarayı daha fazla izleyebilmek için bankta geriye doğru yaslanmıştım. "Bu zevki neye borçluyuz?"

"Giana," diye düzeltti. Gerçi sesi o kadar alçaktı ki neredeyse duyamayacaktım.

Bakışlarım, kalçakemiği boyunca uzanan kedi bıyıklarına takıldı. "Eteğin tatlıymış."

Gözlerini devirdi. "Bugün daha iyi bir ruh halinde olmana sevindim."

Holden, "Seni kandırmasına izin verme," diye bağırdı bankından. "Sen gelmeden iki dakika önce Robbins'in canına okuyordu."

Giana başını iki yana sallayıp tekrar bana odaklanmadan önce Holden'a soru işaretleriyle dolu bir bakış attı. "Konuşmamız lazım."

"Seni dinliyorum, Kedicik."

Bana baktığında yanakları üstündeki kazak kadar pembeleşmişti. Sanki bu lakap yeni bir kişiliğin ortaya çıkmasını sağlamış gibiydi. Korkak ve utangaç ruh halinden sıyrıldı. Omuzlarını dikleştirip çenesini kaldırdığı sırada onu izledim.

"Dün yaptığın gösteriden sonra başım belaya girdi. Basın protokolünü ve kamera önü görgü kurallarını konuşmamız gerekiyor."

Sıradaki setim için tekrar pozisyon alırken göz devirme sırası bendeydi.

"Yaz boyunca bunlarla uğraştım zaten," dedim. Ardından ağırlığı kaldırdım ve sonraki on tekrarımı Giana hâlâ yanımda dikilirken bitirdim. Ağırlığı tekrar kilitleyip oturduğumda bana patronluk taslayan bir gülümsemeyle sırıttı.

"O zaman hiçbir şey anlamamışsın."

"Gayet iyi anladım."

"Dün yaşadıklarımızdan sonra ben tam aksini düşünüyorum."

Omuz silktim. "Demek ki kamera karşısında iyi değilim. Sen de beni ekran önüne çıkarma o zaman. Bu kadar basit."

"Hayır, o kadar basit değil. Sen basının ilgisini çeken yıldız savunma oyuncususun. Ayrıca kamera karşısında berbat falan da *değilsin*. Geçen sezonki her röportajında ne yapacağını çok iyi biliyordun."

"İşler değişir, Kedicik."

Giana dişlerini sıktı. "Bana öyle demeyi kes."

Takımdan biri belli belirsiz *miyavladı*. Ağırlık odasında bir kahkaha tufanı daha koparken ben de kendimi gülmemek için zor tuttum.

Giana burnundan soluyarak parmağını göğsüme doğrulttu. "Bu akşam takım toplantılarından sonra benimle zorunlu bir halkla ilişkiler toplantın var. Öğrenci Birliği'nin yanındaki kafede, saat tam sekizde. Geç kalırsan koça hesap verirsin. Anlaşıldı mı?"

Kendini savunduğunu, sesini yükselttiğini ve cevabımı beklerken çenesini bana doğru kaldırdığını görünce içim takdir duygusuyla dolmuştu.

"Evet, efendim," diye mırıldandım ama kendimi tutamayıp tekrar eteğine doğru baktım.

Hakkını vermem lazımdı, baktığımı fark etse bile görmezden geldi. Arkasını dönüp zarif adımlar atarak uzaklaşırken neredeyse elindeki iple kol çalışan Hernandez'e çarpacaktı. Leo'nun

yumruklarından tam zamanında kaçabildi ama bu sefer de az kalsın bacak uzatma makinesine çarpıyordu. Neyse ki hafifçe dönüp ondan da kurtulmayı başardı.

Ağırlık odasından çıkmak için zikzaklar çizerek ilerleyişini izledim. Odadan çıkana kadar onun dikkatimi dağıtmasından ne kadar hoşlandığımı fark etmemiştim.

O gittikten sonra yine tüm düşüncelerim Maliyah'ya kaydı.

BÖLÜM DÖRT

CLAY

"Ona *bayılacaksın*, Clay," dedi annem telefonda. Arkadan duyulan tabak çanak seslerine bakılırsa akşam yemeği hazırlıyor olmalıydı.

Yorucu bir kamp gününün ardından, küçük halkla ilişkiler tazeleme dersimiz için Giana'yla buluşmak üzere kampüse gidiyordum. Annemin yeni erkek arkadaşını dinleyecek havamda değildim.

Ama başka seçeneğim yoktu.

"O gerçek bir beyefendi. İşinde de ciddi." Duraksadı. "İlişkimiz konusunda da öyle ki bu hoşuma gidiyor."

Beni görmemesine rağmen gülümsemek için kendimi zorladım. Böylece gülümsemem belki sesime de yansır ve ona inandığımı düşünürdü. "Harika birine benziyor, anne."

"Noel için eve geldiğinde sen de görürsün zaten." Bir duraksama oldu. Ardından, "Peki, sende ne var ne yok? Futbol nasıl gidiyor?" diye sordu.

Cevaplamadan önce iç çektim ama aslında sorduğu için minnettardım. Bu sayede annemin iyi olduğunu anlamıştım çünkü tüm aramayı kendisi ve sorunları hakkında sızlanarak geçirmemiş, benim de halimi hatırımı sormuştu. Öyle yapsa da dert değildi gerçi. Ne olursa olsun onun yanındaydım.

Yine de aynı olayları defalarca tekrarladıktan sonra bu adamın diğerlerinden farklı olacağına inanmakta zorlanıyordum.

Ben sekiz yaşındayken babam bizi terk ettiğinden beri, zavallı annem kırık kalpler dönme dolabında sıkışıp kalmıştı.

Döngü hep şöyle ilerlerdi:

Genellikle Los Angeles'ta garsonluk yaptığı aşırı derecede pahalı restoran *Le Basier*'de yeni biriyle tanışırdı. Annem çekici bir kadındı, delici yeşil gözlerimi ve kendiliğinden bronzlaşmış gibi görünen cildimi ondan almıştım. Dolayısıyla her zaman güzelliğine âşık olan adamları eve getirirdi. Üstelik alımlıydı da. Bu yüzden genellikle erkekler kendi istekleriyle onun ağına düşerdi. Hepsi annemin enerjisine hapsolmaktan memnundu.

Sorun şuydu ki, ilişki ciddileşmeye başlayıp güzel zamanlar sona erince annemle başa çıkmanın zor olduğunu fark eder ve onu terk ederlerdi.

Her seferinde onu daha da çok yaralayıp giderlerdi.

Babamın çekip gitmesi annemi mahvetmişti. *İkimizi* de mahvetmişti. Özellikle de hızla başka bir kadınla beraber olup iki çocuk yapması ve bizi içermeyen yepyeni bir hayat kurması. Buna babamdan *önceki* travmatik flörtlerini de ekleyince annemin bazen neden... *aşırı* davrandığını anlayabiliyordum.

Çoğu adam buna katlanamamıştı. Zor zamanlar yaşadığında yanında duramamışlardı. Panik atak geçirdiğinde onun elini tutup duymaya ihtiyacı olduğu şeyleri söyleyememişlerdi. Kıskançlık ve paranoya krizleri gelip onu kasırga gibi vurduğunda, sığınaklara kaçıp onunla beraber bu durumu atlatamamışlardı.

En kestirme kaçış yolunu seçip onu hasarla baş başa bırakmışlardı.

Ayrılırken de onu deli, dırdırcı, kıskanç, kaltak, psikopat ve güvenilmez bir kadınmış gibi hissettirdiklerinden emin oluyorlardı. Böyle hissetmesi için ona birçok neden *sunduklarını* gerçeğine girmiyordum bile.

En sonunda parçaları toplamak hep bana kalıyordu.

İşte o zaman da annemin *diğer* yanına kendimi hazırlıyordum.

Mutluyken ve her şey yolundayken annemin gözlerinin içi gülerdi. Onun yanında olmak hem eğlenceli hem de bilinmezdi. Motivasyonla dolu, azimli ve her konuda tutkuluydu. Hayatımda olup bitenle ilgilenir, evimizi derli toplu tutmaya dikkat ederdi. Fakat en önemlisi, o an hayatındaki adamla olan ilişkisine özen gösterirdi.

Ama terk edip gittiklerinde?

Tam bir felakete dönüşürdü.

Annem ben kendimi bildim bileli içerdi. Aradaki fark şuydu ki ben küçükken ve annemle babam beraberken genellikle bir şişe şarap içerlerdi. Böylece gece, mutfakta gülüşüp dans etmeleriyle sonlanırdı.

Ama annemin içmesi babamdan sonra biraz değişmişti.

Tek başına kasalarca bira içerdi. Ardından o tuvalete yapışmış halde ağlayıp çığlık atarken ben de saçını tutar ya da ensesine soğuk bez bastırırdım.

Bu da döngünün bir parçasıydı. Biriyle beraberken aşk sarhoşu, terk edildiğinde ise darmaduman olurdu.

Çok kötü ayrılıkların ardından uyuşturucu kullandığı bile oluyordu. Bazen depresyonun onu ele geçirmesine izin verirdi. Bazen de işinden kovulma raddesine gelirdi. Öyle ki bunca zaman nasıl aynı yerde kalabildiğine şaşırırdım. Tüm birikimlerini saçıp savurur, ardından başını öyle belalara sokardı ki tek çocuğundan para istemesi gerekirdi. Vermezsem de kendimi suçlu hissetmemi sağlardı.

Gerçi ben de her seferinde verirdim.

Bütün birikimimi harcamam, yazlarımı çalışarak geçirmem ya da *Playstation*'ımı satmam gerekse bile önemli değildi.

Anneme asla sırtımı dönmezdim.

Tabii ki dönemezdim. Babam bana sırtını dönerken *o* dönmediğinden beri böyle hissediyordum. Mükemmel değildi ama

her zaman yanımdaydı. Bu yüzden ona bankadaki son kuruşumu, hatta sırtımdaki gömleği bile verirdim.

Ama bu, durumumuza üzülmediğim anlamına gelmiyordu. Özellikle de büyüdükçe onun yaşadığı bu döngünün beni çok fazla mahvettiğini fark ediyordum.

Kampın şu ana kadar nasıl gittiğine dair anlattıklarımı, "Kadro Günü de çok yaklaştı," diye bitirdim. "Bakalım neler olacak."

"Takımın yıldızı sensin, bebeğim," dedi tereddüt etmeden. "Farkında bile olmadan başlamış olacaksın. Bir de bakmışsın, milyonlarca dolarlık bir NFL anlaşması imzalamış ve annene deniz kenarında büyük bir villa almışsın."

Gülümsedim, benimle ilgili kurduğu hayali binlerce kez duymuştum. Futbolda yetenekli olduğumu fark ettiğimizden beri aynı hayali kuruyordu. On iki yaşımdayken, bir maçtan sonra üzerimdeki kirli formalar ve kramponlarla beni karşısına alıp konuştuğunu hatırlayabiliyordum. Arkamda durup aynaya bakmamı istemişti. Elleri omuzlarımdaydı, gözleri yansımamdan benimkine kenetlenmişti. *"Sen benim yaşadıklarımı yaşamayacaksın, Clay. Sen zengin olacaksın."*

"Futboldan bahsetmişken sana Brandon'ın da eskiden oynadığını söylemiş miydim?" Annemin sorusu beni anılarımdan çekip aldı. "Lise takımında ana oyun kurucuymuş."

Ruhsuz bir şekilde gülümsedim. Öğrencilerin örtülerin üstüne yayılıp elektronik sigara içerek akşamın tadını çıkardığı üniversite avlusundan köşeyi döndüğümde kafenin logosu görünmüştü.

Bunun nasıl bir his olduğunu merak ettim. Yaptığın spor her anını tüketmezken sıradan bir üniversite öğrencisi olarak zaman geçirmek nasıl bir histi acaba?

"Noel'de her şeyi konuşacağımıza eminim," dedim. "Kapatmam lazım, anne. Bir toplantım daha var."

"Bu saatte mi? Seni oldukça meşgul ediyorlar, öyle değil mi?" Kıkırdadı. "Seni seviyorum, bebeğim. Bu hafta içinde yine ararsın." Duraksadı. "Sen... Maliyah'yı gördün mü?"

Adını duyduğum an kanım buz kesmişti. "Hayır."

Ayrılığımız sadece ikimizi değil, ailelerimizi de etkiliyordu ve bu... yarama tuz basıyordu. O kadar uzun zamandır beraberdik, o kadar çok şey atlatmıştık ki annemin Maliyah'yı kızı gibi gördüğünü biliyordum.

Bazı zamanlar anneme benden bile daha yakındı. Kadın olmadığım için asla anlayamayacağım şeyler üzerinden bağ kuruyorlardı.

"Peki," diye söze başladı ama sonra söyleyeceklerini toparlamaya çalışırken biraz duraksadı. "Sen sadece futbola odaklan. Geri kalan her şey kendiliğinden yoluna girer."

"Seni seviyorum, anne," demeyi başarabildim.

"Ben de seni. Şey, bir de..."

Başka bir şey daha sormasına fırsat vermeden telefonu kapattım. Kafenin önünde kısa bir an sessizlik ve rahatlamayla duraksadım. Akşam esintisi ılık ve hoştu. Hâlâ yeşil olan ağaçlarda yazın son demlerini görebiliyordum.

Derin bir nefes aldım. Oksijen dışında bir şeyin göğsümü bu kadar yakabilmesinden nefret ettim. Maliyah benden ayrıldığından beri yeni gerçekliğim buydu.

Zaten uzun bir gün olmuştu. Yapmak istediğim son şey kameraların karşında ışıldamadığım için azar yemekti.

Ama emir Koç Sanders'tan geliyordu. Ana kadrodaki yerimi tehlikeye atmadan bundan kaçamazdım.

Dolayısıyla son kez iç çekip cam kapıdan içeri girdim. Cam kapının üstündeki küçük zil geldiğimi haber verircesine çınladı.

Rum & Roasters kampüsteki az sayıda bardan biriydi. Muhtemelen kampüs *dışındaki* barlara kıyasla daha medeni ve gösterişten uzak olduğu içindi. Hiçbir zaman uydurma sahte kimlikleriyle kafaları güzel, yaşı tutmayan üniversite öğrencileriyle dolu olmazdı. Aksine, içki içebilecek yaşta ve dans pistinde birbirlerine sürtünmek yerine sakin bir akşam geçirip canlı müzik dinlemeyi tercih eden üst sınıf öğrencileri içindi.

Bu onların kaybıydı.

Yine de karanlık kafeye girdiğimde servis edilen her içkinin kokusunu bastıran eski kitap, mum ve kahve kokusuyla sarmalanmanın rahatlatıcı bir yanı vardı. Genelde gittiğim barların kokusundan çok daha hoştu. Farklı bir ortam olduğunu itiraf etmeliydim.

Köşedeki küçük sahnede bir adam akustik gitarını çalıp usulca şarkı söylüyordu. Ancak sesi karanlık mekânda, mum ışığıyla aydınlanmış masalarda oturanların sohbet edebileceği kadar alçaktı.

Barın önünde durup Giana'yı arayarak masaları taradım. Köşedeki masalardan birinde öpüşen çifti görünce midem üzüntüyle kasıldı ama hemen bakışlarımı çevirip aradığım kişiyi bulana kadar etrafa bakınmaya devam ettim.

Mum ışığı ve etraftaki gölgeler sakin yüzüne yansıyordu. Gözleri kocaman olsa da bakışları yumuşacıktı, dudaklarında hafif bir tebessüm vardı. Küçük ellerinin arasında komik bir şekilde büyük görünen bir kupa köpüklü kahve tutuyor ve şarkıyı dinlerken bazen de içeceğini yudumluyordu.

Şarkıyı *gerçekten* dinliyordu.

Sabah giydiği mütevazı ama seksi çoraplar tarafından sarmalanan bacaklarını üst üste atmıştı ve küçük ayağıyla ritim tutuyordu. Şarkıyı bilmiyordum ama Giana'nın müzisyeni seyrederken şarkı sözlerine sessizce eşlik ettiğini görebiliyordum.

Adam gitarından başını kaldırıp ona baktığında öyle kızarmıştı ki, mekânın loş ışıklarında bile yanaklarındaki pembeliği görebiliyordum. Bakışlarını hızlıca kaçırdı ve gözlerini kahvesine sabitleyerek gülümsememeye çalıştı. Başını kaldırdığında adam sahneye yakın oturan birkaç kıza göz kırpıyordu.

Uyanan merakım beni gülümsetti ve oturduğu masaya doğru yürüyüp gitarlı adamla arasına girdim.

Manzarasını bozduğumda beni gördüğüne şaşırmış gibi gözlerini kırpıştırdı. Sanki beni davet ettiğini -daha doğrusu gelme-

mi *emrettiğini*- unutmuş gibiydi. Birden irkildi, kupasını masaya bırakırken neredeyse kahveyi dökecekti. Gözlüğünü düzeltip acceleyle ayağa kalktı.

"Gelmişsin."

Tek kaşımı kaldırdım. "Gelmek zorunda değil miydim?"

"Şey, evet. Ben..." Karşısındaki sandalyeyi işaret etmeden önce eliyle geçiştirerek şaşkınlığını bir gülümsemeyle gizledi. "Bira falan ister misin?"

Ona attığım bakış yeterli bir cevaptı. Kalabalığın arasından geçen garsona elini kaldırdı.

Garson hiç vakit kaybetmeden kimliğimi istedi. Neyse ki, Kyle Robbins sayesinde oldukça gerçekçi bir sahte kimliğim vardı. Çok iyi bir iç açık oyuncusu olmasının dışında, iyi olduğu *tek şey* buydu. Ondan, sinir bozucu bir kardeşten daha çok nefret etmem için yeterli bir sebepti.

Biram geldiğinde Giana dirseklerini masaya dayayarak ellerini kavuşturdu ve bana baktı.

"Geldiğin için teşekkür ederim."

Başımı yukarı aşağı salladım.

"Bak, çok konuşarak seni rahatsız etmek istemiyorum. Burada olmaktan ve akşam çalışmaktan en az senin kadar hoşlanmadığım konusunda emin olabilirsin." Yüzüne düşen saçını geri itmek için duraksadı. Bütün gün toplu olan saçını açtığını, asi altın sarısı ve kahverengi saç tellerinin yüzünü taç gibi çerçevelediğini fark etmiştim. Yanakları çillerle kaplıydı. Büzdüğü dudakları ise dolgundu. "Bunu çabucak gözden geçirip sorunumuzun çözümünü bulabilir miyiz? Böylece çok ihtiyaç duyduğumuz güzel bir uyku çekebiliriz."

"Tam olarak ne sorunumuz var ki?"

"Ah, bir ESPN muhabirinin neredeyse kafasını koparman dışında mı?" Omuz silkti, ardından dizüstü bilgisayarını çantasından çıkarıp masanın üzerine koydu. "Başka bir sorunumuz yok."

"Tam bir baş belasıydı. Hepsi öyle."

"Geçen sezon tüm kayıtlarını yayınlayıp senin bir sonraki Ronnie Lott olduğundan bahsederlerken bunu umursamıyordun ama."

"Evet, geçen sezondan bu yana çok şey değişti."

"İlişki durumun gibi mi?"

Sözleri suratıma bir tokat gibi çarpmıştı. Her zaman içine kapanık olarak gördüğüm kızın verdiği yanıtı duyunca şaşırarak geri çekildim.

"Kaba davranmak istemedim," diyerek çabucak toparlamaya çalıştı. Yeniden eski uysal haline dönmüştü. Sesi daha sakin, tereddütlü çıkıyordu. "Anlıyorum. Yani... bir ayrılığın ne kadar zor olduğunu *hayal edebiliyorum*, özellikle de lise aşkınla."

"Bu konuda bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?"

Bana bir bakış attı. "Bilmek benim işim. Senin iyi olduğundan emin olmak da öyle."

"Bunun içimi rahatlatması mı gerekiyor, Kedicik?"

Geri çekilip sandalyesine yaslandı. "Bu işi çabuk ve acısız bir şekilde halledelim, tamam mı? İşbirliği yaparsan biranı içtikten sonra buradan gidebiliriz."

İç çekip dizüstü bilgisayarını işaret ettim. Biramdan büyük bir yudum alırken yaptığı işi bitirmesini bekledim.

"Bayan Banks, konuşmayı reddettiğin muhabiri Kadro Günü için tekrar davet etti. Ona özel bir röportaj vermeni istiyor." Giana'nın gözleri benimkilerle buluştu. "Önümüzdeki birkaç hafta içinde kafanı toplayıp muhabir geldiğinde *düzgün* bir röportaj vereceğine söz verirsen, o zamana kadar seni rahat bırakabilirim."

"Beni rahat bırakmak derken?"

"Basınla ilgili hiçbir şey planlamayacağım. Ne bir röportaj ne de *podcast*. Hatta Kadro Günü'ne kadar fotoğraf çekimi bile olmayacak." Bilgisayarına bir şeyler yazdı. "Kamera karşısında nasıl davranacağın konusunda bir eğitime ihtiyacın olmadığını *biliyorum*. Konu bu olduğunda en çok güvendiğim insanlardan birisin." Duraksadı. Bana bakarken parmakları tuşların üzerin-

de bekliyor, ekranının beyaz ışığı yüzüne yansıyordu. "Ama iyi olmadığını görebiliyorum. Sırtına daha fazla yük bindirmek istemiyorum. Sence... bu adil bir anlaşma mı?"

İyi olmadığımı söyleyişinde ciğerlerimi sıkıştıran bir şey vardı.

Başımla onaylamayı başardım.

"Güzel," dedi. Yazmaya geri dönmeden önce, omzumun üzerinden müzisyenin tekrar çalmaya başladığı yere baktı.

Anında kızarmıştı.

Gözlerimi kısarak Giana'nın adamdan bakışlarını ayırıp bilgisayarına geri dönmesini izledim. Adamı iyice görebilmek için kolumu sandalyenin arkasına atıp arkama döndüm.

Mikrofona doğru usulca konuşarak, "Sıradaki parça güzel bir kız için yazdığım özel bir şarkı," dedi. Hemen sonra ayaklarının dibindeki masada oturan farklı bir kız grubuna tekrar gülümsedi. Kızlar adamın ilgisiyle ışıldadılar. Ardından gitarını çalıp şarkısını söylemeye başladı. Koyu kahverengi botları oturduğu bar taburesinin alt basamağında ritim tutuyordu.

Koyu renk kabarık saçları, kirli sakalı ve koyu göz altı torbaları vardı. Akşamdan kalmış gibi görünüyordu ama bu görüntü acı çeken sanatçı klişesine bir hava katıyor olabilirdi. İddiaya girerim ki üstündeki gömlek Giana'nın giydiğinden daha küçük bedendi ve altında da yırtık siyah dar kot pantolon vardı.

Yanındaki bahşiş kavanozunun üzerindeki tabelada *Shawn Stetson Müzik* ismiyle birlikte Instagram ve Venmo* adresi yazıyordu.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup sandalyeme geri yaslanırken alay etmemek için kendimi zor tutuyordum. Kısa bir süre bekledikten sonra Giana'ya doğru eğildim.

"Gitarist çocukla aranda neler oluyor?"

Soruyu sorduğum sırada Giana kahvesini içmek için dudaklarına götürüyordu. Birden kupa elinde tehlikeli bir şekilde sallandı ve kahvenin bir kısmı bilgisayarına döküldü. Küfredip kupayı

* Para gönderimi yapılmasını sağlayan mobil ödeme uygulaması. (ç.n.)

tekrar masaya koydu. Kahvenin sıçradığı yerleri aceleyle sildi ve öfkeden kızarmış yanaklarıyla başını iki yana salladı.

"Ne? Sen neden bahsediyorsun? Shawn Stetson'la *aramda* hiçbir şey yok."

Burnundan ses çıkararak gergin bir kahkaha atınca iki kaşım birden havaya kalktı.

Ona gerçekten adı ve soyadıyla mı hitap etmişti?

"Çok ikna edicisin," diye mırıldandım yanıt olarak.

Dudaklarını büzüp daha dik oturdu ve omuzlarını geriye attı. "Ne kastettiğini bilmiyorum. Her neyse, biz konumuza geri dönelim..."

"Ondan hoşlanıyorsun."

Şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Ne yaptığını fark ettiğinde de ağzını hemen kapattı. "Kesinlikle *hayır*..."

"Ondan o kadar çok hoşlanıyorsun ki kalabalık bir barda onunla göz teması kurmaya bile dayanamıyorsun."

Giana'yı hiç bu kadar panik halinde görmemiştim. Hızlıca bilgisayarını kapatıp çantasına soktu. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

Sadece gülümseyerek dirseklerimi serin ahşap masaya dayadım ve Giana'ya doğru eğildim. Haftalardır göğsümü işgal eden duyguların yerini tamamen bambaşka bir şey almıştı. Bu bir bakıma heyecan vericiydi. Başkalarına yardım etmeyi seven bir tarafım, kışın son buzlarını üstünden atan bir ağaç gibi çözüldü.

O eriyen buzun altındaysa bahar kadar taze bir umut çırpınıyordu. Aklımda bir fikir çiçek gibi filizleniyordu.

Belki de yabani bir ot gibi.

"Sana yardım edebilirim."

"*Yardım mı?*"

Sol gözünün üstüne düşen bir parça saçı geriye itti. Ona daha da yaklaştığımda göğsüme baktı. Sanki masanın üstünde kalırlarsa benimkilere dokunmasından korkuyormuş gibi ellerini kucağına indirdi.

"Benimle sevgili ol."

Gözleri fal taşı gibi açılırken benimkilere kilitlenmişti. Yine o alaycı kahkahasından patlattı.

"Ya da en azından sevgiliymişiz gibi *davran*."

Teklifim daha fazla gülmesine sebep oldu. Onunla birlikte gülmediğimi fark ettiğinde rengi atmaya başladı. Bir eli masanın kenarını tutarken diğerini alnına götürmüştü. "Galiba bayılacağım."

"Lütfen yapma. *Shawn Stetson*'ı erkek arkadaşın yapma yolculuğumuz için zor bir başlangıç olur."

Maliyah'yı geri kazanma yolcuğum için.

BÖLÜM BEŞ

GIANA

"Delisin sen."

"Delicesine dâhiyim," diye kendini savundu Clay. Bana doğru iyice eğilirken dirseklerini aramızdaki masaya dayamıştı. Clay'in ağırlığı altında masanın ince ayakları sallanıyordu. Küçücük masaya kıyasla kollarının büyüklüğü neredeyse komikti.

"Bu çok... *saçma*."

Gözlüğümü düzeltirken soğuk parmak uçlarım sıcak yanaklarımı değdi. Bacaklarımı çözüp tekrar üst üste attım. Daha sonra kollarımı kavuşturdum. Beden dilim bu konuşmadan ve Clay'in teklifinden ne kadar rahatsız olduğumu gösteriyordu.

Clay Johnson'a ayrılığından sonra basınla arasını iyi tutmak için eğitim vermeye gelmiştim. Sonuçta bu ayrılık sadece kendisine değil, bütün takıma acı çektiriyordu.

Shawn Stetson'dan hoşlandığım için benimle dalga geçmesi ya da adamın dikkatini çekebilmek uğruna beni saçma sapan sahte bir ilişkiye sokması için burada *değildim*.

Hoşlandığımı *anlamış* olması bile yeterince utanç vericiydi. Hiçbir şekilde belli etmediğimi sanıyordum. En azından Shawn henüz benim farkıma varamamıştı. Geçen dönem çaldığını duyduğumdan beri, fırsatını bulduğum her an onu takip ederek kampüste çaldığı yerlere gitmiştim.

Ona olan hayranlığım için en sevdiğim kitaplardan biri olan *Thoughtless*'ı * suçluyordum.

S.C. Stephens**, Kellan Kyle karakterine âşık olmamı sağlamıştı. Kitabı bitirip tamamen lanetlendiğimde, hiçbir şey yapamayıp başka bir kitap bile okuyamadığımda *Rum & Roasters*'ı keşfetmiştim.

İşte oradaydı, Shawn Stetson. Düşüncelere dalmıştı, gizemliydi, esmer ve yakışıklıydı.

"Bak, G," dedi Clay.

"Giana," diye düzelttim.

"Sana tekrar Kedicik dememi mi tercih edersin?"

Kendi sevimli şakasına sırıtırken gözlerim kısıldı.

"Ben bir erkeğim ve bu yüzden erkeklerin ne istediğini biliyorum. En azından çoğu heteroseksüel, aklı başında olan erkeğin. Bak sana söylüyorum. O adam var ya?" Shawn'ın sahnede çaldığı yeri parmağıyla işaret etti. Barın geri kalanı, yumuşak bir spot ışığının onu aydınlattığı yere kıyasla karanlıktı. "Gizemli bir kadın istiyor. İlham perisi olabilecek, peşinden koşacağı, kendi kulvarının dışında birini istiyor."

Clay'in devasa parmağını iki elimle tutup aşağı indirmeden önce gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Shawn'ın görmediğinden emin olmak için hızlıca bir bakış attım.

"Şükran Günü'ne kalmadan kapında yatmasını sağlayabilirim."

Yanaklarım öylesine alev almıştı ki yüzüme düşen saçlarımın yanmasından korkuyordum. "Bunu isteyeceğimi de nereden çıkardın?"

Clay tek kaşını kaldırdı.

Peki, demek ki şu an bir reklam panosu kadar kolay okunabiliyorum.

Bir süre Shawn'ı izledikten sonra Clay'e doğru bakarak dudağımın içini ısırdım. "Benim farkımda bile değil," diye fısıldadım.

* (İng.) Düşüncesiz. (e.n.)

** Amerikalı olan yazarın gerçek adı Susan Eloise Stephens'tır. Özellikle genç yetişkin ve romantizm türlerindeki romanlarıyla tanınır. (e.n.)

"Yardımcı olabileceğim bir başka konu daha," derken kocaman eliyle kendini işaret etti. "Bu kampüsteki *herhangi birinin* Clay Johnson'ın dikkatini çeken kızı görmezden gelebileceğini düşünüyor musun?"

Ukala iması yüzünden gözlerimi devirsem de tespitine karşı çıkamadım.

Haklıydı.

O devasa kasları ve delici yeşil gözleriyle Clay, North Boston Üniversitesi'nin kampüsüne girdiğinden beri piyasanın dışındaydı. Bu durum her kızı bunalıma sürüklüyordu. Maliyah'yla ayrıldığından beri sefil bir pislik olmasına rağmen takımın hayranları asla peşini bırakmıyor, ilgisini çekebilmek için yalvarıyorlardı.

Yine de...

"O bir müzisyen," dedim kollarımı kavuşturarak. "Muhtemelen futbol çok da umurunda değildir."

Tabii ki de evren benimle eğlenmeyi seviyordu çünkü tam o anda Shawn çaldığı şarkıyı bitirmişti. Gitarını birkaç kez tıngırdattıktan sonra mikrofona doğru, "Bayanlar ve baylar, bu gece aramızda ünlü bir isim var. Clay Johnson, North Boston'ın en iyi savunma oyuncusu ve NFL için biçilmiş kaftan. Fırsatınız varken imza almayı unutmayın," diye seslendi.

Herkesin gözü üzerimizdeyken Clay alçakgönüllülükle el salladı. Eğilip yüzümü gizlemeye çalıştığım sırada bu durumun her saniyesinden keyif alıyor, bir kız grubuna baştan çıkarıcı bir sırıtışla göz kırpıyordu. Kızlar gözleriyle onu yiyip bitirirken hevesle gülümseyerek, önce kimin onunla konuşmaya çalışacağı konusunda seçim yapıyormuş gibi birbirlerini dürtüyorlardı. İçlerinden biri gizlemeye bile çalışmadan Clay'in bir videosunu çektiğinde gözlerimi devirdim.

"İstek şarkın var mı, dostum?" diye sordu Shawn. Benimle birlikte oturan biriyle konuşması, hoşlandığım adamla aynı evrende olmaya en yaklaştığım andı.

Clay suratındaki o lanet sırıtışla beni inceledi. "Snow Patrol'dan 'Just Say Yes'e * ne dersin?"

Gözlerimi yine devirdim. Shawn şarkıyı çalmaya başladığında Clay bana doğru iyice yaklaştı.

"Tartışılacak bir şey kaldı mı?"

İç çektim. "O zaman şunu bir açıklığa kavuşturalım. Şimdi biz sahte bir ilişki içinde olacağız. Diyelim ki sen benim Shawn'ı kazanmama yardım edeceksin ve ben de..." Cümlemin devamını getiremeden boş boş gözlerimi kırpıştırdım. "Tam olarak ne yapacağım? Yani... Bundan senin çıkarın ne?"

Birden yüzünden bir gölge geçti. Geriye yaslanıp birasının geri kalanını tek dikişte içmeden önce omuz silkti.

"Maliyah."

Kaşlarımı çattım. "Anlamıyorum."

"Onu tanıyorum," dedi. Bakışları şimdiye kadar gördüğümden daha kararlıydı. Bu önemli bir şeydi çünkü adamın imkânsız durumlarda sahayı nasıl ele geçirdiğini görmüştüm. "Beni hâlâ sevdiğini ve istediğini biliyorum ama daha iyisini bulabileceğini düşünüyor. O her zaman en iyisini istemiştir." Duraksadı. "Bu arzuyla büyütüldü. Bu, onun kişiliğinin bir parçası."

Tüm bunları iyi bir özellikmiş gibi ifade etmesine dudak bükmemeye çalıştım.

"Fakat beni başka biriyle görüp onsuz hayatıma devam ettiğimi düşündüğünde?" Şeytani bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. "Kıskançlıktan delirecek. Geri dönmem için yalvaracak."

Yüzümü buruşturdum. "Bilmiyorum, Clay... Bu tür oyunlar oynamak istemiyorum."

"Güven bana, herkes oyun oynar. Eğer oynamıyorsan... Hayır, eğer *kazanmıyorsan*?" Omuz silkti. "Kaybediyorsun demektir."

Sözleri içimde bir şeylerin sıkışmasına sebep olmuştu. Gözlerim Shawn'ın sahnede gitarını çaldığı yere doğru kaydı. Bana doğru baktığında her zamanki gibi kalbim tekledi. Gerçi bakışla-

* (İng.) Sadece evet de. (e.n.)

rını o kadar hızlı kaçırmıştı ki altın sarısı gözlerinin rengini tekrar kaybolmadan zar zor yakalayabilmiştim.

Shawn için görünmezdim. Hep öyle olmuştum.

Onun hakkında kaç kez hayaller kurduğumu asla yüksek sesle itiraf edemezdim. Özellikle de *Thoughtless*'ı tekrar okuduğumda. Bu barda ne zaman çalsa, beni izleyerek programını bitirdiğini, ardından masama doğru yürüyüp beni tanımak ve evine götürmek istediğini söylediğini hayal ederdim. Her programını izleyen, yazdığı şarkıların her kelimesini bilen, diğer kızlar kendilerini onun üstüne atarken sessizce köşede oturan utangaç kızın farkına ne zaman varacaktı?

Kurduğum hayaller bu noktadan sonra biraz daha ateşli hale gelirdi.

Buna rağmen bana *baktığında* bile anlık tepkim başka tarafa bakmak, saklanıp kalabalığa karışmak ve bir kez daha görünmez olmaktı. Öylesine yoğun bir ilgi beni rahatsız ederdi. Utanırdım, beni beğendiklerini düşünmek yerine dişimde bir şey olup olmadığını merak ederdim. Onunla bakışabilecek, gülümseyip kaşlarını kaldırabilecek, dudaklarını yalayabilecek ya da pipetini kahvesinde seksi bir şekilde çevirebilecek türden bir kız değildim.

Bende *ana karakter enerjisi* yoktu.

Ben daha çok tavsiye veren tuhaf ama sevimli en yakın arkadaştım.

Elde edemeyeceğim bir şey için duyduğum özlemle iç çektim. Shawn tekrar bana baktığında alev almış yüzümü her zamanki gibi sakladım. Sonra beni suçüstü yakalamış gibi kaşlarını kaldıran Clay'e baktım.

Bu durumda, kızarmış suratla yakalamıştı.

Kendimi bildim bileli istediğim şeyin peşinde koşamayacak kadar korkaktım. Maliyah'nın, Clay'in, takımda birlikte çalıştığım herkesin tam tersiydim. Kardeşlerim gibi değildim. Kaderimde büyük şeyler başarmak yoktu. Çevremdeki herkesi mık-

natıs gibi kendime çekemezdim. Girdiği her odada dikkatleri üzerine çeken patronum gibi değildim.

Ben yardımcı karakterdim. Arka planda olmaktan memnundum.

Ama ilk defa, kendimi spot ışıklarının altında olmaya can atarken bulmuştum.

Tanrı aşkına, kahrolası bir *erkek arkadaş isterken...*

Bacaklarımı çözerek öne doğru eğildim. Ellerimi masanın üzerinde birleştirdim. "Bazı şartlara ihtiyacımız var. Koşullar. Kurallar."

Clay'in verdiği tek tepki hafifçe sırıtmak olunca başımı ne kadar büyük bir belaya soktuğumu merak ettim.

Parmağımı kaldırdım. "Birincisi, Shawn'la bana yardım ettiğin şey haricinde basın için yapmanı istediğim her şeyi yapacaksın. Söz verdiğim gibi önümüzdeki birkaç hafta seni rahat bırakacağım ama Kadro Günü geldiğinde, mükemmel bir üniversite futbolu oyuncusu olacaksın ve beni iyi göstereceksin."

"Bu kulağa adil bir anlaşma gibi gelmiyor."

"Maliyah'yı geri kazanabilmek söz konusuyken sence gerçekten öyle değil mi?"

Meydan okumam karşısında başını yana eğip sandalyesine yaslandı ve ayağını dizinin üzerine attı. Bunu yapabilmek için masanın altından tamamen çıkmak zorunda kalmıştı. "Sen kazandın. Başka?"

Arkama yaslanıp okuduğum tüm sahte ilişki klişelerini hatırlamaya çalışırken parmağımı çeneme vurdum. Gerçek şuydu ki günde bir kitap okuyordum, bu yüzden bir süre sonra hepsi birbirine karışıyordu. Yine de sahte ilişkiler hakkında bildiğim bir şey varsa o da kesinlikle kurallara *ihtiyacımız* olduğuydu, yoksa ortalık karışırdı.

"Herkesin içinde çok yakın olmayacağız," dedim sonunda.

Clay ağzıyla "dıt" sesi çıkardı. Sesi o kadar yüksekti ki etrafımızdaki masalarda oturan birkaç öğrenci omuzlarının üzerin-

den bize baktı. "İmkânsız. Gerçekten sevgili olan kimse yakınlaşmadan çekinmez."

"Peki." Suratımı astım. "O zaman güvenli kelimeye ihtiyacımız var."

"*Güvenli kelime* mi?" Clay kıkırdadı. "Seni bağlayacağımı mı düşünüyorsun, Kedicik?"

Gözlerinin içinde bir şey yanıp söndü. Sanki bunun nelere yol açabileceğini düşünüyordu. Küçük masanın üzerine tekrar eğilerek, "Bunu ayarlayabiliriz," diye sırıttı. "Eğer istersen."

Teklifi üzerine dudaklarım aralanmış, kalbim tekleyip daha hızlı atmaya başlamıştı ve bu *hiç de iyiye* işaret değildi. Neyse ki gözlerimi devirerek hissettiklerimi saklayabildim.

En azından saklayabildiğimi *umuyordum*.

"Demek istediğim... rahatsız olduğum bir şey yaparsan, sana bunu bir şekilde söyleyebilmek istiyorum."

"Neden sadece *yapabileceklerimizi* konuşmuyoruz?" diye sordu.

Başımı yana eğip biraz düşündükten sonra söylediğini onayladım.

"El ele tutuşmak?"

"Tabii ki."

"Yanağından, alnından falan öpmek?"

Yanaklarım ısındı. "Olur."

Clay tek kaşını kaldırdı. "Öpüşmek?"

Kalbim yine hızla atmaya başladı. Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıp soğuyan kahvemden bir yudum almak için kupamı dudaklarıma götürdüm. "Öpüşmesek garip olurdu sanırım." Parmağımı ona doğrultup bir bakış attım. "Ama dil kullanmak yok."

"Dil yok mu?" Clay dilini şaklattı. "Küçük bir öpücüğü kim kıskanacak ki? Kesinlikle senin Shawn kıskanmaz. Emin olabilirsin."

Homurdandım ve üzerime bir kova buzlu su dökülmüş gibi birden yaptığımız şeyin ne kadar aptalca olduğunun farkına var-

dım. Lanet olası bir kitapta yaşamıyordum. Bu gerçek hayattı ve bunların *hiçbirinin* lehimize sonuçlanması mümkün değildi.

"Bu çok saçma," dedim. "İşe yaramayacak. Çok garip ve çaresizce bir şey. Unutalım gitsin."

Eşyalarımı toplamaya başladım ama Clay uzanıp bileğimi nazikçe tuttu. Nasırlı elinin ne kadar büyük olduğunu düşündüğümde, hafif tutuşu şaşırmama sebep oldu.

Duraksadım ve gözlerim kaslı kolunu boylu boyunca incelerken yutkundum. Beni derin bir içtenlikle izliyordu. Bakışı beni rahatsız etmişti; çok sakin ama... *korkutucuydu*. Rakiplerinin de sahada onun karşısında böyle hissedip hissetmediğini, enselerindeki tüylerin korkudan diken diken olup olmadığını merak ettim.

"Miyav."

Kahkaha attım. "Miyav mı?"

"Çok ileri gidersem, rahatsız olursan ve geri çekilmemi istersen... sadece miyavla."

"Aman Tanrım."

"Ama bunu yapmak zorunda kalmayacaksın," diye ekledi acelcyle. "Benim hakkımdaki tüm araştırmalarına ve bildiğini sandığın şeylere aldanma. Tam bir centilmenimdir." Sonunda bileğimi bırakıp arkasına yaslandı. Elini çekene kadar düzgün nefes alamadığımı fark ederek derin bir nefes aldım. "Zaten Maliyah'nın bana geri dönmesini istiyorum, senin bana âşık olmanı değil."

Homurdanarak güldüm. "Güven bana, o konuda endişelenmene gerek yok."

"Tamam öyleyse," dedi Clay. Oturduğu yerde dikleşip parmaklarıyla teker teker saymaya başladı. "Kamera karşısında düzgün davranıyorum. Emo Gitarcı'nın sana âşık olması için her adımda rehberlik ediyorum ve sen de Maliyah'yı kıskandırmak için sahte kız arkadaşım olarak rol yapıyorsun."

"Ve eğer miyavlarsam..."

Clay sırıttı. "Artık sadece miyavladığını duymak için seni rahatsız etmek istiyorum."

"Sakın," diye uyardım.

"Peki. Eğer miyavlarsan geri çekilirim."

Tüm şartları göz önünde bulundurarak başımı salladım. "Bir şey daha," dedim ve defterimin sarmalına sıkışmış parçaları yırtarken boğazımı temizledim. "Ya işler... karışırsa?"

"Karışırsa derken?"

Omuz silkerek boynumu kaşıdım. "Bu tarz şeylerin karmaşıklaşabileceğini bilecek kadar film izleyip kitap okudum." Göz göze geldik. "Ya birimiz bırakmak isterse?"

"Öylece geri çekilemezsin," dedi kaşlarını çatarak. "Bu anlaşmayı bozar."

"Peki ama..."

Nabzım kulaklarımda davul gibi gümbürderken cümlemi bitiremedim.

Clay sırıttı. "Yani bana âşık olmaktan *korkuyorsun*."

Suratım asıldı. "Bunun ne kadar imkânsız olduğunu hatırlattığın için teşekkür ederim."

Elini masanın üzerine uzatırken bir kahkaha patlattı. "Herhangi bir noktada bırakmak istersen söylemen yeterli. Seni rehin tutmuyorum. Ama..." Elini tutmaya çalıştığımda geri çekti. "Sırf canın öyle istedi diye vazgeçmek yok. Ben sonuna kadar varım. Peki ya sen?"

"Emin ol, Maliyah'yla barışmana yardım etmek dünkü gibi başka bir felaketle uğraşmak zorunda olmadığım anlamına gelecekse ne gerekiyorsa yapacağım."

Dudakları tatmin olmuş bir gülümsemeyle kıvrıldı. Elini tekrar uzattı. "O zaman anlaştık, Kedicik."

Uzattığı eli tuttum. Saçma planımızı el sıkışarak resmileştirdik.

O sırada Shawn Stetson, güzel yüzünde meraklı bir bakışla sahneden bizi izliyordu.

On gün sonra, hiçbir oyuncunun ya da personelin görmediğinden emin olmak için koridoru gözetledikten sonra Clay'i gizlice ofisime soktum. Gerçi çok büyük bir sorun değildi, basın hazırlığı deyip geçiştirebilirdim. Ama baş başa olmamızın *gerçek* nedeni hakkında bir şey, bana bu yalanı kimseye yutturamayacağımı düşündürmüştü.

İçeri girdiğinde kapıyı olabildiğince yavaş bir şekilde kapatıp kimseye yakalanmadığımız için rahatlayarak ona döndüm.

"Neden banka soyacakmışız gibi davranıyorsun?"

"Dürüst olmamı ister misin? Burada olmamızın *asıl* sebebi banka soymaktan beter," diye itiraf ettim.

Clay bana doğru yaklaşırken kollarını iri göğsünün üzerinde kavuşturarak sırıttı. Hâlâ antrenman forması ve dolgulu pantolonuylaydı. İkisi de lekeli, nemli ve üstüne yapışıyordu. Yaklaştıkça kokusunu daha iyi alıyordum. Ter, kir, çimen ve odunsu kokunun karışımından iğrenmeyi *diledim* ama bu onun kendi parfüm markası gibiydi. Muhteşem kaslarını incelemek yerine gözlerimi onun kendini beğenmiş yüzünde tutmak için çabalamak zorunda kalmıştım.

"Bu alt tarafı bir öpüşme alıştırması."

"Bunun kulağa ne kadar saçma geldiğinin *farkında mısın?*"

Kıkırdadı. "Anlaşmayı yaptığımızdan beri konuşacak fazla vaktimiz olmadı. Planımızı tekrar gözden geçirmenin mantıklı olduğunu düşünüyorum."

Yutkundum. "Peki. Planımız tam olarak... neydi?"

"Kadro Günü'nde ilişkimizi açıklayacağız. Antrenmandan önce stadyuma el ele tutuşarak girdiğimizde dedikodu kazanı da kaynamaya başlar. Herkes takıma kimin, hangi pozisyonda gireceğini öğreneceği için takımın enerjisi yüksek olur."

"Ardından antrenman bittiğinde kafeteryada... gösterimizi yapıyoruz."

Başını salladı. "Gösterimizi yapıyoruz."

"Sana doğru koşup... seni öpüyorum."

Clay iflah olmaz bir ifadeyle sırıttığında koluna vurdum.

"Eğlenmene çok sevindim," dedim ters ters bakarak.

"*Öpüşmek* kelimesini bile zorla söylemeni çok komik buluyorum."

Boynumu esnetip omzumu geriye aldım. Ona hayatımda sadece birkaç kez öpüştüğümü itiraf etmeyi reddediyordum. Üstelik hiçbiri dünyamı falan sarsmamıştı. Tüm bunlar sürünerek bir deliğe girip saklanmak istememe sebep oluyordu.

Bunu *yapmayabilirdim*. Bu da bir seçenekti. Planları hemen şu an iptal edip kendimi utançtan kurtarabilirdim.

Ama o gece kafede Clay'den ayrıldıktan sonra garip bir şey olmuştu.

İtiraf etmekten nefret ettiğim bir şeyi fark etmiştim.

Bunu *istiyordum*.

Yaptığımız şey çirkindi ve muhtemelen başarısızlıkla sonuçlanacaktı. Ama Shawn'ın sadece beni fark etmesiyle değil, benimle ilgilenmesiyle de *sonuçlanabilirdi*.

Bu elimden kayıp gitmesine izin vermeyeceğim kadar baş döndürücü bir fanteziydi.

Tüm bu olaydaki rolüm, Clay'in hayatına Maliyah olmadan devam ettiğini ona fark ettirmesi için bir gösteri ortaya koymaksa?

Ben de rolümü oynardım.

Gerçi *onun* gibi bir kızı kıskandırabileceğimi düşünmesi bile başlı başına biraz saçmaydı.

"Tamam, hadi yapalım şunu," dedim göğsümü kemiren özgüvensizliği görmezden gelerek. Daha sonra uykularımı kaçırması için çok vaktim olacaktı. "Pekâlâ, sen orada dur. Sıraya girmişsin gibi falan yap."

Masamı işaret ettiğimde Clay meraklı gözlerle beni izlerken yerine geçti.

"Pekâlâ," dedim ellerimi sıkarak. "İşte geliyor."

"Tamam."

Clay beklediği sırada orada öylece durdum. Dudaklarımı birbirine bastırıp ayaklarımın harekete geçmesini istedim.

"İşte geliyorum."

Kıkırdadı. "Tamam."

Uzun bir bekleyişten sonra soru sormak için ağzını açmıştı ki fırsat vermeden ona doğru atıldım.

Beş adımda üstüne atladım. Onun beni düşürmesi ya da sakarlığım yüzünden dengesini kaybetmesi ihtimaline karşı gözlerimi sıkıca kapatmıştım. Ama Clay beni kolaylıkla yakaladı. Bacaklarımı etrafına sararken kolları belime dolandı. Nefesim kesildi. Saçlarım yüzüme düşmüş, gözlüğüm burnumdan kaymıştı.

Vücudumun onunkine değen her yerinin farkında olarak yavaşça gözlüğümü düzelttim. Kollarım boynunda, göğsüm onunkine yaslanmışken bacaklarım kalçalarını sarıyordu.

Birden bacaklarımın arasında, karnının bana sürtündüğü yerde yabancı bir his karıncalandı.

Kollarından inerken panikledim. "Tamam. Oldu işte."

"Öpücüğü denemek istemiyor musun?"

Gözlerimi kıstım. "Şımarma."

"Ne?" Ellerini ben masumum dercesine havaya kaldırdı. "Etrafta kimse yokken denesen daha rahat edersin bence."

"Seni uzun uzun öpeceğim. Sonra da, '*Başardın!*' diye haykıracağım. Böylece tam bir gururlu kız arkadaş imajı çizmiş olacağım."

Clay bir parmağını kaldırıp sağa sola salladı. "Sadece bir öpücük değil. Kimse ona kanmaz. Sevgiliden ziyade kardeş olduğumuzu düşünürler."

"Tamam," dedim. "Biraz dil de katarım. Ama çok az, *kapiş*?"

Kaşı havaya kalktı. "Nesin sen, İtalyan mafyası mı?"

Onu geçiştirdim. "İşe dönmem gerekiyor. Sen de antrenmana geri dönmelisin. Bence bu işi hallettik."

Clay gülümsedi. Onaylayıp kapıya doğru yönelmişti ki durdu. Bana dönmeden önce omuzları çökmüştü.

"Teşekkür ederim," derken kelimeler sanki boğazına dizilmiş gibiydi. "Bunu yaptığın için."

Bu uysallığı beni gafil avlamıştı ama omuz silkerek güldüm. "İlk gerçek erkek arkadaşımı elde etmemi sağladığında asıl ben *sana* teşekkür ediyor olacağım."

Ağzımdan kelimeler çıktığı anda pişman olmuştum. Clay'le suratımızda aynı şok olmuş ifade vardı.

"İlk erkek arkadaşın mı?" diye tekrar etti.

Charlotte benimkine bağlı olan ofisine girip emirler yağdırmaya başladığı için cevaplama fırsatım olmamıştı.

Sorusunu duymazdan gelerek Clay'i odadan kovdum. Kapıyı aceleyle kapattığım anda Charlotte ofisime girmişti.

"Dinliyor musun?"

Duruşumu düzeltip defterimi masamdan aldım. "Tabii ki. Ayrıca açık artırma ile ilgili bir haberim de var."

Bana ihtiyatla baktı, ardından soru sormaya değmediğini düşünerek omuz silkti. Fakat koruyormuş gibi önünde durduğum kapıya doğru bir kaşını kaldırmayı da ihmal etmedi. Arkasını dönüp ofisine geçerken listemize devam etti, ben de peşinden gittim.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmasına rağmen odaklanmayı başardım.

Kitap Kurdu

BÖLÜM ALTI

CLAY

"Hazır mısın?"

Giana stadyumun önünde ellerini ovuşturuyor, birinin kulak misafiri olacağından korkuyormuş gibi etrafa bakınıyordu. Sabah güneşi gözlerindeki her bir rengi ortaya çıkarmıştı. Benim daha önce hiç fark etmediğim renkleri; turkuvaz, altın ve yeşilin garip bir karışımı.

Görülme korkusu yersizdi. Çoğu kişi zaten içeride ısınıyor, bugünün üzerimizde yarattığı gerginliği atmaya çalışıyordu.

Kadro Günü gelmişti.

"Yapmak zorunda değilsin," dedim.

"Hayır," dedi Giana teklifime karşılık vererek. Başını iki yana sallayıp omuzlarını dikleştirdi. "Ben iyiyim, sadece..." Dudağını ısırdı. "Bak, *bana* yardım edeceğine inanıyorum. Çünkü bu gayet mantıklı. Fakat bırak biriyle sevgili olmayı, flört etmeyi dahi bilmiyorum. Ya da var olduğumu bile bilmeyen birini kendime nasıl âşık edeceğimi."

Gergindi. Soyulmaya başlamış ojelerine bakarken elleri titriyordu.

"Ama benim *sana* yardım ediyor olmam," derken başını iki yana salladı. "*Maliyah* gibi birini kıskandırabilmem?"

Cümlesini tamamlamadı. Sadece yanağının içini ısırarak bana her şey ortadaymış gibi baktı. Sanki kimse onu kıskanmazmış gibi.

Onu baştan aşağı incelerken suratımda oluşan gülümsemeyi bastırmaya çalışmadım. Saçlarını açmıştı. Sıkı bukleleri sabah duş aldığı için hâlâ biraz nemliydi. Makyajı ise fondöteninin altından yanaklarındaki çillerin görülebileceği kadar hafifti. Kırmızı çerçeveli gözlüğü, ekose eteği ve dizine gelen çoraplarıyla uyumluydu. Bacaklarının ne kadar seksi olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Kısa eteği ve tamamen iliklediği mütevazı gömleğinin oluşturduğu zıtlığın, karşı cinsten hoşlanan herhangi bir erkeği çıldırtacağını bilmiyordu. Her kadının onun kadar zahmetsizce çekici olabilmek isteyeceğini de.

"Güven bana," dedim, ardından acele etmeden onu inceleyip nihayet gözlerine baktım. "Maliyah bizi gördüğünde aklını kaçıracak."

Giana başını iki yana salladı ve bana doğru dönerken ellerini kenetledi. "Her şeyi bir kez daha tekrar edebilir miyiz?"

"Daha fazla alıştırma yapmaya ihtiyacımız olduğunu söylemiştim."

Evet evet, der gibi bakıp beni eliyle geçiştirdikten sonra başlamamı bekledi.

"İçeriye beraber el ele tutuşarak gireceğiz ve biraz yakınlaşacağız. Dedikodular başlayacak," diye hatırlattım ona. "Antrenman bittiği gibi benimle kafeteryada buluşacaksın."

"Bu sırada gösterimiz başlayacak ve sana doğru koşup takıma girdiğin için tebrik edeceğim." Duraksadı. "Takıma girebileceğinden *emin* misin?"

Ona tepki vermeden baktım.

"İyi, tamam," diyerek geçiştirdi. "Ve sonra... Öpüşeceğiz."

Yanakları pembeleşti.

Sırıttım. "Evet, öpüşeceğiz." Duraksayıp tek kaşımı kaldırdım. "Bu kısmı çalışmak istemediğine *emin misin*?"

Gözlerini devirdi. "Çok beklersin."

"Sadece söylüyorum. Seni rahatlatabilir."

Beni duymazdan geldi. Sonunda ellerini sıkmayı bırakarak

dik durmadan önce nefes alıp verdi. "Tamam. Ben bayılmadan, kusmadan ya da fikrimi değiştirmeden önce yapalım şunu. Belki de hepsi birden."

Elini uzattı, gülümseyerek parmaklarımı onunkilere geçirdim. Elini tutar tutmaz nefessiz kaldı, sanki daha önce bunu bile yapmamış gibiydi.

Eğilip kulağına fısıldadım. "Alışana kadar rol yap, Kedicik."

Kızardı. Onu stadyumun kapılarına götürürken gözleri kaldırımdaydı. Kimliğimi okuttuğum sırada göğsümde gerginliğe benzer bir şey kabardı, ardından ikimiz de rollerimize büründük.

Son iki haftadır o kadar meşguldük ki yaptığımız küçük anlaşma için plan yapmayı bırak, uyumaya zor zaman buluyorduk. Sonbahar kampı acımasızdı. Ağırlık antrenmanından buluşmalara ve film izlemeye kadar bir sürü günlük etkinliğimiz vardı. Giana'nın işleri de çok yoğundu. Muhabirleri ayarlayıp her gün basın ordusunu yönetiyordu. Yorgunluktan bayılmadan önce bundan sonra ne olacağını tartışmak için geriye sadece gece geç saatler kalıyordu.

Ona Kadro Günü'nün ilişkimizi açıklamak için mükemmel olacağını söylediğimde bana hak vermişti. Ama hepsi buydu.

Basın konusunda biraz daha rahat bırakacağı, gün sonunda beni beklediğini bildiğim röportajda düzgün davranmam konusunda verdiğimiz sözler dışında pek konuşmamıştık. Hem antrenman sonrası soyunma odasındaki sohbetlerimiz hem de kampüste birlikte yaptığımız yürüyüşler yavaş yavaş dikkatleri üstümüze çekmişti ama bugün...

Bugün herkes öğrenecek ve oyun başlayacaktı.

Kapıdan geçerken Giana'nın eli benimkinin içinde biraz titriyordu. Soyunma odasına giden koridor boş ve sessizdi. Koridorun sonundan konuşma seslerini, pedlerin ve kramponların çıkardığı tıkırtıları duyabiliyordum. Oraya varmadan önce bile bugün herkesin kafasının dolu olduğunun farkındaydım.

Antrenmanın sonunda takıma kimin girdiğini, kimin oyun

kurucu olduğunu, kimin yedek olup kimin gideceğini öğrenmiş olacaktık.

Kadro Günü önemli bir gündü. Bütün gün her spor kanalında konuşulacaktı. Ülkede üniversite futboluyla ilgilenen kim varsa izleyecek ve değerlendirecekti. Lisedeyken bile takım arkadaşlarımla favori takımlarımız üzerine iddiaya girer, haklı mıyız diye oturup izlerdik.

Ayrıca bir gün, bir numaralı pozisyonda kendimizin olduğunu hayal ederdik.

Leo Hernandez sporcu kafeteryasından çıkıp elinde kocaman bir ısırık aldığı kekiyle soyunma odasına doğru koştururken henüz on beş adım atabilmiştik. Bizi görünce duraksadı, ardından dönüp tekrar baktı. Omzunun üzerinden bakmaya devam ederken neredeyse duvara çarpıyordu. Bizi izleyen gözleri ellerimize odaklandıktan sonra büyüdü.

Ama sadece sırıtmakla yetindi. Kekinden bir ısırık daha alıp tek kelime etmeden koşmaya başladı.

"Nefes al," dedim Giana'ya. Kapıya yaklaşırken elini sıktım.

Her şeyi ayarlamıştım. Sahaya çıkma vakti yaklaştığı için takımdakilerin soru sormaya fırsatı kalmayacaktı. Bu sadece onlara dedikodu malzemesi vermek ve Maliyah'nın kulağına gitmesini sağlamak içindi. Bu sezon o da ilk kez bizimle ve amigo takımıyla sahada olacaktı.

Ayrıldığımızdan beri onu görmemiştim.

Bugün *bu* durumun değişeceğini fark ettiğimde karnıma ağrılar girdi. Sezonun en gergin günlerinden birinde delirmemeye çabalarken bir de onunla yüzleşmek zorunda kalacaktım. Takıma gireceğimden hiç şüphem yoktu ama bu sakinleşmeme yetmiyordu, özellikle de koç listeyi astığında eski sevgilimin orada olacağını bilirken.

Giana'yla soyunma odasının açık kapısının önüne geldiğimizde elini dudaklarıma götürüp öptüm.

"Antrenmandan sonra görüşürüz," diye fısıldadım. Rol mü

yapıyordu yoksa gerçek tepkisi miydi bilmiyordum ama bana attığı utangaç, baştan çıkarıcı gülümseme tam bir sanat eseriydi. Çenesini eğdi, elini çekmeden önce bir kez elimi sıktı ve koridordan yönetici ofislerine doğru koşturdu.

Gidişini gülümseyerek izledim. Soyunma odasına girdiğimde en az on kişinin gözleri benim üzerimdeydi.

Bazıları beni izlediklerini anlamamam için kramponlarını yeniden bağlıyor, esniyor ya da başka şeylerle ilgileniyormuş gibi yaparak bakışlarını kaçırma nezaketini gösteriyordu. Ama diğerleri bunu yapmaya tenezzül bile etmemişti. Zeke Collins ve kız arkadaşı Riley Novo beni endişeyle süzüyordu. Holden'ın suratında da benzer bir ifade varken Kyle Robbins nispet yaparcasına sırıtıyordu.

"Vay, vay, vay," dedi kolunu omzuma atarak. "Neler oluyor bakalım, koca adam? Şimdi de etekler mi dikkatini çekiyor?"

Ona sinirlenmişim gibi elini omzumdan indirdim ama aynı anda yüzüme sinsi bir gülümse yerleştirdim. Böylece benden bilgi almaya daha da istekli bir hale gelecekti. Neyse ki zamanlamam yerindeydi. Yardımcı antrenörümüz sahaya çıkma zamanının geldiğini belirterek düdüğünü çaldı.

Son çıkan bendim. Antrenman formamı ve kramponlarımı hızlıca giyerken herkesin önüme geçmesine izin verdim. Sonra kaskım elimde dışarı çıktım.

O anda, Giana ve Maliyah aklımdaki son şeydi.

Takımın geri kalanıyla birlikte koşarken saha kenarında ısınan amigo kızlara bile bakmadım. Hepimiz Koç Sanders'ın antrenman öncesi konuşmasını yapmak için beklediği alanda toplandık. Benim için sadece bir futbol sahasında var olan o tanıdık ve rahat alanın içerisindeydik. Çimlerin kokusu tüm duygularımı istila etmişti. Kramponlarımın altındaki varlıkları ait olduğum yerde olduğumu hissettiriyordu. Defans oyuncularından birinin yanına diz çöktüğümde tamamen odaklanmıştım.

Normalde antrenmandan önce koç hepimizi susturmak için

düdük çalardı ama bugün kimse konuşmuyordu. Bir elimiz dizimizde, diğeri kaskımızda dururken onun etrafında diz çöküp bekledik.

Koç Sanders ülkenin en iyi koçlarındandı. North Boston'daki kısa görev süresinde bile devrim yaratmayı başarmıştı. Sürekli kaybeden ve onlarca yıldır hiç final maçı görmemiş bir takımı alıp, doksanlardan bu yana ilk defa en iddialı takımlardan birine dönüştürmüştü. Otuzlarının başında olması onu daha da etkileyici kılıyordu. Gerçek şuydu ki çoğu zaman kendini beğenmiş, sert ve neredeyse hiç iltifat etmeyen biri olması umurumda değildi.

Ona saygı duyuyordum ve peşinden sonuna kadar giderdim.

Ellerini beline koyup hepimizi incelerken kaşlarını çatmıştı. "Çoğunuz bugünün önemini biliyorsunuz," dedi burnunu çekerek. "Genelde bu konuyu açmak için antrenmanın bitmesini beklerim çünkü yapacak işlerimiz var ama bugünün sonucunu göz ardı etmenin zor olduğunu biliyorum."

Yumruğunu ona doğru vurmadan önce panoya bakarak duraksadı.

"Karar vermek o kadar kolay değildi. Hiçbir şeyin kalıcı olmadığını da unutmamanızı istiyorum. Bir numarayla takıma girip önümüzdeki hafta gerçekleşecek sezon açılışından önce atılabilirsiniz. Üç numara olarak takıma girip ana kadroya da dahil olabilirsiniz. Takımdaki pozisyonunuz ne olursa olsun sıkı çalışmaya devam edin ve gözünüzü ödülden ayırmayın. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı, koç," dedik hep bir ağızdan.

Başıyla onayladı. "Antrenmandan sonra listeyi ofisimin önüne asacağım, böylece ilk siz göreceksiniz," dedi. "Akşam saat beşte, ülkenin geri kalanının görmesi için çevrimiçi olarak yayınlanacak. Bu geceki toplantılardan sonra hepinizin basın mensupları için hazır olmanızı bekliyorum."

Takım arkadaşlarımın koçun sözlerine verdikleri tepkiler farklıydı. Bir kısmı yerinde rahatsız olmuş bir şekilde kıpırdanırken bazısı da hiç endişeli değilmiş gibi ukalaca gülümsüyordu.

Koç benimle göz göze gelmeden önce hepimizi bir kez daha inceledi. Çenesini hafifçe kaldırarak bana devralma zamanımın geldiğini belirtti.

Ayağa fırladım. "Biz kimiz!?" diye bağırırken kaskımı taktım.

Takım arkadaşlarım tek tek ayağa kalkarak koro halinde cevap verdiler. "*NBU!*"

"Ne istiyoruz?"

"*Tüm şampiyonlar ne istiyorsa onu!*"

"Nasıl kazanacağız?"

"*Onurumuzla savaşacağız!*"

"Eğer işe yaramazsa?"

"*ONLARI MAHVEDECEĞİZ!*"

Yumruğumu kaldırdım. Birden takım arkadaşlarım etrafımı sarıp üstüme atıldılar.

"Üç deyince, Asiler. Bir, iki..."

"*Asiler!*"

Kardeşlerimin yanından geçerken beşlik çaktım, kasklarına vurdum ve yüreklendirici sözlerle kıçlarına şaplak attım. Riley'yi kucaklayıp döndürdükten sonra onlara cehennemi yaşatmasını söyledim.

Ponponların sallandığı saha kenarına bakmasam da ilk çeyrek için yerimi alırken çok iyi tanıdığım kahverengi gözleri üzerimde hissedebiliyordum.

Antrenman sonunda gözlerim terden yanıyor, kendimi soyunma odasına atarken kaslarım acıdan feryat ediyordu. Hava çok sıcaktı ve savunma koordinatörümüz Koç Dawson'ın yaklaşık üç saattir çektirdiği sefaleti iyice arttırmıştı. O kadar çok depar atıp topu devralmıştım ki sersemlemiştim. Yine de takımın geri kalanıyla yan yana yürürken başım dikti.

Riley yavaşlayıp yanıma geldi ve dirseğiyle dürterek, "Bugün çok iyiydin," dedi.

"Sen de öyle, bayan kırk iki yard." Tek kaşımı kaldırdım. "Kadro zaten hazırdı, biliyorsun. Kahramanlık yapmana gerek yoktu."

"Yapmadım ki zaten," dedi sırıtarak.

Riley Novo takımımızdaki tek kızdı. Hatta *şu anda* üniversite futbolunda oynayan tek kadındı. Geçen sezon ben de dahil takımın saygısını elde etmek için birçok şeyin üstesinden gelmesi gerekmişti. Ancak hepimizin kalbini kazanması fazla uzun sürmemişti. Artık onu küçük kız kardeşimizmiş gibi koruyorduk.

Onu, bütün hayatı oymuş gibi koruyan Zeke hariç tabii.

Tam o sırada Zeke, Riley'nin arkasında belirdi ve kolunu omzuna atıp parmaklarını dağınık saçlarından geçirdi. Riley karşılayıcımızı iterek uzaklaştırdı, ardından hızlıca kollarına geri dönerek onu öpmek için uzandı. Onları bu şekilde görmek canımı o kadar yakıyordu ki bakışlarımı kaçırmak zorunda kalmıştım.

Bir zamanlar biz de böyleydik.

Antrenman bittiğine göre odaklanacak başka bir şeyim kalmamıştı. Gözlerimin amigo kızların kendi antrenmanlarını tamamladıkları yere sürüklenmesini engellemek için bir nedenim yoktu. Hepsi aynı tuğla kırmızısı şortu ve göbeği açık beyaz üstü giyiyordu. Öylesine bir bakış atmam bile Maliyah'yı bulmam için yeterliydi.

Uzun ve parlak sarı saçları, gülerek havaya tekme attığı sırada arkasında sallanıyordu. Bir gösteri için ayağını başının üstünde tutmaya çalışıyordu. Yapmaya çalışırken düştüğünde etrafındaki kızlarla birlikte gülmeye başladı. Çilek kırmızısı dudaklarında kocaman bir gülümseme vardı. Giydiği kıyafetlerin altındaki kıvrımlarını buradan bile seçebiliyordum. Beni ve lisedeki diğer tüm çocukları çıldırtan kıvrımları.

Kahverengi gözleri benimkileri bulduğunda suratındaki gülümseme anında soldu.

Uzun, acı dolu bir süre boyunca gözlerine bakmaya devam ettim. Sonra burnumu çekip Zeke ve Riley'ye dönerek konuşmaya dahilmişim gibi davrandım.

Neredeyse vakit gelmişti.

Soyunma odasına girdiğimizde herkes dolapları, spor çantaları ya da kramponlarıyla uğraşıyor gibi davranıyordu. Ta ki koç ofisinden çıkıp listeyi astıktan sonra kapısını arkasından kapatana kadar.

Ondan sonrası tam bir kaostu.

Listeye ulaşmak için tüm oyuncular kapıya yığılmıştı. Bazıları sevinçle havayı yumruklarken diğerleri de başlarını eğip dolaplarını tekmelemişti. Dolabımın önündeki bankta arkama yaslandım ve Leo'nun Holden'a doğru zıplayarak boynuna atlamasını izledim.

"Bir yıl daha hücuma beraber hükmediyoruz, ana oyun kurucusu," deyip kafalarında kask varmış gibi onunkine vurdu. "İşte bu!"

Holden sırıttı. Onu nazikçe uzaklaştırıp her zamanki mütevazı haline geri dönmeden önce Leo'nun eğlenmesine izin veriyordu.

Birkaç saniye sonra Zeke, Riley'yi omzuna atmıştı. Takımda yer almalarını kutluyorlardı ki buna kimse şaşırmamıştı. Geçen sezon benimle yedekte kalan Reggie ve Dane yanıma geldiğinde oturduğum banktan kalkmam bile gerekmemişti.

"Bu sezon canavar modundayız, çocuklar!" dedi Reggie, önce Dane'le sonra da benimle yumruk tokuşturarak. Dane de savunma oyuncusuydu. En çok kimin müdahalede bulunacağını görmek için her zaman dostça bir rekabet içerisindeydik.

"Bu yıl rekorunu geçeceğim, Johnson," diye takıldı. Ardından yumruklarını kaldırıp boksörmüş gibi küçük bir hareket yaptı.

Ayağa kalkarken dilini şaklattı. "Hiç şansın yok, Dane'cik. Yedekte kalmaya alışsan iyi olur çünkü bir süre daha orada olacaksın."

Şakalaşmalar ve kutlamalar, hepimiz yavaş yavaş kafeteryaya geçene kadar devam etti. Bir şeyler atıştırmak, kısa bir süreliğine kestirmek ya da pozisyon toplantılarına başlamadan önce ne istersek yapmak için bir saatimiz vardı. Artık kamp bitmiş, se-

zon başlamıştı. Ne kadar yorucu da olsa tüm bunları yapmamız *ve* derslerimizi geçmemiz beklendiği için artık her şey daha zorluydu.

Leo ve Zeke'le kafeteryaya girdiğimde Maliyah'yı diğer amigo kızlarla birlikte yemek sırasında görünce kalbim sıkıştı.

Kampüse bakan pencerelerin yanındaki yuvarlak masalardan birine oturana kadar onu elimden geldiği kadar gizlice izledim. Atkuyruğunu açmıştı, kalın telli sarı saçları omuzlarından dökülüyordu. Bu manzara, Kaliforniya'daki hatıralarımız gibi canımı yaktı. Tıpkı anne ve babamla geçirdiğim Noel hatıraları gibi. Bana evimi, hem kendi ailemi hem de onun ailesini hatırlatıyordu. Kimsenin bozamayacağı şekilde bir arada olduğumuz zamanları.

Onu burada, *benim* okulumda, *benim* stadyumumda, göğsünde *benim* okulumun amblemiyle görmek inanılmazdı.

Ama artık onun da okuluydu.

İçim tatsız bir hisle doldu. Uzun mesafeli ilişkimiz sırasında beni ne kadar sevdiğini, burada *benimle birlikte olmak* için sabırsızlandığını söylerdi. Şimdi hepsi gerçekleşmiş ve buraya gelmişken benden kurtulmuş olması ihanet gibi geliyordu.

Önemsiz olsa da bunda babasının bir parmağı olup olmadığını merak ettim.

Cory Vail saygı duyduğum bir adamdı. Sadece babam gittiğinde bana ve anneme yardım ettiğinden dolayı değildi. O aynı zamanda eyaletteki en iyi avukatlardan biriydi. Her şeyi kendi başına yapmıştı ve bu yüzden seçici bir zevki vardı.

Her şeyin en iyisine sahip olmak isterdi. En iyi arabaları kullanır, en iyi şarabı içerdi. Hatta katıldığı her gösteri ya da maçta en iyi koltuk onda olmalıydı.

Tek kızı için de en iyi adayı istiyordu.

Her zaman o kişi olacağımı düşünmüştüm.

Belki bir zamanlar öyleydi. Belki geleceğimi görüp bir gün profesyonel bir oyuncu olacağıma ve kızına uygun bulduğu bir gelecek kuracağıma inanmıştı. Belki daha iyisini bulabilmesi

için Maliyah'nın kafasına girmeden önce gençlik aşkımızın devam etmesine izin vererek sadece uygun zamanı bekliyordu.

Belki de bunlarla hiçbir ilgisi yoktu.

Ne olursa olsun, kaygılarımın bu konunun peşini bırakmayacağını biliyordum. Her gece neden bir anda benden ayrıldığını merak ederek yatakta dönüp duracaktım.

Fakat bugün başka bir yere odaklanmam gerekiyordu.

Bakışlarımı eski kız arkadaşımdan ayırabilmek için çaba sarf etmem gerekmişti. Saatimi kontrol ederek derin bir nefes aldım.

Giana tam zamanında içeri girdi.

Saçları artık tamamen kuruydu. Bukleleri hayat doluydu ve kapıdan içeri girdiği sırada havada salınıyorlardı. Elleri eteğinin üzerindeydi ve kafeteryayı tararken gözlüklerini düzeltti. Bakışlarımız buluştuğunda gergin olduğunu fark ettim. Küçük ellerinin eteğini bulduğu yerde ekose kumaşı tutarak nasıl yumruk yaptığını görebiliyordum.

Benim için o kadar büyüleyici bir gizemdi ki... Hem utangaç hem de cesurdu. Bir an anksiyete krizi geçirirken bir sonraki anda başını dik tutuyor, sırtını geriyor ve hiçbir şey onu yıkamazmış gibi kararlılıkla kaşlarını çatıyordu.

Derin bir nefes aldı, omuzlarını dikleştirerek çenesini sıkarken onu izledim. Kendi kendine moral konuşması yapıp yapmadığını merak ediyordum ama bunu düşünmeye vaktim olmadı.

Başını biraz kaldırarak bakışlarıyla doğru zamanda olup olmadığımızı sordu.

Başımla onayladım.

Anında koşmaya başladı.

Hem saçlarının hem de eteğinin bana doğru attığı her adımda hareket etmesi, muhtemelen hayatımda gördüğüm en şirin şeydi. Kafeteryadaki tüm masalar dikkatini bize vermişti. Takım arkadaşlarım, amigo kızlar ve eğitim ekibi onun bana doğru koşuşunu izliyordu.

Leo, Giana'nın ayakkabılarının zeminde çıkarttığı sesi duyunca döndü. "Neler olu..."

Ama daha soruyu bitiremeden Giana kendini kollarıma attı.

Saçlarından gelen okyanus esintisi ve ayçiçeğiyle dolu tatlı bir koku beni sararken onu havada hızla yakaladım. Kollarını boynuma sardığı sırada kalçalarını sıkıca tuttum. Ayak bileklerini arkamda bağlarken çoraplarının dantelini hissettim. Uyluğundaki pürüzsüz cildi belime sürtünüyordu.

Bana saf bir heyecan ve güvenle koşmuştu ama kollarımdayken gülümsemesi soldu. Nefesleri hızlı ve kesik kesikti.

Kocaman açtığı gözleri benimkilere kilitlendi, sonra dudaklarıma odaklandı ve yavaşça yukarı çıktı.

Tuttuğum bacaklarını sıktım. Prova ettiğimiz şeylere odaklanmaya çalışıyordum, bacaklarının etekle etrafıma sarılmış olmasına değil. Bu da aramızda bir parça iç çamaşırından başka bir şey olmadığı anlamına geliyordu.

"Başardın," diye fısıldadı. Kelimeler ağzından çıktığında dudakları açık kalmıştı.

Birkaç gün önce ofisinde prova yaptığımızda, bunu sevinçle ve heyecanla daha yüksek sesle söylemesi gerektiği konusunda hemfikirdik. *Başardın! Takımdasın!* Ama bunun yerine yutkundu, kollarımı beline dolayıp aramızdaki boşluğu kapattığım sırada boynuma daha sıkı sarıldı.

"Yapamayacağımı mı düşünmüştün?"

Onu tek kolumla dengeleyerek kızaran yanaklarını tutmak için diğer elimi serbest bıraktım. Sonra çenesini eğdim ve kocaman gözlerini kapatışını izledim.

Ardından onu öptüm.

Bu saçma fikir kampüsteki kafede aklıma geldiğinde ne beklediğimi bilmiyordum ama dudaklarım onunkini bulduğu anda düşündüğüm her şey yok oldu.

Dudaklarındaki yumuşak sertliğe, belli belirsiz olsa da arayışta oluşuna şaşırdım. İlk temasta donup kaldı, bir anlığına nefesinin kesildiğini hissettim ama sonra yavaşça eski haline döndü. Beni kendine çekip sanki daha önce defalarca kez öpüşmüşüz gibi devam etti.

Sadece ufak bir öpücük konduracağını düşünmüştüm. İnandırıcı olması adına daha fazlasına ihtiyacımız olduğunu söylediğimde hemfikir olmuştu ama zamanı geldiğinde onu çok kısa öpmeme izin vereceğine dair bir his vardı içimde. Hemen sonra gülümseyip onu indirecek, kolumu omzuna atıp *etrafımızdaki herkes* çıldırırken her şey normalmiş gibi davranacaktım. Böyle hayal etmiştim.

Giana'nın kalçalarını bana doğru iterek vücuduma yaslanacağını, teması koparma şansını bile bulamadan şok edici derecede baştan çıkarıcı bir inlemeyle uzun bir öpücük daha vereceğini *düşünmemiştim*. Yaptığı küçük hareket, kalçalarını itmesi ve karnımda ısısını hissetmem aletimin seğirmesine sebep oldu. İsteksizce geri çekilmeden önce kalçasını sıkarak inledim.

Kafeteryadaki herkesin bize baktığını biliyordum, bu yüzden tek kelime edemedim. Öpüşü karşısında *şaşırdığımı* anlamasını sağlamak için tek kaşımı kaldırdım. Ama ben ayaklarını nazikçe yere indirirken o sadece daha çok kızarıp çenesini eğince bukleleri yüzüne düştü.

Planladığım gibi kolumu ona dolayıp elimi sırtına koymadan önce saçlarını öptüm ve sırada önüme geçmesini sağladım.

"Nefes alıyor musun?" diye fısıldadım.

"Zar zor."

Sebze standını geçerken servis kaşığını elinden alarak gülümsedim. "Buraya geldiğinde biraz bitkin görünüyordun."

"Çok yoğun bir sabahtı," diyerek ağır bir iç çekti. Yabanmersinli keke uzandı ama sonra duraksayıp devam etti.

Sırada ilerlerken kekten bir tane alıp o bakmıyorken tepsisine koydum.

"Senin için nasıldı?" Kolumda gelişigüzel temizlediğim bir kesiği başıyla işaret etti. "Zor geçmişe benziyor."

"Kolay değildi ama en azından koruma pedi takmamıştık," dedim. "Bunu tercih ederim."

İkimiz de tepsilerimizi doldurmaya odaklanmıştık. Giana

bana bu gece için sıraya giren tüm basın mensuplarından bahsederken gülümseyerek başımı salladım.

Tepsilerimizi doldurup bir masa bulmak için döndüğümüzde bize atılan bakışlar karşısında donakaldık.

Giana bana bakarak yutkundu. Holden, Zeke ve Riley'nin bulunduğu masayı başımla işaret ettim. Tereddütle beni takip etti. Ben bize bakan herkesi görmezden gelirken o çevreyi tarıyordu.

Leo'nun yanına oturdum ama Giana hâlâ ayakta duruyordu. Küçük parmakları elindeki kırmızı tepsiyi sımsıkı tutuyordu.

"Aslında, sanırım öğle yemeğimi ofiste yiyeceğim," dedi zorla gülümseyerek. Bütün kafeteryanın hâlâ bizi izliyor olmasının onu çok korkuttuğu gerçeğini saklamaya çalıştığını biliyordum. "Kadro Günü'nün gerginliği bitmiyor. Basın mensuplarından önce görüşür müyüz?"

Gülümseyip nazikçe kolundan tutarak onu aşağı çektim ve yanağına bir öpücük kondurdum.

"Heyecanla bekliyorum," diye fısıldadım.

Masadakilere el sallarken utangaç gülümsemesini saklayamadı. Masaların arasından geçerek kapıdan çıktı ve koridorda gözden kayboldu.

Yol boyunca uzaklaşmasını izledim. En sonunda ona arkamı döndüm, bıçak ve çatalı tutup tabağıma yığdığım ızgara tavuğu keserken suratımdaki gülümseme benim için bile sürpriz sayılırdı. Çatalı ağzıma götürürken koluma sertçe dirsek atılmasıyla aldığım tavuk parçası masaya düştü.

"Dostum," dedi Leo. Bana tekrar odaklanmadan önce Giana'nın kaybolduğu koridora bakıyordu. "*O* da neydi öyle?"

Omuz silktim. "Ne?"

"Ne demek *ne?*" Zeke masanın diğer tarafından konuya atladı. "Siz ikiniz... Birlikte misiniz?"

Cevabım sadece kurnazca gülümsemekti. Tavuktan bir parça daha kesip ağzıma attım.

Zeke başını iki yana salladı. Leo kolunu omzuma atarken Riley beni dikkatle izledi.

"İşte bu, dostum. Giana çok seksi."

Kaskatı kesilmiştim. Kendime hâlâ oyunculuk modunda olduğumu söylerken onunla yüzleşmek için yavaşça sandalyemde döndüm. Gülümsemesi soldu ve öksürerek kolunu omzumdan çekti. Koltuğunda dikleşti.

"Biliyorsun. Saygıyla söylüyorum," dedi.

Başımı iki yana sallayıp yemeğime dönmeden önce ona alaycı bir gülümsemeyle baktım. Hepsinin daha fazla ayrıntı vermemi beklediğini biliyordum ama hiçbir şey anlatmadım. Bir süre sonra konunun peşini bırakıp başka şeyler konuşmaya başladılar.

Gelişigüzel bir şekilde sırtımı esnettim. Sağa sola dönerken kollarım havada asılıydı. Bakışlarım amigo kızların masalarından birine odaklandı, ardından bir zamanlar ev gibi hissettiren bir çift sıcak kahverengi gözle buluştu.

Maliyah gözlerinde yüzlerce soruyla beni izliyordu. Çenesini kasmıştı, büzdüğü dudaklarında tereddütlü bir gülümseme belirdi. Elini hafifçe kaldırarak kalabalık kafeteryanın diğer ucundan el salladı.

Boynumu kütletip önüme dönerek öğle yemeğimi bir daha ona bakmadan bitirdim.

Kafeteryadan çıkıp koridorun sonundaki savunma toplantısına giderken suratımda kendimi beğenmiş bir gülümseme vardı. En azından Holden yanıma gelip beni durdurana kadar.

"İyi bir gösteriydi," diye yorumda bulundu.

"Beğendiğine sevindim."

Holden başını iki yana salladı, gözleri sanki oyun oynadığımızı anlamış gibi kısılmıştı. "Bak, hayatına devam etmene sevindim. Tanrı biliyor ya, o zamandan beri tam bir pislik..."

Cümlesini bitirmedi. Muhtemelen öldürücü bakışlarımdan ona cümlesini bitirmesi için meydan okuduğumu anlamıştı.

"Ama... Giana iyi bir kız."

Kollarımı birleştirdim. "Yani, onu hak etmiyor muyum?"

"Öyle demedim."

"Ne dedin peki?"

Bana bakmadan önce eliyle çenesini kaşıyarak iç çekti. "Sadece dikkatli ol, dostum. Tamam mı? Giana yara bandı olarak kullanabileceğin birisi değil. Kendini daha iyi hissetmek için takılacağın türden bir kız değil."

Sesindeki samimiyette ve bunu rica ederken attığı bakışta bir şeyler vardı. Karşılığında ukalaca bir cümle kuramadım. Sadece başımla onayladım, o da aynı şekilde karşılık verip omzuma vurduktan sonra kendi toplantı yerine doğru ilerledi.

Telefonum cebimde çaldı.

Giana: *Ee, nasıldım?*

Sırıttım ve cevap yazarken koridorda yürümeye devam ettim.

Ben: *Mükemmel bir performans, Kedicik. Tam puan.*

Giana: *Herkesin bize baktığını gördüğümde neredeyse bayılıyordum.*

Ben: *Seni yakalardım.*

Cevap olarak göz devirme emojisi gönderdi. Sonra hâlâ yazmaya devam ettiğini gösteren küçük baloncuklar çıktı.

Giana: *Shawn Stetson'ı baştan çıkarma derslerim ne zaman başlıyor?*

Kahkaha atmaktan kendimi alıkoyamadım.

Ben: *Çok mu heveslisin?*

Bu sefer ortaparmak emojisi gönderdi.

Ben: *Yeri ve zamanı söyle.*

Giana: *Bugünü atlatalım da ne yapacağımıza karar veririz. Şimdilik bu kadar heyecan yeter.*

Ben: *Yani beni öpmek seni heyecanlandırdı mı? Seni yere indirdikten sonra karnımda biraz ıslaklık hissettim galiba...*

Giana: *CLAY!*

Bir kahkaha daha attıktan sonra telefonumu cebime koydum ve toplantı odasına daldım. Fakat oturduğum gibi tekrar çaldı.

Telefonu cebimden çıkarırken yüzümde hâlâ ukala bir sırıtış vardı. Giana'dan bir dizi küfür mesajı bekliyordum.

Ama mesaj Giana'dan değildi. Maliyah'dandı.

Hem de sadece tek bir kelimeydi.

Selam.

Kitap Kurdu

BÖLÜM YEDİ

GIANA

Kadro Günü'nden sonraki iki gece yatak odamda huzurlu bir sessizlik hâkimdi. Tek ses, tavan vantilatörünün yumuşak uğultusu ve odun fitilli mumun çıtırdamasıydı. Yatak başlığına yaslanıp tüylü çorap giydiğim ayaklarımı altımda toplamıştım ve en yeni bağımlılığım kucağımda bir harita gibi açıktı.

Tek elimle kitabı tutarken diğeriyle yanımdaki kâseden çıtır *Cheetos* parçalarını durmadan ağzıma atıyordum. Nino elini Francesca'nın boğazına sarıp rehin tuttuğu odanın kapısına sıkıştırırken kalp atışlarım hızlanmış, sayfaları hızlıca çevirmiştim.

Birinci sınıftayken eski ev arkadaşım yüzünden cehennem gibi bir yıl geçirmiştim ve kendi dairemin olması benim için kesinlikle çok önemliydi. Varlığımı çoğunlukla görmezden gelen büyük bir ailede büyümek, kişisel alanıma değer vermemi sağlamıştı.

Aynı şeyi ev arkadaşım için *söyleyemezdim*.

Bir yıl boyunca gece yarısından sonra kör kütük sarhoş halde odama gelirdi. Genelde bir çocuk için durmadan ağlar ya da sızlanırdı ve artık yetmişti. Kızın kirlettiği bulaşıklardan, sürekli rica etmeme rağmen saçlarını lavabodan veya duştan temizlemeye zahmet etmediğinden bahsetmiyordum bile.

Bardağı taşıran son damla, bir yığın kitabımı bana sormadan almasıydı. *Okumak* için bile değil, yiyecek getirirken kapı tutacağı olarak kullanmıştı.

Hatırlayınca bile kan beynime sıçrıyordu.

Bu yüzden durmadan para biriktirmiş, eksik kalan miktarı tamamlamaları için annemle babama yalvarmıştım. Böylece NBU kampüsünden birkaç blok ötede küçük bir stüdyo daireyi kiralayabilmiştim. Biraz küçüktü, eskiydi ve naftalin kokuyordu ama burayı seviyordum. Zorlama arkadaşlıklardansa yalnız kalmayı tercih ettiğim için burada mutluydum.

Bu geceyi de kendime ayırmıştım. Bütün bir hafta beni meşgul eden basın ordusundan kurtulduktan sonra buna çok ihtiyacım vardı. Kadro Günü geride kaldığına göre, işler en azından bu hafta sonu gerçekleşecek sezon başlangıcına kadar biraz daha sakinleşirdi. Röportajlar, sosyal medya çalışmaları ve hayran buluşmaları için iki düzineden fazla futbolcuyu ayarlamaktan kurtulmamı kutluyordum.

Clay Johnson'la öpüşmemi atlattığımdan bahsetmiyordum bile.

Tıpkı o günden beri yüzlerce kez olduğu gibi, o anı düşününce nabzım hızlanıyordu. Komodinin üzerindeki bir bardak suya uzanıp yarısını yudumlarken kitabımı göğsümün üstünde bıraktım. Bir süre öylece oturup o anı tekrar tekrar zihnimde canlandırırken bakışlarımı yatağın ucundaki kitaplığa sabitlemiştim.

Bu ilk öpücüğüm değildi. Daha önce öpüşmüştüm.

Beşinci sınıfta Ricky vardı. Elindeki topu oyun alanındaki çitin üzerinden fırlattıktan sonra öğretmene onu birlikte alıp alamayacağımızı sormuştu. Yalnız kaldığımızda dudaklarını benimkilere bastırmış, parmaklarıyla saydığı üç saniye boyunca beklemişti. Ardından gülerek kaçmıştı.

Bir de Matthew vardı. Erkek arkadaş sayılabilecek tek flörtüm oydu. Lise ikinci sınıfta yakaladığı her fırsatta benimle ıslak bir şekilde öpüşen çocuk. Ayrıca elini gömleğimin içine sokan ilk kişiydi. Tüm erkekler onun gibi eliyle taciz edermişçesine davranıyorsa böyle bir şeyin tekrar yaşanmasını istemediğime karar vermiştim.

Bunlar haricinde?

Bu konuda pek bilgili değildim.

Tabii okuduğum aşk romanlarını saymazsak. Kafeteryada herkesin gözü önünde Clay'in kollarına atladığımda tek aklıma gelen onlardı.

Alıştırma yapmıştık. Prova yapmıştık. Ne yapıp ne söyleyeceğimi, bir gösteri ortaya koyarak herkesin inanmasını nasıl sağlayacağımı tam olarak biliyordum. Klişe bir romantik komedide, kendini *dengi olmayan* bir adamla çılgınca bir planda bulan ana karakter gibi hissetmiştim. Heyecan vericiydi. *Eğlenceliydi.*

Ta ki beni yakalayıp bacaklarımın beline dolandığı ana kadar. Aramızda önünde *pazartesi* yazan pamuklu tangamdan başka bir şey olmadığını fark etmiştim.

Verdiği o tanıdık his ve taş gibi sert kaslarını tam orada hissetmem nefesimi kesmişti. Ama aşk romanlarından fırlamış bir karakterin yapacağı gibi çenemi tutup beni öpmesi hiçbir şeyle kıyaslanamazdı.

Ona doğru eğilip öpüşürken nefes nefese kalmak ve ona iyice yaslanıp sözsüz olarak daha fazlasını istemek *planlarımda yoktu.*

Ayrıca *bu kadar iyi* hissettirmesini de beklemiyordum.

Beni bir tüy kadar hafifmişim gibi kaldırmıştı ve dudaklarını bana yumuşakça bastırırken parmaklarıyla çenemi tutmaya devam ediyordu. Peki ya öpücüğü derinleştirip kollarımı onun boynuna daha sıkı doladığım zaman? Vücudumu sert bir şekilde kendine bastırmıştı. Boğazından gelen o sessiz inleme... *farklı* bir şeyler hissetmemi sağlamıştı. Kasıklarımdan yukarı doğru kıvrılan bir ateş kıvılcımı yollamış ve kadınlığım alev almıştı.

O zamandan beri aklıma gelen her an kızarıyordum.

Aynısını Shawn'la yaptığımı düşünürken ağzım sulanıyordu.

Elbette Clay'le öpüşmemiz eğlenceliydi ama sadece rol yapıyorduk. Beni her zaman böyle öpecek *gerçek* bir erkek arkadaşımın olmasını o kadar uzun zamandır istiyordum ki...

Clay bana bu saçma sapan sahte ilişkiyi teklif edene kadar

bunu elde etmek için ne kadar çaresiz olduğumu, bu oyunda ne kadar ileriye gidebileceğimi fark etmemiştim bile.

Peki ya şimdi?

Oyunun tamamen içindeydim.

Patronum da içinde futbolcu dolu olan kafeteryadakiler kadar şaşırmıştı. Basın mensupları nihayet gittikten sonra beni ofisine çağırmıştı.

"Evet, gördüğüm kadarıyla Clay Johnson'la nasıl uğraşacağını bulmuşsun," demişti Charlotte bilgisayarından başını kaldırmadan.

Benden bir cevap beklemediğini bilerek gözlüğümü düzeltmiştim.

"Dikkatli ol," diye uyarsa da gözleri benimkiyle buluştuğunda dudaklarına bir gülümseme yayılmıştı. "Ayrıca eğlenmene bak."

Hepsi bu kadardı. İzin verilmişti.

İçimde, bunun Clay'in ESPN muhabiri Sarah Blackwell'le yaptığı müthiş röportajla ilgisi olduğuna dair bir his vardı ama sorgulamadım. En azından bana bu kadarını borçluydu.

Şimdi de küçük anlaşmamızın bir kısmını daha yerine getirmesi gerekiyordu.

Gözlerimi kırpıştırıp düşüncelerimden sıyrıldım. Yatağıma iyice yerleşerek kitabımı tekrar elime aldım. Bir avuç dolusu *Cheetos* daha yedikten sonra başka bir evrene doğru uzaklaştım.

"Burada kuralları kimin koyduğunu unutuyorsun, Francesca," diye uyardı Nino, Francesca'nın dudaklarına doğru. Sıcak nefesi boynuna vuruyordu. "Onlara uymayanlara kimin ceza verdiğini de."

Francesca parmaklarının boğazına dolandığı yerden geri çekilmeden kendini Nino'ya doğru bastırdı. "Beni buraya kilitlediğinden beri cezalandırmak için can atıyorsun," diye aklından geçeni söyledi. Yaptığına kendi bile inanamadığı cesur bir hareketle elini Nino'nun pahalı Boglioli pantolonunun üzerinden sertleşen aletinin etrafına sardı. "Seni durduran ne?"

Nino tutuşunu sıkılaştırdı ve bir an sonra onu yatağa fırlattı. Boğazı nihayet rahatlayan Francesca nefes nefese kalmıştı.

Nino onun zarif bedenini incelerken elleriyle kemerini açıp üstüne çıktı.

Yutkundum. Sahneyi okurken boynumdan omurgama, oradan ayak parmaklarıma kadar alev almıştım. Bir elimle kitabı açık tutup diğeriyle vücuduma dokundum. Nino'nun elini kızın boynuna doladığı gibi elimi boynuma götürdüm. Ona yavaşça işkence ederken yaptıklarını takip ediyordum. Elim memelerimle buluştuğunda iç çektim, ardından parmak uçlarımı pijama şortumun belinden içeri kaydırdım.

"Dizlerinin üstüne çök," diye emretti.

Tüylerim ürperdi. Kalçalarımı yukarı kaldırırken dudaklarımı yaladım. Elim aşağı doğru ilerliyordu. Daha rahat ulaşabilmek için bacaklarımı araladım.

Tam bu sırada *Cheetos* kâsesine çarpıp yataktan düşürdüm.

"Kahretsin!" Turuncu renkli cipsler yeri kirletip eski ahşabın üstüne düşen metal kâse yüksek sesle çınladığında küfrettim. Aceleyle yataktan kalkıp yanlışlıkla birkaç cipse bastım ve ezilip toza dönüşünce tekrar küfrettim.

Hızlı bir temizlikten sonra yatağıma ve yatağın üstünde ters bir şekilde bıraktığım kitabıma geri döndüm.

O tutkuyu, ihtiyacı ve ateşi istiyordum. Shawn'ın bana böyle, kibirli bir arzuyla dolmuş halde bakmasını istiyordum. Beni Clay'in öptüğü gibi öpmesini istiyordum. Oyun ya da numaradan değil, *gerçekten* öpmesini istiyordum.

Kaldığım yerden devam edip etmemeye karar vermeye çalışırken yanağımın içini ısırdım. Fakat kitabı okumak yerine, komodinde kablosuz şarj aletinin üzerinde duran telefonuma uzanarak yüzüstü yattım. Biraz kurcaladıktan sonra telefon çalmaya başladı.

"Merhaba, Kedicik," diye mırıldandı Clay. Sesi öyle derinden ve baştan çıkarıcıydı ki bunu yaptığının farkında olmadığını düşünmeye başlamıştım.

Tırnağımı ısırdım. Vazgeçmeden önce derin bir nefes alıp elimden geldiğince kendimden emin olarak konuştum.

"Sanırım ilk derse hazırım."

BÖLÜM SEKİZ

GIANA

"Odaklanır mısın?"

"İnan bana, odaklanıyorum," dedi Clay, cuma gecesi kitaplarımdan birinin başka bir sayfasını çevirirken başparmağının ucunu yalıyordu.

Kitabı elinden alıp rafa geri koymak için ona doğru ilerlerken somurttum. Seçtiğim iki elbiseyi tekrar elime almadan önce kitabı doğru yere koyduğumdan emin oldum.

"Hangisi?"

"Benim de bilmek istediğim şey bu. Cheyanne hangisini seçecek?" Eliyle kitap rafını göstererek başını salladı. "Yani, onu seven ve sözler veren kocasını mı yoksa şehre geri dönen ve onsuz yaşayamayan ilk aşkını mı?"

"Kocası onu aldatan bir pislik ve narsistin teki. Roland ise resmen Tanrı'nın bir lütfu. *Spoiler* uyarısı, Roland'la kaçıyor."

"Skandal," dedi Clay rafa doğru kaşlarını çatarak.

Parmaklarımı şıklattım. "*Odaklan.*"

Askıları ellerimde tuttum. Clay dirseğiyle yataktan hafifçe doğrulmuştu, boşta olan eliyle de düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturuyordu.

Geçen gece onu aradıktan sonra, bugünün ilk dersimiz için en uygun zaman olduğuna karar vermiştik. Sezon açılışı yarın öğleden sonraydı. Bu da koçun takıma dinlenip hazırlanmak adına bu akşamlık izin verdiği anlamına geliyordu.

Tabii ki takımın sadece *yarısı* gerçekten dinlenecekti. Diğer yarısı dışarıda partileyecek ve yarın en iyi performanslarını sergileyemeyecek kadar akşamdan kalma olmamayı umacaklardı.

Benimle meşgul olmasaydı Clay'in ikinci grupta olacağını düşünürdüm. Ama bu ilk başta onun fikriydi. Ne giyeceğimi seçmesini beklerken kendime bunu hatırlattım.

Uzun bir duraksamadan sonra, "İkisi de sen değilsin," dedi.

İç çektim. Askılar yanlarıma düşmüş, elbiseler de yere değiyordu. "Tabii ki değilim. Onları bugün tam da bu niyetle aldım."

"Neden?" Clay başını iki yana sallayarak askıları elimden alıp dolabıma doğru ilerledi. Elbiseleri gelişigüzel bir şekilde asıp kıyafetlerimi incelemeye başladı.

"Affedersin," diyerek onunla yirmi çeşit eteğimin arasına girdim ve elimle göğsüne bastırarak geriye ittim. "Biraz mahremiyet, lütfen?"

"Benden yardım isteyen sendin."

"Sadece... otur," dedikten sonra arkamı dönüp yatağımı işaret ettim. Ellerim belimde dolabımdaki kıyafetlere bakarken hiçbir şeyi beğenmemiştim. En azından bugün için.

Sahte sevgilini kullanarak hoşlandığın çocuğu baştan çıkarmak için ne giyeceğine dair moda tavsiyeleri verilmiyordu.

"Sevdiğin bir şey giy," dedi Clay arkamdan. Spor ayakkabılarını çıkarıp sanki kendi eviymiş gibi yatağıma uzandı.

Sadece siyah eşofman ve kollarını söktüğü gri bir NBU tişörtüyle bu kadar çekici görünmesi haksızlıktı. Tişörtü kaslı kollarını ve omuzlarını ortaya çıkarmıştı. Gözlerimi daha düzgün bir yere çekmeden önce bakışlarım orada biraz fazla oyalandı. Ardından yeni tıraş ettiği belli olan yüzüne bakmaya başladım. Hafif nemli çocuksu saçları, yuvarlak uçlu şapkasının etrafında hafifçe kıvrılıyordu.

Ben burada ne giyeceğimi düşünüp dururken Clay bildiğin pijamalarıylaydı. Yine de aşırı derecede seksi görünüyordu. Sadece göz kırpıp gülümsemesi bile üç süper modeli kendine hayran bırakmasına yeterdi.

Onu incelediğimden habersiz bir halde telefonunu karıştırmaya başladı. "Kendini rahatsız hissetmek istemezsin. Belli olur."

"Peki ya benim rahat hissettiğim her şey sıkıcıysa?"

Mesajlaşmayı bırakarak bana tek bir kaşını kaldırdı. "İnan bana, giydiğin *hiçbir şey* sıkıcı değil."

Tepkisizce ona baktım. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Sahnenin önünde onu hayran hayran izleyen kızları gördün." Dolabıma bakarak iç çektim. "Bende *öyle* bir şey yok."

"Öyle bir şeye ihtiyacın yok." Clay parmaklarını şıklattı. "Ah! Kedili eteğini giy. En sevdiğim. Poponu çok iyi..."

"Devamını getirme," diye uyardım. "Ayrıca giyemem. Beni son gördüğünde onu giyiyordum."

Bu çok büyük bir sorunmuş gibi baktığımda Clay gözlerini kırpıştırdı.

İnleyip elimi sallayarak dolabıma geri döndüm. "Sadece... Sessiz ol ki odaklanabileyim. Ayrıca kitaplarımdan uzak dur."

"Pornondan mı? Elbette."

Gözlerimi devirdim ve seçeneklerimi gözden geçirirken ona cevap vermeye zahmet etmedim. Basit, beyaz, kısa kollu bir gömleğe geldiğimde duraksadım. Tekrar bakmaya başlamadan önce onu çıkarıp sandalyemin arkasına astım.

"Maliyah'nın bana mesaj attığını söylemiş miydim?"

Arkamı döndüm. "Şimdiden mi?"

Clay'in başını sallarken yüzüne yerleşen yaramaz sırıtışı bir *Cheshire* kedisini* andırıyordu. "Kadro Günü öğle yemeğinden hemen sonra."

"Vay canına," dedim hayretle dolabıma dönerek. "Ne çabuk."

"Sadece *selam* yazmış."

"Sen ne yazdın?"

"Hiçbir şey."

Elimde küçük beyaz kalpli siyah bir etek tutarak ona döndüm. "Ne demek *hiçbir şey?*"

* Kendine özgü yaramaz ve ürkütücü sırıtışıyla tanınan kedi. (ç.n.)

Omuz silkti. "Cevap vermedim."

"Peki neden?"

"Çünkü istediği buydu. Cevap verseydim, hâlâ onu unutamadığımı ve gerçekten beraber olup olmadığımızı anlardı. Üstümde hâlâ bir gücü olduğunu fark ederdi." Parmağını kaldırdı. "Ama *cevap vermeyerek*, onun burada olmasından hiç rahatsız olmadığımı, onu unuttuğumu göstermiş oldum."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Peki..."

Ama ayakkabı seçmek için döndüğümde kendimi başımı iki yana sallarken ve tüm bu oyunların bana mantıklı gelip gelmeyeceğini merak ederken buldum.

"Güven bana. Ne yaptığımı biliyorum," dedi Clay. "Bu geceden sonra göreceksin. Tabii bir kıyafet seçebilirsen."

Çorap çekmecemi karıştırıyordum. Ona dönüp top halindeki bir çift çorabımı fırlatınca kıkırdadı.

"Hemen dönerim," deyip banyoya girdim.

On dakika sonra geri döndüğümde, Clay'i yatak başlığıma yaslanıp motosiklet kulübü romanlarımdan birini okurken buldum.

"Sen buradayken bunları saklamak zorunda mı kalacağım?" Kitabı elinden çektim ve karşı çıktığı sırada ulaşamayacağı bir yerde tuttum.

"Böyle *müstehcen sahneleri* varken mi? Evet. Muhtemelen." Kaşlarını indirip kaldırarak, "Kızın boynunu sıktığı kısmı işaretlediğini gördüm," dedi.

Boynum hiç bu kadar alev almamıştı ve gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Çok düşünmeden elimdeki kitabı Clay'e fırlattım ancak kıl payı kurtulmuştu.

"Hey, utanmak yok!" Güldü. "Sadece daha sonrası için saklamak istediğim bir şey öğrendim," diye ekledi şakaklarına dokunurken.

Derin bir nefes alıp konuyu değiştirmek için bütün gücümü kullandım. Kollarımı yana açarak, "Nasıl görünüyorum?" diye sordum.

Clay bacaklarını yataktan indirdi. Ayakkabılarını giyerken basit siyah bir saç bandı taktığım buklelerimden başlayıp on santimetrelik botlarıma kadar inerek beni baştan aşağı süzdü. Beyaz gömleğim, kalpleri tatlı bir dokunuş katan siyah eteğimle çok güzel uyum sağlamıştı. Hatta gömleğimi eteğin içine sokmak yerine, biraz cesur davranarak göğüslerimin altında göbek deliğimi açıkta bırakacak şekilde bağlamıştım.

Üstüme krem rengi hırkamı da alarak kombinimi tamamlamıştım.

Clay'in gözleri, son anda karar verip giydiğim siyah diz boyu çoraplara takılmıştı. Bakışları utanıp dizlerimi bükmeme sebep oldu.

Sonunda ayağa kalkarak hafif bir ıslık çaldı. "Bu eğlenceli olacak."

Gözlerimi kıstım. "Neden korkmam gerekiyormuş gibi hissediyorum?"

Cevap olarak sadece gülümsedi ve başıyla kapıyı işaret etti. "Haadi. Sevgilinin gösterisine geç kalmak istemeyiz."

Clay benim için metal kapıyı açık tutarken, "Ee, planımız tam olarak ne?" diye sordum. Barın içine girer girmez etraf karanlığa bürünmüştü. Gözlerimin karanlığa alışıp sadece iki küçük mumun aydınlattığı çalışanı görebilmesi biraz zaman aldı.

"Sadece bana ayak uydur."

"Ama ne..."

Ben sorumu bitiremeden Clay dirseklerini karşılama bankosundaki masaya yaslamıştı. Zayıf ve esmer güzele meşhur gülümsemesiyle bakıyordu.

"İyi akşamlar. İki kişilik masa, lütfen. Koltuklu taraf olursa çok iyi olur," dedikten sonra bana göz kırptı.

Şaşkın şaşkın ona baktım. Ne fark ederdi ki?

Uzun, siyah ojeli tırnaklarının arasında bir tutam saçını dön-

düren kız, "Üzgünüm, efendim. Bu gece tamamen doluyuz," dedi.

Clay omuzlarım düşerken bana bakıp dilini şaklattı. Hemen sonra tekrar gülümseyerek masaya hafifçe vurdu. "İyi ki rezervasyonumuz var."

Kızın suratı aydınlandı. "Ah! Süper. İsim nedir?"

"Johnson."

Resepsiyonist parmağını bir listede aşağı doğru kaydırdı. Ardından iki menü alarak genişçe gülümsedi. "Bu taraftan."

Şaşkınlıktan donakalmıştım. Öyle ki, Clay kapının önünde durduğum yerden ilerlemem için kolunu uzatmak zorunda kaldı. Görevliyi barın içine doğru takip ettiğimiz sırada sırıtıyordu. Burası Shawn'ın genelde çaldığı kampüsteki loş ışıklı kafeden çok farklıydı. Mekân, dört çeşit akşam yemeğinden bile daha pahalıya gelen süslü kokteylleriyle biliniyordu.

Masaların arasından geçerken garip avizeleri, yoğun ama insanı yormayan çiçekli duvar kâğıdını hayran hayran izliyordum ki köşedeki bir alana geldik.

Sahnenin tam önündeydik.

Shawn'ın gitar çantasını ve mikrofondan sarkan uzun, kömür grisi bandanayı görünce midem heyecanla kasıldı. Bu onun imzasıydı, onsuz çaldığını hiç görmemiştim. Yerimizi alırken bile dikkatim hâlâ oradaydı.

Kadın, "Barmen birazdan burada olur," diyerek güvence verirken gözleri gerekenden daha uzun bir süre Clay'i incelemişti. Sanki gerçek kız arkadaşıymışım gibi kaşlarımı çatmama neden olacak kadar uzun bir süreydi. Ona baktığımı fark edince öksürüp gülümsedi ve uzaklaştı.

O gittikten sonra yüzüm yumuşadı. Clay'e döndüğümde kaşları kalkık bir şekilde eğlenerek beni seyrettiğini fark ettim.

"Ne?"

"Yok bir şey," dedi menüyü eline alarak. "Sadece rolünü iyi oynuyorsun."

Kendi menümü aldım. "Numarasını peçeteye yazmayı unuttu."

"Bardak altlığına."

Gözlerimi kırpıştırdım. Clay gülümseyerek barın adının yazılı olduğu ince beyaz bardak altlığını gösterdi. Oturduğum yerden bile, kızın gerçekten adını ve numarasını *yazdığını* görebiliyordum.

Gözlerimi devirdim.

"Endişelenme gerek yok, Kedicik," dedi Clay. Yaklaşarak kolunu koltuğun arkasına attı, böylece bir şekilde beni de sarmalamıştı. "Tamamen seninim."

Gözlerimi devirmemeye çalıştım, özellikle de garson masamıza geldiği için. Yirmi bir olmama daha bir buçuk yılım vardı ve Clay'in aksine *benim* sahte kimliğim yoktu. Bu yüzden greyfurtlu alkolsüz bir kokteyl sipariş ettim. Clay oldukça sert bir viski seçmişti. İçkisinin tadına baktığımda ateş soluyormuşum gibi hissettim.

"Rezervasyon yaptırmandan etkilendim," dedim.

"Yaptırmadım ki."

Kaşlarımı çattım. "Peki ya..."

"Johnson gibi bir soyadım olunca şansımı denedim."

"Ya *gerçek* Johnson ortaya çıkarsa?"

Omuz silkti. "Onu da o zaman düşünürüz."

Ağzım açık bakakaldım. "Clay!"

"Tamam, peki," diyerek oturduğu yerden bana doğru döndü. Tam köşede oturuyor, sahneyi mükemmel bir açıdan görebiliyordum. "Sırayla gidelim. Shawn sahneye çıkıp ilk şarkısını çalacak. Sen de oraya gidip bahşiş kavanozuna bir yirmilik atacaksın."

"*Yirmilik* mi?!"

"Para her kapıyı açar, tatlım," dedi. "Bu onun dikkatini çekecek. Böyle karanlık bir barda, onun dikkatini bir şekilde üstüne çekmen gerekiyor. Diğer kızların çoğu bunu gözleriyle yapmaya çalışacak. Kendilerine bakmasını sağlamak için içkilerindeki kirazları emecekler. Bizse daha doğrudan bir taktik uyguluyoruz."

Gülerken burnumdan bir ses çıktı. "Tamam. Sonra ne olacak?"

Clay arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı ve viskisinden büyük bir yudum aldı. "Onu da o zaman düşünürüz."

"Gecenin cümlesi bu mu?" diye sordum ruhsuz bir şekilde.

Ben ondan daha fazla bilgi alamadan Shawn sahneye çıktı. Ortam kampüsteki kafeden çok daha farklıydı. Onu takip eden hayranlarından aldığı alkış tufanının aksine burada sohbet eden müşteriler sadece nezaketle bakıyordu. Çoğu kişi sohbetlerine kaldığı yerden devam etmiş, Shawn'ın açılış konuşmasını dinlemeye bile tenezzül etmemişlerdi. Yine de sahnenin hemen yanında hevesle dinleyen kızlarla dolu birkaç masa vardı.

İçlerinden birisi ağzına bir kiraz attı. Dolgun dudakları sapından koparana kadar kirazın üstünde gezindi.

Clay bana bir bakış atınca masanın altından hafifçe vurdum.

"İyi akşamlar. Ben Shawn Stetson. Bu gece size müziğimle eşlik edeceğim." Gülümsedi, elini uzun saçlarından geçirerek bar taburesine yerleşti ve botunu alt basamağa yasladı. Bu hareketini daha önce defalarca kez görmüştüm. Buna rağmen kendimi iç çekip gülümserken buldum, o gitar askısını ayarlarken elimi çeneme koymuş bir şekilde sersem sersem izliyordum.

Clay bir Shawn'a bir bana bakarak kaşlarını çatıp başını iki yana salladı.

"Dinlemek istediğiniz şarkılar varsa istek parçalar da çalıyorum. Ama şimdilik Harry Styles'la başlayalım."

"*Cherry*"nin ilk akorlarını çalmaya başladığında midemde kelebekler uçuştu. Kendimi şarkıya eşlik edip masanın altında ayağımla ritim tutarken buldum. Hem hüzünlü hem de baştan çıkarıcı şarkıyı söyleyen Shawn'ın çenesindeki kirli sakalını ve dudak *piercing*'inin gümüşünü izlerken transa girmiştim.

Thoughtless kitabından bir sahne aklıma geldi ve tüm bu fantezilerin bir gün gerçekleşebileceğini düşününce kalbim tekledi.

Şarkı bitmek üzereyken Clay gizlice masanın üzerindeki yir-

mi dolarlık banknotu bana doğru kaydırdı. Yutkunup sanki bir bombaymış gibi paraya baktım.

"Hadi ama. Ders bir: Seni fark etmesini sağla."

Beni oturduğum yerden neredeyse iterek kalkmamı sağladı. Shawn şarkının sonuna geldiğinde dengemi sağlamayı başarmıştım. Kampüste çaldığında herkesin tezahürat ettiği Shawn'ı burada sadece birkaç masa alkışlamıştı. Ardından etraf sessizleşmiş, herkes sohbetlerine devam etmişti.

Oturduğumuz yerle sahne arasındaki iki masayı geçerken becerebildiğim kadar kadınsı bir havayla çenemi dik tutarak ilerledim. Tabii ki *havam* ancak iyi bir *Hallmark** filmini izlemeden dayanabilmem kadar kısa sürmüştü. Yürürken bir masa örtüsüne takılıp tökezledim.

Başını kaldırıp bana baktığında, tam zamanında kendimi toparlamıştım.

Shawn'ın altın gözleri beni gördüğü an parlayınca dizlerim titredi. İlk başta beni tanır gibi oldu, yirmi doları bahşiş kavanozuna attığımdaysa gözlerinde keyifli bir şaşkınlık vardı.

Mikrofona doğru, "Teşekkür ederim," dedikten sonra ilgiyle sordu. "İstediğiniz bir parça var mı?"

Bir an için panik beni ele geçirdi. *İstek şarkım olup olmadığını sorarsa ne yapmam gerektiğini konuşmamıştık!* Ama bir şekilde kendimi tutup umursamazca omuz silktiğimde kendim bile şaşırdım. "Favorilerinden birini çal."

Shawn'ın kaşları havaya kalktı. Arkamı dönüp yavaş, *çok* yavaş bir şekilde masama doğru ilerlemeden önce yüzüne takdir dolu bir gülümseme yerleşmişti.

Bu sefer tökezlemeden masaya varmayı başarabildim.

Oturduğumda Shawn hâlâ beni izliyordu ama bu sefer gözlerinde *başka bir şey* vardı. Bir sonraki şarkının notalarını çalmaya başladığında gözleri hâlâ benim üzerimdeydi.

* Ailelere yönelik televizyon dizileri, filmler ve eğlence programları yayınlayan televizyon kanalı. (ç.n.)

Beni izledikçe sanki birisi odanın ısısını sürekli arttırıyormuş gibi hissediyordum. O an, duygularımın neden bu kadar yoğun olduğunu anladım.

Sadece bana bakıp kafasını çevirmemişti. Gözleri kalabalığı incelerken bana öylesine göz kırpmamıştı.

Beni *fark etmişti.*

Nefesimi kesen bir dokunuşu hissettiğimde hâlâ bunu düşünüyordum.

Masanın altından sıcak bir el hızla bacaklarımı sardı. Bu dokunuşla birlikte keskin bir nefes aldım. Başımı Clay'e çevirdiğimde kısık, buğulu bakan gözlerle ve dudaklarında ukala bir gülümsemeyle karşılaştım. Bu beni neredeyse birkaç santim daha yukarı kayan elinin yaptığı kadar ateşe vermişti.

"Clay," diye fısıldadım. Sesimin sert çıkmasını *amaçlamıştım* ama aksine hırıltılı ve sorgulayıcıydı.

Bir kolu koltuğun arkasında, diğeri hâlâ bacağımdayken üzerime doğru eğildi. İçgüdüsel olarak geri çekiliyordum ki elini bacağımdan çekip beni sabit tutmak için yüzümü yakaladı.

Tek dokunuş.

Küçük, basit bir dokunuştu ama beni mahvetmişti.

Clay beni öperken dudaklarım aralandı. Elini çenemde gezdirdiği sırada odun ve baharat karışımı kokusunu alabiliyordum. Başparmağını yukarı kaldırıp altdudağım boyunca gezdirdikten sonra ortasında durdu. Tuz ve viski tadını hissedebiliyordum. Ardından dudağımı bıraktı ve tıpkı kafeteryada yaptığı gibi çenemi tutup kaldırdı.

"Uslu Kedicik," diye mırıldandıktan hemen sonra dudakları tekrar üzerimdeydi.

Sadece dudaklarımla sınırlı kalmamıştı. Çenemi öptü, ardından çene hattım boyunca ilerledi. Boynumu boydan boya öperken gözlerim odağını kaybetti, ona daha çok alan sağlamak için eğildim. Dudakları sıcak ve yumuşaktı. Elleri yavaşça vücudumdan aşağı inip masanın altında bir kez daha kaybolurken dudaklarını

nazikçe tenime bastırıyordu. Eli sahiplenici bir şekilde dizimin üzerinde duruyor, parmak uçları gıdıklanmama sebep oluyordu.

O geri çekilene kadar bu baş döndürücü hislerle kendimden geçmiştim. Başımı kaldırdığımda burunlarımız ortada buluştu. Göz kapaklarım neredeyse kapalı, nefeslerim kesik ve yavaştı.

Clay bir anlığına ne yaptığını unutmuş gibiydi. Dizimdeki tutuşu sıkılaştıkça yeşil gözleri bana odaklanıyordu. Alnını benimkine yaslayarak yutkundu.

"Ona bak," diye fısıldadı dudaklarıma. Sonra çenem boyunca hafif öpücüklerle ilerleyip kulakmememi dişlerinin arasına aldı.

Bunu yaptığında benden çıkan inleme utanç vericiydi. Güçlükle nefes alıp ona doğru eğildiğimde istemsizce gözlerim kapandı. Ama hemen gözlerimi açıp Clay'in dediğini yaparak sahneye baktım.

Shawn Stetson bana bakıyordu.

Söylediği şarkıyı bilmiyordum. Ya da Clay hâlâ parmak uçlarıyla dizimde daireler çizip kulağım ve boynumla ilgilendiği için şarkıyı hatırlayamamıştım. Bir erkeğin bana bu şekilde dokunması karşısında hissettiklerim vücuduma fazla gelmişti. Kalbim terk edilmiş çekingenlik ormanımda gösterişli sıçrayışlar yapan bir leopar gibi koşturuyordu.

Bir erkek bana böyle dokunurken *bir başkası* da izliyordu.

Bizi izlerken Shawn'ın gözlerinde karanlık bir şeyler vardı. Kaşları o kadar çatılmıştı ki gözlerine gölgeleri düşüyordu. Yanaklarıma sıcak basmıştı. Vücudum titriyor, meme uçlarım gömleğimin altında sertleşip ağrıyordu. Bu haldeyken gözlerimi açık tutarak onu izlemek çaba istiyordu.

"Ne *yaparsam yapayım*," diye fısıldadı Clay kulağıma. "Gözlerini *ondan* ayırma."

Shawn'ın söylediği şarkı bitip bir diğeri başladığında Clay'in *dayanıklı* biri olduğunu öğrenmiş oldum. Bana dokunmaktan, benimle uğraşmaktan ve açıkta kalan her yerimi öpmekten hiç bıkmıyordu. Hatta gömleğimi omzumdan aşağı indirerek oradaki

tenimi emip ısırdı. Onu izlemeye başladığımda bakışlarımı sahneye geri çevirmem için hafifçe Shawn'ın durduğu yeri işaret etti.

Zaman kavramımı yitirmek üzereydim ki bir anda durdu.

Uzaklaştığında nefes nefese kalmıştım. Aramızda yarattığı yeni, soğuk ve boş alana doğru eğildim.

"Gidip bir içki alacağım," dedi.

"Ne? Garson var ya. Şimdi gelir..."

Clay ayağa kalktı. Bana bir bakış atıp sessizce, "*Güven bana,*" diyerek dudaklarını oynattı.

Kaşlarımı çattım, hiçbir şey anlamamıştım. Elleri ve ağzıyla beni meşgul ettiği onlarca şarkıdan sonra *nefesim kesilmişti.* Ama Shawn şarkısının sonuna geldiğinde Clay dönüp uzaklaştı. Ben de gözlüğümü ve saçlarımı düzeltip gömleğimle eteğimin üzerine bir elimi koyarak kendimi toparladım.

"Şimdi biraz ara veriyorum. Geri döndüğümde bütün gece siz güzel insanlar için çalacağım. İstek parçalarınızı bırakmayı unutmayın," dedi Shawn. Sonra gitarını yerine koyarak elleriyle saçlarını taradı. Yanındaki kumandadan birkaç düğmeye tıkladığında hoparlörlerden sakin bir şarkı çalmaya başladı.

Bir an sonra gözleri üzerimdeydi.

Sahneden atlayıp yanından geçtiği masadaki kızlara gülücükler atarken yüzüm solgunlaştı. İçlerinden biri uzanıp kolunu tuttuğu sırada kızın söylediklerine güldü. Konuşmalarından tek anladığım şey birazdan döneceğine söz vermesiydi.

Ardından doğruca bana yöneldi.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım. Daha dik oturup artık hangi tanrıça beni duyuyorsa hissettiğim kadar kötü görünmemek için dua ettim. Kendime çekidüzen vermeye fırsatım kalmadan tam karşımda durdu. Yüzünde utangaç bir gülümsemeyle elleri cebinde dikiliyordu.

"Selam," dedi.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Selam."

Tekrar bana bakmadan önce gözleri kısa bir süreliğine gömleğimde gezindi. Parmağıyla sahneyi göstererek, "Bahşiş için tekrar teşekkürler. Çok cömertsin," dedi.

Burnumdan ses çıkartarak attığım kahkahayı tutup gülümsedim. "Seni çalarken dinlemeyi seviyorum."

"Kampüsteki bara geliyorsun, değil mi?" Elini tekrar cebine soktu. "Seni orada görmüştüm."

Görmüş müydü?

"Öyle mi?"

Şüpheciliğimi dışarı vurduğum için kendimi tokatlamak istedim. Neyse ki bu Shawn'ın daha çok gülümsemesini sağladı.

"Seni nasıl görmemiş olabilirim ki?"

Bunu duyunca kaşlarım havaya kalktı. Bu adamın yanındayken her zaman olduğu gibi nutkum tutuldu.

"Gerçi seni daha önce Clay Johnson'la gördüğümü hatırlamıyorum," diye belirtti dikkatli ve soğukkanlı bir tavırla. "O senin..."

Cümlesini tamamlamaması çok tatlıydı. Soru sormamış olmayı diliyormuş gibi görünüyordu. O yüzden, "Erkek arkadaşım mı?" diyerek araya girdim.

Yere bakarak gülümsedi, ardından başını kaldırıp benimle göz göze geldi. "Tanrım, çok klişe oldu, değil mi?"

Klişe mi?

Yoksa bana... asılıyor mu?

"O, şanslı bir adam," dediğinde kaşlarım o kadar yukarıdaydı ki saçlarımla birleşmişti.

Shawn başka bir şey daha söylemek istiyor gibiydi ama bunun yerine tekrar sahneyi işaret ederek eliyle ensesini tuttu.

"Pekâlâ, muhtemelen gidip biraz su içsem ve bir sonraki setten önce masaları turlasam iyi olacak. Ama bu gece geldiğine gerçekten sevindim..." Duraksayıp boşluğu doldurmamı bekledi.

"Giana."

"Giana," diye tekrarladı. Adımı söylerken gülümsüyordu. "Sonra görüşürüz herhalde?"

Cevap vermemi beklemeden bilmiş bir şekilde göz kırparak arkasını döndü. Kalabalığın arasından ilerlerken söz verdiği kızların masasında duraksadı. Onlarla tekrar gülmeye başlasa da bu sefer gözleri benim üzerimdeydi. Clay daha ilk içkisini bitirmeden tazelediği yeni içkisiyle masaya gelene kadar bana bakmaya devam etmişti.

Uzun bir süre serseme dönmüş bir halde mermer masayı izleyerek öylece oturdum. Clay içkisinden büyük bir yudum alıp arkasına yaslanmıştı. Kolunu koltuğun arkasına koymuş, gelişigüzel bir şekilde bacak bacak üstüne atmıştı. Bir şeyler söylememi bekliyordu.

Yavaşça gözlerine bakıp, "Az önce ne oldu?" diye sordum.

Clay kıkırdadı. "Sana söylemiştim."

"Doğruca bana geldi. Beni kampüsten tanıdığını söyledi. Sanırım benimle *flört* ediyordu."

Clay suratında hiç şaşırmadığını belli eden bilmiş bir gülümsemeyle bakıyordu. Viskisini bana doğru uzatarak kaşlarını havaya kaldırdı.

Başımı iki yana sallayıp dudaklarımı birbirine bastırmadan önce ona, sonra tekrar sahneye yerleşen Shawn'a ağzım açık bakakalmıştım. Masanın üzerine uzanıp alkolsüz kokteylimin yarısını tek dikişte bitirdim. İstemeden masaya sert bir şekilde bırakıp Clay'e döndüm.

"Daha fazla derse ihtiyacım var. *Derhal.*"

Clay'in cevabı sadece keyifle kahkaha atmak oldu.

BÖLÜM DOKUZ

CLAY

İlk futbol maçım hâlâ aklımdaydı.

Beş yaşında küçücük bir şeydim. Bir metreden biraz daha uzun sayılırdım. Çim kokusunu, sahaya doğru koşarken taktığım kask ve pedlerin büyük geldiğini hatırlıyordum. Ne yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yine de koşup topu yakalamak ve beyaz pantolonuma çim lekesi bulaştırmak eğlenceliydi.

Annemle babamın orada olduğunu hatırlıyordum.

Gözlerimi kapattığımda yüzlerini görebiliyordum. Babamın daha iyi olmam için haykıran sert yüzünü, annemin tüm oyun boyunca sevinç ve gurur gözyaşlarıyla ağlamanın eşiğinde kalan suratını zihnimde canlandırabiliyordum. El ele tutuştuklarını hatırlıyordum.

Mutlu olduklarını.

Onları en son bu halleriyle hatırladığım zamanlardan biriydi.

Sonrasında her şey değişmişti. Yavaş yavaş başlamış, sonra birden tepetaklak olmuştu. Tüm evinizi yerle bir edecek bir deprem olduğunu fark etmeden önce raftan düşen tek bir kitap gibiydi.

Önce ayrılıp bir süre farklı evlerde yaşayacaklarını açıklamışlardı. *"Annenle benim biraz ayrı kalmaya ihtiyacımız var,"* demişti babam. *"Ebeveynlerin bazen biraz ayrı zaman geçirmesi faydalıdır."*

Ama ayrı geçirecekleri zaman babamı haftalarca, sonra aylarca görmememe dönüşmüştü. Ta ki bir gün elinde bir yığın kâğıtla gelene kadar. Kâğıtları elinde rulo yaptığını hatırlıyordum. Ruloyu elinden alıp sanki bir teleskopmuş gibi tavana kaldırmış ve yıldızlarla dolu gökyüzünü izlemiştim. Çok geçmeden annem teleskoptan bakıp bakamayacağını sormuş, kâğıtları açtığında da ağlamaya başlamıştı. O anda hayatımda çok önemli bir şeylerin değiştiğini anlamıştım.

Babam beni mutfak masamıza oturtmuş, artık birlikte yaşamayacak olsak bile hâlâ bir aile olduğumuzu söylemişti.

Tıpkı domino taşlarının tek tek yıkılması gibi, ben de hayatımın başıma yıkılmasını izlemiştim.

Ama her şeye rağmen futbol vardı.

Her sezon aynı başlardı. Yazın son kalıntıları ve sonbaharın esintileriyle eve dönme hissini yaşardım. Her zaman yılın en sevdiğim günü olmuştu. Berrak, mavi gökyüzünde yavaşça yükselen bir sıcak hava balonu gibi umut ve neşeyle doldururdu içimi. İlk Küçükler Ligi maçına çıkışımdan, tribünleri inleten kalabalığıyla North Boston Üniversitesi sahasında koştuğum zamana kadar, benim için çok güçlü ve saf bir uyuşturucu olmuştu.

Ama bu sefer... hiçbir şey hissetmemiştim.

Sezonun ilk maçı puslu bir rüyaymışçasına geçip gitmişti. Giyinirken, ısınma egzersizlerini yaparken ve maçın dört çeyreğinde de oynarken uyurgezer gibiydim. Orada, savunma ekibinden kardeşlerimin yanında sahadaydım. Neredeyse altı puan kazandıracak bir topu yakalamış, ileri koşmuş ve zıplamıştım. Kaskıma vurup tezahürat yapmış, saha kenarında gözlerimi yakan terimi silmiştim. Son düdük çalıp maçı kazandığımızda Riley'yi omuzlarıma kaldırıp dünyanın en mutlu insanıymış gibi basın mensuplarıyla konuşmuştum.

Ama aslında uyuşmuştum.

Bunu itiraf etmekten nefrete etsem de Maliyah yüzünden bu halde olduğumu biliyordum.

Aynı sahada ısındığını görmek, göz ucuyla tezahüratlarını izlemek ve sadece takımdakilerin değil, tribünlerdeki adamların da ona attığı bakışları görmezden gelmeye çalışmak zehir içerek kendimi yavaşça öldürmek gibiydi.

Keşke daha güçlü olsaydım. Keşke umursamasaydım. Hayatımda beni mahvedebilecek şeyleri düşündüğümde bu aklımın ucundan bile geçmezdi.

Biz birlikte olmalıydık.

Maçtan önce beni öpmeli, sahadayken çığlıklar atmalı ve kazandıktan sonra kollarıma atlamalıydı. Tıpkı lisedeki gibi yanağına benim takım numaramı çizmeliydi. Sonbahar soğukları başladığında omuzlarında benim ceketim olmalıydı.

Dün gece, Giana'yla birlikte ilk Shawn'ı tavlama "dersimiz" için şehrin Tiyatro Bölgesi'ne gittiğimizde göğsümdeki keskin acıyı neredeyse unutmuştum. Ona yardım etmeye, oyunu nasıl oynayacağını göstermeye o kadar odaklanmıştım ki Maliyah'yı düşünmeye bile vaktim olmamıştı.

Ona yapmasını söylediğim şeyler işe yaradığında Giana'nın suratındaki şaşkınlık, masada onunla uğraşırken altımda titreyip nefes nefese kalması ve tüm bunları izlemenin Shawn'ı çıldırttığını bilmek benim için hoş bir oyalanmaydı.

Shawn'ın çıldırdığını biliyordum çünkü onun yerinde *ben* olsaydım, kafayı yerdim.

Giana'yı boynundan öpmenin, kulağına fısıldamanın ve tüylerinin ürpermesini sağlamanın bu kadar kolay, bu kadar zahmetsiz olmasına şaşırmıştım. İlk başta eğlenceliydi. Onu nefes nefese bırakmak, iç çekip bana doğru yaslanmasını ve tırnaklarını etime geçirmesini sağlamak için ne yapmam gerektiğini bulduğumda yüzüme kalıcı bir gülümseme yerleşmişti.

Ama gece ilerledikçe bu eğlence ilkel bir arzuya dönüşmüştü.

Onunla bu şekilde ilgilenip o benimmiş gibi davrandıkça gerçekten öyleymiş gibi hissetmiştim.

Dudaklarından kaçan her küçük inlemenin tadını zorlu bir

ödül kazanmışım gibi çıkarmıştım. Shawn ara vermek üzereyken ondan ayrılmanın bu kadar zor olması beni şaşırtmıştı. Masadan kalkarken taş gibi sert olduğumu fark ettiğimde kendimi gülümsemeye zorlamıştım. Pantolonumu düzeltmiş ve sakinleşene kadar kasıklarımı bara yaslamıştım.

Giana beklenmedik bir şekilde bağımlılık yapıyordu. Tuhaf kitapları, eşsiz kıyafetleri ve küstah tavırlarıyla örtbas etmeye uğraştığı masumiyeti müptela ediciydi.

Varlığı insanı... canlandırıyordu. Ayrıca eğlenceliydi.

Ama o bile beni bugünün uyuşukluğundan kurtaramazdı.

Holden soyunma odasına geri döndüğümüzde omzuma vurarak, "Sezon boyunca böyle top yakalamanı bekliyorum," dedi. "Tabii sonraki sefer hariç. O zaman bir gol olsa iyi olur."

"Elbette, efendim," deyip bir selamla karşılık verdim.

Holden sırıtarak nemli ve kirli formasını çıkarıp yere düşmesine izin verdi. Çenesini bana doğru eğerek, "Sen iyi misin?" diye sordu.

"İyiyim."

"Emin misin?"

Boynumu kütletip ona yüksek sesle söyleyemediğim şeyleri ilettiğini umduğum bir bakış attım. Hayır, iyi değildim. Hatta yakınından bile geçmiyordum. Ama bunun hakkında konuşmak istemiyordum.

Başıyla onayladı ve ıslak saçlarının arasından elini geçirirken dudaklarını birbirine bastırdı. "Yapabileceğin tek şey kontrol edebildiklerine odaklanmak." Yere doğru bakıyor, bu sözleri benden çok kendine söylüyormuş gibi görünüyordu.

Başımla onayladım. Zorlamadığı için minnettardım.

Sessizlik içinde soyunup duş almadan önce kendimizi zorla buz banyolarına sürüklemiştik. Her şey bittiğinde, bütün maçların sonunda olduğu gibi vücudumdaki kaslar isyan edercesine bağırıyordu. Oyun boyunca kaslarıma, kemiklerime ve eklemlerime cehennemi yaşatmak asla kolaylaşmıyordu. Tam aksine,

büyüyüp daha yetenekli hale geldikçe sahada da büyük ve daha iri adamlarla karşılaşıyordum.

NFL'deki oyuncularla karşı karşıya geldiğimde nasıl olacağını hayal dahi edemiyordum.

Sonunda eşofmanlarımı giyip soyunma odasından çıktığımda bizimkilere bu gece partide görüşeceğimize dair söz verdim. O zamana kadar biraz kestirmeye, hatta partiden önce birkaç içkiye ihtiyacım vardı.

Salona girdiğim anda tanıdık bir kahkaha sesi duydum ve olduğum yerde donakaldım.

Maliyah'nın melodik kahkahası, koridordan süzülüp kemiklerimi ezen sıcak bir kucaklama gibi etrafımı sardı. Sanki o bir siren, ben de çalkantılı denizlerdeki çaresiz bir denizciymişim gibi sesini takip ettim. Onu yaklaşık yirmi metre ileride, duvara yaslanmış bir halde buldum.

Kyle Robbins önünde durmuş, onu boydan boya süzerken kolunu Maliyah'nın başının yanındaki duvara yaslamıştı. Daha da yaklaşıp kulağına onun kızarıp tekrar gülmesine sebep olan bir şeyler fısıldadı.

Gözüm dönmüştü.

Ellerimi iki yanımda yumruk yapmış, çenemi de o kadar sıkmıştım ki neredeyse dişlerimi kıracaktım. Spor çantamı yere attım. Oraya gidip o orospu çocuğunun burnunu kırmak için ilerledim.

Ama Giana ortaya çıkmadan önce sadece iki adım atabilmiştim.

Kyle ve Maliyah'nın yanlarından geçerken onları korkutmuştu. Koşarken bukleleri hareket ediyor, gözlüğü her adımda burnundan aşağı kayıyordu. Ama turkuvaz rengi gözleri benim üzerimdeydi. Kendisini kollarıma atmadan önce onu yakalamaya hazır bir şekilde eğildim.

Tıpkı kafeteryada olduğu gibi bacaklarını belime doladı. Vücutlarımız birleştiği anda *nefesi kesilmişti*. Kolları boynumu

sardığı sırada ellerim onu kıçından yakaladı, eteğinin altındaki *çıplak* kıçından. Suratındaki şok ifadesini ve elimi hissettiğinde yüzünün solgunlaştığını fark ettiğimde, kucağıma atlamadan önce bunu düşünmediğini anladım.

Fakat sadece bir saniye sürdü çünkü hemen sonra... beni öpmeye başladı.

Dudakları benimkilerle neredeyse kanatacak kadar sert bir şekilde çarpışmıştı. Ellerini duştan çıktığım için hâlâ nemli olan saçlarımdan geçirerek bana doğru yaslandı. Onu daha sıkı tuttuğumda hafif bir inleme sesi çıkardı. Sonunda elini göğsüme bastırarak benden ayrılırken nefes nefeseydi.

Derin bir nefes aldım. Kırmızı, şişmiş dudaklarına bakarken onun da göğsü benimkiyle birlikte inip kalkıyordu. Yavaşça bakışlarımız buluştu ve o parlak gözleri daha fazla büyüdü.

"Üzgünüm," diye fısıldadı gözlüğünü düzeltirken. "Sadece onları gördüm, sonra da *seni*. Düşündüm ki..."

Elimi başının arkasına götürüp başka bir öpücük için onu kendime çekerek konuşmasını engelledim. Bu sefer vücudunu duvara yasladım ve karnım merkezine sürtündüğünde nefesini tuttu.

Alnımı onunkine dokundurarak geri çekildim, ardından dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bu oyunu çabuk öğreniyorsun, Kedicik."

Gülümseyerek kızardı. "İyi bir öğretmenim var."

Birisi boğazını temizledi. Giana'yla arkamızı döndüğümüzde Zeke'le Riley'nin soyunma odasından el ele tutuşarak çıktığını gördük. Zeke, birbirimize kenetlendiğimiz noktaya, belimin Giana'nın kalçalarının arasında durduğu yere bakarak tek kaşını kaldırdı. Riley o kadar kızarmıştı ki gözlerini bizden uzak bir yere doğru kaçırmak zorunda kaldı.

"Sahada görüşürüz o zaman?" diye soran Zeke, nispet yaparcasına sırıtıyordu.

Cevap vermek zorunda değildim. Giana yüzünü göğsüme gömdü. Zeke ve Riley yanımızdan uzaklaşırken saçlarını öptüm.

Onların gidişini izlediğim sırada bakışlarım Kyle ve Maliyah'ya kaydı. İkisi de bana bakıyordu.

Kyle şüpheli, Maliyah ise *meydan okuyor* gibi görünüyordu.

Onlara fazla odaklanmayıp tekrar Giana'ya döndüm ve parmağımla çenesini yukarı kaldırdım. "Sen de geliyorsun."

"Nereye geliyorum?"

"Yılan Çukuru'na."

"Ne için?"

Kahkaha atarak Giana'yı dikkatlice yere indirdim. Dağılan bir tutam saçını kulağının arkasına yerleştirdim. "Takımdaki bazı üst sınıfların yaşadığı bir parti evi. Orada yaşayan biri mezun olduğunda takımdan bir başkası taşınır. Bizim sahada oynanan her maçtan sonra orada kutlama yaparız." Suratımı astım. "Dürüst olmak gerekirse, biraz iğrenç bir yer. Sadece zeminlere veya çatlaklara çok yakından bakma yeter."

"Bilemiyorum," dedi yüzünü buruşturarak. "Dün gece o kadar geç saate kaldıktan sonra bu geceyi evde geçirmek istiyordum."

"Ah, bu çok kötü," diyerek spor çantamı almak için eğilip çıkışa doğru yürüdüm. "Çünkü görmek istediğin birisi de orada olacak."

Giana bana yetişmeye çalışarak kolumu çekiştirdi. "Bekle, gerçekten mi? *Shawn* mı?" Başını salladı. "Neden bir futbol partisinde olsun ki?"

"Çünkü onu davet edeceğim," dedim. "O da kabul etmeden önce kafayı yiyecek. Muhtemelen hediye olarak bir şişe şarap veya başka bir şeyle çıkıp gelir."

Giana gözlerini devirdi ama dudaklarına heyecanlı bir gülümseme yayıldı. Yürürken hafiften sıçramaya başlamıştı.

Maliyah'yla Kyle'ın yanından geçerken uzanıp Giana'nın küçük elini tuttum.

BÖLÜM ON

GIANA

"İç! İç! İç! İç!"

Başımın üzerinden geçen bir bira hunisinden kaçabilmek için tam zamanında yoldan çekilsem de kenarından dökülen damlalardan kaçamamıştım. Yere akan biranın ufak bir kısmı saçlarıma ve omuzlarıma gelmişti. Clay omuzlarımdan tutup beni yana doğru çekmeden önce suratımdaki dehşet ifadesine güldü.

Clay'in *Yılan Çukuru* dediği bu yer şaşırtıcı derecede güzel bir mahalledeydi. Şu anda karanlık, gürültülü ve NBU öğrencileriyle dolup taşan büyük bir evdi. Bir DJ, salonda popüler parçaları çalıyordu. Yırtık minderli eski kanepeler dev bir dans pisti yaratmak için kenara itilmişti. Işıklar yanıp sönüyor, etrafa gökkuşağının renklerini yayıyordu. Kızlar dans ediyor, erkeklerse onlara katılmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu.

Dans pistinin ortasındaki bir kızı işaret ederek, "Kızın üstündekini sevdim!" diye bağırdım Clay'e müzik sesini bastırmak için. Hafif dekoltesinin üzerinden çapraz inerek kaslı karnını vurgulayan beyaz bir bluz ve zaten zayıf olan bacaklarını daha da iyi gösteren bir şort giyiyordu. Arkasına attığı saçları uzun ve kıvırcıktı. Bir film yıldızı gibi makyaj yapmıştı.

"Olivia Bradford o," diye bağırdı Clay.

"Bradford mı?" Gözlerim kocaman açıldı. "Üniversite rektörü olan mı?"

"Onun kızı."

Onu tekrar inceledim. New England'ın en iyi üniversitelerinden birini yönetcn güçlü bir babası olduğunu bildiğim için kıyafetinden *daha da* etkilenmiştim.

Partiyi incelemeye devam ettim. Evin her yerinde oynanan çeşitli *beer pong** ve şişe çevirmece oyunlarını izledim. Gülüp konuşan, içki içen, öpüşen ve şaşırtıcı olsa da açıkça uyuşturucu kullanan öğrenci grupları vardı. Futbolcuların hiçbiri bu gruplardan birinde değildi. Öyle olsalardı burslarını ve takımdaki pozisyonlarını kaybederlerdi.

"Bu biraz bunaltıcıymış," diye itiraf ettim ama bunalmamın sebebi gerginlik değildi. *Heyecandı.*

Üniversite futbol takımı partisindeydim.

Bu, en sevdiğim genç yetişkin kitaplarından birindeki karakterin başına gelebilecek bir şeymiş gibi hissettiriyordu. Başımı belaya sokmaya, yeni bir şeyler denemeye, dans etmeye, bira oyunlarından oynamaya ya da...

Shawn Stetson görüş alanıma girdiğinde düşüncelerim sekteye uğradı. Kalabalığın arasından geçerken yüzünde sakin, kendinden emin bir gülümseme vardı. Bir kız onu kolundan veya kemer tokasından tutmadan birkaç adımdan fazla ilerleyemiyordu. Müziğini ve *onu* ne kadar sevdikleri hakkında bir şeyler söylediklerini bilmek için dudak okumaya gerek yoktu. Sahte yüz kızarıklıklarından ve tekrar tekrar, "*Teşekkürler*," diyerek ağzını oynatmasından belliydi.

Mütevazı değildi. Bu kadar seksiyken ve kadife gibi eşsiz bir sesi varken olması da gerekmiyordu. Sanki Kings of Leon** grubundan Caleb Followill'le Adele'in çocuğuymuş ve her ikisi de seslerinin en iyi yanlarını minik oğullarına vermiş gibiydi.

Clay onu *duymamı* isteyerek kulağımın hemen yanında boğazını temizledi. Ona doğru döndüğüm an Shawn'ı izlerken *bana* baktığını fark ettim ve kızararak dudağımı ısırdım.

* İki takımın pinpon toplarını rakip takımın bira dolu bardaklarına attığı bir içme oyunudur. (e.n.)

** ABD kökenli, rock grubu. Grup; üç kardeş olan, Caleb Followill, Nathan Followill, Jared Followill ve kuzenleri Matthew Followill'den oluşmuştur. (e.n.)

"Oyun planına hazır mısın?" diye sordu sırıtarak.

Tıpkı bir futbolcunun sahaya çıkmadan önce kaskını takması gibi ciddi bir ifadeyle başımı salladım. "Hazırım."

Clay beni kolunun altına çekti, o kadar yakındık ki kulağıma fısıldarken vücudunun her santimini benimkine bastırdığını hissedebiliyordum. "Seni görmezden geleceğim," dedi. "Arkadaşlarımla takılıp belki başka kızlarla flört edeceğim. Bunu kendi yararına kullan. Benim hakkımda biraz kötü konuş."

Kaşlarımı çattım. "Ne? Shawn'a mı?"

Clay başıyla onayladı. "Mutsuz olduğuna, böyle durumlarda göz ardı edilmeye alışkın olduğuna dair ipuçları bırak."

"Ama bu seni kötü gösterecek."

Omuz silkti. "Yani? Amaç bu. Shawn'ın ilgisini çekmiş olacaksın. Seni kurtarmak ve hak ettiğin muameleyi göstermek için yanıp tutuşacak."

"Bu çok klişe." Homurdanarak güldüm. "Ayrıca saçma."

"Sana ne yaptığımı bildiğimi çoktan kanıtlamadım mı?" Clay geri çekilerek kaşlarını kuşkuyla yukarı kaldırdı. "Sadece bana güven. Ah, bir de onu seninle daha sakin bir yerde takılmaya davet et. Biraz hava almak istediğini söylersin. Müziğiyle ilgili sorular sor ve övgüde bulun."

Başımı iki yana salladım. "Bu işte biraz *fazla* iyisin."

Clay gülümsedi, ardından Shawn'ın olduğu yere doğru baktı ve ciddileşti. Elindeki kırmızı plastik bardağı dudaklarına götürürken sıkılmış, hatta biraz sinirli görünüyordu. Yüz ifadesinin bu kadar hızlı değişmesini izlemek çok garipti. Birasından büyük bir yudum alıp bana bakmadan, "İyi şanslar," diyerek kalabalığın arasında kayboldu.

Onun gidişini, yanından geçtiği oyuncularla selamlaşmasını ve Leo Hernandez'in yanına mutfağa ilerlemesini izledim. Tam o sırada Leo *shot* bardaklarını ayarlıyordu, Clay yanlarına gelince ona da fazladan bir tane hazırladı.

Ama *shot*'ları bardaklardan içmiyorlardı.

Bunun yerine Leo, mutfak tezgâhını koluyla silerek temizledi. Lavaboyla zemin plastik bardaklarla, atılan limon kabuklarıyla ve kim bilir başka nelerle kaplıydı. Yanındaki kıza, dans pistinden tanıdığım Olivia'ya döndü ve kalçalarından tutup onu tezgâha kaldırdı. Olivia sırtüstü uzandı. Leo onun karnını tuzla kaplayıp göbek deliğine bolca tekila dökerken kızarıp kıkırdıyordu.

Leo onun vücudundan *shot* içtiği sırada altında kıvrandı. O aşağı atlar atlamaz başka bir kız onun yerini almak için tezgâha çıktı.

Clay tereddüt bile etmedi.

Leo aynı şekilde tekilayı döktü. Clay altdudağını ısırarak kısık gözlerle soğuk sıvının kızın teniyle buluştuğu yeri zevkle inceledi. Büyük ellerini tezgâhın iki yanına koydu ve kız kocaman açılmış gözlerle onu izlerken şeytani bir şekilde sırıttı. Hemen sonra bir limon dilimini kızın ağzına yerleştirdi.

Diliyle kızın karnındaki tuzu boylu boyunca yaladığı sırada gözlerimi ondan ayıramadım. Tekilayı emip kalanları yalarken parmaklarını kızın tenine bastırmıştı. Ardından yüzüne yaklaşıp ağzındaki limon dilimini ısırmak için yavaş ve baştan çıkarıcı bir şekilde eğildi.

Sadece bir an içinde limon gitmiş, dudakları onunkiyle buluşmuştu.

Göğsüme buz kıracağıyla vurmuşlar gibi canım yanıyordu. Kız manikürlü tırnaklarını onun saçlarından geçirdiğinde acım iyice arttı. Onu öpebilmesi için dudaklarını araladı. Dillerinin birbirine değmesi sadece bir saniye sürse de boynum ısındı, midem bulandı ve...

Bana *tam olarak ne* oluyordu?

Hissettiklerimi anlamlandırmaya çalışarak onlara bakıp durdum ama kulağımda kısık bir ses duyana kadar bulmacayı çözememiştim.

"O kız senin yanında bir hiç."

Titredim, kelimeler ensemden aşağı süzülmüş ve ürpermeme sebep olmuştu. Başımı çevirince Shawn'ın bana flörtöz bir gülümsemeyle baktığını gördüm.

Güldüm. "Evet," derken hiç zorlanmadan, hatta rol yapmama bile gerek kalmadan gözlerim yine Clay'i bulmuştu. "Tabii."

Kızın tezgâhtan inmesine yardım ederken onu izledim, güvenli bir şekilde ayağa kalktığında elleri hâlâ belindeydi. Çok uzun süre onları izlediğimi biliyordum çünkü Shawn'a tekrar baktığımda kaşlarını çatmıştı. Kulağıma fısıldamak için eğilmeden önce altın rengi gözlerinde acıma ve arzu benzeri bir şeyle beni izliyordu.

"Biraz hava almak ister misin?"

Yılan Çukuru'nun ön bahçesi öğrencilerle dolup taşarken arka bahçesi sakindi. Partinin bir parçası sayılamayacak kadar sessiz olduğu için kimsenin araştırmaya zahmet etmediği gizli bir vahaydı. Shawn'la beraber aralarında ot döndüren küçük bir grubun önünden geçerek taş yolun hemen yanındaki bankı, köpüren kuş banyosuyla yemliği ve bir peyzaj firmasının tasarladığından oldukça emin olduğum gül bahçesini keşfettik.

O kadar yeşil bir bahçeyi bir üniversite futbolcusu yapamazdı.

Shawn oturmam için bankı işaret etti ve oturduğumda yanıma yerleşti. Bacaklarımız birbirine değiyordu. Yanaklarım temasımızla kızarmıştı ama o hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu. Geriye doğru uzanıp bankın arkasına bir kolunu atarken iyice yayıldı.

"Etkileyici, öyle değil mi?" derken gözleri düşünceli bir şekilde bahçede dolaşıyordu.

Gülümsedim. "Evet, tam olarak burada bulmayı beklediğim şey değil. Daha çok çöple dolu kuru toprak olacağını düşünmüştüm."

"Buraya ilk gelişin mi?"

Ellerimi kalçalarımın altına soktum. "Evet, yine de soyunma

odasında geçirdiğim zamanlardan dolayı bu gürültüye oldukça alışkınım. Kokuya da."

"Soyunma odası mı?" Kaşlarını çatmıştı.

"Takımın Halkla İlişkiler Yardımcı Koordinatörü'yüm," diye açıkladım.

Shawn biraz daha dik oturarak, "Hadi canım," dedikten sonra başını iki yana salladı. "Sürprizlerle dolusun. Affedersin ama seni o rolde hayal bile edemiyorum."

"Ben de bu yüzden seçtim zaten," dedim gülümseyerek. "Kim *bana bakıp* devasa futbolcuların etrafında patronluk taslayacak kadar kendinden emin birini görür ki?"

"Sanırım konu sen olunca tahmin edilmeyeni beklemeliyim, değil mi Giana?"

Shawn bana miskin bir gülümsemeyle baktı. Dudağımın içini ısırdım, kalbim göğsümde hızla atıyordu. *Onu* sahnede izlemeye o kadar alışmıştım ki. Onun da bana bakıyor olması, bu kadar yakın olmamız korkutucuydu.

Müziğinden bahset.

Clay'in sözleri beni kendime getirdi. "Bu gece sahne almamana şaşırdım," diye yorum yaptım.

Shawn banka biraz daha yayıldı. "Bazen cumartesi günleri izin almayı severim. İster inan ister inanma, büyük bir futbol hayranıyımdır. İlk maçı kaçıramazdım."

"İnanması biraz zor," diye itiraf ettim. "Bu kadar sanatçı ruhlu birinin aynı zamanda bir futbol fanatiği olması."

"Nasıl yani, hem John Mayer şarkıları söyleyip hem de göğsümü okulun renkleriyle boyayıp tribünlerde bir *banshee** gibi çığlıklar atamaz mıyım?"

Kıkırdadım. "Vücudunu mu boyayacaksın? İşte bunu görmek isterdim."

Basit ve öylesine yaptığım bir şakaydı ama Shawn, vücudunu

* Kelt mitolojisinden doğaüstü bir yaratıktır. (e.n.)

görmek istediğime dair imaya kaşlarını kaldırdı. Anında kanın yüzümden çekildiğini hissettim.

"Şey. Yani, okul ruhunu, elbette. Vücut boyasını değil. Ya da vücudunu. Vücudunu görmek istemediğimden *değil*. Yani, görmek *istediğimden* de değil ama..."

Shawn gülümseyerek devam etmeme izin verdi. Kendimi daha fazla utandırmama engel olmaya hiç niyeti yoktu. Bu yüzden çenemi kapatıp yüzümü ellerimin arasına aldım.

"Üzgünüm," diye mırıldandım. "Uzun bir gece oldu."

Ona tekrar baktığımda gülümsemesi kaybolmuştu. Endişeli görünüyordu. "Konuşmak ister misin?"

Kaşlarını çattım, ne demek istediğini anlamamıştım. Ona sadece *dün* gece geç yattığım için biraz yorgun olduğumu söylemek üzereydim ki Clay'den bahsettiğini fark ettim.

Benim hakkımda biraz kötü konuş.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak arkama yaslandım. "Pek sayılmaz."

Kısa sivri topuklarımı incelerken üzgün, zavallı ihmal edilmiş kız arkadaş rolüne odaklandım ve başka bir şey söylemedim.

"Her zaman böyle midir?"

Sorusu yumuşak ve çekingendi, sanki bu soruyu sorup soramayacağından emin değil gibiydi.

Omuz silktim. "O bir futbolcu. Hiçbir anlamı yok. Sadece rolünü oynuyor."

Bu kadar kolay bir şekilde bahane bulmama şaşırmıştım. Shawn biraz daha yaklaşıp elini dizime koymak için aşağı indirdiğinde daha fazla şaşırdım. Onunla göz göze gelmemi bekledi, elinin temasıyla kalbimin hızlandığını duyup duyamayacağını merak ediyordum.

"Eğer seni üzüyorsa bir anlamı vardır."

Sözleri ve ifadesindeki samimiyet kalbimi eritti. Bir aşk romanından çıkmış gibiydi, bu da bana Shawn Stetson'ın canlı kanlı bir kitap kahramanı olduğunu kanıtlıyordu. Cevap vermek

için ağzımı açmıştım ki gözleri dudaklarıma odaklanınca tek kelime edemedim.

Nefesimi tuttuğumda dudaklarıma bakmaya devam etti ve gözleri yavaşça benimkileri buldu. Dizimi sıkıp bana doğru hafifçe eğildi. Dudakları benimkine yaklaşmıştı.

"İşte buradasın, Kedicik."

Shawn elini dizimden çekerek geriye yaslandı ve Clay tam köşeyi dönerken benden uzaklaştı. Clay'in yüzündeki Shawn'ı hedef alan tehditkâr sırıtış bana döndüğünde yumuşamıştı.

"Clay," diye fısıldadım, ayağa kalktığımda gerçekten şaşkındım. Buna ihtiyacım olmamasına rağmen elimle eteğimi düzeltim. Bu hareket artık gergin olduğumda yaptığım bir tik haline gelmişti. "Shawn'la biraz hava alıyorduk."

"Anladım," dedi soğukkanlılıkla ve tehditkâr bakışları yine Shawn'ı buldu. Onu tepeden tırnağa süzerken burun deliklerinin büyümesini, çenesini sıkmasını izledim. Etkilenmiştim.

Şuna bak, kıskanç erkek arkadaş rolünü oynuyor.

"Hadi," dedi elime uzanarak. Beni eve doğru çekerken etrafımdaki her şey kaybolmuştu. "Riley'yle Zeke *beer pong* oynamak istiyor."

Kaşlarımı çattım. "Ama Zeke alkol kullanmıyor."

Clay bana imalı bir şekilde baktı. "Riley onunkini de içecek." Shawn'a hiç odaklanmadan, "Görüşürüz, Steve," dedi.

"Shawn," diye düzeltti. Kaşları çatık, duruşu dikti.

Clay ona cevap verme tenezzülünde bulunmadı, sadece kolunu omzuma atıp kulağıma fısıldamak için eğildi. "Biz uzaklaşırken ona bak."

Yutkundum ve dediğini yaptım. Gözlerim onunla buluştuğunda, içimi sızlatan bir acı ve tutkuyla karışık kıskançlığa benzer bir duyguyla beni izliyordu. Ağzını açtı ama bakışlarımı kaçırıp Clay bizi eve giden taş patikadan ilerletirken önüme döndüm.

"Neden beni almaya geldin?" diye sordum ona bakarak. "İyi gidiyordu."

"Birileri şüphelenmeye başlamadan başka bir erkekle *uzun* süre takılmana izin veremem," diye yanıtladı Clay kolayca.

Başımı iki yana salladım. "Seni öldürmek istiyor gibiydi."

"O zaman plan işe yarıyor."

Güldüm ama gürültülü eve dönüp kelimenin tam anlamıyla Maliyah'yla çarpıştığımızda sesim boğazımda düğümlendi.

"Ah!" Şaşkınlıkla geriye sıçradığında, Clay onu tutmak için elini uzattı. Bunu tam olarak düşünmediğini anlamıştım çünkü hemen sonra gözleri birbirine kenetlendi ve sertçe yutkundular.

Tıpkı film yıldızlarının dibinde olup onları birlikte görmek gibiydi. Her ikisi de uzun boylu ve fazla muhteşemlerdi. Odadaki herkesin etraflarında dönmesini sağlayan bir enerjileri vardı. Bakışlarımı aralarında gezdirirken *benim* gibi birinin Maliyah'yı nasıl kıskandırabileceğini tekrar merak ettim.

Clay sonunda onu bırakıp bana sarılmadan önce oyalanırken nefesi sığlaştı.

"Clay," dedi Maliyah, sonra gözleri benimkileri buldu.

Kendisini tanıtabileceğini düşünerek gülümsedim. Fakat beni boydan boya süzerek kıyafetimi incelerken kaşlarını yukarı kaldırdı.

"Maliyah, hadi dans edelim," dedi arkasında durduğunu fark etmediğim bir kız. Uzun ve simsiyah saçları vardı. Maliyah kızın dövmelerle kaplı sol koluna girmiş, onu yanımızdan uzaklaştırmasına izin vermişti.

Arkasına bakmadan saçlarını omzunun üzerinden attı ama dans pistine vardığında gözleri hemen Clay'i buldu.

Ne haltlar dönüyor?

Clay'in onunla karşılaşmaktan bıktığını gayet iyi bilmesine rağmen, gelip konuşmak yerine ona *bakarak* dans ediyordu. Birlikte olmamız umurunda olmasa ve Clay'i hâlâ istemeseydi böyle davranmazdı.

Ama eğer onu istiyorsa neden onu almıyordu ki? Bunu yapabilirdi. Tam burada, hemen şimdi.

Dişlerimi gıcırdattım. "*Onun* amacı ne?" diye sordum Clay'e bakarak.

Hasta bir köpek yavrusu gibi görünüyordu. Maliyah'yı izlerken yüzü neredeyse yeşile dönmüştü. "Keşke bilseydim."

Gözlerimi kısıp omuzlarımı dikleştirdim. "Hadi," deyip elini tuttum.

Onu kalabalığın arasından sürüklerken planımın ne olduğunu bilmiyordum ama duvarın önündeki kanepelerden birine sıkışmadan önce dans pistinin hemen önünden geçtiğimizden emin oldum. Yanıma oturması için Clay'i aşağı çektim. Kanepedeki diğer insanlar yüzünden o kadar küçük bir yer kalmıştı ki Clay'le kanepenin kolu arasında sıkışmıştım. Yerleşmek için kıpırdandığımda vücudumun yarısı onun kucağındaydı, resmen kolunun altında kalakalmıştım. Gerginliği beni de ele geçirmişti.

"Bana bak," dedim.

Clay bakışlarını Maliyah'nın dans pistinde olduğu yerden çekince yüzünü ellerimin arasına aldım.

"Eğer oynamıyorsan kaybediyorsun, hatırladın mı?" Dudaklarımı birbirine bastırarak boğazımdaki düğümü yuttum. "Öyleyse oynayalım."

Clay başını yana eğerek kaşlarını çattı.

"Beni kullan," diye açıkladım. "Eskiden sahip olduklarını hatırlamasını sağla. Ona neyi kaçırdığını göster."

Clay tek kaşını kaldırdı, gözleri benimkilerle tekrar buluşmadan önce etrafını inceledi. "İzleyen tek kişi o olmayacak."

"Sana güveniyorum," dedikten sonra parmaklarımı ensesindeki saçlarının içinden geçirerek onu kendime yaklaştırdım.

Şimdiye dek buna alışmış olmalıydım.

Dudakları benimkiyle her buluştuğunda bunun sahte olduğunu, her şeyin rol gereği olduğunu hatırlamam gerekiyordu. Buna rağmen, Clay beni öperken içimi aynı şaşkınlık duygusu kaplamıştı. Nefesim kesilmiş, kalbim sanki yüksek bir dalış tahtasından ateşlerle dolu bir havuza atlamıştı.

Clay derin bir nefes aldı, bir eliyle sırtımı sarmalarken diğeriyle başımın arkasını tuttu ve beni kendine yaklaştırdı. Omuzlarını dikleştirerek vücudunu benimkine yasladıktan sonra burnunun ucuyla çenemi arkaya atıp boynuma ulaşmaya çalıştı.

Göz kapaklarım titreyerek kapandı, dolgun ve sıcak dudakları boynumda gezinirken meme uçlarım bluzumun altından belli oluyordu. Aşağı doğru ilerlerken her öpücüğü bir öncekinden daha sertti. Köprücükkemiğimi ısırdığında ellerimle gömleğini sıkarak inledim.

İzlendiğimizi bilmek için gözlerimin açık olmasına gerek yoktu.

Sadece Maliyah'nın değil, yakınımızda bulunan herkesin bakışları üzerimizdeydi. Clay dudaklarıma geri dönerek beni tekrar öpmeye başladı, izlendiğimizi bilmek ve yakınlığımızın verdiği his tenimi yakıyordu. Bir sonraki öpücüğü daha derin bir etki bırakmıştı. Talepkâr ve acımasızdı. Sonra ilk kez dilini dudaklarımın üzerinde gezdirerek benden izin istedi.

Ben de verdim.

Dudaklarımı araladım ve dili benimkiyle buluştu. Bir araya geldiklerinde tüm vücuduma elektrik verilmiş gibi hissederek afalladım. Sanki dili dudaklarımın arasını değil, bacaklarımın arasını okşuyordu. Daha fazlası için öne doğru eğildiğimde, içimdeki bu yabancı duyguya karşı bacaklarımı iyice sıktım.

Clay inleyip bedenimin üstündeki tutuşunu sıkılaştırırken diğer elini de yüzümde, boynumda ve hızlıca inip kalkan göğsümün hemen üstünde gezdiriyordu.

Yumuşak dokunuşlarının verdiği etki boğazımdan gelen bir inlemeyle nefes nefese kalmama sebep olmuştu, o kadar şiddetli bir histi ki sonunda gözlerimi açtım. Eli aşağı inmeye devam ederken beni daha da ateşli öpüyordu, bacaklarıma yerleştirdiği parmakları sıcak ve kendinden emindi.

Beni kucaklaması, bedenimi yakınına çekmesi, dudaklarımı sert bir şekilde öpmesi ve elini yavaşça eteğimin altından yukarı ilerletmesi çok sahipleniciydi.

Nefes nefese kalmıştım, Clay bir kez daha dudaklarımdan boynuma doğru bir yol çizerken başımı arkaya attım.

Ona izin verdim... *Yine.*

Sinyal beynimden değil, benliğimin özündeki çok güçlü bir arzudan geliyordu ve karşı koymak imkânsızdı. Bacaklarımı çözmüş, dizlerimi de eteğimin altında biraz daha ilerlemesine izin verecek kadar açmıştım.

Bir sonraki nefesim titrek ve kesikti. Clay kulağımın hemen altına tüy gibi bir öpücük kondurmuştu.

"İyi misin?" diye sordu alçak sesle. Sorusu beni kendime, odaya, gerçekliğe ve ona geri getirmişti.

Sanırım ona başımı sallamıştım. Çenemi yalayıp dudaklarıma geri dönmesinden önce ona mırıldanarak onay vermiştim. Alnını benimkine yasladı, göz kapaklarım titreyerek açıldığında zümrüt yeşili gözlerinin parlayarak bana baktığını gördüm.

O anda, zaman ve partinin bütün gürültüsü yok olmuştu. Aniden, Clay'in nefesinin dudaklarımla buluştuğunu, göğsünün benimle aynı ritimde inip kalktığını ve elinin aşırı yavaş bir şekilde yukarı, yukarı ve daha yukarı çıktığının farkına vardım.

Sert parmak uçları bacaklarımın arasına nazikçe kayıyordu, cildim o kadar hassastı ki titremekten ve ona tüm gücümle tutunmaktan başka bir şey yapamıyordum. Benden başka kimsenin dokunmadığı noktalarda geziniyordu.

Clay beni deli gibi öpmekten şişmiş olan altdudağını ısırdı. Yavaşça ilerleme cesaretini gösterirken gözleri benim üzerimdeydi.

Bacaklarımı biraz daha açarak ona izin verdim.

Sonra işaretparmağını sırılsıklam olmuş tangamın önüne boydan boya sürtmeye başladı.

Kesik bir nefes aldım. Elinin en özel ve hassas noktam karşısındaki kendinden emin ve istikrarlı duruşuyla birlikte inledim. Arzumu hissettiğinde o da inledi. Parmağını geri çekip aynı ateş hattında biraz daha baskı uygulayarak ilerlerken dudaklarımız tekrar buluşmuştu.

Bana dokunduğu anda gözlerimin önünde yıldızlar parlamaya başladı.

Hayır, yıldızlar değildi. Karşımda boğucu ve ölümcül bir kara delik belirmişti. Nefes nefese kalmış bir şekilde gözlerimi açtım. Göğüs kafesimin altında kalbim panik içinde sıkışmıştı.

"Miyav."

Bu kelime, kesik nefesler verdiğim dudaklarımın neredeyse hiç kıpırdamadan serbest bıraktığı bir yalvarıştı. Clay olduğu yerde donakalmıştı. Kalbi öyle sert atıyordu ki, elimi göğsüne bastırıp aramıza mesafe koyarken gömleğinin altından onu hissedebiliyordum.

"Miyav," diye tekrarladım. Bu kez biraz daha yüksek sesle, daha sert söylemiştim.

Kelimeyi anladığında yüzünün rengi soldu ve gözlerindeki endişeyle benden uzaklaştı. "Giana," dedi ama ona daha fazla bakamazdım.

Onun yanında olamaz, içimde yükselen ateşi durduramazdım.

Maliyah'nın ya da başka birinin izleme ihtimaline karşı sanki iyiymişim gibi yapmacık bir gülümsemeyle yanağına bir öpücük kondurdum. Sonra olabildiğince yavaş ve soğukkanlı bir şekilde ayağa kalktım. Banyoya doğru yürümeden önce saçlarımı ve eteğimi düzeltmeyi unutmamıştım.

Görüş açısından çıktığım anda hızla sol tarafa döndüm.

Ardından koşmaya başladım.

BÖLÜM ON BİR

CLAY

Gözlerim Giana'nın sırtına odaklanmıştı. Kalabalığın içinde ilerlemeye çalışmasını izlerken kalbim kulaklarımda şiddetle atıyor, her adımında nefesim sığlaşıp düzensizleşiyordu. Mutfaktan çıktığı anda kapıya doğru dönüp koşmaya başladı, küfrederek insanları itip peşinden gittim.

Çok ileri gitmiştim.

O güvenli kelime asla kullanılmamalıydı, asla aramızda şakadan başka bir şey olmamalıydı. Onun bana olan güveninden yararlanıp kendi bencil arzularıma boyun eğerek sınırı aşmıştım. Partide onunla öpüşmek, Maliyah'yı kıskandırmaktan çok, Giana'nın o güzel ağzından hangi sesleri çıkarabileceğimi görmeye dönüşmüştü.

Böyle olsun istememiştim. Sadece onu öpmeyi, Maliyah'nın dans pistinden beni izlediği yere bakıp onu unuttuğumu göstermeyi amaçlamıştım. Ama Giana bacaklarını benim için araladıkça, dokunuşumun altında kıvrandıkça...

Ondan başka hiçbir şeye odaklanamaz olmuştum.

Dilinin benimkine değmesi ve bacaklarının arasındaki sebebi olduğumu bildiğim ıslaklık baş döndürücüydü. Tıpkı bir uyuşturucu bağımlısı gibi daha fazlasını istiyordum.

Ama sonuçlarını düşünmemiştim.

Giana gecenin içine koşarken hemen arkasındaydım, kapıyı arkasından çarpamadan hızla yakaladım.

"Giana!"

Çimlerin üstünde toplanan birkaç öğrenci, Giana onların arasından koşarken kenara çekildi. Durumu sorgularken onun peşinde koşmamı izliyorlardı.

"G, lütfen bekle," diye seslendim ama ön kapıdan geçip kaldırımdan aşağı doğru koşmaya devam ediyordu.

Onu takip ettim, kalbim göğsümde şiddetli bir şekilde atmaya devam ederken hızlandım. Birkaç adım uzağındayken dirseğinden yakaladım ve durması için kendime çektim.

Kolunu yakalayıp tuttuğumda sendeleyerek küçük bir çığlık attı.

"Özür dilerim, ben..."

"Hayır, asıl ben *özür dilerim*," dedim ince kollarını tutarak.

Kesik kesik nefesler alıyordu. Bakışlarımdan kaçarken gözleri parlıyordu. Onu böyle görmek beni öldürmüştü.

Buna benim sebep olduğumu bilmek... katlanılmazdı.

"Hey." Çenesini parmağımla kaldırdım.

Göz göze gelene kadar bekledim, bir damla gözyaşı silmeye fırsatım olmadan sessizce yanağından süzüldü.

"Özür dilerim," diye tekrarladım. "Özür dilerim."

Nefesi biraz yavaşlamıştı. Kollarıma yığılmadan önce derin bir nefes aldı. Ona sıkıca sarıldım, duygularını inciten şeyden koruyabilirmişim gibi kollarımı etrafına sarmıştım.

Sanki suçlu ben değilmişim gibi.

Döktüğü için kızgın olduğunu bildiğim gözyaşlarıyla burnunu çekerek kollarımda titredi. Onları geldikleri kadar hızlı uzaklaştırsa da dokunuşumdan kaçmamıştı. Onu tutmama izin veriyordu. Sakinleşene, nefesleri düzene girene ve titremesi kesilene kadar elimi sırtında gezdirmeme izin vermişti.

Yavaşça geri çekildiğinde, "Tanrım, berbat bir haldeyim," demesine rağmen yanımdan uzaklaşmadı. Ardından başını iki yana sallayarak yüzünü elleriyle kapattı.

"Çok ileri gittim."

"Hayır," demeye çalışsa da iç çekip sonunda gözlerime baktı. "Evet ama bu senin hatan değil."

"Öyle. Kendimi kaptırdım."

"Ben de aynı şekilde kaptırmıştım."

Başımı iki yana salladım, tartışmaya hazırdım ama Giana ağzını açtığında tüm kelimeler boğazıma dizildi.

"Ben bakireyim."

Gözlerimi kırpıştırdım. Şaşırmıştım, onu doğru duyduğumdan emin değildim. Fakat yanaklarının kızarmasına neden olan keder ve utançla bana baktığında, yanlış duymadığımı anlamıştım.

İçimde vahşi bir şeyler kükredi. Kafesinden çıkma tehdidine karşı çenemi sıktığımda dişleri ortaya çıktı. Uzun ve yakıcı bir nefesle onu geri çekilmeye zorladım.

"Biliyorum," dedi Giana kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak. Morali bozulmuştu. "Utanç verici."

Hemen ona uzanıp bana tekrar bakana kadar çenesini kaldırdım. "Neden böyle söyledin?" Bakışlarını incelerken kaşlarım çatılmıştı.

"Çünkü üniversite ikinci sınıftayım ve hâlâ bakireyim," dedi düz bir sesle.

Başımı iki yana salladım, ona tekrar sarılmak için kendime çekmeden önce tuttuğum nefesi verdim. "Bu utanılacak bir şey değil."

"Eh... ama öyle hissettiriyor."

"Değil," diye yineledim ve sonra geri çekilip kollarını tuttum. "Teşekkür ederim. Bana söylediğin için."

Gözlerini aramızdaki yere indirirken yutkunarak başını yukarı aşağı salladı.

"Fark etmediğim için üzgünüm."

Bunu söylediğimde Giana inledi, başını geriye atıp gökyüzüne doğru baktı. "Bunun büyütülecek bir şey olmasını istemiyorum."

"Ama öyle sayılır," diyerek keyifle gülümsedim. "Özellikle kalabalık bir partide sana vahşi bir hayvan gibi dokunurken."

Bir kahkaha attı ve bakışları benimkini buldu. "Bazen keşke bunu biriyle yapıp kurtulsaydım diye düşünüyorum."

İçimdeki vahşi canavar kafesine çarptı. Başa çıkabilmek için tek yapabildiğim şey Giana'yı kolumun altına alıp kampüse doğru yürümekti.

Hayatımın geri kalanında beynimde kazılı olacağını bilmeme rağmen yorumunu görmezden gelerek, "Bana Shawn'la neler olduğunu anlat," dedim.

Giana konuyu değiştirdiğimi fark ettiğinde bana baktı ama görünüşe göre o da bunu istiyordu çünkü biz yürürken başını göğsüme yaslayarak iç çekti.

"Nasıl ya da *neden* bilmiyorum ama söylediğin her şeyi yaptım ve o..." Tekrar bana bakmadan önce yüzünü sakladı, ardından hafifçe gülerek başını salladı. "Sen gelmeseydin sanırım beni öpecekti."

Sözleri içimde bir öfke patlamasına sebep olmasına rağmen güldüm. Sahte ilişkiye başladığımızda, Giana'yı öpmenin ve ona dokunmanın aramızdaki çizgiyi böylesine bulanıklaştırmasını beklemiyordum. Bana aslında benimmiş gibi hissettirmesi önceden hazırlanmadığım bir yan etkiydi. Onu sahiplenmeye hakkım yoktu, bu yüzden hislerimi görmezden gelerek bunu neden yaptığımızı kendime hatırlattım.

Onun Shawn'ı elde etmesi için.

Benim de Maliyah'yı geri kazanmam için.

"Dur tahmin edeyim. Senin benden daha iyisini hak ettiğin hakkında bir şeyler mi söyledi?"

"Evet," dedi. "Ben sadece... Çok şaşkınım. Varlığımdan bile haberi yoktu ama şimdi... bilmiyorum, beni senden *kurtarmak* istiyor." Cesaretine bir kahkaha patlattı.

Bense Shawn'ın hissettiği endişeye karşı yutkundum.

"Peki, sırada ne var?" diye sordu.

Bana baktığında gözyaşları yüzünde kurumuştu ve gülümsemesi, gecenin başında partiye girdiğimizde bana attığı gülümsememe kadar parlak ve gerçekti. İşte öylece geri dönmüştü. Çizgiyi aşmış olmama rağmen gözlerinde aynı sarsılmaz güvenle beni izliyordu. Sanki şeytanın ta kendisi değilmişim gibi onu yönlendirmem için bana bakıyordu.

"Çok heveslisin," diye alay ettim. Onu kolumun altına çekip parmak boğumumu kafatasına sürterken gülümsedim.

Beni kahkaha atarak itip partide gördüğü diğer şeylerle ilgili konuşmaya dalmadan önce saçlarını düzeltti. Mantar çayı yapan birkaç hippi çocuk ve arka bahçe hakkında yorumlarda bulundu. Onunla aynı fikirdeydim, arka bahçe oldukça garipti ve evin geri kalanına uymuyordu.

Sadece onu dinledim, ara sıra başımla onayladım ve ellerimi ceplerimde tuttum.

Çoğunlukla ona tekrar uzanmamak için.

BÖLÜM ON İKİ

GIANA

"Vaka çalışmanız üzerinde düşünmenizi istiyorum," dedi Profesör Schneider. Çarşamba sabah dersindeydik, faresini hareket ettirerek sınıfın başındaki ekranda proje için gerekenleri gösteriyordu. "Dönemin sonu şu anda çok uzaktaymış gibi hissedebilirsiniz ama siz farkına varmadan teslim zamanı gelmiş olacak. Şimdiden söylemiş olayım, eğer son ana bırakırsanız *bunu anlarım* ve notunuzdaki etkilerini görürsünüz."

Yorgun gözlerim ekrandaki metni inceliyordu ama aklıma kazımayı başarmış sayılmazdım. *Kitle İletişimi Olarak Sosyal Medya* dersi şu anda önceliğim değildi, yaklaşan takım açık artırması için geç saatlere kadar çalıştıktan sonra aklımdaki en son şey olabilirdi.

Charlotte topluluktaki açık artırma için sponsor olmaya ya da randevu programı sağlamaya istekli olabileceğini düşündüğü herkesi arayıp etkinliği planlamamı istemişti. Ayrıca bunlar yeterince yorucu değilmiş gibi, gelirin aktarılacağı hayır kurumunu seçip sabah masasına bırakmam gerektiğini de söylemişti.

Tembel birisi olsaydım ve yaptığım işin her noktasını önemsemeseydim bu kolay bir görev *sayılabilirdi.* Google'da "*Boston'daki Hayır Kurumları*" başlığını aratıp ilk çıkan yeri seçebilirdim. Ancak bilgiye ve ayrıntılara bağımlı olduğum için sadece bölgedeki kurumları incelemekle yetinmemiştim. Aynı zamanda

fonlarının hedeflerine hangi oranda aktarıldığını, kaç tane ulusal sponsorları olduğunu, kendi topluluklarına ne kadar yardım ettiklerini, NBU ve takımın idealleriyle benzer ideallere sahip olup olmadıklarını da araştırmıştım.

Saatin gece yarısını geçmesinden sonra bile bu konu hakkında karara varamamıştım. Stadyumdan eve gelir gelmez uyuya kalmış olmama rağmen alarmım saat altıda çalmıştı.

Sabah dersleri tam bir felaketti.

"Birinci ve beşinci bölümler arasındaki bölümü kapsayan sınavınız çevrimiçi portalda yayınlandı. Tamamlamak için cumaya kadar vaktiniz var. Haftaya görüşürüz."

Profesörün bunu söylemesiyle ders kitapları ve dizüstü bilgisayarlar kapandı ve yumuşak konuşma sesleri çantaların karıştırılma uğultusunu takip etti. Kendi eşyalarımı sessizce topladım. Saatim sabah onu gösteriyordu, anlaşılan en az iki kahve içeceğim günlerden birindeydim.

Omzumdaki postacı çantamla sınıftan ve İletişim Fakültesi binasından çıktım. Sıcak sabah havası klimadan donmuş bacaklarımı ısıtıyordu. *Rum & Roasters*'a doğru otomatik pilotta ilerledim, esnerken kapıyı açıp içeri girdim.

Sırada beklerken zombi gibiydim, içine fazladan *espresso* katılmış *americano* sipariş ettim. Her zaman oturduğum masaya doğru yürürken yaşam kaynağımı avuçlarımın arasında tutuyordum.

Ama masam doluydu.

Shawn her zaman oturduğum sandalyede bacak bacak üstüne atıp öne doğru eğilmişti. Gitarı elindeydi, tellere dokunup hafifçe tınlamalarını sağlarken kaşları çatılmış halde sessizce duruyordu. Koyu saçları hafifçe yüzüne düşüyor, güneşin pencerelerden içeri sızan ışıltıları yüzünü altın rengine boyuyordu. Bir *soft rock* albümünün kapak fotoğrafı gibiydi. Saçlarını gözünün önünden çekerken başını kaldırıp karşısında durduğumu fark etti, artık tozpembe dudaklarına dünyanın en seksi ve en yumuşak gülümsemesi yayılmıştı.

"Günaydın, melek."

Kızarırken sanki başka birisine seslenmiş gibi omzumun üzerinden arkaya baktım. Ona döndüğümde kıkırdayarak gitarını yanına koydu.

"İçeri vuran ışık, etrafında bir hale varmış gibi gösteriyor."

Gülümsedim. "Onu tutan boynuzları saklıyordur kesin."

Shawn karşısındaki sandalyeyi işaret etti.

Tereddütle sandalyeye yerleştim. Biriyle isteyerek flört etmek bir yana, sohbet bile edemeyecek kadar yorgun olup olmadığımı sorguluyordum. Ancak kahvemden aldığım yudum, iyimser olmamı ve bunun altından kalkabileceğimi düşünmemi sağlamıştı.

Clay ne yapardı?

Ağlamayı kesip oyunu oynamamı söylerdi, işte o kadar.

Shawn'ı cumartesi geceki partiden beri görmemiştim. Beni izleyen meraklı bakışları midemin kasılmasına sebep oluyordu.

"Ne?" diye sordum.

Başını salladı. "Hiçbir şey. Sadece... Çok ileri gidiyorsam beni bağışla ama şu anda çok güzel görünüyorsun."

Yanaklarım kahveme rakip olacak kadar ısınırken bakışlarımı ellerime çevirdim. "Bundan oldukça şüpheliyim, özellikle de ne kadar yorgun olduğumu düşünürsek."

"Geç mi uyudun?"

İç geçirdim. "Çok geç. Futbol takımının yaklaşan hayır etkinliği için patronumla birlikte çalışıyorum. Bununla uğraşmak derslerden daha fazla zamanımı ve enerjimi alıyor."

"Halkla ilişkiler okuduğuna hâlâ inanamıyorum," dedi gülümseyerek.

"Sana aksini söylemeseydim ne olduğumu düşünürdün?"

"Kütüphaneci."

Güldüm. "Gözlük yüzünden, değil mi?"

"Başka şeyler de var tabii." Metalik gözleriyle beni baştan aşağı süzerken eski kot tulumumla giydiğim bluza kaşlarını çattı. Üstümdekiler boldu ve ortaya çıkardığından daha fazlasını sak-

lıyordu. Ama gözlerinin vücudumun her noktasında gezinmesi, karşısında iç çamaşırlarımla duruyormuşum gibi hissetmeme sebep olmuştu.

Boğazımı temizleyip kahvemden bir yudum aldım. "Peki, burada dükkânın arkasında mı uyuyorsun yoksa..."

Gitarı kucağına almadan önce bir elini uzun saçlarının arasından geçirerek tekrar bacak bacak üstüne attı. "Bir şarkı üzerinde çalışıyorum ve yurt odasında biraz sıkıldım. Manzara değişikliğinin iyi gelebileceğini düşündüm."

"İşe yaradı mı?"

"Ne yazık ki hayır," diye itiraf etti. "Bir sorun var ama ne olduğunu anlayamıyorum."

"Benim için çal."

Shawn'ın gözleri kocaman açıldı. "Cidden mi?"

Sadece gülümseyip kahvemi yudumladım. Tamamen *sakin ve havalı* biriymişim gibi, Shawn Stetson'ın henüz yayınlamadığı bir şarkıyı benim için çalmak üzere olmasına içten içe çıldırmıyormuşum gibi davranıyordum.

Boynunu esnetip duruşunu dikleştirdi ve başlamadan önce boğazını temizledi.

Giriş yumuşak ve yavaştı. Elinin iç kısmıyla gitara hafifçe vurarak ritim tutuyor, bir yandan da şarkının akorlarını çalıyordu. Vurmalı çalgılar ve yaylılar bir araya gelmişti, şarkı baştan çıkarıcı ve çekici bir ritme sahipti.

Başımı sallayarak ona eşlik ettim, kalçalarım sandalyede hafifçe hareket ediyordu. Bana bakarken gözleri kalçalarımla yaptığım harekete kaydı, bakışları vücuduma bir sıcaklık dalgasının yayılmasına sebep olmuştu.

Clay'e neler olduğundan bahsetmek için sabırsızlanıyordum.

Shawn'ın masasına geldiğimi ve böylesine sakin kaldığımı bilse benimle o kadar gurur duyardı ki... Artık duruma alışmıştım ya da en azından, birkaç hafta önce kalabalık bir kafede onunla göz göze bile gelemeyen o kız değildim.

Shawn bir kömür ateşi gibi dumanlı, sert ve keskin sesiyle şarkıya başladığında hâlâ olanları Clay'e anlatmak için ne kadar sabırsızlandığımı düşünüyordum.

"Ayı seviyorum
pencereden sızıp
tenini boyayan.
Bacaklarını seviyorum
açılan ve yangınını
bana sunan, bebeğim."

Kahvem neredeyse boğazımda kalıyordu. Bir şekilde geçiştirip soğukkanlılığımı korumaya çalışırken onun yüzünde şeytani bir gülümseme belirmişti.

"Memelerinin tepeler gibi
yükselişini seviyorum
ağzım için yanan,
sertleşip sızlayan.
Sana istediğini veririm
bana açılır ve o sihirli
kelimeyi söylersen.

Nakaratına başlamadan önce sessizleşti ve avucunun içiyle gitarda akıcı bir şekilde ritim tuttu.

"Benim için yalvar, bebeğim,
haykır adımı.
Benim için diz çök, bebeğim,
bırak arzun
silsin tüm utancını."

Devam etmesine fırsat vermeden kahvemin son yudumunu içip sandalyemden hızla kalktım. Shawn aniden çalmayı bırakmıştı.

"Tanrım, çok üzgünüm. Saat kaç olmuş!" Çantamı omzuma asarken kızarmış yanaklarımı sakladım. "Şarkı gerçekten harika. Gerçekten. Çok seksi. Canlı dinlemek için sabırsızlanıyorum."

Shawn, gitarını kenara koyup ayağa kalktı. "Giana," diye seslenirken beni durdurmaya çalışıyordu ama ben çoktan kapıya doğru ilerlemiştim. Bir masanın ayağına takıldım, dengemi tekrar sağlayamadan öne doğru fırladım ve tabak taşıyan garsonlardan birine çarpmamak için etrafımda döndüm.

"Çok üzgünüm, gitmezsem geç kalacağım. Ama yakında görüşürüz," diyerek arkama doğru seslendim.

"Bekle!"

Olduğum yerde duraksadım. Kalbim şiddetle atıyordu, yanaklarımdaki rengi saklayamayacak kadar heyecanlı bir şekilde ona doğru döndüm.

Shawn elini saçının arasından geçirdi. "Şey... Numaranı alabilir miyim?"

Alev alev yanan yüzümdeki kan bir anda çekildi.

İşe yarıyordu. Clay'le yaptığımız *her şey*... işe yarıyordu.

İlk defa etkilerinin farkına varmıştım.

Yutkunarak elimi uzattım ve bana telefonunu verdiğinde hızlıca numaramı yazdım. Ardından elimden gelen en iyi gülümsemeyle hemen ona geri verdim.

"Mesaj atacağım," diye söz verdi.

Arkamı dönüp omzumun üzerinden ona el sallarken gülümsememi sakin ve düzgün tutmaya çalıştım. Ama elleri cebinde, kaşları havaya kalkmış bir şekilde durması içimden geçenleri tahmin edebildiğini söylüyordu.

Ayrıca beni bu hale getirmekten *hoşlandığını da* söylüyordu.

Kapıları itip geçen her dakika giderek artan sıcaklığa adımımı

attığımda elimi alnıma yapıştırdım ve inleyerek yüzümden aşağı indirdim.

Suratımda "*Ben bakireyim!*" yazan neon ışıklar yanıp sönse bundan daha iyi olurdu.

Kampüs boyunca neredeyse dörtnala koşarken mahcubiyetim önce utanca, ardından da bir panik dalgasına dönüştü.

Ne yaptığımı sanıyordum?

Bu aptal *oyunu* benden çok daha ileri seviyede olan biriyle oynamaya çalışmam gerçekdışıydı. Shawn bir müzisyendi. Seksi, yetenekli, *erkek* bir müzisyen. Şimdiye kadar onlarca, hatta daha fazla kızla yatmış olabileceği nasıl aklıma gelmemişti ki?

Peki ya ben?

Öpüşmeden ileriye gidememiştim bile.

İçtiğim kahve damarlarımda savaş naraları atarken koşarak stadyuma ulaştım. Metal kapılardan resmen uçarak geçtikten sonra koridordan aşağıya ilerleyip kafeteryaya doğru gittim. Ancak takım henüz buraya gelmemişti. Clay'in programını hatırlamaya çalışırken gözlerimi kısarak tekrar saatime baktım.

Ağırlık odası.

Küçük bir zıplamayla yön değiştirerek ters yönde hızla yürüdüm. Ne söyleyeceğimi ya da sormak üzere olduğum şeyin sonuçlarını, ağırlık odasının kapılarını açıp içeri girerken hiç düşünmemiştim.

Girer girmez yüksek sesli bir rap müzik etrafımı sarmıştı. Buna rağmen, onu bulana kadar odayı bakışlarımla tararken kalbimin kulaklarımda atmasıyla kıyaslanamazdı bile. Clay sırtüstü yatmıştı, Holden'ın yardımıyla göğsündeki ağırlığı nefes alıp vererek kaldırıyordu.

Son kez derin bir nefes aldıktan sonra, kaşlarını kaldırmış halde bana bakan oyuncuları görmezden gelerek yanına gittim. Holden barı tekrar rafa koymasına yardım ediyordu. Ben bileğinden tutup onu ayağa kaldırmadan önce bankta oturur pozisyona geçmişti.

"Sana ihtiyacım var."

Clay

Giana'nın küçücük bir bedeni olmasına rağmen sert bir kavrayışı vardı. Takım arkadaşlarımın meraklı bakışları arasında beni salon boyunca sürüklüyordu. "*Neler oluyor?*" dercesine çenelerini eğip bakan oyunculara omzumu silktim ve yüzümde keyifli bir gülümsemeyle onu takip ettim.

Biz kapıdan çıkamadan, Koç Dawson elini göğsüme hızla çarparak durdurdu.

"Antrenman bitmedi," derken benden daha çok Giana'yla konuşuyordu.

"Üzgünüm, koç. Hızlı bir *podcast* röportajı için ona ihtiyacımız var. On beş dakika içinde dönecek, söz veriyorum." Giana omuzlarını dikleştirmişti ama koçun yüzüne bakarken yutkunduğunu gözden kaçırmamıştım.

Koç ondan neredeyse elli santim uzun ve üç kat daha büyüktü. Kaşlarını çatıp ellerini göğsümden çekmeden önce derin bir nefes aldı.

"On dakika," diyerek kabul etti. "Geç kaldığın her dakika için fazladan bir tur atarsın."

Giana beni kapıdan dışarı çekerken başımla onayladım.

"Peki, bu hangi *podcast* için?" diye takıldım. Bunun halkla ilişkilerle hiçbir ilgisi olmadığını biliyordum.

Giana eğitim malzemeleri dolabına gelene kadar beni görmezden geldi. Ardından kapıyı hızla açıp beni içeriye soktu.

Kapı arkamızdan kapandığında etraf zifiri karanlıktı, koridorun sonundaki antrenman odasının gürültüsüyle kıyaslanınca buradaki sessizlik neredeyse sağır ediciydi. Giana'nın nefesi sessizliğin kollarında kafese kapatılmış bir hayvanın çırpınışları gibi duyuluyordu.

"Düğme şurada olmalı..."

Işığı açmak için düğmeye ulaşmaya çalıştım ama kolumu geri indirdi. Muhtemelen o da ışık düğmesinin nerede olduğunu biliyordu.

"Böyle kalsın," dedi Giana. "Bunu sana bakarken söyleyebilir miyim bilmiyorum."

"Neyi?"

"Beni becermeni istiyorum."

Sözleri beni derinden sarsan titrek ve tiz bir istekti.

Aynı anda hem karnıma bir yumruk yemiş hem de aletim bir ağız tarafından kavranmış gibi hissediyordum. Dayanılmaz derecede acı verici olmasına rağmen nefis bir şekilde şaşırtıcıydı.

Bu sözler karşısında heyecanlanan içimdeki canavarı görmezden geldim. Tam şu anda, bu lanet dolabın içinde onun dileğini yerine getirmek için hissettiğim vahşi ihtiyacı söndürmeye çalışıyordum. Konuşmadan önce yapabildiğim tek şey derin nefesler alıp verebilmekti.

"Ah, Kedicik. Sanmıyorum..."

"Hayır, ciddiyim," dedi sözümü keserek. "Bekâretimi almanı istiyorum, Clay."

Yumruk yaptığım parmaklarımı ısırırken zifiri karanlığa minnettardım. Dudaklarından bu sözleri duymanın insafsız bir şekilde çok tatlı olması yüzünden inlememeye çalışıyordum.

"Bana neler olduğunu anlatman gerekiyor," diye mırıldandım. İçimdeki o canavarı kontrol altına almak gittikçe zorlaşıyordu.

Derin bir nefes aldıktan sonra, içeride yankılanan ayak sesleri ve hafif bir küfür duydum. Muhtemelen bir şeye çarpmıştı. "Shawn deneyimli bir adam," diye açıkladı. "Muhtemelen hayatım boyunca *tanıdığımdan* daha fazla kızla birlikte oldu. Demek istediğim, onun yürüyüşü bile çekici. Adamdan resmen cinsellik *akıyor*."

Sözlerine yüzümü buruşturdum. Az önce söylediği kelimelere karşı olan sert tepkimi gizlediği için karanlığa minnettardım.

"Sonunda onunla olduğumda, yani eğer *olabilirsem*... Yatak-

ta kötü olduğum için bana gülmesini veya acımasını istemiyorum. Hatta daha da kötüsü... *Beni bırakıp gitmesini.*"

Son sözleri, bu olası ihtimalin yeni farkına varıp attığı bir şaşkınlık çığlığı gibiydi.

"Seni bırakmaz..."

"Bunu bilemezsin," diye sözümü kesti. "Muhtemelen on altı yaşında bekâretini kaybettin, neredeyse yirmi yaşında hâlâ bakire olmanın nasıl bir şey olduğunu anlayamazsın."

Bu varsayım karşısında sessiz kaldım çünkü haklıydı.

"Lütfen, Clay," diyerek küçük ellerini uzatıp kollarımı sıktı. "Yardımına ihtiyacım var. Lütfen. *Lütfen.*"

Şu anda karanlık bir malzeme dolabında bekâretini almam için bana resmen yalvarıyordu.

"Bana öpüşmeyi, bir erkeğe nasıl iyi hissettireceğimi öğret," diye fısıldadı. "Her şeyi öğret."

Bir sonraki nefesimde alçak bir inilti çıkardım... *Lanet olsun,* beni çok tahrik etmişti.

Benden istediği şeyi düşünürken kalbim sanki dörtnala koşuyormuşum gibi hızla atmaya başlamıştı. Her türden uyarı işaretleri, zil ve ıslıklar içimde kaotik bir senfoni gibi çınlıyordu. Sahte öpücüklerle vakit geçirmek farklı bir şeydi, onu çırılçıplak kalana kadar soyup onunla sevişen ilk kişi olmak ise bambaşkaydı...

Bu oynayabileceğimizden emin olmadığım yeni bir oyundu.

Cevap vermediğimde, "Clay," diye fısıldadı. Elleri göğsüme doğru kayarken gömleğime tutundu. "Güvendiğim başka kimse yok. Lütfen."

Bir başka yalvarışla gözlerimi kapattım. İçimin burkulduğunu ve göğsümün parçalandığını hissedebiliyordum; çünkü onu reddedemeyeceğimi cevabımın öncesinde bile biliyordum.

Yapamazdım, bu konuda yardım istemek için bana geldiğini bildiğim sürece bu imkânsızdı.

Yutkunarak arkasına uzandım ve düğmeye bastım. Üstümüzde parlayan ışık gözlerimizi kırpıştırmamıza sebep olmuştu. Ka-

rayip mavisi gözleri bakışlarımla buluşurken, nefesi beni buraya sürüklediği zaman olduğu gibi kesik kesik çıkıyordu.

Ama tereddüt etmedi.

Korkup kaçmadı. Utanıp kendini geri çekmedi. Sözlerini geri almadı. Gözlerimin içine baktı ve bir kadın için, bir erkek olarak anlayabileceğimden daha değerli olan o şeyi almamı sessizce tekrar istedi.

Dudaklarımı birbirine bastırdım

Ardından başımla onayladım.

Sanki yıllardır suyun altında kaldıktan sonra ilk kez nefes alıyormuş gibi rahatlayarak iç çekti. Hemen sonra kollarını boynuma sardı. Onu yakalarken gözlerimi kapattım, uyarı zilleri sanki bir elektrik akımıyla çarpılıyormuşum gibi omurgamdan aşağı iniyordu.

"Gerçekten mi?" diye cıyaklayarak beni daha sıkı kucakladı. "Teşekkür ederim, Clay. Teşekkür ederim, teşekkür ederim, *teşekkür ederim.*"

Onu kollarımda tutarken yüzümü boynuna gömdüm. Üstesinden gelebileceklerimizin sınırını benden daha iyi bildiğini umuyordum. Ona sarılmaya devam ediyor, şu anda gerçekleşen şeye inanamıyordum.

Kabul etmiştim.

Bekâretini alacaktım.

Bana bunun kötü bir fikir olduğunu söyleyen tüm uyarı işaretlerine rağmen onu reddedememiştim.

İçimde bir yerlerde, evcilleştirmek için çok uğraştığım o vahşi yaratık zaferle gülümsüyordu...

Beklentiyle.

BÖLÜM ON ÜÇ

CLAY

İlk deplasman maçımız South Vermont Üniversitesi Vikingleri'ne karşıydı ve onları ezip geçmiştik.

Saha, ısınmak için üzerine çıktığımız andan itibaren yağmurlu bir karmaşaydı. Kramponlarımız ve üniformalarımız ilk turun sonunda tamamen çamurla kaplanmıştı. Bu şartlarda koşmaktan dizlerim ağrıyordu ve sol ayak bileğim çamurda kaydığım her seferde altıncı sınıfta kırdığımdan daha kötü bir acıyla sızlıyordu.

Buna rağmen bütün oyuncular çok iyiydi ve bu sezon mücadeleye değecek bir takım olduğumuzu bir kez daha gösteriyorduk. Geçen yılki galibiyetimizden sonra tüm gözler üstümüzdeydi. Şu anda skor ikiye sıfırdı, geçen yıl zar zor yendiğimiz takımı bu yıl yirmi puan farkla geçmiştik.

"Affedersin," dedi Riley. Sahada maç sonrası verdiği röportajı sonlandırıp yanımda koşmaya başlamıştı. Saçları sırılsıklamdı, ellerini kalçalarına koymuş bir halde bana bakarken yağmur damlaları omuzlarına ve gözlerine damlıyordu. "Attığım üç golle soyunma odasına omuzlarında girmeyi hak etmedim mi?"

Sırıtarak zayıf kalçalarına uzanıp kolayca omzuma çıkmasına yardım ettim. Elleriyle destek alıp omuzlarıma tırmandı, sonunda havaya yükseldiğinde takımımızın tezahüratlarından birini bağırarak söylemeye başladı. Tüm oyuncular teker teker etrafı-

nı sardı, o herkese beşlik çakarken kalabalığın arasından tünele doğru ilerleyerek koştum.

Stadyumun içine girip onu dikkatlice yere indirene kadar attığım her adımda gülüp çığlık attı. Omuzlarımdan ayrıldığı anda, Zeke arkasından sarılarak onu tekrar havaya kaldırdı.

"İyi iş çıkardın, Johnson," dediğinde vurmam için havaya kaldırdığı eline bir beşlik çaktım.

"Göreceksin, bir dahaki sefere bir gol olacak," diye söz verdim.

"Hiç şüphem yok," dedikten sonra duraksadı. Koridorda gözden kaybolmadan önce koçla konuşması gerektiğini bahane eden kız arkadaşına bir bakış atıp tekrar bana doğru döndü.

"Ee," diye söze girdi. "Giana'yla işler nasıl gidiyor?"

Ona sırıttım. "Çok mu meraklısın?"

"Sanki sen geçen sene Riley ve benim için meraklanmıyormuşsun gibi," dedi ifadesiz bir şekilde.

"Bu farklı. Giana ve ben harikayız. Sizin gibi birbirimize olan duygularımızı inkâr etmiyoruz."

Bu sözleri söylediğimde mideme bir ağrı girmişti ama kolumu arkadaşımın omuzlarına atarak bunu görmezden geldim.

"Neden bu kadar endişelisin?"

Zeke içini çekti. "Bilmiyorum, dostum. Giana iyi bir kız. Yani... beni yanlış anlama ama... Onu sadece bir yara bandı olarak kullanmadığından emin olmak istedim."

Boynumu kütleterek elimi omzundan çektim, Holden'ın yaptığı uyarı aklıma gelmişti. "Neden herkes böyle olduğunu düşünüyor?"

"Çünkü bir ay öncesine kadar Maliyah'dan ayrıldığın için yıkılmış durumdaydın, şimdiyse her fırsatta onunla yiyişiyorsun."

"Giana seksi bir kız ve onunla öpüşmek çok zevkli. Ayrıca o benim *kız arkadaşım*," diye cevap verdim. "Bunu neden kimsenin kabul etmek istemediğini anlamıyorum."

"Haklısın," dedi Zeke. Teslim olarak ellerini havaya kaldır-

mıştı. "Üzgünüm, dostum. Öyle düşünmemeliydim. Gerçekten bu kadar iyi olduğunu gördüğüme sevindim. Sezon başında bu konu yüzünden endişeliydim."

"Endişelenen tek sen değildin," diye itiraf ettim. Soyunma odasına giden köşeyi döndüğümüzde bir düzine kıkırdayan amigo kızla karşılaştık.

Maliyah da oradaydı.

Tepeden tırnağa sırılsıklam olmuştu, formasının her santimi zayıf vücuduna yapışıyordu. Saçlarından akan su damlaları kollarından, karnından ve bacaklarından aşağıya süzülüyordu.

Beni gördüğünde kahkahası kesildi. Bakışlarını önce bana, ardından da Zeke'e doğru çevirdikten sonra tekrar bana doğru döndü. Tüm amigo kızların gözü onun üzerindeydi.

Bizim üzerimizdeydi.

"Selam," dedi sonunda.

Konuşmadan önce yutkundum. "Selam."

Amigo kızlardan biri diğer ikisinin koluna girip onları uzaklaştırdı, kalanlar da onların peşine takılarak bizi yalnız bıraktı. Zeke bana bir bakış atıp çenesini eğerek vedalaştıktan sonra soyunma odasına adım attı.

Artık sadece ikimiz kalmıştık.

Maliyah, "Harika bir oyundu," derken dudaklarında bir gülümseme belirmişti. "Hatırladığımdan daha hızlısın. Sen sahadayken savunmasız kalma imkânları yok."

Burnumu çekerek, "Teşekkürler," dedim.

Beklediğim bu değildi. Okul başladığından beri ilk kez yalnız kalıyorduk. Bu anı, ne söyleyeceğimi, yapacağım şeyleri o kadar uzun süre hayal etmiştim ki... Ama asla böyle olacağını tahmin etmemiştim.

Bir parçam ona sarılmak, uzanıp bedenini kendime çekmek, bana bir cevap vermesini istemek ve bunu neden yaptığını sormak istiyordu.

Ama bir parçam da sinirliydi, hiç olmadığım kadar *kızgındım*.

"Babam da izliyordu," dedi Maliyah. "Seninle ne kadar gurur duyduğunu sana söylememi istedi."

Bu canımı itiraf etmek istediğimden daha fazla yakmıştı.

Babam gittiğinden beri, hayatımda bir baba figürüne en yakın olan şey Cory'ydi. Ben küçükken babamla yakın arkadaşlardı ve bunun yüzünden mi, yoksa Maliyah yüzünden mi hayatıma özellikle ilgi duyduğunu bilmiyordum. Okul zorlaştığında, annem ne yapacağını bilmediğinde ya da futbolun zihinsel baskısından kurtulmam gerektiğinde her zaman yardımıma koşmuştu. Planlı hareket eden ama akıllı bir avukattı.

İtiraf etmekten nefret etsem de benimle gurur duymasını istiyordum.

"Teşekkürler," derken ses tonumdaki sertlik azalmıştı.

Maliyah kollarını kavuştururken üzgün gözlerle, "Nasılsın?" diye sordu.

"Sence nasılım, Li?"

Ona taktığım isim göğsüme bir ağrı saplanmasına sebep olmuştu. Onun da aynı şekilde hissedip hissetmediğini merak ettim. Bakışlarını ayakkabılarına indirmiş ve kollarını sanki üşüyormuş gibi kendine sarmıştı.

"İyiymiş gibi görünüyorsun," dedi yere bakarken, sonra gözlerini benimkiyle buluşturmak için yukarı kaldırdı. "Giana'yla."

Giana'nın adını duyduğumda ciğerlerim alev aldı. Hem ona yapacağımı söz verdiğim şeyden ötürü hem de Maliyah'nın bizi fark etmiş olmasından dolayı.

Küçük oyunumuz işe yarıyordu.

"Sen de Kyle'la," diye karşılık verdim.

"Kyle benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

Giana için de aynısını söylememi istiyormuş gibi bekledi ama çok çabuk teslim olursam tıpkı eskisi gibi ilgisini kaybedeceğini bilecek kadar onu tanıyordum. Onu yıllarca sevmiştim ve herkesten daha iyi bildiğim şey ise onun bir meydan okumayı sevdiğiydi.

Kazanmayı daha da çok severdi.

Cevap vermediğimde Maliyah iç çekti, kollarını açıp bana yaklaşmadan önce yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafa baktı. Sıcaklığı beni işgal etmişti, uzanıp sadece parmak ucunu kolumda gezdirdi.

"Onunla birlikteyken beni hâlâ nasıl izlediğini görüyorum," dedi gülümseyerek. Dokunuşuyla tüylerim diken diken olmuştu. "Tam olarak ne yapıyorsun, Clay?"

Gözleri yavaşça benimkine doğru çıktığında utangaç bir şekilde gülümsedi, göğsü benimkiyle aynı hizaya gelene kadar giderek yaklaştı.

Yeniden kendimi bir savaştaymış gibi hissettim.

Onu kendime çekip dudaklarına sahip olma isteğim ve ona kendi silahıyla saldırma dürtüm çakışıyordu.

Başka bir şey daha vardı. Tam olarak adlandıramadığım yabancı bir şey.

Kulağına doğru eğildim. "Tam olarak benden yapmamı istediğin şeyi yapıyorum."

Boynunu geriye atıp ellerini kollarımın etrafına sardı ve göz kapakları titreyerek kapanırken sıkıca tutundu.

"Hayatıma devam ediyorum."

Aniden uzaklaşıp elini üzerimden ayırmadan önce bu kelimeleri boynuna fısıldamıştım. Yanından geçerek soyunma odasına girerken arkamı dönüp ağzı açık halde durduğunu görmeye bile zahmet etmedim.

Maliyah reddedilmeye alışkın değildi.

Ziyaretçi alanında kullanmam için ayrılan dolabın alt kısmına bir tekme savurdum. Düzensiz nefeslerle formamı çıkarırken bazı takım arkadaşlarımın bakışlarını hissedebiliyordum. Koruma pedlerini vücudumdan söküp dengesiz adımlarla duş alanına doğru ilerledim. Dereceyi en sıcak ayarına getirdikten sonra bedenimin üstüne akmaya başlayan suyla birlikte serin fayanslara tutundum.

Yaşananlardan sonra ilk defa gerçekten konuşmuştuk. Beni bir çöp gibi kenara atmış ve hiç canı yanmıyormuş gibi öylece çekip gitmişti. Şu anda bile benimle oyun oynadığını biliyordum. Tuzağa düşüp düşmeyeceğimi görmek için gözümün önünde baştan çıkarıcı bir yem sallıyordu, beni kandırıp tekrar terk edebilmek için kurguladığı bir oyundu.

Sinirimi bozmuştu.

Kalbimi kırmıştı.

Ama beni en çok endişelendiren şey bu değildi.

Parmaklarım buruşup cildim kıpkırmızı olana kadar duşta kalmamı sağlayan şey, onun hakkındaki hislerimin değişmiş ve artık tanıyamadığım bir duyguya dönüşmüş olmasıydı.

Artık oyunun *ne olduğundan* bile emin değildim.

Ne için oynadığımdan.

Tıpkı oynadığımız maç gibi, Boston'a yaptığımız otobüs yolculuğu da uzun ve yağışlıydı.

Takım arkadaşlarımın çoğu galibiyetimizi kutluyor, kampüse geri döndüğümüzde bu kutlamayı sürdürmek için planlar kuruyor ve serserilik yapıp gürültü çıkarıyordu. Bense ön sırada, kulaklıklarını takıp beni yalnız bırakmaktan memnun görünen Holden'ın yanında oturuyordum.

Annem maçtan sonra bana mesaj atmış, Brandon'la maçı televizyonda izlemek için Maliyah'nın ailesinin evine gittiklerini söylemişti. Benimle ne kadar gurur duyduğundan bahsetmişti. Şükran Günü için eve gelip gelmeyeceğimi de sormuştu.

Brandon'la tanışman için sabırsızlanıyorum!

Ona cevap verecek enerjim yoktu. Babamın bana gönderdiği uzun metni okumayı bile bitirememiştim. Cevapsız mesajlarımda onun adını görünce şaşırmıyordum. Ondan haber aldığım *tek zaman* maç günleriydi ve genellikle daha iyi olabileceğim şeylerin bir listesini gönderiyordu. Sonrasında da kendime bir ajans

bulup bulmadığım veya henüz profesyonel planımı yapıp yapmadığımla ilgili sorular soruyordu.

Otoparka girerken telefonumu en yakın nehre atmaya hazırdım ama tam o anda, Giana'dan bir mesaj aldım.

Maçtan sonra seni göremediğim için üzgünüm. Saha muhabirlerle doluydu. Kampüse döndün mü?

İçeri girdiğimizi söyleyen bir mesaj yazdım.

Bana gelmek ister misin?

Tekrar atmaya başlamadan önce kalbim bir saniyeliğine durdu. Keyifsizliğim beni kararımdan vazgeçirmeden önce onaylayan bir başparmak emojisi gönderdim. Doğrudan yurt odama gidip yatağıma bayılmak gibi planlarım vardı ama gerçek şuydu ki, yalnız kalmak istemiyordum.

Aklımda dönüp duran düşünceler varken olmazdı.

Bizi serbest bırakmadan önce koç soyunma odasında hızlı bir konuşma yapmıştı. Pazar gününün tadını çıkarmamızı ve pazartesi sabahı çalışmaya hazır bir halde olmamızı söylemişti. Bu yüzden kimsenin barlara ya da Çukur'a gitmemi istememesi için kulaklıklarımı takıp hızla otoparktan ayrıldım.

Giana'nın kampüs dışındaki evine gitmek için çok fazla yürümem gerekiyordu. Genellikle trene biner ya da bir Uber çağırırdım. Ama yağmur durmuştu ve kampüsten çıkıp Fort Point bölgesinden geçerken akşam serinliğine minnettardım. Hava düzeldiği için hem yerel halk hem de turistler restoran ve barlara akın ediyordu.

Giana'nın evine geldiğimde saat neredeyse dokuz olmuştu. Otomatik kapıyı açıp beni binanın içine aldı. Onun katına çıktığımda kapısı açık bir şekilde beni bekliyordu.

"Şey... o *canavar* maçtan sonra aç olabileceğini düşündüm. Tutuşun harikaydı bu arada. Ama tam olarak *ne* isteyeceğini bilemedim," derken beni içeri almak için kapıyı iyice açtı. Eve adım attığımda etrafım kokularla sarmalandı. "Ben de her şeyden sipariş ettim."

Yağmurdan kabarmış saçlarını özensiz bir topuz yapmıştı. Tokanın kenarlarından fırlayan bukleler yüzünü çevreliyordu. Bu gece çerçevesi geniş siyah gözlüğünü takmıştı. Beni mutfağa doğru götürürken pembe renkli yumuşak ev terlikleri ahşap zeminde sürtünüyordu.

Beyaz, ince askılı basit bir atlet giymişti. Kalçalarından dökülen büyük beden eşofman altıyla birlikte karnı ortaya çıkıyordu. Evin her köşesinde yanan mumlar da dahil olmak üzere, onunla ilgili her şey bir samimiyet hissiyle çığlık atıyordu.

Küçük mutfağa girdiğimizde utangaç bir şekilde dudağını ısırıp iki kişi için çok fazla olan yiyecekleri işaret etti.

"Mantı, pilav, pizza ve sokağın aşağısındaki bardan mini sandviçler var. Ayrıca peynirli dip sosla kraker de aldım çünkü *nefisler*." Gözlerini tavana çevirip parmağını havaya kaldırmadan önce karnını acıkmış bir adam gibi ovaladı. "Ah! Ayrıca patates kızartması var. Bir de *donut*. Buzdolabında dondurma var. Buralarda biraz cips olması gerekiyor," diye eklerken ocağın üstündeki küçük dolabı açmak için parmak uçlarına basıp uzanmaya çalıştı.

Gerçekten de kabarık ve çıtır olanlardan iki paket *Cheetos*'u *vardı*. Tatmin olmuş bir zaferle ellerini kalçalarına yaslayıp onları da yığına ekledi.

"*Bón appétit*.*"" Sonunda bana baktığında kaşlarını çattı. "Tanrım, çok fazla oldu, değil mi?"

Başımı sallayarak gülümsemeye çalıştım. "Hayır, harika."

Suratı daha da asıldı, ben yutkunup bakışlarımı kaçırırken yüzümü inceleyerek yanıma yaklaştı. Aramızdaki boşluğa baktığımda ellerimin eşofmanımın ceplerinde iyice kasıldığını hissettim.

"İyi değilsin," diye fısıldadı.

Tekrar gülümsemeye çalıştım ama gülüşüm çöl güneşindeki bir çiçek gibi solgundu. Bakışlarımı tekrar yüzüne çevirdim ve ona iyi olduğumu söyleyip söylememeyi düşündüm.

* (Fr.) Afiyet olsun. (ç.n.)

Ama sonunda başımı iki yana salladım.

Giana hiçbir şey söylememiş olmama rağmen durumu anlamış gibi başını sallayarak içini çekti. "Tamam, *sen*..." Kollarımdan tutarak beni yatak odasına yürüttü. "Otur," diye talimat verdikten sonra yatağın kenarına oturana kadar beni geriye doğru itekledi. "Rahatla. Ben tabakları hazırlarken sen de izleyeceğimiz belgeseli seç."

"Belgesel mi?" Yatak başlığına yaslanmadan önce spor ayakkabılarımı yere doğru tekmeleyip kaşlarımı kaldırarak sordum.

"Evet. Tuhaf bir şey hakkında aptalca bir belgesel izleyeceğiz ve karnımızı doyuracağız." Netflix'i açıp belgesel kategorisine tıkladığında gözleri biraz aydınlandı. "Ah! Bak. Amigo kızlarla ilgili bir belgesel var."

Kaşlarını oynatarak bana baktı.

Kumandayı elinden aldım. "Ver şunu bana."

Gülümseyerek söylediğimi yaptı ve mutfağa gitti. Birkaç dakika sonra, elinde sonuna kadar doldurulmuş iki tane tabakla geri dönüp yanıma oturdu.

"*Gezegenimiz!* Mükemmel bir seçim, dostum," derken ağzına bir parça cips attı. Uzaktan kumandayı elimden alıp birkaç bölümü geçti ve başlat tuşuna basıp yatağın yanındaki lambayı kapattı.

Belgesel başladıktan sonra, aramızdaki iki tabaktan bir şeyler almak için uzanması dışında gözlerini hep ekranda tuttu.

Anlatmam için beni zorlamadı. Hayatıma burnunu sokmadı.

O sadece... *yanımdaydı.*

"Bu gerçekten *çılgınca*, değil mi?" İkinci bölümün yarısına gelmiştik, bu soruyu sorarken ağzı cipsle doluydu. *Açık Denizler* hakkında bir bölüm izliyorduk ve okyanusun derinliklerindeki karanlıkta parlayan yaratıklar ekran boyunca yüzüyordu. "Bilgisayar efekti gibi *görünüyor*. Ama değil, bunların hepsi gerçek." Duraksarken elindeki cipsi bir çubuk gibi salladı. "Yani... bunlar *gerçek*. Uzaylı gibi görünen ve karanlıkta parlayan garip balık tam burada, bizimle aynı gezegende yaşıyor."

Başını iki yana sallayarak cipsi ağzına attı.

"Uzaylıların gerçek olduğunu biliyorum. Bu kadar çok evren varken tek bir gezegende bile akıllı yaşamın olmaması komik olurdu. Peki onlarla hiç iletişim kurabilecek miyiz? Bilmiyorum. Ama bu?" Ekrana işaret etti. "*Burada* uzaylılarımız var. O kadar derine dalamadığımız için tam olarak keşfedemediğimiz başka bir galaksimiz var. Bu çılgınca, değil mi?"

Giana kocaman gözleriyle ekrana bakmaya ve tozlu turuncu cipsleri çiğnemeye devam ederken kaşlarımı kaldırarak sırıttım.

Çok tuhaf, zeki, ilgili ve merak doluydu. İçinde hem küçük bir çocuk hem de yetişkin bir kadın vardı.

Ona baktığımı hissetmiş olmalıydı. Parmak uçlarındaki cips kırıntılarını emerken bana bakıp, "Artık konuşmak ister misin?" diye sordu.

Ekrana bakarak boynumu kütlettim. "Pek sayılmaz." Bir an sonra duraksadım. "Ama... Teşekkür ederim. Her şey için," diye ekledim televizyonu göstererek. "Bu gerçekten yardımcı oldu."

Giana gülümsedi, omuzlarını hafifçe oynatması bu planın işe yaramasından gurur duyduğunu belli ediyordu. "Sevindim."

Televizyondan gelen ışık, odasının gölgeleriyle savaşıp onun silüetini yumuşak mavi bir parıltıyla sarmaladı. Işığı dekoltesine kadar takip ettim, eşofmanının üzerinde görünen teninden ayaklarına kadar inip tekrar yukarı çıktım. Açıklayamıyordum ama şu anda çok rahatlatıcı bir şeye sahipti, tutulmak için yalvaran bir şeye.

İçimdeki o canavar çirkin kafasını kafese çarparak şaha kalktı ve dikkatimi üzerine çekti. Yaptığım şeyi onun için mi, yoksa kendi bencil arzum için mi yaptığımı bilmiyordum.

"Peki." Boğazımı temizledim. "Şimdi beni daha iyi hissettirdiğine göre..." Çenemi elime yaslayarak ona doğru eğildim. "Pratik yapmak ister misin?"

Giana kaşlarını çattı. "Pratik mi?" diye sorarken bira peyniri sosuna batırılmış çubuk krakeri ısırıyordu.

Bana baktığında sadece kaşımı kaldırdım, dudaklarımdaki müstehcen gülümsemenin yeterli olacağını düşünüyordum.

Ağzındaki parçayı yutarken gözleri kocaman açıldı. "Aman Tanrım. *Tabii ya, pratik!* Evet!"

Çevik ve becerikli bir hareketle elindeki krakeri bırakıp tabaklarla yiyecekleri temizledi. Her şeyi aceleyle mutfağa götürdükten sonra geri dönüp yatağın üzerine atladı. Ardından dizlerinin üzerine oturup küçük bir çocuk gibi ellerini çırptı.

"Tamam. Ne yapacağız?"

Ona katılmak için yatağa yerleşirken gülümsedim ama yanına gittiğim anda nefesini tutup yataktan fırladı.

"Bekle!" diye bağırırken banyo kapısının ardında gözden kaybolmuştu. Musluğun açıldığını ve suyun aktığını duydum, iki dakika sonra yanıma geri döndü. "Affedersin. Nefesim cips kokuyordu," diye açıkladı.

Kahkaha attım. "Nefesin umurumda değil. Ayrıca ben de cips yiyordum. Gidip dişlerimi fırçalamamı ister misin?"

"Hayır. Cips kokman seni benim kadar iğrençleştirmez. Bir şekilde seksi olmanın bir yolunu bulursun."

Eğlenerek altdudağımı yaladığımda şakacı bir şekilde göğsüme vurarak gözlerini devirdi.

"Hadi, şimdi odaklan. Bana ne yapacağımı söyle."

Dikkatli bir şekilde gözlüğünü çıkarıp kenara bıraktıktan sonra bana döndü. Orada öylece dizlerinin üzerine tünemiş, göğsü derin nefeslerle yükselirken hevesli gözleriyle beklemesi... dünyadaki en tatlı, en sarhoş edici manzaraydı. Sanki hayatı buna bağlıymış, tüm cevaplara sahipmişim gibi beni izliyordu.

Sanki her şeyiyle bana güveniyormuş gibi.

Yutkundum ve yapmak üzere olduğum şeye karşı beni uyaran içimdeki sesleri görmezden geldim. Giana yatak başlığına yaslanırken yumruklarımla yataktan destek alıp onu tamamen hapsedecek şekilde üstüne çıktım.

"Yatağa uzan," diye emrettim.

İtaat ederken gözlerinde bir arzu ışıltısı parladı.

BÖLÜM ON DÖRT

GIANA

Çıldırmıştım.

Odamın karanlığı, kalbimin aralıksız atışı, yatağa uzandığım sırada üstüme doğru eğilen vücudu beni çıldırtmıştı. Hırıltılı sesi kulaklarımda yankılanırken verdiği emir alçak ama sertti.

"Yatağa uzan."

Ona boyun eğdim, sırtım yatağa tamamen yaslandığında üstüme çıktı. Beli bacaklarımın arasındaydı ve sıcaklığı kollarıma bir ürperti yayılmasına sebep olmuştu. Ellerini çenemde gezdirmeden önce gülümsedi.

"Rahatla," dedi hemen sonra. "Bu gece sonuna kadar gitmeyeceğiz."

Kaşlarımı çatıp çarşaflara iyice kendimi gömerken kıkırdayıp çenemi havaya kaldırdı. Sözlerine karşı çıkmak için hazırdım. Shawn'ın *numaramı* aldığını, her an onunla yalnız kalabileceğimi ve tamamen hazırlıksız olduğumu söyleyecektim. Ama ben ağzımı açamadan tekrar konuşmaya başladı.

"O kadar üzgün durma, Kedicik," diye alay ederek çeneme küçük bir öpücük kondurdu. "Ondan önce gelen birçok şey var. Güven bana, hiçbirini atlamak istemezsin."

Clay dudaklarımı öpmeden önce utanarak gülümsedim, kollarımı boynuna sardım ve daha fazlasını istedim. Bunu birkaç

kez yaptığımız için alışmıştım, artık neredeyse... *rahatlatıcı* geliyordu.

Ama çok çabuk geri çekildi.

"Adım adım, tamam mı?" diye fısıldadı. Bana bir kez daha yaklaşmadan önce başımla onaylamamı bekledi.

Elini yüzümde gezdirip parmaklarını ensemdeki saçlardan geçirdiğinde dudaklarına teslim oldum.

Başımı döndüren derin bir nefes aldım ve dilini içeri kaydırabilmesi için dudaklarımı araladım. Tıpkı partide olduğu gibi, bacaklarımın arasında nabız gibi titreşen bir elektrik akımı oluştu.

Bu his karşısında titredim, Clay dudaklarımdan çıkanları duymak için biraz geri çekilmişti.

"Bu neden bu kadar iyi hissettiriyor?" diye fısıldadım. Dillerimiz buluştuğunda gözlerim hâlâ kapalıydı.

"Bilimsel açıklamasını mı, yoksa anlayacağın şekilde mi açıklanmasını istersin?"

Boynumu öpmeye başladığında gülümseyerek dudağımı ısırdım. Clay kalçalarını bacaklarımın arasına yerleştirirken o sıcak elektrik kıvılcımını tekrar hissettim.

"İkisini de."

Hafif kahkahası boynumda titredi.

"Öpüştüğümüzde, beynin kimyasal bir kokteyl yapmaya başlar," diye fısıldarken boynumu öperek dudağıma çıktı. "Ama bu aslında onlar yüzünden olmuyor. Asıl mesele sana söyledikleri şeyler."

"Ne söylüyorlarmış?"

Burnuyla çenemi itip tenimi dişlerinin arasına hapsetti. "Sen söyle."

Clay boynumu emerken altında kahkaha atarak kıvrandım. Eliyle yataktan destek alıyor, diğer elini de kolumun üstünde gezdiriyordu. Parmakları kalabalığın önünde gösteri yapan buz patencileri gibi nazik ve akıcıydı. Tekrar yukarı çıkmadan önce gömleğini tuttuğum yere kadar ilerledi.

Ardından geri çekildi.

"Ne?" diye fısıldarken gözlerim hâlâ kapalıydı.

"Söyle bana," dedi tekrar.

Kızardım. "Yapamam... Bilmiyorum..."

Clay'in elleri boynumu sarmış, gözleri benimkine kilitlenmişti. Ama bu kez, Shawn'ı izlemeye gittiğimiz gece kulüpte yaptığı gibi başparmağını altdudağıma yaslamıştı. Bakışlarını o noktaya indirdi ve parmağıyla birlikte aşağı çekmeden önce ıslak dudağımın üzerinde gezindi.

"Bana nasıl hissettiğini söyle," dedi yeniden.

"Heyecanlı," diye fısıldadım. Göğsüm aldığım nefeslerle inip kalkıyordu. "Ve... *Ateşli.*"

"Ateşli," diye memnun bir sırıtışla tekrarladı. Eli bir kez daha aşağıya inmişti ama bu sefer kolumun üzerinden ilerlemiyordu. Parmaklarını boğazıma indirip biraz sıktı. Ardından köprücükkemiğime ve göğsüme doğru ilerleyerek sonunda üstümdeki ince askılının üstünden mememi kavradı.

Atletimin altında hiçbir şey yoktu.

Meme ucum dokunuşuyla sertleşince onaylarcasına inledi ve ince pamuklu kumaşın üstünden beni okşadı. Bacaklarımın arasında bir sıcaklık patladığında çığlık atıp dokunuşundan kaçtım. Ama aynı zamanda ona biraz daha yakınlaşmıştım.

"Bu sıcaklık arzudur," diye açıklarken başparmağını tekrar meme ucumun etrafında gezdiriyordu. "Tahrik oldun."

"Evet," diye fısıldadım. Sıradaki kelimeleri dışarı çıkarmaya çalışırken dudaklarımı büzdüm. "*Sana* nasıl böyle hissettirebilirim?"

Clay sözlerime güldü, kulağımdaki sesi alçak ve hoştu. Elini göğsümden çekip elimi tutmak için uzandığında dokunuşunun yerini soğuk hava aldı. Parmaklarını benimkilere geçirip elimi yavaşça karnı boyunca kaydırdı, aşağı inerken karnındaki bütün kasları hissedebiliyordum.

Avucumu kalın ve sağlam ereksiyonunun eşofmanıyla buluştuğu yere doğru yönlendirmişti.

Onu hissettiğimde, "Siktir," diye fısıldadım. Clay inleyip kendini dokunuşuma daha da bastırdı. Aramızdaki eşofmanın izin verdiği kadar elimi etrafına sarma isteğime engel olamadığımda alnını benimkine yaslayıp yutkundu.

"İşte cevabın, Kedicik," dedi boğuk sesiyle.

O da tahrik olmuştu. Teni tıpkı benimki gibi alev almıştı.

Bunu ben yapmıştım.

Bu gerçek bana dev bir dalga gibi çarptı. Avucumu uzunluğu boyunca gezdirirken ağzına inleyebilmek için dudaklarımı onunkilerle buluşturdum. Aleti dokunuşumla titredi ve ağzım sanki tadına bakmak istiyormuşum gibi, boğazımdan aşağı inmesinin nasıl bir his olduğunu bilmek istiyormuşum gibi sulandı.

Bunun için okuduğum kitapları suçluyordum.

Clay inleyerek tek bir hareketle dudaklarını benimkilerden ayırdı, bu sırada aletini de elimden çekmişti.

Buna karşılık surat astım ama o sadece gülümsemekle yetindi ve sanki ölümü benim elimden olacakmış gibi başını iki yana salladı. "Odaklanmam gerekiyor."

"Neye?"

Sorumu bitiremeden elini askılı tişörtümün içine sokarak göğüslerimi açığa çıkardı. Hareketleri sertti. Ben daha ne olduğunu anlamadan kumaş boynuma sarılmış ve göğüslerim ortaya çıkmıştı. Serin hava yüzünden meme uçlarım sertleşiyordu. Clay'in gözleri vücudumda gezindi, avucu tekrar benimle buluşmadan önce her santimimi incelemişti.

Dokunuşu karşısında hırıltılı bir sesle tısladım. Göğüslerimi kavramasıyla bacaklarım kasılmıştı. Onu izleyebilmek için kafamı yastıktan biraz kaldırdım, başparmağıyla pembemsi meme ucumla oynadığını görebiliyordum.

"Tıpkı... kıvılcım gibi," diyerek nefes nefese anlatmaya çalıştım. Sızlanıp kıvrandığım sırada gülümseyerek başparmağıyla meme ucumda daireler çizdi.

"Bazı kızlar bundan hoşlanır, bazıları hoşlanmaz," diye cevap verdi. "Nasıl hissettiriyor?"

"Sıcak."

Kıkırdadı. "İyi sıcak mı, kötü sıcak mı?"

Soruyu düşündüm, gerçekten nasıl olduğundan emin değildim. Her ikisini de algılayabiliyordum, dilimle bir pili veya bozuk parayı yalamışım gibi hissettiriyordu. Şaşırtıcıydı, rahatsız olmuştum ama aynı zamanda da hoşuma gitmişti.

En azından hoşlandım, diye düşündüm.

Cevap vermediğimde bacaklarımın arasına yerleşti, dirsekleri üzerinde dururken gövdesini ağrıyan noktama bastırıyordu.

"Gözlerini kapat."

Derin bir nefes alarak söylediğini yaptım.

Bir an sonra dudakları üzerimdeydi.

Dili meme ucumun üzerinde dönerken beni altüst eden hisle nefes nefese kaldım.

"Clay," diye fısıldadım. İstemsizce ellerimi saçlarının içinden geçirip o teller sanki bir dizginmiş gibi sıkıca tutundum.

"İyi mi, kötü mü?" diye tekrar sordu.

"İyi," diye fısıldarken dudaklarımı ıslattım. "Çok iyi."

Göğsüme doğru gülümsedi. Ardından dili dans etmeye başladı, daireler çizip hafifçe vurdukça bacaklarımın arasına küçük elektrik akımları yolluyordu. Sonra meme ucumu emip dişleriyle o kadar nazikçe kıstırdı ki serbest bırakmadan önce ne yaptığını zar zor anladım.

"Bu iyi mi?"

"Tanrım, evet," diye fısıldayarak saçlarını yumruğumun içinde sıktım. Diğer meme ucumu dişlerinin arasına alıp aynı sevgiyi gösterene kadar göğsümün ortasına bir sürü tatlı ve yumuşak öpücük kondurdu.

Bu işkence saatlerdir sürüyormuş gibi hissediyordum. Dudakları bir göğsümden diğerine geçiyor, dili hiç yorulmuyordu. Sonunda o güzel dudaklarını tekrar benimkilere getirmek için yukarı uzandığında onu tutup iyice yaklaştım. Ona bir aziz gibi tapınmak istiyordum.

"Bu inanılmazdı," diye fısıldadım. "Peki ben sana ne yapacağım?"

Clay küçük bir kahkaha attı. Âdemelması boğazında inip çıktıktan sonra sırtüstü uzandı. Gözleri üzerimdeydi ama ellerini indirdiği yerden bakışlarımı uzaklaştırmayı başaramadım, başparmaklarını eşofmanın belinden içeri sokmuştu. Topuklarından destek alırken kalçalarını kaldırdı ve eşofmanı dizlerine kadar tek hamlede çekip tekmeleyerek çıkardı.

Gözlerim kocaman açıldı. Clay'in eli iç çamaşırının lastiğinde duraksamıştı.

"İyi misin?"

"İç çamaşırını çıkar, Clay." Siyah kumaşın altında yatan canavarı serbest bırakmasını beklerken resmen nefes nefese kalmıştım.

Clay hafifçe kıkırdadı, söylediğimi yapıp ereksiyonunu serbest bıraktığında gerçekten ağzımın suları aktı.

Gerçek hayatta hiç penis görmemiştim. Müstehcen dizilerde ya da ara sıra izlediğim pornolarda gördüklerimden başka bir şey bilmiyordum. Ama kitaplarda onlar hakkında çok fazla şey okumuştum. Yazarlar şişmiş ucu, damarlı gövdeyi ve kıllarla kaplı tabanı tarif ederken vücudumun ısındığını hissederdim.

Hiçbiri gerçeğinin yanından bile geçmiyordu.

Doğruca elimi uzattım ama bileğimi tutup beni durdurdu.

"Önce kendine dokun."

Duraksadım. "Ne?"

Clay elimi tutup karnıma doğru, eşofmanımın belinden aşağıya indirdiğinde gözlerim yaşadığım hisle kapandı. *Henüz* bana dokunmuyordu bile. Bu dokunuşlar bana aitti.

Ama yönlendiren onun eliydi.

Ellerimizi aynı hizaya getirdi ve parmağımın üstüne bastırarak elimi kadınlığımın tüm kıvrımları boyunca ilerletmemi sağladı. Ardından parmağımı o kıvrımların arasına kaydırdı.

"Islandın mı?" diye sordu.

Başımla onayladım, artık cümle kuramıyordum.

"Parmağını iyice ıslat," diye talimat verdi. "Elini ıslaklığınla kayganlaştır ve seni hissetmeme izin ver."

Bir sonraki yutkunuşum fazla büyük bir ısırık almışım gibi sertti, belki de tam olarak bunu yapmıştım. Belki çiğneyebileceğimden daha fazla ısırmıştım ama... *Tanrı aşkına*, gözlerinin, ellerinin ve ağzının üzerimde olması iyi hissettirmişti.

Sonuçlarını daha sonra düşünürdüm.

Söylediğini yaptım ve elim klitorisimin üzerine her kaydığında vücudum biraz daha ısındı. Clay elimin ileri geri gitmesine yardım ederek parmaklarımı ve avucumu ıslattı, hemen sonrasında da ellerimizi dışarı çıkarıp kendine doğru çekti.

Dirseğime yaslanıp elimi aletinin etrafına sarmasını izledim.

Ona dokunduğum anda inledi ve gözlerini yumarak başını yastığa bıraktı.

Hemen geri çekildim. "Aman Tanrım. Canını mı yaktım? Beceremedim mi?"

"Hayır," dedi nefes nefese. Elimi tutup az önce olduğu yere tekrar koydu. "İyi hissettiriyor," diye fısıldadı. Yumruğumu onun üstünde hareket ettirmeme yardım ederken küfretti. "Siktir, bu çok iyi."

Övgüsüyle parıldayarak yaptıklarını tekrar ettim. Kaygan avucumu aletinin ucunda gezdirdim, tabanına kadar tekrar kaydırırken tenine hafif bir baskı uyguladım. Başka bir tatmin inlemesiyle beni ödüllendirdi ve kalçalarını bana doğru kaldırdı.

"Daha fazla."

Bir sonraki hareketimde onu daha sıkı kavradığımda başını sallayıp elime yaklaşarak küfretti. O kadar kalındı ki, tamamını elime zar zor alabiliyordum. Onu içime alma düşüncesi hem heyecanlanmama hem de korkmama sebep olmuştu.

"Başı gerçekten çok hassas," diyerek nefes nefese anlatmaya çalıştı. Elimin her yeni hareketiyle göğsü yükseliyordu. "O noktaya dokunmalısın, evet. Ama çok fazla değil, sert davranmaman gerekiyor."

Başımla onayladım ve ucunda hafifçe gezindikten sonra elimi biraz daha yukarı kaydırarak zihnime notlar aldım.

"Her kız farklı olduğu gibi her erkek de farklıdır. Bazıları yavaş, bazıları hızlı, bazıları hafif, bazıları da daha sert ister."

"Peki ya bunlar?" Öncesinde bir uyarı yapmadan ellerimi gövdesinin alt kısmına uzattım.

Hayalarını kavradığımda olduğu yerde sıçradı. Gözlerini kocaman açıp küfretti ve yuvarlanıp beni altında sıkıştırdı.

"Aman Tanrım. Kötü mü?" diye sordum panikleyerek. *Kitaplar bunun iyi hissettirdiğini* söylememiş miydi?

Alnını benimkine yaslamadan önce başını iki yana sallayarak bir kahkaha attı. "İyi," diye fısıldadı. "En azından benim için."

"Öyleyse beni neden durdurdun?"

"Çünkü ders bitmeden boşalmak istemiyorum."

Sözleriyle birlikte dudağımı ısırdım. Clay sağ tarafa doğru dönmeden önce utangaç gülüşümü öptü. Kendini bir dirseğinin üzerinde dengelemişti, diğer eli aşağıya inmişti ve kalçalarıma bir çizgi çizmekle meşguldü.

Dokunuşunun altında titrediğimde gözlerimiz buluştu.

Yutkunurken parmak uçlarını eşofmanımın belinden içeri kaydırdı.

"Sana dokunabilir miyim, Giana?" diye fısıldadı.

Böylesine basit kelimelerin beni bu hale getirebileceğini bilmezdim.

Başımla onayladım ve tıpkı onun yaptığı gibi kalçalarımı kaldırdım, eşofmanımı indirebilmesi için serbest kolumla ona yardım ettim. Altımda hiçbir şey yoktu ve burun delikleri onun önünde çıplak durduğumu görünce genişlemişti.

"Ben şey... *tıraş* etmem gerekip gerekmediğinden emin değildim. Tabii ki bir şeyler yapacağımızı düşünmemiştim... Genellikle sadece bu küçük şerit durur," diye açıkladım. Clay bacaklarımın arasına daha uzun baktıkça yanaklarım ısındığını hissederek dizlerimi birleştirdim. "Hemen duşa girip..."

"Dur." Ortada birleştiremeden önce bacaklarımı yakaladı. Tekrar açana kadar hafifçe bastırdı ve eli yavaşça uyluğumdan yukarı doğru ilerledi.

Yutkunurken bana bakabilmek için bakışlarını kaldırmıştı.

"Mükemmelsin," diye fısıldadı.

Ona karşı çıkmaya fırsat bile bulamadan bacaklarımın arasına odaklandı ve ellerini biraz daha yukarıya kaydırdı.

Tam o noktaya avucunu bastırmıştı.

Önce nazik, sonrasında biraz daha sertti. Nefes nefese kalırken avucunun sıcaklığıyla sarmalanıyordum.

"Tanrım, *ıslaksın*," dedi boğuk bir sesle. İstemsizce kalçalarımı hareket ettirdiğim sırada parmaklarını kıvrımlarımın arasında kaydırdı. "Bu çok ateşli, Kedicik."

Yapabileceğim tek şey ona tutunmaktı. Bir elim gömleğinin arkasındayken diğeriyle çarşafı sıkıca kavramıştım.

"Daha önce birisi yapmış mıydı?" diye sordu. Parmağını biraz daha derine kaydırırken hafifçe bana sürtündü.

"Sadece ben," diye fısıldadım.

Duraksadığında bakışlarımız buluştu. "İstediğine emin..."

"Yap şunu," diye yalvarırken kalçalarımı tekrar çevirdim. "Lütfen, Clay." Tıpkı bana yaptığı gibi elini tutup girişime ulaşana kadar parmağını derine bastırdım.

Aynı anda tıslayarak nefes aldık ve parmağıyla o noktanın üzerinde gezinirken gözlerine bakarak elimi geri çektim.

Yeşil gözleri parladı, benimkileri inceleyen gözbebekleri biraz genişlemişti. "Canını yakarsam lütfen söyle."

Başımla onayladığımda derin bir nefes aldı ve bakışlarımız birbirine kilitlendi.

Sonra elini itti.

Parmağı hafifçe içime kaydığında dudaklarım aralandı ve nefesim kesildi. Tekrar geri çekip bu sefer parmağının ilk boğumuna kadar bastırdı.

Yavaşça, tekrar ve tekrar geri çekilip onun için esneyip içeri

girmesine izin verdiğim ana kadar hareketlerini tekrarladı. Nihayet sonuna kadar bastırdığında ve o kalın parmağını içime itip yıldızları görmemi sağlayan bir noktada kıvırdığında adını haykırdım.

Acımıştı. Bir yandan da acımamıştı. Bir yaranın kabuğunu koparmak gibiydi, acıtıyordu ama aynı zamanda tatmin ediciydi ve daha fazlasını istiyordum.

Ellerim saçlarına dolanıp ağzını benimkine doğru yönlendirdi. Onu öpmem gerekiyordu. Her yanımı sardığını hissetmem gerekiyordu.

İsteğimi yerine getirdi.

O işkence eden dili ağzımın içindeyken parmağını içime itip tekrar kıvırdı. Bu sefer çıkarmadan içimin derinliklerinde bırakıp hareket ettirmişti.

"Tanrım," diye fısıldadım ağzına. "Ben... Ne..."

Nefes nefese kaldığım için cümle kuramıyordum. Clay geri çekilip parmağını tekrar içime kaydırırken beni daha sıkı tuttu. Bu sefer *daha fazla* hissetmiştim. Dolu hissetmiştim. Acıyla zevk birbiriyle savaşıp kazanan zevk olunca tüm benliğimi tüketmişti, biraz daha dolmuş ve esnemiştim.

Dokunuşuna iyice yaslandım. Avucunun içini klitorisime bastırıp parmaklarını içimde hareket ettirirken ona yaklaştım. Giderek artan o sıcaklık gerçek bir ateş gibiydi. Merkezimi yeniden inşa ediyormuş gibi sıcak ve temkinli bir şekilde içimi kavuruyordu.

"Clay," diye uyardım. Sıcaklığın artmasından, içimden taşmasından korkmuştum. Kesinlikle bir şeyler... bir şeyler oluyordu.

"Bırak gitsin," dedi dudaklarımı öperken. Parmaklarını içimde hareket ettiriyor, bastırıp kıvırıyordu. Avuç içi en hassas noktamı okşuyordu.

Başımı iki yana salladım, dehşete kapılmıştım ama bir sonraki anda artan zevk dalgaları bu korkuyu ele geçirmişti. Ağzına doğru sızlandım ve o küçük sesler, titreyerek kıvranıp ona sarıl-

dıkça içimden yükselen inlemelere dönüştü. Sanki bana dokunduğu yerde sahip olduğum her his sıfırlanmış, sonra hepsi aynı anda yeniden hayata dönmüştü. *Her şeyi* ve hiçbir şeyi aynı anda hissettim, tattım ve kokladım. *Zevkten oluşmuş bir kara delik.* İşte tam olarak buydu.

Hayatımın en kısa dakikası gibi hissettiren şey çok şiddetliydi ve her şeyi tüketiyordu. Onu yakalamaya, tutmaya çalışsam bile yavaşça soldu.

"Hayır," diye fısıldadım tamamen bittiğinde. Clay dudakları dudaklarımdayken güldü, parmakları hâlâ içimdeyken beni öptü.

"Endişelenme, Kedicik," diye fısıldadı. "Bunun geldiği yerde daha çok orgazm var."

Nefesim kesildi. "Olan bu muydu?"

"Bekle," dedi Clay. Geri çekilerek gözlerime baktı. "Bu ilk seferin miydi?"

Kızardım. "Yani... Kendime birkaç kez *yapmıştım* ama... Asla... Asla *böyle* değildi."

Clay kaşlarını çatıp başını iki yana salladı. "Tanrım, Giana... Bilmiyordum. Ben..." Yutkundu. "Teşekkür ederim. Bana güvendiğin için."

Gülümsedim. "Ders için ben *sana* teşekkür ederim."

Parmaklarını içimden dikkatlice çıkarırken dirseklerime yaslandım ve çıkardığında ürperdim.

"Gerçi," dedim. "Henüz bitmedi."

Ona uzandım ama sonra duraklayıp kendi bacaklarımın arasına uzandım. Ona dokunmadan önce elimi kayganlaştırmamı istediğini hatırladım. *Ne kadar* ıslak olduğumu hissettiğimde nefesim kesildi. Islaklığımla aletini kaplamayı ve ona aynı zevki vermeyi düşününce daha da heyecanlandım.

Ama neredeyse *fazla* ıslaktı.

Kaşlarımı çatıp televizyondan yansıyan ışıkta görebilmek için parmak uçlarımı yukarı kaldırdım.

Sonra dehşet içinde bağırdım.

"AMAN TANRIM." Parmaklarımı kaplayan aynı kıpkırmızı sıvının onun elinde de olduğunu fark ettiğimde panikledim.

"Hey, sorun değil," diyerek kanlı elimi beni yatıştırırcasına tuttu. "Olur böyle şeyler. Gayet doğal."

"*Senin üzerine kanadım*," diye fısıldadım. Yataktan fırladığım gibi banyoya koştum. "*Aman Tanrım.*"

Telaşla musluğu açıp elimi ıslattım, kan kaybolana kadar sabun ve sıcak suyla ovaladım. Sonra bir bezi ıslatıp ona vermek için odaya dönerken göğsüne çarptım.

Elleriyle kollarımı tuttu. "Sakin ol."

"İşte," diyerek gözlerimi kapatıp ıslak bezi ona doğru uzattım. "Affedersin. *Çok* üzgünüm."

"Hey..."

"Çok utanıyorum. Benden iğrenmiş olmalısın. *Tanrım.*"

"Kedicik," dedi Clay daha sert bir şekilde. Temiz eli çenemin altına dokundu. Gözlerimi açıp delici yosun yeşili gözlerine bakana kadar bekledi. "Alt tarafı biraz kan. İğrenç değil. Gayet doğal. Beni korkutmuyor. Sana ilk kez bu şekilde dokunan kişi olmama izin verdiğin için *onur* duyuyorum. Tamam mı?"

Dudaklarımı kapatarak yutkundum. Kaşlarımı çatmıştım, çıldırmak üzereydim.

"Tamam mı?" diye sordu tekrar.

Tam olarak öyle hissetmesem de başımla onayladım. Ama onun beni serbest bırakması, ıslak bezi elimden alması için yeterliydi. Arkama geçip ben orada aptal aptal bakarken ellerini çabucak yıkadı.

Sonra, sanki kaçmaya hazır vahşi bir hayvanmışım gibi yavaşça bana yaklaştı ve belimi kavradı.

Hâlâ *çıplak* olan belimi.

Sonra ellerini göğüs kafesimden yukarı kaydırıp tişörtümü yakaladı. Çıkarabilmesi için kollarımı başımın üzerine kaldırdım.

"Benimle duş al," dedi.

Bu bir soru ya da istek değil, bir emirdi.

Suyu açtım, duş başlığına çevirmek için kapağı kaldırmadan önce ısınana kadar bekledim. İki havlu alıp çamaşır makinesinin üstüne koyduktan sonra duşa girdim, Clay de peşimden geldi.

Beni kendine çekip sırtıma yaslanırken su sırtımdan aşağı doğru aktı. Onun hâlâ ne kadar sert olduğunu hissedebiliyordum, aletini kalçalarıma bastırıyordu.

"Clay," diye fısıldayarak arkama doğru uzandım ama ben daha ulaşamadan beni durdurdu.

"Bu gece değil."

"Ama öğrenmem gerekiyor." Kollarında döndüm fakat karşılaştığım manzaraya hazırlıklı değildim. Banyonun yumuşak ışığı, duş perdesinin gölgesi, kollarından, göğsünden, karnından aşağı akan su...

"Sana öğreteceğime söz verdim, değil mi?" Tek kaşını kaldırmıştı.

İç çektim. "Evet."

"Öyleyse öğreteceğim. Ama bu gece değil. Bu gece..." diyerek beni kendine çekip burnuma parmağıyla dokundu. "İlk orgazmını kutluyoruz."

Dudaklarımı ısırsam da kahkahamı durduramadım. Yüzümü göğsüne gömdüm ve etrafımızdaki buharın içinden ona baktım.

"Galiba orgazmlar yeni favorim olabilir."

"Kitaplardan daha mı iyi?" diye sordu sırıtarak.

Parmak uçlarımda kalkıp, "Çok daha iyi," diye yanıtladım. Ders bitmesine rağmen kollarımı boynuna sararak onu kendime çektim. Dudaklarını açana kadar dilimi üzerinde gezdirdim, dilim onunkine kavuştuğunda sıcak su ve ateşli öpücüğünün verdiği hisle inledim.

Sonra aniden yaptığım şeyin farkındalığıyla sarsıldım, gözlerim kocaman olmuş bir halde geri çekildim.

"Ah... Affedersin," dedim saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak. "Açgözlülük yaptım."

Şakama gülmediğinde daha çok utandım ve duş başlığına doğru dönerken vücudumu yıkamak için rafa uzandım.

"Sen rahat bir şekilde yıkan," diyerek dışarı çıktığında banyonun serin havası içeri doldu.

İçten içe inledim. Olmaması gereken o öpücükle onu resmen korkutmuştum. Buna şahit olacak kimse yoktu. Kimseye yaptığımız bir gösteri değildi. Bu geceki *dersi* bitirmiştik.

Bunu sadece istediğim için yapmıştım.

Utanç yüzünden vücudum bir sıcaklık dalgasıyla sarmalanmıştı ama ben duştayken gitmesi düşüncesiyle paniklemeye başladım. Nedenini bilmesem de onun gitmesini istemiyordum. Henüz gidemezdi.

"Clay!"

Perdeyi tuttum ve beline bir havlu sardığını görmek için tam zamanında açtım. Dönüp elini nemli saçlarından geçirdi. Hem bir kitap kapağından hem de bir *Ralph Lauren* reklamından fırlamış gibiydi.

"Efendim?"

Yutkundum. "Kalır mısın?"

Nefesini verirken dudaklarına yumuşak bir gülümseme yayıldı. "Olur."

Perdeyi tekrar kapatmadan önce beni ne kadar rahatlattığını görmesini umarak gülümsedim. Vücudumu duş jeliyle kaplayıp dikkatli bir şekilde bacaklarımın arasını yıkadım. Akıp giden kanı görünce yüzüm buruştu.

Sırtımdan aşağı akan sıcak suyla artık tamamen temizlendiğimde, vücudum tamamen doymuştu ve ağrıyordu... Elimle ağzımı kapattım, şişmiş dudaklarımda bir gülümseme belirirken başımı iki yana salladım.

İlk orgazmımı olmuştum.

Şimdi tek düşünebildiğim bir sonraki için ne kadar sabırsızlandığımdı.

BÖLÜM ON BEŞ

GIANA

Ertesi sabah, güneşin ilk ışıkları evime yayılırken spatulayla omletin tavaya yapışan kısımlarını ayırarak kendi kendime mırıldanıyordum.

Clay hâlâ uyuyordu, vücudu yatağım için komik derecede büyük görünüyordu. Omzumun üstünden örtünün alt kısmı ve yataktan dışarı çıkmış bacaklarına, yastığın altında kalan koluna, sabah ışığıyla altın rengine boyanmış sırtına bir bakış attım. Rüyasında maç videoları izliyormuş gibi uykusunda bile kaşlarını çatıyordu.

Ocağa dönerken gülümseyip omleti tavanın üzerinde ikiye katladım.

Geceyi burada geçirmişti.

Yağmurlu maçtan ve *dersimizden* sonra yorgunluk bastırmıştı, bu yüzden duş aldıktan çok kısa bir süre sonra uyuyakalmıştık. Beklediğimden daha rahatlatıcıydı, belgeselin bir bölümünü daha izlemek için uyanık kalmaya çalışmış fakat bunu başaramamıştık. Onun uyuyakalmasını izledikten sonra ben de uykunun kollarına çekilmiştim.

Burada kaldığı için mutluydum.

Aptal değildim. Havada uçuşarak böylesine harika hisler yaşamamı sağlayan insana tutunmam gerektiğini söyleyen tüm o kimyasallara rağmen, Clay'e karşı herhangi bir duygu besleme-

mem gerektiğini *biliyordum*. Bir anlaşmamız vardı. Bana tüm bunları yapması, bekâretimi alması ve zamanı geldiğinde bana Shawn'la ne yapmam gerektiğini göstermesi için ona *yalvarmıştım*. Bu sayede, hoşlandığım çocuğu daha elde edememişken sırf hazırlıksız olduğum için onu kaybetmeyecektim.

Buna rağmen yumuşak tarafım ilk deneyimimin Clay'le olmasından ve beni gerçekten önemsiyormuş gibi geceyi burada geçirmesinden hoşlanmıştı.

Çoğu arkadaşımın lisede ilk kez *deneyimledikleri* şeylerden daha iyi olduğuna emindim.

Yatak odasındaki pencere pervazından gelen zil sesi omletin cızırtısını bastırdı. Clay inleyip devasa kolunu uzattı ve telefonunu bulana kadar eliyle etrafı araştırdı. Ardından ekrana baktı ve kaşlarını çatarak yatakta doğruldu.

Bakışları bana çevrilmişti ama onunla göz göze gelmedim ve biraz mahremiyet sağlamaya çalışarak yaptığım işe geri döndüm.

Arayan kişinin Maliyah olup olmadığını merak ediyordum.

Bunu düşündüğümde mideme neden şiddetli bir ağrı girdiğini de merak ediyordum.

"Selam, baba," diyerek kaba bir şekilde telefondaki kişiye cevap verdi. Tişörtünü çekiştirerek giymesini izlemek için omzumun üzerinden tam zamanında ona bakmıştım. Bana zoraki bir şekilde gülümsedikten sonra banyoya girdi.

İçim biraz rahatlamıştı. Bir sonrakine başlamadan önce ilk omleti tabağa aldım.

Banyodayken, özellikle de musluğu açtığı için sesi boğuk geliyordu. Onu duymamı istemediği açıkça belli oluyordu. Bu yüzden duyabileceğim küçük kelimeler yerine onu olabildiği kadar görmezden gelip kahvaltıyı hazırlamaya odaklandım.

Evet, ben de onları özlüyorum.

Hepiniz buraya maç için gelebilirsiniz.

Evet. Meşgulsün. Anladım.

Musluğu ve ışığı aniden kapatıp ağır bir şekilde iç çekerek

banyodan çıktı, mutfağa açılan köşeyi dönerken eliyle yüzünü ovuşturuyordu. Eşofmanı kalçalarına düşmüş, tişörtü ise uykusunun ortasında yere attığı için biraz kırışmıştı.

"Günaydın," dedi bana doğru.

"Günaydın," diye cevap verdim. "Al bakalım. Kahvaltın," derken üstünden dumanlar çıkan omleti mutfak tezgâhında kaydırıyordum. "Kahve de şurada."

Esneyip yanımdan geçti ve kahve makinesinin üstündeki dolaba uzanıp bir kupa aldı. Sanki burada yaşıyormuş, her şeyin nerede olduğunu zaten biliyormuş gibi görünüyordu.

"Her zaman böyle bir kahvaltı ziyafeti hazırlar mısın?"

Kahkaha patlattım. "Ziyafet mi? Sadece omlet var."

"Benim yurtta yapabileceğimden çok daha iyi, bundan emin olabilirsin."

Omletimi pişirip tabağa alırken omuz silkerek gülümsedim. "Her zaman uğraşmıyorum ama yemek yapmayı severim. Babam her pazar omlet yapardı. Sanırım aile geleneğini devam ettiriyorum."

Hafifçe gülümsemesine rağmen suratının düştüğünü fark ettim. "İyiymiş. Yakın mısınız?"

Mutfak masasına otururken, "Ailemdeki hiç kimseyle *çok yakın* değilim," diye itiraf ettim. Clay bana katılıp omletinin önüne geçerken yumurtama biraz karabiber ekledim. "Ama içlerinden en çok babamla *yakın* olduğumu söyleyebilirim. Beni gerçekten anlayan tek kişi o."

"Nasıl yani?"

Soruyu düşündüm. "Olmadığım bir şeye dönüşmem için beni zorlamıyor. Beni olduğum gibi, olmak istediğim kişi gibi seviyor."

Clay başını yukarı aşağı salladı. "Peki '*içlerinden*' derken kastettiğin şey neydi?"

"Annem, babam ve dört kardeşim."

Gözleri kocaman açıldı. "*Dört* mü?"

"Evet." Kelime dudaklarımdan bir anda çıkıp gitmişti. "İki ablam ve iki küçük erkek kardeşim var, ben de ortanca çocuğum. Hepsinin aşırı özel alanlarda dâhi ve yetenekli olmaları duruma pek de yardımcı olmuyor. Bir gün, ailede..." Hepsini saymak için parmaklarımı kaldırdım. "Profesyonel bir sporcu, bir biyomühendis ve ilk işlerini milyonlarca dolara satan iki girişimcimiz olacak." Elimi indirip çatalıma uzandıktan sonra yumurtamdan bir parça aldım. "Bir de ben varım."

"Bunu sanki harika biri değilmişsin gibi söylüyorsun."

Söylediği şeye gülerken burnumdan hafif bir ses çıktı. "Tabii ki öyleyim. Halkla ilişkiler bölümünü bitirmeye çalışan sessiz inek kız. Çok *harikayım* gerçekten."

Clay'e alaycı bir şekilde gülümsedim ama bana kaşlarını çatarak bakıyordu.

"Yaptığın işte çok iyisin," dedi ciddi bir şekilde. "Bir grup sporcu öğrenciye, özellikle de takımımızdaki mankafalara patronluk taslamak için gerçekten güçlü ve kendinden emin biri olman gerekiyor. Patron sensin ve bunu çok iyi biliyorsun."

Göğsüm gururla kabarsa da omletimden aldığım lokmayla birlikte bu hissi yuttum. "Şey... Teşekkür ederim. Annem aksini iddia ederdi. Her zaman ablalarım gibi zeki, atletik ve mütevazı olmamı istedi. Artık kiliseye gitmememden nefret ediyor." Bir an için duraksadım. "Ama babam beni anlıyor, o da benim gibi sessiz biridir. Odama çekilip kitaplarımda kaybolduğum zamanlarda beni rahat bırakmayı hiç sorun etmezdi. Annem ne zaman beni azarlamaya başlasa onu kardeşlerimden birine doğru yönlendirir, dikkatini onlara vermesini sağlardı." Gülümseyerek devam ettim. "Aslında pek *konuşmuyoruz* ama birbirimizi konuşmadan da anladığımız söylenebilir."

"Bu bazen kelimelerden daha güçlü oluyor."

Onaylayarak başımı salladıktan sonra bozulmasına çok az kalmış bir parça avokadoyu ağzıma attım. "Aileden bahsetmişken... babanla her şey yolunda mı?"

Clay'in yüzündeki tüm duygular bir anda silindi.

"Ben... şey... Telefonda konuşurken seni biraz duydum. Çok değil, sadece babanla konuştuğunu duydum."

Omletini yemeye odaklanırken omzunu kütletti. "Babam iyi."

"*Siz* yakın mısınız?"

Çatalı havada donup kaldı.

"Hadi ama," dedim. "Ben anlattım. Şimdi sıra sende."

Bir iç çekip omletinden ilk lokmasını aldı. Sonra yüz ifadesi hızla değişti ve hayret dolu bakışlarla bana dönerek inledi. "*Bo çok lozzotlo.*"

Gülerek cevap verdim. "Dilimizi konuşur musun, lütfen?"

Ağzındakileri çiğneyip yuttuktan sonra, "Bu çok lezzetli. İçinde ne var?" diye sordu.

"Yumurta, fesleğen, *mozzarella* peyniri, avokado ve hindi pastırması."

Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Sen tam bir şefsin."

"Hiç de bile," dedim gülerek. "Konudan sapmayı bırak, bana sahip olduğun tüm karanlık ve derin baba sorunlarını anlatmanı bekliyorum." Şakacı bir şekilde muhabir taklidi yaparak çatalımı bir mikrofon gibi ona uzattım.

Clay gözlerini devirdi. "Gerçekten farklı bir şey yok, yemin ederim. Ben küçükken annemle boşandılar. Babama göre, annem tam bir manipülatör ve oldukça da kıskanç bir kadın. Annem de babamın onu aldattığını düşünüyor. Kimin haklı olduğunu bilmek mümkün değil. Tek bildiğim şey, babamın ayrılmalarından birkaç ay sonra yeni biriyle evlendiği ve kısa bir süre sonra da yeni bir aileye sahip olduğu."

"Yeni bir aile mi?"

"İki üvey kardeşim var," diye açıkladı. "Onları sadece birkaç kez tatilde gördüm. Ancak babamın bütün ilgisi kardeşlerimin üstünde. Tabii maçımın olduğu zamanları saymazsak."

Kaşlarımı çatarak tabağımdaki yumurtayla oynadım. "Böyle olmasına üzüldüm."

Clay omuz silkti. "Bu uzun süredir böyle. Annemle çok yakınız ama onun da kendi sorunları var. Bir gün hayatına aldığı yeni bir adamla mutluluktan uçarken, diğer günler..." Cümlesini bitirmeden önce duraksadı. "Kendisinde olmaz."

"Nasıl yani?"

Bakışları tabağındayken yüzünden bir gölge geçip gitti. "Ruhsal sıkıntıları var. İşler zorlaştığında ve yalnız kaldığında... Uzak durması gereken şeylere yöneliyor."

Eksik parçaları bir araya getirmeme izin vererek konuşmayı kesti.

"Büyürken omuzlarında oldukça fazla bir yük varmış," dedim.

Kaşları hafifçe düzelirken bakışlarımız buluştu. "Evet, sanırım öyleydi." Bakışlarımı inceledi. "Sen de çoğu şeyi kendi başına halletmeyi genç yaşta öğrenmişsin."

Hafifçe gülümsedim. "Sanırım bu şekilde olmasını tercih ediyorum."

Clay sözlerime gülümseyerek karşılık verse de telefonu çaldığında hızla eline aldı. Ancak arayan kişinin Holden olduğunu görünce kaşlarını çatıp masaya geri bıraktı.

"Dün Maliyah'yla ilgili bir şey oldu, değil mi?" diye sordum.

Boğazını temizleyerek başıyla onayladı.

"Ne oldu?"

"Maçtan sonra onunla karşılaştım," dedi burnunu çekerek. "Biraz konuştuk."

"Ve?"

Clay gülümsedi. "Seni meraklı şey."

"Hadi ama! Shawn hakkındaki her şeyi gelip sana anlatıyorum."

"Haklısın," diyerek beni onayladıktan sonra bar taburesine geri oturdu. "Nasıl olduğumu sordu, beni umursuyormuş gibi davrandı. Sinsice aramızda neler olduğunu sormaya çalıştı." Elini ikimizi gösterecek şekilde salladı. "Ona hayatıma devam ettiğimi söyledim. Bu da onu kızdırdı ve kıskanmasına sebep oldu."

Bir anda midemin çalkalandığını ve ekşidiğini hissetmeye başlamıştım. "Hmm... Bu iyi bir şey, değil mi?"

"Yani..." derken omletinden bir parça daha kesti. "Teslim olmamamın kesinlikle onu şaşırttığını düşünüyorum."

"Neden olmadın peki?" Bir an için duraksadım. "Söylemek istediğim... Planımız buydu, değil mi?"

"Evet ama bu kadar çabuk değil. İstediğini yapıp yapmayacağımı görmek için bu şekilde davrandığını bilecek kadar iyi tanıyorum onu."

Bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu söyleme isteğimi bastırdım ve ağzıma tabağımdan bir parça daha omlet attım.

"Ama bu onun kesinlikle sarsılmasına neden oldu. Maliyah benim ailem gibidir." Sözleri anlamadığım bir sebep yüzünden canımı yakmıştı. "Ailesi de ailem gibi. Bu işin en garip yanı, ilişkimizin sonlanmasıyla sadece onu kaybetmemiş olmam. Bu şekilde, ebeveynleri ve kız kardeşi de hayatımdan çıkmış oldu."

Bahsettiği şeyi anlamamış olsam da onaylarcasına başımı salladım.

"Eğer onun hakkında bir şey biliyorsam, o da babasının kızı olduğudur. Maliyah tıpkı onun gibi biri olmak istiyor. Babası da avukat."

Kaşımı havaya kaldırdım.

"Kesinlikle öyle. Beni neredeyse herkesten daha iyi tanıyor ve *istediğini* elde etmek için bildiği *şeyleri* kullanmaktan korkmuyor. Onun için çırpınmama çok alışkın. Babam da aynı şekilde, bu yüzden söz verdiğim gibi maçtan sonra onu aramadığım için hayal kırıklığına uğradı." Kaşlarını çattı. "Sanırım annem de bu şekilde hissediyor. Çevremdeki herkes buna alışmış olabilir."

"Başkalarına yardım etmeyi seviyorsun," dedim rahatlıkla. "Geçen sezon Riley ve Zeke konusunda nasıl davrandığını gördüm. Her gün soyunma odasında, sahada ve ağırlık antrenmanında da neler yaptığını görüyorum. Etrafındaki herkesi her zaman daha iyisi için zorluyor, onlara rehberlik ediyor, yol gösterip ipuçları veriyorsun."

Konuşmadan önce dudaklarını ıslattı. "Evet."

"Bu kötü bir şey değil."

"Her zaman iyi bir şey olduğu da söylenemez."

Başımla onayladım. "Peki, şuna ne dersin?" derken sandalyemde ona doğru döndüm. "Bundan sonra, başkası için yapacağın şeyin *senin* için de bir anlam ifade ettiğinden emin ol. Anlaştık mı?"

"Söylemesi kolay."

"Sadece yapmaya çalış."

Clay gülümsedi. "Tamam o zaman. Anlaştık."

"Anlaşmalardan bahsetmişken," dedim masaya geri dönerek. "Bana... bazı *konularda* sadece bunu yapmak zorundaymış gibi hissettiğin için yardım etmiyorsun, değil mi?"

"Hayır," diyerek kolayca cevap verdi. "Bunu senden hoşlandığım için yapıyorum."

Yanaklarımın ısındığını hissettim.

"Ayrıca, artık midem bulanmadan şarkıcı çocuk için kendinden geçmeni izleyemiyorum."

"Hey!" Koluna vurdum. "Kendimden geçtiğim falan yok."

Clay ayağa kalkıp ellerini çenesinin altında birleştirerek gözlerini kırptı. *"Ah, Shawn! O şarkıya bayılıyorum! Shawn, ne kadar büyük ellerin var! Bunlar o büyük, koca gitarı çalmana nasıl da yardımı oluyordur. Ah, Shawn!"*

Omletimden düşmüş bir parça pastırmayı alıp devam etmesine fırsat bırakmadan ona fırlattım. Sesli bir şekilde attığı kahkaha hoşuma gitmişti.

"Gitmem gerekiyor," derken telefonu cebine koymadan önce saate baktı. "Biraz antrenman yapmak için Holden'la buluşacağım."

"Bugün pazar, izin günündesin," diye hatırlattım. "Daha dün maça çıktın."

Clay omuz silkti. "En iyisi olmak istediğinde izin günlerin olmaz." Sözlerini bitirmeden önce duraksadı. "İyi... iyi hissediyor musun?"

Yüzüm kızarırken tabağıma baktım. "Biraz ağrım var ama... iyiyim."

"Sevindim."

Sanki başka bir şey daha eklemek istiyormuş gibi ağzını açtı ama hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine, kapüşonlusunu önceki gece bıraktığı bar taburesinin arkasından alıp üstüne geçirdi.

Ardından eğilip hızla yanağımı öptü.

"Kahvaltı için teşekkürler, Kedicik."

Bir an sonra evden çıkmıştı.

Dairem aniden çok daha boş hissettirmeye başlamıştı.

Kitap Kurdu

BÖLÜM ON ALTI

CLAY

"Dikkat et, dikkat et!" Bir sonraki maçımızda Dane'e bağırırken duruş bölgesi daha açıkta olan iri bir oyuncunun önümden geçip çizginin aşağısına koştuğu yeri işaret ettim. Onaylayarak başını sallamasıyla biraz daha eğildim ve kaskımın metalinden karşımdaki oyuncuya baktım. Parmaklarım vücudumun iki yanında kıpırdıyordu.

Maçın bitmesine sadece yirmi saniye kalmıştı, Philadelphia Aslanları'nı üç puanla yeniyorduk. Bir alan golü atacak kadar yaklaşmayı başardıkları takdirde uzatmalara gitmek zorunda kalırdık.

Uzatmalara *gitmeyecektik.*

Özellikle de doğum günümde.

"Bitirin şu işi, çocuklar!" diye bağırdı biri kenardan. Zeke'in sesine benziyordu. İyice eğilerek alçak bir pozisyona geçtim, bu oyunu bitirmeye kararlıydım.

Top atıldı ve oyun kurucu gözleriyle etrafı tarayarak ortaya çıktı. İyi bir şut pozisyonunda olmak için en az on beş yarda daha ihtiyaçları vardı ve bu üçüncüydü. Bu yüzden topu fırlatacağını biliyordum.

Oyun kurucunun gözleri Dane'in devirdiği oyuncuyu buldu ama takım arkadaşım resmen çocuğun üstüne çıkmıştı. Böylece

oyun kurucu etrafına bakmaya devam etti ve savunma hattı kırılmaya başladığında panikleyip topu sahanın ortasına fırlattı.

Elimden geldiğince sert bir şekilde çimlerin üstünde koştum, tamamen açık olan dar uca doğru ilerleyebilmek için önünü kapattığım oyuncuyu kandırmıştım. Dane ne yaptığımı sadece bir saniye sonra anlamış olsa da çok geç kalmıştı. Hemen koşmaya başlamasına rağmen oraya zamanında ulaşamayacağını biliyordum.

Bu yüzden daha derine, daha sert bir şekilde daldım. Sahip olduğum her şeyle hedefe koşarken kalçalarım ve bacaklarım karşı çıkarcasına çığlıklar atıyordu.

Savunma oyuncularımızdan biri aniden yerinden fırlayıp bölgemize doğru savrulan topu aldı.

Olduğu yerde sallanırken hedeften sapmaya başlamıştı. Tereddüt etmeden havaya sıçradım ve hücum takımı ne olduğunu anlayamadan topu yakaladım.

Yere inerken kalabalık kükrüyordu, mücadeleden kaçınarak tam zamanında geri döndüm ve sahanın tam tersi yönünde hızla ilerledim. Ciğerlerim yanıyor, kaburgalarım ağrıyordu ama koşmaya devam ettim. Sonunda dönüp baktığımda karşı takım oyuncuları hemen arkamdan geliyordu.

"Koş! Koş! Koş!"

Riley'nin sesi kalabalığın gürültüsünü aştı ve sürenin dolmak üzere olduğunu görüp sınırları biraz daha zorladım.

Süre dolmuştu.

Tam da son bölgeye geçtiğim anda.

"SAYIYI ASİLER ALDI!" diye bağırdı spiker. Göğsümü bir nefesle doldurup topu tribünlere fırlattığımda etraftaki herkes tam anlamıyla çılgına döndü. Bir sonraki nefeste takım arkadaşlarım etrafımı sarmıştı. Sınırları zorlayan bir heyecana sürüklenmemi sağladıkları sırada kaskım da zihnimi sarsacak kadar sert darbeler alıyordu. Koçtan ya da yetkililerden kutlamayı abarttığımız için azar yemeden önce hep birlikte yan çizgiye koştuk ve etrafımız muhabirler tarafından kuşatıldı.

Bu delilikti, daha fazla dayanamayana kadar üstüme atılan her soruyu cevaplamıştım. Bugün benim doğum günümdü ve zamanımı aynı saçmalıkları tekrar tekrar cevaplayarak geçirmek istemiyordum. Ama Giana'nın başına bela açmak da istemiyordum, bu yüzden sorulara kibarca cevap verdikten sonra izin isteyip soyunma odasına ilerledim.

İçeri hızla girdiğimde, "O nasıl bir maç bitirişti öyle, gösterişçi orospu çocuğu seni!" dedi Holden. Kirli çamaşır sepetine atmadan önce formasıyla bana vurarak sırıttı. "Sen yetişemeden süre bitseydi bile kazanıyorduk zaten."

Ayaklarımı çaprazlayarak etrafımda döndüm ve formamı omuzlarımdan çekip çıkardım. "Evet, maçı kazanıyorduk. Ancak bunu öne çıkanlarda izlemek o kadar da eğlenceli olmazdı, değil mi?"

Holden başını iki yana salladı ama yüzünde kocaman bir sırıtış vardı. Geçirdiğimiz yorucu maçın ardından saçları darmadağınık olmuştu. En azından, hava sonunda biraz soğumaya başlamıştı. Yılın bu zamanında hep olduğu gibi, sonbahar havası kuzeydoğuyu tamamen ele geçirmişti.

"Clay," diye seslendi Leo. Soyunma odasına girip kaskını bankın üzerine koyarken başıyla selam verdi. "Bir ziyaretçin var."

Başıyla koridoru işaret ettiğinde yüzümde bir gülümseme belirdi. Bunu isteyip istememesi hiç önemli değildi, Giana'yı terli bir kucaklama bekliyordu. Ben antrenmanlarla, o da yaklaşan açık artırmayla ilgilendiği için geçen haftadan beri hiç görüşmemiştik.

O geceden sonra geçirdiğim tüm dakikalar boyunca, kahrolası aklımda yalnızca onun zevk dolu küçük inlemeleri vardı.

Onu soymak, ona dokunmak, onun *tadına bakmak* beklediğimden ve *hayal edebileceğimden* çok daha fazlasıydı. Benden ilki olmamı istediğini biliyordum ama *her konuda* ilki olacağımı fark etmemiştim. Daha önce orgazm bile olmamıştı.

O geceye kadar.

Bunun beni bu kadar gururlandırması, içimdeki canavarın kasılarak etrafta yürümesine sebep olması aptalcaydı.

O zamandan beri sürekli onu düşünmem de öyle.

Her sabah ondan gelen bir mesajla uyanıyordum. Yazdığı şey basit bir *günaydın* mesajı olabiliyordu ama daha çok bir erkeği nasıl tahrik edeceğiyle ya da seksle ilgili rasgele bir soru soruyordu.

Testis konusunu tekrar gözden geçirmeliyiz. Onlarla nasıl ilgilenmem gerektiğiyle ilgili ders istiyorum.

Erkekler kırmızı ruju sever mi, yoksa bu işleri sadece daha zor bir hale mi getiriyor?

Doğruyu söyle: Eteklerim beni sevimli mi, yoksa seksi mi gösteriyor? Çünkü seksi olmaya çalışıyorum.

Sıradaki dersimiz ne zaman?

Tabii ki bu sorular bütün gün boyunca süren mesajlaşmalara ve fırsatını bulduğumuz zamanlarda stadyumda gizlice buluştuğumuz küçük anlara dönüşüyordu. Her fırsatta onu öpmek için kendime çekiyordum.

Maliyah etrafta olmasa bile.

Kendime bunun her şeyi daha gerçekçi bir hale getirdiğini söylüyordum. Bunları sadece onu kıskandırmak için yapmadığım konusunda eski sevgilimi ikna eden şey o anlar olacaktı. *Bu sayede bana geri dönecek*, diye temin ettim uğuldayan zihnimi. *Beni gerçekten geri isteyecek.*

Bu sözler zihnimde dönüp duruyordu.

Ancak bu durum, hafta ortasında akşam yemeği götürmek için Giana'nın evine uğradığımda neden gömleğimin altına birkaç kitap sıkıştırdığımı açıklamıyordu. Giana sınava hazırlandığı için beni hemen evden kovmuştu. Ama bu sırada o kitapları almayı başarmış ve dersime iyi bir şekilde çalışmıştım.

Hangi sayfaların kenarını kıvırdığını, altını çizdiğini ya da parmak uçlarındaki yağ izinin hangi sayfalarda diğerlerinden daha sık olduğunu ezberlemiştim.

Ancak bulduğum şey beni şaşırtmıştı.

Bir dahaki sefere yalnız olduğumuzda, keşfettiğim teorileri test etmeyi ve onunla biraz uğraşmayı hedefliyordum. Bu durum hızla en sevdiğim eğlencem haline geliyordu.

Basını kontrol altında tutmakla ilgili ukala bir yorumda bulunmak için hazır bir şekilde koridora koştum. Ama karşımda duran kişi Cory Vail'di.

Gülüşüm sıcak suda çözünen tuz gibi anında yok olmuştu.

Cory yüzündeki gülümsemeyle, "Evlat," diyerek bana seslenirken kollarını açtı. Kucaklamasına karşılık vermemi beklememişti bile. Tam aksine, hemen bana sıkı bir şekilde sarılmış ve serbest bırakırken omzuma birkaç kez hafifçe vurmuştu.

Bana her zaman bir baba gibi davranan eski kız arkadaşımın babasının önünde şaşkınlık içinde durdum. Maliyah'yla aynı olan kahverengi gözleri gururla parlıyordu. Boyu benim kadar uzundu ama bedeni çok daha yapılıydı. Vücudu tıpkı bir ağacın gövdesi gibi iriydi. İyi dikilmiş lacivert takım elbisesi ve gümüş kol düğmelerinden ayağındaki *Prada* ayakkabılara kadar her zamanki gibi özenle giyinmişti.

Üzerinden her zaman güç ve özgüven yayılırdı.

"Ne maçtı öyle," dedi Cory. "Burada olup izleyebildiğime sevindim."

Şaşkınlığımdan kurtularak gözlerimi kırpıştırdım. "Ben de."

"Geleceğin giderek daha parlak görünmeye başlıyor. Söylememe gerek olmadığını biliyorum ama seninle gurur duyuyorum, Clay." Başını iki yana salladı, artık gözlerinde temkinli bir ifade vardı. "Yaşananlardan sonra seninle hiç konuşamadık."

Yaşananlar derken, kızının kalbimi tuzla buz etmesinden bahsediyordu.

"Bebeğimin yaptıklarını anlıyormuş gibi davranmayacağım," dedi nazik bir gülümsemeyle. "Ama sana söylemem gereken bir şey var... Bunun bir hata olduğunu düşünüyorum ve kızımın da bunu anlayacağını umuyorum."

Boğazımın düğümlendiğini hissedebiliyordum.

"Şunu da bilmeni isterim ki, ne olursa olsun yanındayım. Her zaman. Tamam mı? Ne zaman bir şeye ihtiyacın olursa arayabilirsin."

Duygular üstüme hücum ederken dudağımın içini ısırarak onu başımla onayladım. Neredeyse bu kocaman adamın kollarında ağlayacaktım. Burada olduğu, beni sevdiği ve bana inandığı için ona teşekkür etmek istemiştim.

Ama aynı zamanda araya bir mesafe koymak istiyordum.

Onunla birlikte büyürken ne hissetmiş olursam olayım, Cory benim ailem değildi. O zaman da ailemin bir parçası olmamıştı... şimdi de değildi.

Bunu eninde sonunda aklıma kazımam gerekiyordu.

"Teşekkür ederim, efendim. Bu benim için çok şey ifade ediyor," demekle yetindim.

Maliyah köşeyi dönüp kendini babasının kollarına atmadan önce, Cory'nin bana sunabileceği tek şey beni anladığını gösteren bir baş hareketi olmuştu.

"Babacığım!"

"Selam, tatlım. Orada harika görünüyordun."

Maliyah tıpkı benim gibi babasının övgüsü karşısında gülümserken yüzü ışıldıyordu. *Babamın* maçlarıma gelip benimle soyunma odasında görüştüğü bir gerçekliğin olabileceğini düşündüğümde kalbime bir ağrı saplandı.

Maliyah gözleri beni bulduğunda yutkundu ve bakışlarını babasına çevirdikten sonra tekrar bana döndü.

"Ön bürodaki bir arkadaşıma merhaba demek istiyorum," dedi Cory. Burada çalışan arkadaşları olması beni şaşırtmamıştı.

Onun *her yerde* arkadaşları vardı.

"Arabada buluşalım mı?" diye sormasına rağmen herhangi bir yanıt beklemeden kızının yanağını öptü.

Sonunda yalnız kaldığımızda, Maliyah'nın gözleri benimkileri inceliyordu.

Sonra aniden kollarıma atladı.

"Bu *inanılmazdı!*" diye fısıldadı. Ona aynı şekilde sarılırken beni sıkıca tutuyordu. Kısa bir anlığına kokusunu içime çektim, tanıdık vücudunu göğsüme yaslamanın nasıl bir his olduğuna odaklandım.

Ama hemen sonra onu bırakarak aramızdaki mesafeyi arttırdım.

"Şaşırmış gibisin," diye soğukkanlılıkla cevap verdim.

"İyi olduğunu biliyordum ama... *Ne kadar* iyi olduğunu görmeyi seviyorum."

Bana alaycı bir gülümsemeyle bakarken parmağını karnımdan aşağıya doğru indiriyordu.

"Birkaç kişi dışarı çıkacağız," diye devam etti. "Sen de gelmelisin."

Arkasındaki koridora bakarak burnumu çektim. "Bakarız."

"Hadi ama! Böyle bir maçtan sonra kutlama yapmak *zorundasın*," diye yalvarırken parmağını formamın içine sokup bedenimi kendine doğru çekti. Ardından parmak uçlarında yükselip dudaklarını kulağıma bastırarak, "Ne de olsa, bugün senin doğum günün. Sana bir hediye vermek istiyorum," diye ekledi.

Aletimin kulağımdaki o uğultulu sese tepki vermesinden, tenimin onun dokunuşuyla ürpermesinden nefret ettim. Maliyah geri çekilirken gülümsüyordu, benim üzerimde hâlâ böyle bir etkisi olduğunun farkındaymış ve buna *bayılıyormuş* gibi görünüyordu.

Bu içimdeki bütün ateşi söndürmüştü.

Ellerini üzerimden çekip uzaklaştırdım. "Planlarım var."

Arkamı dönmeden önce beni durdurdu, ilerlememe engel olmak için elini kolumun etrafına sarmıştı... Aslında, dokunuşuna karşı koyduğum pek söylenemezdi.

"*Onunla* mı?" diye sordu gözlerini kısarak.

"Seni ilgilendirmez."

Maliyah başını iki yana salladı. "Neden bu oyunu oynuyorsun, Clay? Beni istediğini *biliyorum*." Bana doğru bir adım ata-

rak dekoltesini göğsüme doğru yasladı. Eli aşağı kayıp aletimi pantolonumun üstünden kavramıştı. "Bunu hissedebiliyorum."

Onu sertçe ittiğimde neredeyse yere düşüyordu. "Hissettiğin şey koruyucu ped. Sonra görüşürüz."

Maliyah'yı ağzı şaşkınlıktan açık kalmış bir şekilde bıraktım. Kendime henüz çok erken olduğu için böyle davrandığımı söylemeye devam ediyordum. Babası da tam olarak bunu ima etmişti. Eğer şimdi teslim olursam, Maliyah beni bir kez daha terk edip giderdi.

Beni denemek istiyordu ve sınavı geçmiştim.

Bunların hepsi planın bir parçasıydı.

Duş alıp üstümü değiştirdim. Giana'ya ofisinde buluşacağımızı haber vermek için mesaj atarken hâlâ bu plan konusunda kendimi ikna etmeye çalışıyordum.

On dakika, diyerek cevap verdi.

Sonra telefonum çaldı.

Annemin parlak gülümsemesi ekranı aydınlatıyordu. Annemin kolunu belime sardığı lise mezuniyetimden kalma fotoğrafımızı görünce gülümsedim. Telefonu açtığımda "İyi ki Doğdun" şarkısının en kötü ve en *gürültülü* yorumunu duyacağımı biliyordum. Bunu yapmaya bayılırdı. Utançtan yüzümü kapatacağım kadar iğrenç söylerdi ve bu ülkenin diğer ucuna taşınmama rağmen değişmemişti.

Geçen sene, ağırlık antrenmanımızın ortasında sesini hoparlöre almamı istemişti.

"Anne... Sen başlamadan önce söyleyeyim, şu anda tamamen yalnızım. Dinleyicin olmadığına göre, belki de ses tellerini korumak istersin."

Telefonun diğer ucunda boğuk bir ağlamayla karşılaştığımda gülüşüm ve yapmaya çalıştığım şaka öylece solup gitti.

Kulaklarımın yanmaya başladığını hissedebiliyordum, yardımcı koçun boş ofisine hızla girerken kalbim şiddetle çarpıyordu. "Ne oldu?"

Uzun bir süre ağladı, hıçkırıkları o kadar yüksekti ki telefonumu kulağımdan uzaklaştırıp bu gece yetişebileceğim uçuşlara bakmaya başlamıştım. Yaralandığını ya da birinin öldüğünü düşünüyordum. Ama sonra, annem nihayet konuşmaya başladı.

"Benden ayrıldı."

Rahatlamış bir nefesle gözlerimi kapattım ama ona böyle bir tepki veremeyeceğimi biliyordum. "Çok üzüldüm, anne."

Annem burnunu çekti. "Nihayet doğru kişiyi bulduğumu düşünüyordum. Onunla evlenmemi isteyeceğini sanmıştım."

Onu rahatlatmak için söyleyebileceğim şeyleri düşünerek ensemi kaşıdım. Bu artık alıştığımız bir rutin haline gelmişti, annemin tekrar yakalanmayacağını umduğum bir döngüydü. "Kendi kaybeder."

Telefonun diğer ucundan daha fazla ağlama sesi geldi. Eşyalarımı toplayıp soyunma odasında kalan birkaç kişiye başımla selam verdikten sonra dışarı çıkıp koridor boyunca ilerledim.

"Sen harika bir kadınsın, anne. Eğer bunu görmediyse aptalın tekidir. Dışarıda senin için daha iyi biri olduğundan eminim."

"Dışarıda benim için kimse yok!"

Bu kelimeleri bağırarak söylemişti, her kelimenin sonunda biraz daha ağlıyordu. "Yaşlıyım, yorgunum ve parasızım," derken kendi kelimelerinde boğuluyordu. Burnunu çektikten sonra uzun bir süre sessiz kaldı. "Ben... *gerçekten* beş parasızım, Clay."

Ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissedebiliyordum. "Restoranda bir sıkıntı mı var?"

booksfer.com
daha fazla e-kitap

Uzun bir sessizlik daha oldu.

"Şükran Günü için geldiğinde sana söyleyecektim. İstifa ettim. Aslında üstünden çok uzun zaman geçti."

"*Ne yaptın?*"

"Brandon benimle ilgileniyordu!" diye haykırdı kendini savunarak. "*Her şeyle* ilgileniyordu. Faturalarımı ödüyordu, yanına taşınmam için planlar yapıyordu..." Sonra tekrar hıçkırdı. "Söz vermişti. Bana..."

Daha fazla gözyaşıyla savaştığı için cümlesini bitirememişti. Giana'nın ofisine giden koridorun köşesinde durarak küfrettim.

"Seni geri alırlar," diye cevap verdim. "Hep aldılar."

"Bu sefer yapmıyorlar." Yeniden burnunu çekti. "Denedim. Artık benimle çalışmak istemiyorlar. Onları suçlamıyorum, uzun zamandır iyi bir çalışan olamadım."

"Bu doğru değil. Sen oradaki en çekici kişisin ve bunu biliyorlar."

Annem alaycı bir kahkaha attı. "Çekiciliğim yıllar önce güzelliğimle birlikte tükendi."

Derin bir iç çektim ve onu tekrar yatıştırmaya çalışmadan önce yavaşça nefesimi serbest bıraktım. "Şu anda işlerin zor olduğunu biliyorum ama her şey düzelecek. Yeni bir iş bulabilirsin."

"O kadar kolay değil!"

Annem ağlamaya devam ederken gözlerimi kapattım. Onu rahatlatmak için orada olmayı ne kadar istiyorsam, aklını başına getirebilmeyi de o kadar çok istiyordum.

"Hey, her şey yoluna girecek. İşleri yoluna koyana kadar sana yardım edebilirim."

"Gerçekten mi?" Bir kez daha burnunu çekti.

Bu durum karşısında hissettiği ani *rahatlama* midemin ekşimesine sebep olmuştu.

Ona yardım etmek istiyordum. Beni yanından asla ayırmayan, bana bakan, babam çekip gittiğinde beni büyüten kadına *her zaman* yardım ederdim.

Ama artık bunu yapmamı *beklediğini* bilmek canımı yakıyordu.

"Ah, Clay. Bana karşı çok iyisin."

booksfer.com
daha fazla e-kitap

"Fazla bir şeyim yok," diye itiraf ettim. "Ama bursla birlikte bize biraz maaş veriyorlar. Sen kendini toparlayana kadar faturalara yardım edebilirim. Sadece... yeni bir iş aramaya başlayacağına söz ver, anne."

"Söz veriyorum."

Başımı yukarı aşağı salladım. "Pekâlâ, şimdi gitmem gerekiyor. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, tatlım."

"Her şey yoluna girecek."

Cevap vermedi ama sözlerimi başıyla onayladığını hayal edebiliyordum. Saçlarının felaket halde olduğunu, gözlerinin şişip kızardığını biliyordum çünkü onu daha önce birçok kez bu şekilde görmüştüm.

Arama sonlandığında gözlerimi kırpıştırdım ve telefonu kulağımdan çekip kaşlarımı çattım. Şaşırtıcı olan şey annemin yaşadığı ayrılık değildi.

Doğum günümü kutlamamasıydı.

Maliyah benden ayrıldığında ne hale geldiğimi düşünüp bunun üzgün olmasından kaynaklandığına karar verdim. Ben de o zamanlar iyi bir arkadaş sayılmazdım. Bu yüzden üzerinde çok durmadan telefonumu kapüşonlumun cebine atıp ofislere giden köşeyi döndüm.

Sadece, bir şeyleri çözmeye çalıştığım sırada içkiye ya da haplara geri dönmemesini diliyordum.

Annemin ihtiyacı olan para miktarını, kazandığımın ne kadarını ona verebileceğimi ya da ayrılıkla ilgili başka bir şeyi düşünmek için zamanım olmadı. Çünkü halkla ilişkiler ofislerine girdiğim anda üzerime akın eden bir konfeti yağmuruyla karşı karşıya kaldım.

"MUTLU YILLAR!"

Giana cankurtaran düdüğünü andıran bir parti kornasını çalarken olduğu yerde zıplayarak dans ediyordu. Başının üstünde ışıltılı kocaman bir pankart vardı. Masasındaki ev yapımı pastaya yerleştirilmiş *iki* ve *sıfır* mumlarından yansıyan ışıkta gözleri kocaman ve neşeli görünüyordu.

"Çabuk, erimeden üfle," dedi mumlara doğru beni iterken. "Bir dilek tut!"

Mutlu olmak istiyordum. Gülümsemek istiyordum. Ona ne

kadar inek olduğunu ve bunu ne kadar çok sevdiğimi söylemek istiyordum.

Ama tek yapabildiğim mumları yumuşak bir nefesle üflemekti.

Giana beni alkışladı ve pastayı kesmeden önce mumları çıkarıp bir kenara koydu.

"Nasıl bir pasta sevdiğin hakkında hiçbir fikrim yoktu ama çikolatanın yanlış bir seçim olmayacağını düşündüm. Tabii çikolata parçalarını da unutmamak gerekiyor. Çikolata parçalarını herkes sever." Bana üzerinde kocaman bir dilim olan bir tabak uzattı. "Shawn bugün maçtaydı. Basın karmaşasından sonra biraz sohbet ettik. Bu hafta onu izlemek için kafeye gelip gelmeyeceğimi sordu." Kendi diliminden bir lokma alırken kaşlarını oynattı. "Bu arada, maçın son dakikasında o kadar zorlaman *gerekmiyordu* ama bunu yapmış olmana çok sevindim. Gerçekten inanılmazdı. Muhabirler aşırı heyecanlandı. Bu gece ESPN'in her yerinde sen olacaksın."

Bana bir çatal uzatarak gülümsedi ama ona aynı coşkuyla karşılık veremedim. Bunu fark ettiğinde gülümsemesi hızla solup gitti.

"Sorun ne?"

Yutkundum. "Annem."

Verebileceğim tek cevap buydu ama neyse ki daha fazla şey öğrenmek için beni zorlamadı. Kaşlarını çatıp anlayışla başını salladı, pasta tabağını elimden aldı ve masaya bıraktı.

"Hadi. Başka bir yere gidelim."

"Nereye?"

"Yakında göreceksin."

BÖLÜM ON YEDİ

CLAY

Okulun gözlemevinde yalnızca biz vardık.

Tabii ki burada yalnız olacaktık. Cumartesi gecesindeydik ve takımımız bir futbol maçını kazanmıştı. Herkes Çukur'da ya da kampüs dışındaki bir barda kutlama yapmakla meşguldü.

Ben ve Giana hariç herkes.

Buraya yürürken hiçbir şey söylememişti, sessiz kaldırımda adımlarımız aynı ritimde ilerliyordu. Kampüsün her yerinden kutlama yapan öğrencileri duyabiliyorduk ancak uzaklaştıkça sesler giderek azalıyordu. Gözlemevinin kirli beyaz kubbesi göründüğünde etrafta hiçbir ses kalmamıştı.

Aşırı yüksek sesle sakız çiğneyen, suratı sivilce dolu bir çocuk bizi içeri aldı. Oldukça sıkılmış görünüyordu ve telefonundaki oyundan zar zor başını kaldırmıştı.

Teleskopların kurallarını tekrarladıktan sonra, "Bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin," diye ekledi. Ama bizi yalnız bırakırken attığı bakış *tam tersini* söylüyordu, yardımcı olma havasındaymış gibi görünmüyordu.

Şimdi sadece ikimiz kalmıştık

Giana çantasını oval şeklindeki odanın köşesine doğru attı. Gözlüğünün yansıtıcı merceklerinin altında gözleri ışıl ışıldı, üstümüzdeki açık gökyüzüne doğru gülümsüyordu. Gökyüzünün çoğunu gözlemevinin kubbesi kapatıyordu ama teleskobun

çevrildiği yerde geniş bir açıklık vardı. Dürbünden bakmak için eğildiğinde nefesi kesildi, artık gülümsemesi biraz daha genişlemişti.

"Bunu görmelisin," diye fısıldayarak bileğimi tutup beni makineye doğru çekiştirdi.

Üç farklı teleskop vardı ama o en büyüğünü seçmişti. Bakmak için eğildiğimde nedenini anladım.

Boston'ın üzerindeki gökyüzünde genelde birkaç yıldızla bir ya da iki gezegeni görmek mümkün oluyordu. Şehir ışıkları daha fazlasını görmemizi engelleyecek kadar parlaktı. Ancak bu mercekte yıldızlar hayat bulmuştu, bütün galaksi siyahlar içerisinde parıldıyordu. Ama karşımdaki şey *sadece* siyah değildi. Karanlığın arasında dönen pembe ve mavi gazları bile görebiliyordum.

Giana arkamdan, "Muhteşem, değil mi?" diye sordu.

Başımla onayladım ve tekrar bakabilmesi için geri çekildim. Aradığı şeyi bulduğunda şekerci dükkânına gelmiş bir çocuk gibi gülümseyerek teleskobun bazı ayarlarını ve odak noktasını dikkatlice düzeltti.

"Satürn," diye fısıldadı. Sonra aynı anda bakabilmemiz için beni yanına çekti.

Mercekten baktığımda şaşkınlığımı saklayamadım.

"Vay canına." Bu kadar net olmasına, gezegenin etrafındaki halkaları sanki bir futbol sahası kadar uzaktaymış gibi görebiliyor olmamıza hayran kalmıştım.

"Bu gece mükemmel görüş mesafesinde," dedi Giana. "Mars ve Jüpiter'i de bulabiliriz."

Tekrar ayarlarla oynayabilmesi için geri çekilerek başımı iki yana salladım. Teleskopla uğraşırken onu izliyordum, aldığı eğitimi gerçek hayatta kullanırken resmen ışıldıyor olmasına hayran kalmıştım. Bir bağımlının uyuşturucu almadan önceki hali gibi yerinde duramıyordu. Parmak uçlarında sallanışı o kadar geniş bir şekilde gülümsememe sebep olmuştu ki *yanaklarımın* ağrıdığını hissedebiliyordum.

"Satürn çoğunlukla hidrojenden oluşur," derken mercekten bakıp gözlerini kıstı. Ardından kontroller aracılığıyla teleskobu yavaşça hareket ettirdi. "Ayrıca *yüz elli* tane uydusu var. Buna inanabiliyor musun? Bu gezegen bizimkiyle aynı güneş sisteminde ama çoğunlukla gaz ve uydulardan oluşuyor." Başını iki yana salladı. "Bu çok ilginç."

Onu kendi dünyasında izlerken dudaklarım yukarı kıvrılmıştı. Hiçbir şey onu yeni bir bilgi keşfetmek kadar mutlu etmiyordu. Bu kadar merak duymasına ve eğlenceli gerçeklerle dolu bir ansiklopedi gibi olmasına şaşırıyordum. Her şeyi hafızasına alıp hızla kavraması yüzünden değil, *öğrenmeyi* bu kadar çok *sevdiği* için böyle davranıyordu.

Ancak yüzümdeki gülümseme geldiği hızla kaybolmuştu. Annemin ülkenin diğer ucunda acı çektiğini düşündükçe göğsüme ağrılar saplandığını hissedebiliyordum.

Giana, "Buldum!" diye bağırdıktan sonra beni dürbüne doğru çekti. "Mars."

Mars'taki güçlü kar fırtınaları hakkındaki dersine başlamadan önce bir buz örtüsü gibi görünen şey hakkında yorum yaparak gezegene biraz göz gezdirdim. Ardından kubbenin arka duvarına yaslanıp teleskopla uğraşmasını izleyerek uzak bir farkındalıkla ona odaklandım.

Yaptığı şeyin işe yaraması için çabaladım.

Giana'nın, bilimin, yıldızların ve evrenin dikkatimi dağıtmasını istedim. Ama bana sorunlarımın ne kadar küçük olduğunu hatırlatması gerekirken üstümde tam tersi bir etki oluşturmuştu. Kendimi neden ilk başta annemden bu kadar uzaklaştığımı merak ederken bulmuştum.

Belki de onu sevecek ve hayatıyla ilgilenecek birini bu kadar umutsuzca arıyor olması benim hatamdı çünkü bir zamanlar o sorumluluk bana aitti. Şimdiyse ondan çok uzaklara gitmiştim.

Bu düşünceyle midem bulanmaya başlarken babam gittikten sonra *sürekli* birini aradığını hatırlatan başka bir düşünce zihnimi ele geçirdi.

Ama yine de onun yanında olabilirdim, daha *fazlasını* yapıyor olabilirdim.

Onunla evde olmak varken NFL'de oynama hayallerinin peşinde koşmam bencilceydi. Şimdiye kadar iyi bir maaşa ve başka fırsatlara sahip olan tam zamanlı bir iş edinebilirdim. Ona ihtiyaç duyduğu her şekilde bakabilirdim. En azından okulum Kaliforniya'da, arabayla kısa sürede annemin yanına gidebileceğim bir mesafede olabilirdi.

Bunun yerine kendime odaklanmıştım.

Bu düşünceler ve suçluluk duygusu içimde savaşıyordu. Giana neler olduğunu fark etmiş olmalıydı, omzunun üzerinden duvara yapışmış halime baktığında kaşlarını çatmıştı.

"Hadi," dedi eşyalarını toplayarak. "Güverteye çıkalım."

Onu sessizce merdivenlerden yukarı takip ettim. Güvertenin tepesine ulaştığımızda yumuşak ve serin bir esintiyle karşılaştık. Giana ısınmak için hırkasına daha çok sarıldı, ben de ellerimi kapüşonlumun ön cebine yerleştirdim.

Kubbenin korkuluğu boyunca birkaç küçük teleskop vardı ama bu sefer hiçbirine yaklaşmadı. Bunun yerine çantasını yana atıp güverteye oturmak için kubbenin dışına doğru kaydı ve aynısını yapmam için yanındaki boşluğu gösterdi.

"Doğum gününde bu kadar üzgün olmandan nefret ediyorum," diye itiraf etti. Yanına geçip bacaklarımı açmış, dirseklerimi dizlerime yaslayıp ellerimi birbirine kenetlemiştim.

Hiçbir şey söylemedim.

"Konuş benimle," diye yalvararak bana doğru eğildi. "Bana ne olduğunu anlat."

Gözlerimi kapattım ve tekrar açmadan önce başımı iki yana salladım. Spor ayakkabılarıma bakarken, "Yapamam," diye cevap verdim.

"Neden?"

Çünkü açıklaması zor. Çünkü zor durumdayım. Çünkü utanıyorum. Çünkü yapabileceğim hiçbir şey olmamasından kor-

kuyorum. Çünkü bunun benim sorumluluğum olmasından nefret ediyorum ve böyle düşündüğüm için pisliğin tekiymişim gibi hissediyorum.

Bu cevaplar ve çok daha fazlası aklımdan geçiyordu ama tek bir tanesini bile söyleyemeyerek tekrar başımı salladım.

Giana uzun bir nefes verdi. Sonra söylemeye cesaret edemediğim şeyi duymuş gibi başını yukarı aşağı sallayarak, "Tamam," diye cevap verdi. "O zaman beni kullan."

Bacaklarımın arasına yerleşmek için yaklaştığında kaşlarımı çattım. Karşımda dizlerinin üstüne çökmüştü, bacaklarımı ve ellerimi açıp onu içeri almam için beni zorluyordu. Ona bakmaktan başka çarem kalmayana kadar sınırları zorlamaya devam etti.

Bunu yaptığımda yıkılmıştım.

Beni asıl çıldırtan şey, maçtan ve ondan önce geçirdiği uzun gün yüzünden kabaran kıvırcık saçları değildi. Yanaklarındaki çiller ve mavi gözlerine yansıyan yumuşak ay ışığı da değildi. Tuğla kırmızısı ve altın renkli kare desenli eteği, üstüne giydiği mütevazı siyah bluzu ya da dizine kadar gelen siyah çorapları bile değildi.

Beni çıldırtan şey bana attığı bakışlardı.

Bana o kadar dikkatli ve saygılı bir şekilde bakıyordu ki... Konuşamadım, hiçbir şekilde hareket edemedim. Onu izlemekten başka bir şey yapamıyordum.

"Seni inciten şey her neyse uzaklaşmak, ondan kaçmak için beni kullan." Devam etmeden önce yutkundu. "Bana başka bir ders ver."

Burnumdan derin bir nefes aldım. Şu anda bunun sırası olmadığını söylemeye hazırdım ama konuşmama fırsat vermeden beni dudaklarıyla susturdu. Öne eğilip yavaşça ve kendinden emin bir şekilde beni öptü. Elleriyle yüzümü tutuyordu, benim ellerimse dünyadaki en doğal şeymiş gibi beline yerleşmişti.

"Sana ihtiyacım var. Bana sıradaki adımı göster," diye fısıldadı dudaklarıma doğru. "Ama bu sefer sıra sende."

Beni tekrar öptüğünde kaşlarımı çattım ve geri çekilirken kalçalarını hafifçe sıktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Geçen sefer sen rahatlamadan bırakmıştık," diye açıkladı. Sonra benden ona bir şeyler öğretmemi isteyen kızın utangaçlığı kayboldu ve her şeyi bilen bir kadının özgüveniyle kucağıma tırmandı. Tamamen yerleştiğinde sıcaklığını karnımda hissetmeye başlamıştım. "Bu gece önce sana iyi hissettirmek istiyorum. Bana..." Utanıyormuş gibi yutkundu ama hemen sonra çenesini biraz daha yukarı kaldırıp gözlerimin içine baktı. "Seni nasıl tadacağımı göstermeni istiyorum."

Tanrı aşkına.

Beni yakan bir nefes alırken bunu yüksek sesle söylememek için gözlerimi kapattım ve içimdeki yırtıcı hayvanın tüm gücüyle kükrediğini hissettim. Giana bedenini tamamen bana yaslamıştı. Daha çok düşünmeme, onu durdurmak için herhangi bir şey bulmama fırsat vermeden beni öpmeye başladı.

"Lütfen," diye yalvarırken kalçalarını bana doğru hareket ettiriyordu. Temasıyla birlikte inledim, onun için şimdiden o kadar sertleşmiştim ki...

Konuşamadım, bana ihtiyacı olduğunu duymanın asıl *ihtiyaç* duyduğum şey olduğunu kelimelere dökmeyi başaramadım. Bunun yerine ona dudaklarımla cevap verdim. Boynunu tutarak dudaklarımı araladım ve aynısını yapması için onu yönlendirdim. Dilimi içeri soktuğumda dudaklarından dökülen inlemenin tadını çıkardım. Ellerini saçlarımda gezdirdikten sonra bir tanesini geri çekip aramıza yerleştirdi ve avucunu eşofmanıma yaslayarak aletimi okşadı.

"Siktir," diye küfrederken eline doğru yaslandım. Durup gözlerimi açmayı ve beni inceliyormuş gibi yüzümde gezinen bakışlarını görmeyi başarmıştım. "Emin misin?"

"Göster bana."

O kadar çabuk ve kesin bir şekilde cevap vermişti ki aletimin avucunun altında seğirdiğini hissedebilmiştim. Dudaklarını isla-

tıp biraz daha sıkı kavrarken avucundaki sertliğe bakmak için bakışlarını aşağı indirdi.

Dikkatlice onu kucağımdan kaldırdım ve dizlerinin üzerinde dururken yavaşça ayağa kalktım. Karşısında eşofmanımın ipleri açarken bana baktığını gördüğümde burun deliklerim genişledi. Giana sanki bir işareti kaçırmış gibi davranarak eşofmanı çıkarmak için ellerini uzatarak doğruldu.

"Benim yapmama izin ver."

Sadece bu cümleyle içimden inleyerek durdum. Çenemi öyle sert sıkıyordum ki ipleri nazikçe açmasını izlerken kaslarım ağrıyordu. İnce parmak uçlarını eşofmanımın belinden içeri sokarak kalçalarımdan aşağı çekti.

İndirmekte zorlanınca duraksadı ve bir an için tereddüt ediyormuş gibi bana baktı. Aklıma birdenbire okuduğu kitaplar gelmişti.

Altını çizdiği sahneleri hatırlarken neye ihtiyacı olduğunu o sormadan önce biliyordum.

"Bana ne kadar istediğini göster," dedim alçak ve sert bir sesle.

Giana'nın dudakları aralandı. Bakışlarını üzerimde tutmaya devam ederken göğsü aldığı nefesle yükseldi ve eşofmanımı daha güçlü bir şekilde çekti. Bu sefer kumaş kalçamdan kayıp dizlerime düşmüştü. Tereddüt etmeden *boxer* şortumu tutup onu da indirdi ve aletimi serbest bıraktı.

Hava çok soğuktu. Giana sanki bunu hissetmiş gibi iç çamaşırım dizlerime indiği anda sıcak elini aletimin etrafına sarmıştı. Dokunuşuyla keskin bir nefes aldığımda endişeli gözlerini bana doğru çevirdi.

Ardından benim yönlendirmem olmadan elini çekti ve avucuyla parmaklarını diliyle yalayarak ıslatıp tekrar bana dokundu.

"Böyle mi?" Sorusuyla birlikte gözlerim odağını kaybetmişti. Sıcak ve ıslak elinin etrafıma sarılmasının nasıl bir şey olduğunu hissettiğimde bacaklarımın kontrolünü yitirmeye başlamıştım.

"Evet," diye fısıldadım. "Şimdi benimle ilgilen. Sertleşmemi sağla."

Giana kaşlarını çattı. "Nasıl yani?"

"İçinden geleni yap ve tepkilerimi izle." Dudaklarımı yaladım. "Araştırmayı çok seviyorsun, Kedicik... Beni araştır."

Gözleri arzuyla yanıyordu. Başparmağıyla aletimin ucundaki zevk suyunu etrafa yayarak küçük bir daire çizdi. Elini aletim boyunca aşağı indirdi ve tekrar uç kısmına ulaşıp tutuşunu gevşetti. Bir kez daha elini aşağı indirdiğinde dudaklarımı ısırdım.

"İşte böyle," diyerek onu övdüm. Tıpkı tahmin ettiğim gibi, sözlerimle yüzü resmen ışıldamıştı.

Çekimser davranışları giderek azalırken doğru yerlere baskı uygulayarak elini tekrar aşağı ve yukarıya, daha kendinden emin bir şekilde hareket ettirdi.

Kendimi eline doğru ittim. "Seni böyle görmeyi seviyorum," dedim. "Dizlerinin üstünde."

Kirpikleri titrerken sertçe yutkundu, hareketlerine devam ederken olduğu yerde kıvranıyordu.

"Bu seni de tahrik ediyor, değil mi?" diye sordum.

Bana gözlerini kırpıştırarak baktı. "E-evet."

İtirafı dudaklarımın kıvrılmasına sebep olmuştu. "Kendine dokun," diye emrettim. "Bana ne kadar ıslak olduğunu göster."

Giana altdudağını dişledi. Bir eli hâlâ yavaşça inip çıkarken diğeri bacaklarının arasına ulaştı. Daha rahat hareket edebilmek için bacaklarını iyice açtı ve parmakları külotunun içine girdiği an nefesi kesilip dudakları aralandı.

"Göster bana."

Yavaşça elini çekti, bana sunmadan önce gördüğü kendi parlak parmak uçları karşısında gözleri büyümüştü.

"Aferin kızıma."

Titreyip kavrayışını sıkılaştırdı, böylece sözlerimin onu tam istediğim gibi etkilediğini anladım. Gülümsedim ve sırtı kubbeye çarpana kadar ona yaklaştım, böylece beni tuttuğu yerle yüz yüze gelmekten başka çaresi kalmamıştı.

"Dilini çıkar."

Tereddüt ederek tutuşunu gevşetti ve istediğimi yaptı. Bir sonraki hamlemi beklerken bana baktığında, onu dizleri hâlâ açık, ağzı aralanmış, dili dışarıda, göğsü ağır ağır kalkıp inerken görünce yüksek sesle küfretmekten kendimi alamadım.

"İlk dersimizde anlattığım gibi, her erkek farklıdır," dedim elimi aletimin etrafına sarıp diline yaklaştırarak. "Yani bu gece, neyi *sevdiğimi* anlayana kadar deney yapacaksın."

Aletimin başını dili boyunca sürttüm, aletimi sarmasının verdiği hisle inledim.

"Seni yönlendireceğim," diye söz verdim ama kontrolü ona bıraktığımda gözlerindeki endişeyi fark etmiştim.

Sonra, Giana önündeki aletime bakarken ellerimi iki yanıma indirdim.

Aynı kararlılıkla sarmalanmasını bir teslimiyet duygusuyla izledim. Dizlerinin üzerinde yükselip aletimin gövdesini sardı ve başını dudaklarına yaklaştırdı. Önce dudaklarını ıslattı, sonra yavaşça aralayıp ağzına aldı ve emdi.

"*Siktiiir*," diye tısladım, gözlerimi kapatıp kendimi tutamadan ona daha da yaklaşmıştım. Giana ağzını daha çok açtı, aletimin ucunu dudaklarının arasına aldı, dilini etrafımda çevirip bıraktı.

Ona neredeyse kapalı gözlerle baktım, dudaklarını tekrar aralarken göz göze geldik ve bu sefer beni daha da derine aldı.

"İşte bu," diye fısıldadım elimi başının arkasına yaslayarak. Onu aletimin üzerinde tuttum, dikkatli bir şekilde tekrar aşağı indirmeden önce uca doğru kaydırdım. "Aynen böyle."

Övgümle yüzü yeniden aydınlandı, elimi tekrar hareket ettirip kontrolü almasına izin verdiğimde yaptıklarımı taklit etti. Sıcak, ıslak ağzı yavaş yavaş daha fazlasını alıyor, sardığı her santimetre ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oluyordu. Gözlerini kapattı ama parmaklarımı şıklatıp tekrar açmasını sağladım.

"Gözler bende," dedim.

Bundan sonra ne söyleyeceğimi, benden duymak isteyeceğini

bildiğim şeyi düşünürken kalbim göğsümde dörtnala koşturuyordu. Eğer yanılıyorsam, bu tamamen farklı bir hal alırdı.

Ama haklı olduğuma emindim.

Bu yüzden gözlerinin içine bakıp, "O güzel ağzını becerirken bana bak," dedim.

Aletimin etrafında inledi, gözlerini bana kilitlemeden önce kırpıştırdı. Gözleri, beni tekrar ağzına alırken daha fazla arzuyla yanıyordu. Bu sefer beni o kadar derine almıştı ki bu biraz öğürmesine neden oldu.

Geri çekilip öksürürken yanakları kızardı.

"Sorun değil," diye güvence vererek elimi buklelerinin arasından geçirdim. "Ağzındayken nefes almalısın. Burnundan alıp geri ver. Yutkunma refleksin harekete geçtiğinde nefesini tut."

Başıyla onayladı ve aletimi tekrar tutup ağzına yönlendirmeden önce gövdesine uzun bir süre boyunca baktı.

Aletimi bir kez daha derinlere inene kadar alıp beni tekrar tekrar emmesini izlerken içim zevkle dolup taşıyordu. Gözleri sulandı, elini hareket ettirmeye devam ederken tekrar öğürmeden önce nefesini tutmuştu.

"Kahretsin, bu çok seksi," diye inledim. Beni serbest bıraktığında dudaklarından biraz ıslaklık damlamıştı.

"Öyle mi?"

Başımla onaylayıp onu kendime doğru çektim. "Tekrar yap."

Dizlerinin üstünde daha da yükseldi, bu sefer beni tekrar olabildiğince derine almadan önce üç kez yaladı. Nefesini tuttu, gözleri sulanınca kırpıştırdı. Beni izlerken nihayet öğürdü ve ardından aletimi serbest bıraktı.

"*Lanet olsun*, Giana," diye övdüm onu. Başparmağımı kaygan altdudağının üzerinde gezdirdim. "Uslu kız."

Gözleri arzuyla kaplandı, ağzını aralayıp başparmağımı emdiğinde teorim kanıtlanmıştı. İnlediğimde aletim elinin yerinde dudaklarının olmasını arzulayarak seğiriyordu.

"Şimdi ağzını *ve* elini kullan," dedim onu kendime yaklaştı-

rarak. "İkisini birlikte kullan. Yapabildiğin kadar derine almaya çalış. Bir ritim tuttur." Gözlerine bakarak durdum. "Gelmemi sağla."

Dediğimi yaparken yumuşak bir inilti çıkardı, eliyle aletimi kavrayıp ağzını yerleştirdi. İlk başta ona ne zaman yavaşlaması veya daha fazla baskı yapması gerektiğini söyleyerek yardım ettim ama bu çok da uzun sürmedi, artık hiçbir şey söyleyemiyordum. Başım dönüyor, orgazm olmaya yaklaştıkça tenim karıncalanıyordu.

"Siktir, Kedicik. Aynen böyle," diyerek kendimi ağzına biraz daha bastırıp kalçalarımı yaklaştırdım.

Aletimi daha derine itmeme izin verdi. Elleri hareket halinde, gözleri hâlâ benimkine kilitliyken başını sallamıştı. Dilini etrafımda döndürdüğünde yıldızları görmemi ve daha da derine girmeyi istememi sağlamıştı.

"Yaklaştım," diye uyardım. Kelimeler ağzımdan zorla çıkmış, bana hissettirdikleri beni ele geçirmişti. "Gelmek üzereyken dudaklarını çekebilirsin ya da yutabilirsin."

Çabalarını yoğunlaştırarak inledi. Ben *o noktaya* gelene kadar seçiminin ne olacağını bilmenin bir yolu yoktu. Bu yüzden kendimi ellerine bırakıp talimat vermekten vazgeçtim ve ıslak ağzı yerini almadan önce beni saran kadife, kaygan elinin tadını çıkardım. Omurgamdan yukarı sıcak bir ateş yükselirken beni tekrar tekrar, her seferinde biraz daha hızlı bir şekilde okşadı.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Ensesinden tutarak onu beni daha derine alıp daha hızlı hareket etmesi için yönlendirdim. Beni çılgına çevirecek doğru baskı ve hıza ulaştığında gözlerimi kapattım.

"Geliyorum," diyebildim dişlerimin arasından. Geri çekilmesini bekledim, kendi kendimi okşayacağımı ve lanet olası ahşabın üzerine boşalacağımı sanıyordum.

Ama bunun aksine hızını korudu ve beni şaşırtarak aletimi biraz daha derine aldı.

"*Siktir*," diye küfrettim. Boşalırken bedenimdeki her şey uyuşmuştu.

Ben ağzına gelirken öğürüp kaldığı yerden devam ettiğinde orgazmım daha da güçlenmişti. Saçlarını avuçlarken o aletimi son damlasına kadar emdi.

İçeri girmemize izin veren rehber, hâlâ ön kabinde olduğu ve bizi kolayca bulabileceği için sessiz olmaya çalışıyordum. Bu düşünce, her an yakalanabileceğimizi bilmesine rağmen hâlâ devam ediyor olması beni daha da tahrik etmişti. Orgazmımın son damlaları Giana'nın ağzına dökülürken iniltimi bastırdım.

Ben rahatladıktan sonra bile devam ettiğinde istemsizce titredim. Onu geriye çekip yavaşlatırken hâlâ titrek nefesler alıyordum.

"Sonrasında hassaslaşır," dediğimde gözlerimin içine bakıp yuttuktan sonra nazikçe aletimi ağzından çıkardı.

Sonra gövdesine tüy gibi hafif bir öpücük kondurup gülümsedi. "Nasıldım?"

İçimden geçen bir başka titremeyle sarsılırken hafifçe güldüm. Ardından iç çamaşırımı ve eşofmanımı giyebilmek için biraz geri çekildim.

"Sanırım cevabı biliyorsun."

Giana kızardı, gülümsemesi yüzünde ışıl ışıl parlıyordu

"Ama duymak istiyorsun, değil mi?" dedim ona doğru eğilerek.

Gözleri büyüdü, ben onun alanını işgal ederken gülümsemesi soldu.

"Bana ne kadar iyi hissettirdiğini, seni benim için dizlerinin üstünde görmenin, ağzını becerirken izlemenin ne kadar seksi olduğunu söylememi istiyorsun."

Ateşli, sahiplenici bir öpücük verebilmek için çenesini tutup hafifçe yukarı kaldırdım.

"Menimi yuttun," diye hatırlattım. Hafifçe inlerken altdudağını dişlerimin arasında sıkıştırdım. "Bundan senin kadar hoşlanıp hoşlanmadığımı bilmek istiyorsun."

"Evet," diye fısıldadı. Boynundaki morlukları öperek aşağıya

indiğimde nefes nefese kaldı. Çoktan üstünü çıkartmış ve sırtını kubbe duvarına yaslamıştım.

"Sana göstereyim," diye fısıldadım kulağına.

Sonra da ziyafete hazır bir şekilde vücudunun alt kısmına ilerleyerek her yerini öptüm.

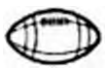

Giana

Clay beni gözlemevi kubbesinin serin metaline bastırdığında kalbim kulaklarımda şiddetle atıyordu. Onun dokunuşu altında titrerken ateşli öpücükleriyle vücudumu sarmıştı. *Ona* yaptıklarım ve gelmesini sağlayan kişi olduğum için hissettiğim güç yüzünden hâlâ ağır nefesler alıyordum.

Karnıma geldiğinde duraksadı. Bluzumun her bir düğmesini açıp kumaşı eteğimin içinden çıkarırken kaburgalarıma yavaş ve kalıcı öpücükler konduruyordu. Küçük göğüslerimi ortaya çıkarmak için kumaşı araladığında nefesim ağırlaştı. Clay onaylayarak mırıldandı ve tenim dokunuşunun altında diken diken olurken sutyenimi avuçlarının arasına aldı.

"Az önceki gibi, bana neyi sevdiğini söylemen gerekiyor," diye mırıldandı tenime karşı. Bir parmağını sutyenimden içeri soktuktan sonra göbek deliğimin üstündeki bir noktayı öptü. Dilini göbeğimde gezdirirken parmağıyla meme ucumu okşuyordu. Ellerimi yanımda yumruk yaparken titredim. "...ve neyi sevmediğini."

Başımla onayladım, kalbim o kadar yüksek sesle atıyordu ki söylediklerini zar zor duyabiliyordum. Tenimi öperek aşağı doğru inerken onu beklenti ve korku karışımı bir hisle izledim, altımdaki beyaz dantel külotu ortaya çıkarmak için eteğimi yukarı sıyırdı.

Clay'in gözleri üzerimdeydi. Parmağını kumaşın ortasından aşağı doğru gezdirdi. O kadar hafifçe dokunmuştu ki, sızlayan klitorisimle acımasız bir şekilde alay ediyormuş gibi hissediyordum.

"Clay," diye sızlandım. Gözlerim kapalıyken başım geriye düşmüştü.

"*Siktir*, Kedicik." Parmak uçları tangamın dikişiyle oynadı. "Bu hoşuna gitti, değil mi? Benim için dizlerinin üzerinde olmak. Sırılsıklam olmuşsun."

Yorumuyla parmağını ıslak kadınlığımda kaydırdı, onun için bacaklarımı daha çok aralarken boynum sıcak alevler tarafından sarılmıştı. Utandığım kadar çok tahrik olmuştum ama biraz daha ağır basan his ikincisiydi.

"Evet," diye itiraf ettim.

"Neyi sevdin?" Başparmağını kumaşın üzerinde gezdirerek alay etti ve tekrar aşağı indi. Sert dantellerin üstünden bastırırken beni ihtiyaçtan kıvrandırıp yakarak parmaklarını sürtmeye devam etti. "Tadımı, aletim ağzındayken öğürmeyi sevdin mi?"

"Evet," diye fısıldayarak dokunuşunun altında kıvranırken dudaklarımı birbirine bastırdım. "Benim sayemde boşalmanı da sevdim."

"Hepsi senin sayende," diye onayladığında meme uçlarım sertleşti. Sözleri beni gurur ve güçle aydınlatmıştı.

Clay dirsekleri bacaklarımın altına yaslanmış halde yüzüstü uzanana kadar alçaldı. Bacaklarımı omuzlarına yerleştirmekten başka çarem yoktu. Dizlerimi içe doğru kıvırdım çünkü aniden tüm çıplaklığımla tam karşısında olduğumun farkına varmıştım.

"Yapma," derken dizlerim birbirine değmeden önce beni durdurdu. Ben tekrar açana kadar hafifçe dizlerimin arkasına vurdu. "Seni görmek istiyorum, Kedicik," diye mırıldandı. "Seni tatmak istiyorum."

Tam da bunu yaparken dudaklarımın arasından bir inilti çıktı, dilini külotumun dantelinin üzerinden geçirirken bakışlarını üzerimde tuttu. Kadınlığımın henüz ıslatmadığı her yeri ıslattı ve diliyle klitorisime tatlı tatlı işkence etmeye başladı.

"*Tanrım*," diye fısıldarken başım tekrar kubbeye yaslanmıştı. Ellerim içgüdüsel olarak saçlarına uzandı ama kendimi geri çekip ağırlığımı kalçalarıma verdim.

"Yap," dedikten sonra elimi tutup saçlarına geri götürdü. "Nereye dokunmamı istediğini göster bana."

Parmaklarım yumuşak saçlarında kıvrılınca beni tekrar ağzıyla sararak klitorisime kadar yaladı. Onu orada, klitorisimin üstünde tuttum. Dilini dantelin üzerinden geçirmeden önce kıvrılan kalçalarıma doğru sırıttı.

Kalçalarımı yukarı ve ona doğru iterken inledim, çok daha fazlasını istiyordum.

"Burası mı?" diye sorarak klitorisime dilinin ucuyla vurdu.

Başımla onaylayarak dudaklarımı ıslattıktan sonra altdudağımı dişledim.

"Şundan bir kurtulalım, olur mu?" Clay iç çamaşırımı çıkarırken dirseklerinden destek aldı. Kalçalarımı kaldırarak bacaklarımdan çıkarmasına yardım ettim.

Bileğimde duraksadı, parmağını dizime kadar çıkarıp çorabımın içine yerleştirdi.

"Bunlar beni delirtiyor," derken ellerini gerçekten istediğim yere götürmek için hiç aceleci davranmıyordu. "Ne zaman giysen, üstünden kaç farklı şekilde çıkarabileceğimi düşünüyorum."

Rol yaptığını biliyordum. Tepki verdiğimi açıkça görebildiği için tahrik edici şekilde konuştuğunu anlamıştım. Ama yine de bu sözlere sanki en saf gerçeklerden oluşuyormuş gibi ışıldadım, Clay Johnson gibi bir adamı çıldırtacak kadar seksi olabilirmişim gibi davranıyordum.

Yeniden uyluklarımın arasına yerleşti ve karşısında tamamen çıplak bir şekilde uzandığımı gördüğünde inledi. "*Kahretsin*," diye fısıldadı. "Çok güzel bir amcık."

Parmağını kenarlardan geçirip kıvrımlarımda gezdirerek kadınlığımla kıçım arasındaki hassas bölgeyi takip etti. Dokunuşuyla titrediğimde kalçalarımı kavrayıp beni kendine çekti.

Gözlerimiz buluşurken yavaşça aşağıya iniyordu.

Aramızda bir engel olmadan beni saran ağzının ilk sıcak darbesi girdaplı bir akıntı gibi içine çekilmeme sebep olmuştu. Clay

hem yalayıp hem de emerken ve bu sırada *kelimenin tam anlamıyla* dizlerimin titremesine neden olurken, soğukkanlılığımı korumaya bile çalışamayacak kadar çaresizdim.

Küfürle iniltiler arasında, dua eder gibi hırıltılı sesler çıkardım. Clay hassas tenime karşı gülümsedi ve klitorisime yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Bana ne sevdiğini söyle," diye hatırlatıp ağzını tekrar indirirken parmakları kalçalarıma gömüldü.

Bütün vücudumu ateş sarmıştı. Başını hafifçe oynatırken onu izledim, dilinin her noktamda kaydığını hissedebiliyordum. Klitorisime sertçe vurmadan önce kadınlığım boyunca sıcak ve düz bir şekilde gezindi. Daireler ve çizgiler çizdi, kıvrımlarımı emip yaladı, mümkün olan en iyi noktada sanki bir vibratör varmış gibi hissettiren uğultulu bir titreşimle inledi.

Konuşamadım, *ona* hiçbir şey *söyleyemedim*. Bunun yerine ellerim tekrar saçlarına karıştı ve klitorisime odaklandığı her anda tutuşumu sıkılaştırdım.

"Hımm," diye mırıldandığında dilinin etrafında titredim. Orgazmım her darbesiyle biraz daha yaklaşıyordu. "Peki ya böyle?"

Ağırlığını bir dirseğine kaydırarak serbest elini karnım boyunca uzattı ve avucunu göğüslerimin arasına yerleştirdi. Avuç içi göğüs kafesimi sardı ve sertçe sutyenimi yukarı itip mememi avuçladı.

Sert dokunuşunun altında sırtım yay gibi gerilmişti. Bu his bacaklarımın arasındaki dilinin ıslak sıcaklığıyla birleşince nefes nefese kalmıştım. Beni yalarken mememi okşadı ve parmakları meme ucumu kibarca döndürüp sıkarken klitorisimi emdi.

"*Clay!*"

Adını haykırdım ama nedenini bilmiyordum. Ne istediğimi bilmiyordum. Onun durmasını mı, yoksa devam etmesini mi çaresizce istediğimi bilmiyordum. Kalçalarımı olabildiğince sabit tutup altında kıvrandım, eli sırayla göğüslerim arasında gezinirken beni yalamaya devam etti.

Bu kendimde geçmeme sebep olmuştu ama *bir şey* eksikti.

"Daha fazla," dedim nefes nefese. "*Daha fazlasına* ihtiyacım var."

"Daha fazla," diye tekrarladı. Eli göğsümden kalçalarıma kadar uzanıp altımda kaybolurken gözlerime baktı ve parmağını girişime bastırdığını hissettim. "Burada mı?"

"Evet," diye yalvardım.

Şeytani bir sırıtışla parmağını aniden içime, tam merkezime kaydırdı. Çığlık attım ama bir an sonra ağzı tekrar klitorisimin üzerindeydi, parmağını çekip tekrar içime daldırırken beni emiyor ve yalıyordu.

Parmağını içimde kıvırabilmek için bileğini büktü ve altında titreyip kıvrandığımda bir parmağını daha ekledi.

İşte bunu istiyordum. Doluydum, dilini tam ihtiyacım olan yere bastırırken parmağıyla beni esnetiyordu. Bu yaptığını ve yüzünün kalçalarımın arasında hareket etmesini izlerken sakin kalamazdım.

"Benim için göğüslerini okşa, Kedicik," diye fısıldadı tenime doğru. Ben altında ıslak ve sıcakken nefesi buz gibiydi. "Benimle birlikte kendini okşa. Benim için *boşal*."

İtaat etmekten başka seçeneğim yoktu. Parmaklarım sertleşmiş meme uçlarımı çekiştirirken sızlandım, inledim, kıvrandım ve kalçalarımı onun ağzına bastırdım. İsteğimi artan bir baskıyla karşıladı, kadınlığımı emerken ve parmaklarıyla beni becerirken çıkan sesler uçurumun kenarından düşmemi sağlayan son noktaydı.

Yuvarlandım, orgazmım içimden süzülürken kıvranıp döndüm. Omurgamdan kıvrılan ayak parmaklarıma kadar yanıyordum. Bacaklarım o kadar şiddetli titriyordu ki, Clay beni sabit tutmak için tutuşunu sıkılaştırmıştı. Orgazmım sona erene kadar dilini parmaklarıyla birlikte hareket ettirmeyi sürdürerek bir kez bile durmadı.

Daha fazla dayanamayıp yıkıldım.

Her santimim hamur gibi yumuşamıştı. Nefesim düzensizdi, Clay bana gülümserken kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyordu. Klitorisimi yumuşakça öptü ama o kadar hassastım ki dokunuşuyla titredim. Vücudumun her santimine o tatlı öpücüklerini bırakarak yanıma oturmak için dikkatlice doğruldu.

Yukarı çıktığında beni kendine çekti.

Kollarının arasındayken dünyadaki en küçük şey gibi hissediyordum. Ona sarılırken kadınlığım hâlâ bacaklarımın arasında titriyordu.

"Ders tamamlandı," diye fısıldadı saçlarımı öperek.

"Bu konuda *çok iyisin*."

Bir kahkaha attı. "Sen de öylesin."

"Gerçekten mi?" Ona bakmak için geri çekildim. "İyi miydim?"

Gülümsemesi soldu, bir parça saçımı tutup kulağımın arkasına sokmadan önce gözleri yüzümde gezindi. "Harikaydın."

"Daha derine almam gerekiyor mu? Gırtlağıma kadar alabilmeye çalışmalı mıyım?"

"Tanrım, Kedicik. Beni tekrar sertleştirmeye mi çalışıyorsun?"

Güldüm. "Seni ağzıma sığdırabildiğime bile inanamıyorum."

"Tamam, cidden konuşmayı kes."

Eşofmanının üstünden aletini düzelttiğinde göğsüne yaslanarak kızardım.

"Bana bunları gösterdiğin için teşekkür ederim."

Göğsüm tam olarak adlandıramadığım bir şeyle ağrıyordu, tek yaptığı şeyin ders vermek olduğunu hatırlamak canımı yakıyordu. Bana nasıl olacağını gösterdiği için minnettardım, ondan istediğim şey buydu.

Ama rol yapmakta o kadar iyiydi ki, bazen sanki...

Düşüncemi sonlandırmaya çalışmadım. Sadece sustum, gözlerimi kapattım ve kaygının uçup gitmesini diledim.

"Bana güvendiğin için teşekkür ederim," dedi yutkunarak. "Ve senin içinde kaybolmama izin verdiğin için."

Ona bakarken, "Ben her zaman buradayım," diye söz verdim.

Sadece bu sahte ilişkiyi kastetmiyordum. Shawn, Maliyah ya da artık başka kim izliyorsa diye yaptığımız gösteriden de bahsetmiyordum. Şu andan bahsediyordum ve sonrasından... Artık *sonrası* nasıl olacaksa.

Her şey bittikten sonra, o Maliyah'yı geri aldıktan ve ben...

Yine sonunu getiremeden düşüncelerim benden uzaklaşıp gitti. Clay'den sıyrılıp ayağa kalktım ve külotumu ayaklarının yanından alırken garip bir ses çıkardım.

"Yemeğe ihtiyacımız var," derken ona bakmadan tangamı kalçalarıma doğru çektim. "Ayrıca muhtemelen duş almalıyız."

Clay kıkırdayarak yavaşça ayaklandı. Eşofmanındaki şişlik onu ele veriyordu, hâlâ sert olduğunu görebiliyordum. Ona baktığımı görünce sırıttı ama sonra suratında kederli bir ifade belirdiğini gördüm.

Ne olduğunu, bu gece neler yaşadığını ya da neden üzgün olduğunu bilmiyordum. Ama acıyı dindirmek için yaptığım şeyler geçiciydi, gözlerindeki o kayıp ifadeyle tekrar uzaklaşmaya başlamasını ağır çekimde izledim.

"Sanırım yurda geri döneceğim," dedi Clay. "Biraz uyuyayım."

Hayal kırıklığımı göstermemeye çalışarak başımı salladım. "Tamam."

"Sen iyi misin?"

Yutkunduktan sonra yapabildiğim en büyük gülümsemeyle başparmağımı kaldırdım. "Çok iyiyim."

Clay inanmak konusunda kararsız kalmış gibi kaşlarını çattı. gülümsemesi her geçen dakika zayıflıyordu. Arkamı dönüp çantamı yerden aldım ve omzuma attım.

Clay peşimden gelirken merdivenlere yöneldim. Gözlemevinden çıktığımızda yol ayrımında durduk; yolun bir tarafı onun

kampüsteki yurduna, diğeri ise evimin olduğu binaya çıkıyordu.

"Seni eve bırakayım."

"Hayır," diye ısrar ederek başımı iki yana salladım. "Yiyecek bir şeyler alacağım. Belki Shawn'ı izlemek için kafeye uğrarım."

Bu cesurca söylediğim bir yalandı, sanki dünyada tek istediğim Shawn Stetson'u görmekmiş gibi heyecanlı bir gülümsemeyle onu inandırmaya çalışıyordum.

Gerçek ise çok daha karanlık, çok daha yabancı ve çok daha korkunçtu.

Hissedilmeyi isteyen bir duygudan kaçıyordum, korkunç dişleri ve keskin pençeleri olan canavarın yetişmesine izin verirsem beni sakatlayacağını biliyordum.

"Bu gece çalıyor mu?" Bunu sorarken yüzünden hiçbir duygu belli olmuyordu.

"Evet. Maçta karşılaştığımızda söylemişti."

"Ah."

Omzumdaki çantamı düzelterek başımı salladım.

"Nasıl gittiğini anlatırsın," dedi en sonunda.

"Anlatırım," diye söz verdim.

Şimdiye kadar yaşadığımız en garip vedalaşmaydı, uyluklarımın arasındaki dilinin sonsuza dek beynime kazınmış anısıyla koşmaya başlamadan önce ona bir barış işareti yaptım.

Kitap Kurdu

BÖLÜM ON SEKİZ

CLAY

Bütün hafta boyunca ondan uzak durdum.

Sıcak bir yaz gününde serinletici bir su kaynağına atlamanın zevkini reddetmek, susuzluktan ölürken su içme isteğine direnmek gibi hissettiriyordu ama bunu yapmak zorundaydım.

Kendimi fazla kaptırmıştım.

Neredeyse bir hafta önce, Giana konunun ne olduğunu tam olarak bilmemesine rağmen annemi düşünmemi engellemek için beni gözlemevine götürmüştü. Bunun hakkında konuşamayacağımı söylediğimde sınırları zorlamaması gerektiğini biliyordu ve beni çok soğuk davrandığım zamanlarda bile yalnız bırakmayacak kadar çok *önemsiyordu*.

Tek kelime etmeme gerek kalmadan bir şeye ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Tam olarak *neye* ihtiyaç duyduğumu biliyordu.

Kendimi onun içinde kaybetmeme izin vermişti.

Bütün hafta boyunca, ben onun için parçalara ayrılırken aynı şekilde onun da benim için parçalara ayrılmasının nasıl bir his olduğunu düşünüp durmuştum. Hepsi ders adı altında yaptığımız şeylerdi ama kendime karşı dürüst olmadığımı, bunun benim için sadece bir dersten ibaret olmadığını biliyordum.

Onu istiyordum.

Onu o kadar çok istiyordum ki, yanında olmadığım zamanlarda göğsümde kocaman bir boşluk oluşuyordu.

Artık Maliyah'yı düşünmüyordum bile. Belki de onu gerçekten çok uzun zamandır düşünmüyordum. Aramızdaki şeylerin ve odak noktamın ne zaman değiştiğini tam olarak bilmiyordum ama bu değişimin kökten gerçekleştiğini biliyordum. Artık Giana'ya dokunmak istediğimde, sebebinin birinin bizi görüp eski sevgilime haber vermesi olmadığını biliyordum.

Ona dokunmak, onu sarmak, onun tadına bakmak istediğim için bunu yapıyordum.

Ama *onun* istediği şey bu değildi.

Kendime gerçekleri hatırlatmak ve kalın kafama başka bir erkeği istediğini kazımak için ondan uzak durmuştum. Ben sadece istediği erkeğe sahip olması için ona yardım etmeyi kabul eden aptal serserinin tekiydim.

Hayır, tüm bunlar benim *fikrimdi.*

Ağırlık odasında ve sahada vakit geçirerek ondan kurtulmaya çalışsam da içimdeki hayal kırıklığı hafta boyunca minnet duygusuyla savaşmıştı. Birlikte geçirdiğimiz her anı aşırı analiz etmiş, Giana'yla sahip olduğumuz bağı gerçekten görüp hissettiğim şeyleri anlamamın nasıl bu kadar uzun sürdüğünü düşünerek kendimi tüketmiştim.

Hangi duyguyu daha çok hissettiğimi bilmiyordum.

Kendime, ona, Shawn'a ve Maliyah'ya kızgındım. İçinde olduğumuz durumu... Shawn'ın ona benim gibi dokunacağını *düşünmek* bile içimin parçalanmasına sebep oluyordu.

Ancak ona sahip olabilmemin tek yolu buysa... Minnettar olurdum.

Onunla geçirdiğim her çalıntı anı, her sahte öpücüğü, ona öğretmeme izin verdiği her *dersi* kabul ederdim. Şu anda olduğu her şeyi içime çekebileceğim anlamına geldiğini bilseydim, en sonunda kendimi paramparça edip beni geride bırakmasına izin verirdim.

Aptalın tekiydim.

Kaybedeceğini bildiği oyunu oynamayı bırakamayan bir aptaldım.

Giana ve Maliyah'nın birbirine zıt olan tarafları, bir PowerPoint sunumu gibi bütün hafta kafamın içinden geçip durmuştu. Onları karşılaştırmaktan kendimi alamıyordum. Biri yumuşacık olmasına rağmen, diğeri keskin bir usturaydı. Maliyah beni manipüle edip sınırları zorlamaktan, ona sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu ve onu ne kadar kolay kaybedebileceğimi hatırlatmaktan zevk alırdı... en sonunda onu *kaybetmiştim.* Eskiden bu huylarından, kendinden çok emin olmasından ve oynamayı sevdiği oyunlardan hoşlanırdım. Bu kovalamaca bana heyecan verirdi.

Giana bunun tam tersiydi.

Benden hep beklenildiği gibi diğer insanları kendimden daha çok düşünmemin, Maliyah'nın ve kendi ailemin üzerime basıp geçmesine izin vermemin bir sorun olduğunu ben daha fark etmeden önce bile biliyordu. Bana her fırsatta değerli olduğumu, iyi olduğumu ve bir amaca sahip olduğumu hatırlatıyordu.

Yurt odamdaki kirli aynada kravatımı düzeltirken midem yanıyordu. Bu gece ondan kaçamayacağımı biliyordum. Hafta boyunca mesajlarını görmezden gelmek, ona meşgul olduğumu söylemek, sahada ya da kafeteryadayken sürekli ona bakmamaya çalışmak, programımı uzun süre onunla aynı yerde olmamak için dikkatlice ayarlamak yeterince zordu.

Ama bu gece takım açık artırması vardı.

Bu *onun* etkinliğiydi.

Onu görmenin, onun yanında olmanın, aynı *odada* bulunmanın bile içimi kemireceğini biliyordum.

Beni mahvedecekti.

Ama her şeye rağmen onu görmek istiyordum.

Bu hastalıklı ve zehirli bir şeydi, artık iyiyle kötünün arasındaki farkı anlayamıyordum. Etrafımda dönüp aynadaki yansımamı izlerken gece için kiraladığım siyah smokinin üzerinde elleri-

mi gezdirdim. Geçen hafta onu gözlemevinde bıraktığımdan beri mahvolmuş durumdaydım. Işığı söndürüp yurttan çıktıktan sonra benimle aynı takımda olan oda arkadaşıma stadyumda buluşacağımızı söyledim.

Biraz yalnız yürümeye ihtiyacım vardı.

Kampüste ilerlerken sonbahar beni selamlıyordu. Yanlarından geçtiğim çeşitli kız gruplarının attığı bakışları görmezden gelirken ellerimi ceplerime yerleştirdim, ağaçların arasından süzülen esintiyi dinledim ve yere düşen renkli yaprakları izledim.

Kendime ya da herhangi birine annemle ilgili durumun beni strese sokmadığını söylersem yalan söylemiş olurdum. Onunla her gece konuşuyordum ve her seferinde aynı şekilde devam ediyordu. Günlerini içki içerek ya da neler olduğunu ancak Tanrının bileceği şeyler yaparak geçiriyordu, konuştuğumuzda sözleri ağzından bir geveleme olarak çıkıyor ve sürekli gözyaşlarına boğuluyordu.

Hayatımda ilk kez, sadece yardıma ihtiyacım olduğunu fark etmekle yetinmemiştim.

Yardım istemeye hazırdım.

Buna rağmen telefonumu cebimden çıkardığımda göğsüm yanıyordu. Babamın adını yazdım, vazgeçmeden önce arama tuşuna bastım ve telefonu açmasını beklerken kampüs çeşmesinin yanındaki bir banka oturdum.

"Oğlum," diyerek beni selamlarken kalın sesi içimi acıtacak şekilde tanıdık geliyordu. "Senden haber aldığıma sevindim. Yarınki büyük maça hazır mısın?"

Sesindeki neşe, onun bu kadar rahat ve huzurlu olması beni duraksatmıştı. Annemi terk ettiğinden beri böyleydi.

Bizi terk ettiğinden beri.

Boşandıktan sonra yepyeni bir hayata sahip olmuştu, artık içine sığabileceğimden emin olmadığım bir hayatı vardı. Atlanta'daki camla kaplı ofisi, banliyödeki devasa evi, mükemmel

çimleri, mükemmel çocukları ve mükemmel bir karısı vardı. Futbol dışında hiçbir ortak noktamız yoktu.

Artık benim hakkımda tek bir şey bile bilmiyordu.

Sorusuna cevap vermediğimde, "Providence zorlar," diye devam etti. Sessizliğimin maç hakkında gergin hissetmem yüzünden olduğunu düşünmüştü. "Hücumları hızlı ve kurnazdır. Ama sen bir canavarsın. Onlara cehennemi yaşatacaksın. Agresif ol ve ikinci yarıda tembelleşme, genellikle en çok zararı ikinci yarıda veriyorlar."

"Maç için endişelenmiyorum," dedim en sonunda.

"Güzel. Endişelenmemelisin çünkü sen..."

"Annemin yardıma ihtiyacı var."

Sesimin tokluğuna, kelimelerin ağzımdan bu kadar sakin çıkmasına şaşırmıştım. Bunun babamı da şaşırttığını biliyordum çünkü uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra boğazını temizlemişti.

"Annen artık beni ilgilendirmiyor."

"Evet, biliyorum. Onu ve ilk oğlunu yıllar önce terk ettin."

Sanki bir çizgiyi aşmışım gibi, "Clay," dedi uyaran bir tonla. Sesinin o derin gürlemesi duraksamama sebep olmuştu. Maçtaki yeni bir hamle gibi, riskli bir şeyi denemeden önce hep yaşadığım şekilde ensemdeki saçlar diken diken olmuştu.

"Doğruları söylediğimi sen de biliyorsun. Ayrıca, bu sorun değil. Gerçekten değil. Yoluma sensiz devam ettim. İkimiz de ettik."

"Bensiz mi?" diyerek araya girdi. "Boston'daki üniversiteye gitmen için sana kim yardım etti sanıyorsun? Dizüstü bilgisayarını ve nakliyeyi kim ayarladı..."

"Peki kim beni sadece maçlardan sonra arıyor? Kimin benimle futbol *dışında* konuşacak başka bir şeyi yok? Üvey kardeşlerim hakkında her şeyi bilen ve benim hakkımda hiçbir şey bilmeyen kişi kim?"

"Saçmalama. Ben..."

"Takımdaki pozisyonum dışında, benim hakkımda bildiğin *bir şey* söyle. Tek bir tane. Bekliyorum."

Konuşmaya devam etme dürtüme engel olmaya çalışırken burun deliklerim genişlemişti. Buna rağmen, amacımı anlamasına izin verecek kadar sessiz kalabilmek için kendimle savaştım. Babam ne yaptığımı anlamıştı. Bunu anladığını biliyordum çünkü sözlerimin ardından hiçbir şey söylememişti.

"Sana kin beslemiyorum," dedim sonunda. Artık daha sakin bir ses tonuyla konuşuyordum. "Seni seviyorum. Anlıyorum. Annemin bazen çok... fazla gelebileceğini biliyorum," diye itiraf ettim. "Senin için doğru kadın olmadığını da biliyorum. Ama onun yardıma ihtiyacı var, baba. Bunu tek başıma yapamam."

Babam bir iç çekti. "Tahmin edeyim, bu haftaki sevgilisi onu terk etti ve şimdi çok kötü bir halde."

"Aylardır çıkıyorlardı," diye açıkladım. "Ama evet. Adam ona bakıyordu, annem şu anda işsiz ve gönderebildiğim azıcık parayla geçiniyor."

"Peki, bu kimin suçu? Bunu kendi kendine yaptı."

Başımı iki yana salladım. "Hayatının böyle olacağını bilmiyordu, baba. Onunla *senin* ilgilenmen gerekiyordu. Onunla tanıştığın zaman daha liseden mezun bile olmadığını biliyordun. Hiçbir zaman bir kariyer yapmak istemedi. Annem bir aile istiyordu." Devam etmeden önce duraksadım. "*Seni* istiyordu."

"İstediği şey, beni manipüle ederek kontrol etmek ve kendimi kaybedene kadar küçümsemekti," diye kükredi babam. "Maliyah'yla çıktıktan sonra bunu anladığını tahmin ediyorum."

Çenem kasıldı. "Onu tanıyormuş gibi konuşma."

"Yanında olmayabilirim ama o kızı tanıyorum. Babasını tanıyorum. Seni de tam bir anne kuzusu olduğunu söyleyecek kadar tanıyorum. Evlenmek istediğin kızda bile anneni arıyordun." Artık benimle alay ediyordu. "Tanrıya şükürler olsun, sonunda kendini bu durumdan kurtardın."

Sözleri kalbimi yakıp geçmişti. Hakaret ettiğini düşündüğümden değil, görmek ya da itiraf etmek istemediğim gerçekleri söylediği için böyle hissediyordum.

"En azından, Maliyah'nın hayatına aktif olarak katılan bir babası var," diye karşılık verdim. "*Benim* hayatıma da. Maçımı izlemek için ülkenin diğer ucundan geldi. Kendi sahamızdaki son maçımızda yanımdaydı. Bil bakalım, kim aynı şeyi kendisi için söyleyemez?"

Burun deliklerim genişlemişti. Beynimin, Cory'nin *teknik olarak* benim için gelmediğini hatırlatan kısmını görmezden geldim. Maliyah'nın yanında olmak için gelmişti, ben sadece onunla birlikte orada bulunuyordum.

Ama babamın bunu bilmesine gerek yoktu.

"Keşke sen de onun gibi olsaydın," dedim alçak sesle.

Babam neredeyse gülüyordu. "Ben o adam gibi *olmak* istemiyorum."

"Evet. O kısmı çok iyi anladım."

Diğer uçtan sinirli bir nefes sesi geldi, başımı iki yana sallayarak burun kemiğimi sıktım.

Arama sebebime geri dönüp, "Annem beş parasız," dedim dişlerimi sıkarak. "Elimden geleni gönderdim. Baba, lütfen. Sana yalvarıyorum. Lütfen ona yardım et. En azından, o biraz kendini toparlayana kadar."

"Benden, senden ya da başka birinden sadaka alırsa asla toparlayamayacak."

Yüzümü ovuşturdum. "İnanılmazsın."

"Bak, istersen bana pislik diyebilirsin ve kötü biri olduğumu düşünebilirsin. Ama sana gerçeği söyleyeceğim, evlat. Annen bir bağımlı. Yıllar boyunca hep öyleydi. Onunla ilgilenebilecek ve ona istediği tüm uyuşturucuları verebilecek bir adam bulduğu zamanlarda mutlu bir insan olur. Adam ortadan kaybolduğu anda yeniden yıkılır. O kendi başına çalışacak güce sahip değil."

"Sen öyle olduğunu düşünebilirsin!" diye bağırdım. "Beni o büyüttü! *Annem* büyüttü, sen değil. Her gece oradaydı, fazla olmasa bile evde ne varsa kullanarak benim için akşam yemeği pişirirdi. Hepsini bütün gün çalıştıktan sonra, hatta bazen çift vardiya sonrasında yapardı."

"Peki bunu yapacak enerjiyi nereden buluyordu? Sence neden evde neredeyse hiç yiyecek yoktu ama *kendisi için* harcayacak parayı bir şekilde buluyordu?"

Haklı olma ihtimali boğazımı yakmasına rağmen imasını görmezden geldim. "Sen bir canavarsın," diye fısıldadım. "Bencilsin ve kendinden başka kimseyi düşünemiyorsun. Hiç düşünmedin."

"Ben de senin gibiydim," diye bağırdı babam. "O ve hayatımdaki herkes için her şeyi yapardım. Ama bir gün son noktaya geldim. Artık herkesin ezip geçtiği biri olmak istemedim. İnan bana, sen de o sınırı geçeceksin. En azından bunu yapmanı umuyorum çünkü yaptıklarının karşılığını almadığın bir hayat, asla bir hayat olmaz."

Sözlerinin çoğunu duymazdan gelerek başımı iki yana salladım. "Bana yardım etmeyeceksin." Bu bir soru değildi, konuşmamızın öncesinde bile bildiğim bir gerçekti.

"Bu şekilde annene yardım etmiş olmazsın. Sadece onun istediği şeyi yapmış olursun. Yani hayır, bunu yapmayacağım."

Boğazımdaki bıçakları yutarken burun deliklerimin öfkeyle genişlediğini hissedebiliyordum. "Peki, bu durumda ne yapmam gerekiyor?"

"*Senin* futbol oynaman gerekiyor," derken sesi daha sakindi. "Ayrıca okulundan mezun olmalısın. Güzel kızlarla gez ve arkadaşlarınla başını belaya sok. Tanrı aşkına, bir *çocuk* ol. Annen yetişkin bir kadın. Kendi başının çaresine bakabilir."

"Şüphesiz."

Babam duraksadı, hattın diğer ucundan derin bir nefes aldığını duydum. "Hayat zor, Clay. Bunu zaten anladığını biliyorum ama ne kadar zor olabileceğini daha yeni görmeye başladın. Annen başının çaresine bakacak. Bu şekilde olacağını göreceksin. Eğer bunu yapamazsa, karşılığında sadece kendisini suçlayabilir."

Bu sözleri öylece söyleyebilmesi ve onlara gerçekten inanıp kendini rahatlatabilmesi beni şaşırtmıştı.

"Nasıl bu kadar bencil biri olduğunu bilmiyorum ama uma-

rım senin yaptığın gibi aileme sırtımı dönmeyi *asla* midem kaldırmaz."

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda telefonu kapattım. Cihazı avucumun içinde o kadar sıkmıştım ki, cebime geri atmadan önce ekranının çatladığını görmüştüm.

Kampüsteki yürüyüşümün geri kalanı hızlıydı, stadyum kapılarından içeri girdiğimde alnım terden parıldıyordu. Konuşma yüzünden hâlâ sinirliydim, resmen vücudumdan buharlar çıkıyordu. Stresimi atmamama yardımı olabileceğini düşünerek hızlı bir set yapmak için ağırlık odasına girmeyi düşündüm.

Ama köşeyi dönüp koridora girdiğim anda onu gördüm.

Genellikle en tanınmış hayırseverlerin kulübü olan mekânın girişi değiştirilmişti. İçeriden ışıklar ve müzik sesleri yükselirken çift camlı kapıların üzerinde dev bir pankart asılıydı. Giana üstünde takımın logosu olan arka planın önünde durup podyumdaki mikrofona konuşurken etrafta onu çeken bir düzine kamera vardı.

Solgun teninde yıldız ışığı gibi parıldayan, yere kadar uzanan elbisesiyle çok güzel görünüyordu. Elbisenin bir tarafı kolsuz, diğeri ise bileğine kadar uzanan bir modele sahipti. Yakası göğsüne kadar zarif bir şekilde iniyordu. Sırtını görmeden bile beline kadar açık olduğunu anlamıştım, olduğum yerden görebildiğim göğüs kafesinin şekli onu ele veriyordu.

Bukleleri taranmış, onu genç bir kadından zamansız bir film yıldızına dönüştüren yüksek ve şık bir topuz haline getirilmişti. Pembeye boyanmış dudaklarıyla gülümsüyordu. Özgüvenle konuşurken çenesi havaya kalkmıştı, omuzları gerideydi ve grimsi mavi gözleri kamera ışıkları altında parlıyordu.

Nutkum tutulmuştu.

Büyülenmiştim.

Önündeki kameramanın arkasında durduğumu fark edene kadar yerimden kıpırdamadım.

Basın mensuplarından izin istedi ve yerini almak için Kyle

Robbins'i podyuma çıkardı. Kyle kolayca röportajına başladığında, Giana sadece bir anlığına onu izleyip siyah elbisesinin eteği yerdeki karoların üzerinde süzülürken bana doğru yaklaştı.

"Vay canına," diye fısıldadı. Beni dikkatlice süzerken alçak sesli bir ıslık çaldı. "Güzel bir şeyler giyeceğini biliyordum ama siyah bir smokinin bu kadar yakışacağını hiç düşünmezdim."

İltifatıyla birlikte gülümsedim. Aramızdaki şey her zamanki gibi hafif, kolay ve eğlenceliydi. Kalbimi resmen ateşe vermişti ama bunların gerekirse diri diri gömmem gereken hisler olduğunu biliyordum. Bu yüzden bakışlarımız tekrar buluştuğunda duygularımı elimden geldiği kadar maskeledim.

"Ben de yırtmaçların bu kadar yukarıda olabileceğini bilmiyordum," diye takıldım. Açıkta kalan uyluğuna bakarken tek kaşımı havaya kaldırmıştım. "Gözlük yok mu?"

"Lens taktım," diye yanıtladı kolayca ama sonra kaşlarını çattı. "İyi görünüyor muyum?"

"Sen..." Söylemek istediğim bütün o şeylere karşı dudağımı ısırdım. "Nefes kesicisin," diyebildim alçak sesle.

Yüzü kızarırken yanıma gelip kolunu benimkine geçirdi. "Hadi, biraz insanların arasına karış. Böylece zavallı zengin bir kadının parasını çalıp beni o açık artırma sahnesinde iyi gösterebilirsin."

"Bu akşamki görevim bu mu?" diye sordum. "Seni iyi göstermek mi?"

"Bir de bağış için çok para toplamak," diye ekledi.

Girişten geçtiğimizde gülümsemesi biraz solmuştu, bilet alan gönüllülere başıyla selam vermekten fazlasını yapmaya gerek bile duymadı. Herkes kim olduğumu biliyordu.

Kulübün nasıl süslendiğine, aydınlatmalara, dans pistine, şampanya çeşmesine, mezeler ve ordövrlerle dolaşan garsonlara hayran kalmıştım. Takımın her üyesi bugün için özenle giyinip gelmişti ve Holden bile su içtiği yerde bir grup yaşlı kadın ona asılırken oldukça rahat görünüyordu.

Giana içerilere doğru ilerlediğimiz sırada, "Maliyah çoktan geldi," dedi sessizce. "Güzel görünüyor. Ben... bir şey duydum."

Yutkunurken kolumu tutmaya devam ettiği noktaya baktım.

"Bence seni gerçekten özlüyor, Clay. Sanırım planımız işe yarıyor." Gözleri benimkileri inceliyordu. "Tuvalette bir grup amigo kıza seni geri istediğini söyledi."

Bu bilgiyi benimle paylaşması karşısında gözlerimi kırpıştırdım. Söylediklerinin zihnimdeki bir kapıyı açmasını, içimin bir maçı kazandıktan sonra hissettiğim umut ya da gurur karmaşasıyla dolmasını bekledim.

Ama hiçbir şey hissetmiyordum.

İki ay önce... Kahretsin, sadece *bir* ay önce bile olsa sevinçten zıplar, belki de ağlardım. Maliyah'ya koşar ve onu kollarıma alıp beni tekrar kabul etmesi, bize inanması, her zaman gördüğüm geleceği görmesi için yalvarırdım.

Artık o gelecek, artık net göremediğim sisli ve belirsiz bir rüyadan başka bir şey değildi.

Bir daha kovalamak istemediğim bir şeydi.

Ne söyleyeceğimi bilemiyordum ama mutluymuş gibi davranmaya, beklediğim haber buymuş gibi rol yapmaya çalıştım.

"Pekâlâ," diyerek elimden geldiğince sırıttım. "Bu gece seni kollarımda gördüğünde kıskançlıktan çatlayabilir."

Giana gülüşüme karşılık vermeye çalıştı ama kaşlarında onu ele veren bir şey vardı. Ancak biz başka bir şey söyleyemeden Charlotte Banks yanımıza doğru yürüdü.

"Giana, vakit geldi." Giana'yı kolumdan çekmeden önce bana hafifçe gülümsedi. "Takımdan ilk beş kişi sahnenin yanında dizildi ve hazır bir şekilde bekliyor."

Patronu onu uzaklaştırırken, Giana omzunun üzerinden bana bakıyordu.

Gözleri okyanusun derinlikleri kadar gizemliydi.

Giana

Clay'den uzaklaştırılıp açık artırma sahnesine itildiğim andan itibaren gece çok hızlı ilerlemişti.

Çoğunu hatırlamıyordum. Bir şekilde podyumda durmayı, yüksek sesle ve net bir şekilde konuşmayı, seyircilerden gelen teklifleri kabul etmeden önce her oyuncuyu ve randevularını tanıtmayı başarmıştım ama bu sırada sinirlerim gergindi.

Bu konuda doğuştan yetenekli değildim. Annemin ve kız kardeşlerimin hayatım boyunca hep yaptıkları gibi zamanlaması mükemmel şakalar bulmamış ya da göz kamaştırıcı kişiliğimle mekânı etkim altına almamıştım. Ama anlaşılır bir şekilde konuşurken başım dikti. Sahneden indiğim anda kusacağımı bilsem de bunun benim için çok kolay olduğunu düşünecekleri kadar kendimden emin konuşuyordum.

Sırada kimin olduğunu gördüğümde dudaklarımda oluşan sıcak bir gülümsemeyle, "Pekâlâ, bayanlar ve baylar," dedim mikrofona. "Şampanyanızı doldurun ve bayraklarınızı hazırlayın çünkü bir sonraki randevuyu kaçırmak istemezsiniz. Sahneye davet edeceğim bir sonraki isim, Clay Johnson!"

Seyircilerin tüm açık artırma boyunca yaptıkları gibi kibar tezahüratlar duyuldu ancak bu sefer havayı delen ıslıklar ve küçük heyecan çığlıkları da vardı. Teklif verenlerin, bu geceki randevu açık artırmalarının *hiçbirinde* gerçekten yanlış seçim yapmış olmaları mümkün değildi. Bazı oyuncularla gerçek bir randevu karşılığı olmadan parayı amacımız için bağışlayacak varlıklı yaşlı kadınlar vardı, NBU öğrencileri ise bazı oyunculardan randevu kazanmaya çalışıyordu. Buraya sadece hayır işi sebebiyle değil, kendilerine bir koca bulmak için gelmişlerdi.

En iyi oyuncular söz konusu olduğunda gözleri dönüyordu.

Clay arkamdaki basamaklardan sahneye çıktı ve yanımdan geçerken eliyle hafifçe sırtıma dokundu. Yüzümün kızardığını hissedebiliyordum, bana dokunduğu yerden kulaklarıma kadar bütün tüylerim diken diken olsa da dönüp ona bakmadım.

"Savunma oyuncusu Clay Johnson, 1.93 boyunda ve doksan sekiz kilo kastan ibaret," diyerek elimdeki senaryoyu okudum. Ardından salonda ona atılan lafların yankılanmasıyla kıkırdadım. "Sahile ve *reggae* müzik türüne âşık bir Kaliforniya çocuğu. Takım arkadaşlarına Clay'i en iyi hangi kelimenin tanımladığını sorduğumuzda hepsi aynı cevabı verdi..." Cümlemi tamamlamadan önce kelimeye gülümseyerek baktım. "Sadık."

Ardından tekrar ona doğru döndüm. Dudaklarındaki alçakgönüllü gülümsemeye bayılmıştım.

"Bu randevu, cömert *Picnics&Posies* tarafından bağışlandı," dedim mikrofona doğru. "Boston Common parkında romantik bir piknik için Clay'e katılın. Bir şişe köpüklü üzüm suyu veya yasal olarak içebilecek yaşta olanlar için şampanyanın yanında, bir şarküteri tahtası ve *North End*'den gelen yerel hamur işleri olacak."

Salon fısıltılarla uğulduyor, insanlar tekliflerini vermeye hazırlanıyordu.

"Açık artırmaya yüz dolardan başlayacağız."

Salonun her yerinde bayraklar havaya fırladı. Bu durum içeridekı herkesi güldürürken bağışçılar kazanmak için ödemeye istekli oldukları rasgele miktarları haykırmaya başlamıştı.

"Beş yüz," dediğimde havada hâlâ asılı duran bayrak sayısına şaşırıp kalmıştım. "Bin!"

Bununla birlikte oldukça fazla kişi teklifini geri çekti ama hâlâ güçlü bir şekilde havada duran bir düzine bayrak vardı.

"Bin beş yüz," diye şansımı denedim. Ardından miktarı doğruca arttırıp, "İki bin," derken hayretle güldüm.

Üçü hariç tüm bayraklar inmişti.

Kalan yarışmacılara bakındım; yerel bir reklam ajansının yönetim kurulundan tanıdığım biri, *Zeta Tau Alpha* forması giyen ve kız kardeşleriyle sanki hepsi teklif için para atıyormuş gibi sohbet eden bir kız ve...

Maliyah.

Bakışlarım onu buldu ve sanki görmemişim gibi bayrağını daha da yükseğe kaldırdığında gözlerinin iyice kısıldığını fark ettim.

"İki bin beş yüz," derken sesim bu sefer o kadar yüksek çıkmamıştı.

Zeta formalı kız, elindeki bayrağı indirmeden önce başlarını iki yana sallayan kız kardeşlerine bakarak somurttu.

"Üç," derken basamağı belirtmeye gerek duymamıştım. Maliyah kazanmasını *dilediğim* sevimli yaşlı kadına baktı, onun kazanmasını istediğim için kendimden nefret ediyordum.

Clay eski sevgilisinin en yüksek teklifle randevuyu almasını isterdi.

Bunun için çalışıyorduk, aylardır bunu başarmak için kampüste sahte ilişkimizle gösteriş yapıyorduk.

Maliyah onu geri istiyordu ve diğer kadın tebrik edercesine başını sallayıp bayrağını indirdiğinde bir zafer kazanmış gibi gülümseyerek bunu kanıtlamıştı.

Elimdeki tokmağı tahta kürsüye vururken ağzımın kuruduğunu hissettim. Şu anda yutkunamıyor, hiçbir şey söyleyemiyordum.

Sonunda, "İki yüz seksen bir numaraya satıldı," diye mırıldandım.

Maliyah bana kaşını kaldırıp bakarken keşke yüz ifademi kontrol edebilseydim. Beni sinir ettiğini düşündüğü için hissettiği o memnuniyeti silip atmak istiyordum. Ama karşısında durup onu izlerken donuk ve solgun bir hayalet gibiydim.

Üstelik, artık rol yapmak gibi bir zorunluluğum bile yoktu.

Clay gönüllülerden biri tarafından sahneden indirildi. Maliyah'yla diğer uçta bulaşabilmek için kabalığın arasından geçtiği sırada gözlerimi karşımda duran kızdan ayırdım. Bir sonraki oyuncu yerini almak üzere sahneye çıkıyordu.

Gösteri devam etmek zorundaydı ve görevimi yapmam gerekiyordu.

Etkinliğe ara vermeden önce üç oyuncu daha açık artırmaya çıkarıldı. Bu aralığa o kadar umutsuzca ihtiyacım vardı ki, grup tekrar çalmaya başladığında hızla sahneden aşağı indim. Sahnenin basamaklarında tökezledikten sonra bana uzatılan bir şişe suyu kimin verdiğini bile bilmeden aldım.

"Nefes al," dedi Riley. Suyun yarısını çoktan bitirmiştim.

Gözlerimi kırpıştırarak ana geri döndüm. Riley beni nazikçe kolumdan tutup salonun daha az kalabalık bir yerine çekti. Bugüne özel giydiği kırmızı elbisesinin içinde çok iyi görünüyordu, beni köşedeki bir masanın arkasına sıkıştırana kadar yol boyunca yanımızdan geçen herkese gülücüklerle yanıt verdi.

"Sen iyi misin?"

"Harikayım." Yalanıma ikna olması için gülümsedim.

Riley kaşını kaldırdı. "Maliyah biraz kuralsız oynadı."

Omuz silktim. "Cömertti. Harika bir amaç için mükemmel bir bağış."

"Saçmalamayı kes, Giana. Eski erkek arkadaşına teklif verdi. *Şu anki* erkek arkadaşına. Bunu sadece kaltaklık yapmak için kullandı." Başını iki yana sallarken omzunun üzerinden Maliyah'nın dans pistindeki amigo kızların geri kalanıyla toplandığı yere baktı. Ritimle birlikte kalçalarını oynatıyor, gülüşüp dünyayı hiç umursamadan ellerini havaya kaldırıyorlardı. "Yeterince *Breaking Bad** izledim, cesetten kurtulmana yardımcı olabileceğimi düşünüyorum."

Attığım kahkaha saatlerdir ilk defa gerçekten nefes almamı sağlamıştı. Riley bana doğru dönerken yüzünde samimi ve anlayışlı bir gülümseme vardı.

"Gerçekten sorun değil," diye güvence verdim. "İzlemesi zordu ama onun hakkında endişelenmiyorum." Gözlerim dans pistindeki kıza çevrilirken söylediğim yalanla birlikte yutkundum. "Sonuçta, Clay benimle birlikte. Onunla değil."

* Vince Gilligan tarafından yaratılan ve AMC'de yayımlanan bir Amerikan suç drama dizisidir. (ç.n.)

Boğazımın asitle yandığını hissettim. Sanki ona seslenmişim gibi Maliyah dönüp bana doğru bakmıştı.

Saçlarını omzunun üzerinden atıp arkadaşlarına dönmeden önce kırmızı dudakları yılan gibi bir gülümsemeyle kıvrıldı. Beden dili benim sözlerimden çok daha aldatıcıydı.

Sevgili olduğumuza inanıp inanmadığı ya da Clay'in bana karşı gerçekten bir şeyler hissetme ihtimali hakkında ne düşündüğü önemli değildi.

Ne olursa olsun, Clay'in *ona ait* olduğunu biliyordu.

"Lanet olsun," dedi Riley. Benden üç santim daha kısa olduğu için elinden geldiği kadarıyla kolunu omzuma atmıştı. "Şimdi gidip sevgilini bulmalı ve ona bu gerçeği hatırlatmalısın. Ah, boş ver..." Nazlı bir gülümsemeyle sözlerine devam etti. "Görünüşe göre, o senden önce davranmış."

Clay'in kalabalığı kolayca böldüğü o noktaya kadar bakışlarını takip ettim. Odaklanmış adımlarla bana doğru gelirken herkes onun için yol açıyordu. Profesyonel bir sporcu olmanın havasıyla yürüyor, giydiği smokin üstüne mükemmel bir şekilde uyum sağlıyordu. Aramızdaki mesafeyi kapatırken gözleri giderek biraz daha sıcak bakışlarla karşılık veriyordu.

Riley yanağımı öpüp, "O gıcığın bu gece yastığına kapanıp ağlamasını sağla," diye fısıldadı. Clay'in masaya gelmesiyle birlikte beni serbest bırakmıştı. Arkasında gözden kaybolmadan önce ona bilmiş bir bakış attı ve sadece birkaç adım atmışken sevgilisi tarafından dans pistine doğru çekildi.

Riley yanımızdan gittiğinde, Clay'in bakışlarıyla buluşmak için gözlerimi yavaşça yukarı kaldırdım.

Çimen gibi yemyeşil olan gözleri daha önce hiç görmediğim kadar karanlıktı, karşımda dururken her santimini ağırlaştıran bir gölge tarafından sarmalanıyordu. Yutkunduktan sonra hiçbir şey söylemeden elini uzattı.

Uzattığı eli tutup beni meraklı kalabalığın arasından dans pistine götürmesine izin verdim. Bu sırada umursamaz ve rahat

görünmeye çalışıyordum. Grup yavaş bir şarkıya geçip yumuşak melodiler eşliğinde The Kid LAROI'nin "Without You" şarkısını uyumlu sesleriyle söylemeye başlamıştı.

Clay bizi pistin ortasına yönlendirip bedenimi kendine doğru çekerken elleri kolaylıkla belime yerleşti. Benim ellerim ise göğsünden yukarıya kayıyordu. Clay burnunun üstünden bana baktı, sallanmaya başladığımızda çenesi söylenmemiş kelimeler yüzünden kasılmıştı.

Kolları ne zaman etrafımda olsa yaşadığımız gibi, salondaki her göz bizim üzerimizdeydi. Bakışlarıyla dekolteli elbisemin açığa çıkardığı çıplak sırtımı yaktıklarını hissettim ve Clay sanki bunu hissetmiş gibi başparmağını ağrıyan noktanın üzerinde gezdirdi.

"Sen..." diye söze girdiği anda sözünü kestim. "İşe yaramış gibi görünüyor."

Clay başını hafifçe yana eğerek kaşlarını çattı.

"Kimden bahsettiğimi biliyorsun," derken çenemi dans pistinin kenarındaki, ekibiyle toplandığı yerde vakit geçiren kıza doğru hafifçe eğdim. Bizi izleme ihtimaline karşın adını söylemek istememiştim.

İzlediğini biliyordum.

"Bu soytarılığa daha fazla katlanmak zorunda kalmayacağız," diye eklerken kelimelerin istediğim kadar hafif ve mutlu çıkmasını umarak kendimi gülümsemeye zorladım. Bunun olmasını gerçekten istiyordum. Clay adına mutlu olmayı, tam olarak istediği şeyi elde ettiği için kalbimde dizginsiz bir sevinçten başka bir şey hissetmiyor olmayı o kadar çok istiyordum ki...

Maliyah onu geri istiyordu.

Clay'in onu *yeniden kazanmasına* yardım etmiştim.

Gururla dolmalıydım, sevilen bir kişiye harika bir arkadaşlık yaptıktan sonra hissedilen türden bir gurur hissetmeliydim.

Ancak bunun yerine midem ekşimişti. Gerçeği ortaya çıkarma korkusuyla ona daha fazla bakmamak için başımı Clay'in göğsüne yasladım.

Gerçek tam olarak neydi ki?

Clay'in ellerinin belimde sıkılaştığını, kulağımı yasladığım göğsünde kalbinin hızla atmaya başladığını hissettim. Sallanmayı bıraktı, parmaklarıyla kollarımı sarıp gözleri bakışlarımız buluşana kadar geri çekildi.

"Giana, ben..."

Ama başka bir kelime söyleyemeden grup çalmayı bıraktı. Salondaki alkışlar o kadar fazlaydı ki, söyleyeceklerinin geri kalanı gürültüyle birlikte kaybolup gitmişti. Birkaç saniye içinde Charlotte mikrofona, açık artırmanın devam etme vaktinin geldiğini duyuruyordu.

"Etkinlikten sonra evimde buluşalım," diye fısıldadım.

Ardından isteksizce kollarından ayrıldım.

BÖLÜM ON DOKUZ

CLAY

Açık artırmadan sonra, Giana'nın evinin dışındaki merdivende beklerken hava soğuk ve rüzgârlıydı. Salondaki saçma soytarılıklara ve Maliyah'nın saklamayı başaramadığı bakışlara daha fazla katlanamadığım için etkinlik bitmeden çok önce ayrılmıştım.

Maliyah sahneden indiğimde baştan çıkarıcı bir şekilde, "*Randevumuz için sabırsızlanıyorum,*" demişti. Tırnağını kolum boyunca aşağı sürüklerken bedenimi saran soğukluğu hâlâ hissediyor, gözlerindeki vaadi görebiliyordum.

İşe yaramıştı.

İşe yarayacağını biliyordum. Giana'yla birlikte olduğumu görmek onu delirtmiş, beni hâlâ istediğini fark etmesini sağlamıştı.

Ama şimdi...

Topukluların karanlık kaldırımda çıkardığı yumuşak sesler düşüncelerimden ayrılmamı sağladı. Giana benimle merdivenin aşağısında buluştuğunda hızla ayağa kalktım. Yorgun görünüyordu, rüzgâr yüzünden bazı tutamlar düzgün topuzundan düşüyordu ve makyajı biraz dağılmıştı. Bu etkinliğin yolunda gitmesi için çok uğraşmış olsa da gece uzundu.

Hiçbir şey söylemeden yanımdan geçti, apartmanın kapısını açtı ve önden geçmem için bekledi. Sessizce merdivenlerden yu-

kan çıkıp dairesine ilerledik ve içeri girdiğimiz anda kollarıma atladı.

Anahtarlarını ve çantasını yere bıraktığı sırada ellerimi ceplerime yerleştiriyordum. Ama o aniden çaresizlik ve ihtiyaçla dudaklarımızı birleştirerek üzerime atılmadan önce ceketini zar zor çıkarmıştı.

Onu şaşkınlıkla yakaladım. Ama aynı zamanda giydiği o tehlikeli, ince elbiseyle vücudunun her santimini bana bastırırken göğsümün derinliklerinde sessiz bir inleme yankılanıyordu.

"Bu gece," diye fısıldadıktan sonra dudaklarımızı başka bir muhtaç öpücükle birleştirdi. "Bu gece yapmanı istiyorum."

Gözlerim kocaman açıldı ama sözlerine cevap veremedim. Beni istekle öpüp yatak odasına yönlendirirken topuklularını tekmeleyerek çıkardı. Vücudumdaki bütün kaslar gerilmişti, kalbim dörtnala koşuyormuşum gibi atarken zihnim de onunla yarışıyordu.

Bu gece.

Bekâretini *bu gece* almamı istiyordu.

"Giana..." Ben cümlemi bitiremeden dudaklarımızı birleştirdi.

"Lütfen, Clay," diye yalvardı. "Sana ihtiyacım var."

Sözleriyle, beni içten içe aydınlatmasıyla, kim olduğumu oluşturan her parçanın doğru söylediğini bildiğim o gerçekle ışıldamasıyla gözlerimi kapattım.

Kollarımdan çıkarak sadece komodinindeki lambadan gelen ışıkla geri adım attı. Yan tarafındaki fermuarı hafifçe çekerek elbiseyi açtı. Omzundan kaydırarak yere düşmesine ve ayağının altında ışıltılı bir havuza dönüşmesine izin verdi.

Elbisenin altında tamamen çıplaktı.

"Tanrım, Kedicik," diye inleyip ona doğru bir adım atarken yutkundum. Elimi göğüs kafesine dokunabilmek için uzattım, sırtının daha fazlasını istiyormuş gibi gerilmesi hoşuma gitmişti. "O kadar mükemmelsin ki."

Memelerini avuçlamadan önce parmaklarımı daha yukarıya, göğsünün kıvrımlarına ve köprücükkemiğinin izini sürmek için

sürtmemle nefesi kesildi. Onu küçük adımlarla geriye doğru yürüttüm. Sırtı duvara yaslandığında içimdeki canavar kontrolü ele geçirmişti.

"Benim için çoktan ıslandın mı?" diye sorarken elimle boynunu sıkıp kulağına yaklaşmıştım.

Giana dokunuşuma yaslandı, sanki onu daha sıkı tutmamı, nefesini keserken boğazını daha sıkı sarmamı istiyormuş gibiydi. "Evet."

"Göster bana," diye mırıldadım.

Eli bacaklarının arasına daldı ve ıslaklığıyla parlayan parmaklarını kanıt olarak yukarı kaldırdı.

Ardından ikimizi de şaşırtarak parmak uçlarını altdudağıma bastırdı.

Sorgulamadan parmaklarını emdim, içimdeki duyguları ateşleyen zevkinin tadına baktım. İnlemesi aletimin rahatlama arzusuyla ağrımasına sebep olduğunda, boğazını sıkarak ona istediği baskıyı verdim.

Sonra her şey tamamen güzel bir kaosa dönüştü.

Elleri görmeden smokinimi parçaladı, yakalarıma asılıp ceketi çıkarmadan önce papyonumu çekiştirdi. Beni soyarken boynunu tutmayı bıraktım, beyaz gömleğimin her düğmesini açıp omuzlarımın ve her iki kolumun da üzerinden aşağı kaydırmasını gururlu bir zevkle izledim. Kemerime geçerken ellerimi arkada sanki kelepçelenmiş gibi, bileklerim birbirine yapışmış bir halde bıraktı.

Bunu yaparken titriyordu, sonunda kemerimi açmak için metal ve deriyle mücadele ettiği sırada nefesleri daha da sığlaştı. Pantolonumun düğmesini açıp fermuarı indirirken parmak uçlarında yükselip dudaklarımı öpmesi beni sanki şok tabancasıyla vurulmuşum gibi şaşırtmıştı.

Donup kalmış, paniklemiştim.

İçimdeki canavarı bu yaptığımızın neden gerçekleşmemesi gerektiğine dair tüm nedenleri hatırlayacak kadar kontrol ettim.

"Giana, bekle," diye fısıldamayı başardım. Gömleğimi tekrar giymek için uğraştım, böylece onu durdurabilirdim. Onu bileklerinden kavrayıp sabit tuttum, aramızdaki karanlık boşlukta benimkiyle buluşan kesik nefesleriyle bedenini duvara yasladım.

"Ben iyiyim. Hazırım," diye güvence verdi. Bedeni titriyor, kalbi ikimizin de duyabileceği kadar yüksek sesle atıyordu.

Doğruyu söylüyor olabilirdi.

Belki de hazırdı.

Ama ben değildim.

Alnımı onunkine yasladım ve dudaklarımdan çıkan sıcak nefesi yuttum. "Ben... *Bunu yapamam*," diye mırıldandım. "Böyle olmaz."

Gözleri yavaşça benimle buluşurken tuttuğu nefes giderek daha kesik kesik bir hal almaya başlamıştı.

Ona nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum. Bekâretini başka bir erkekle seks yapması için almak istemediğimi, gerçekte arzuladığı kişinin o olduğunu bilerek Shawn'a nasıl zevk vereceğini göstermeye dayanamadığımı açıklamak için doğru kelimeleri nasıl bulacağımı bilemiyordum. İtiraf etmek beni öldürüyordu ve o anda *ihtiyacı olanı* yapmak için tüm duygularımı bir kenara itmeyi çok istiyordum.

Ama bunu yapamadım.

"Ah," diye cevapladı sonunda.

Sonra kendini tamamen içine kapattı.

Benden uzaklaşarak onu duvara hapseden kolumun altından çıktı ve elbisesini almak için eğildi. Kendini örtmek için kumaşı kaldırırken bakışları zeminde geziniyordu. "Ben... anlıyorum."

Yutkunurken onu böyle görmenin kalbimi paramparça ettiğini hissedebiliyordum. İstediğim en son şey onu reddetmekti, buna rağmen şu anda neler hissettiğini anlayabiliyordum.

Söyle ona. Ona bir şey söyle, herhangi bir şey.

Kendime içten içe yalvardım ama olduğum yerde donup kalmıştım. Yatak odasında neredeyse çıplak bir şekilde dururken aklımı kaçırıp kaçırmadığımı merak ediyordum.

Uzun bir aradan sonra ceketimi almak için eğildim, kemerimi yeniden takıp pantolonu sıkılaştırmadan önce açık gömleğimin üzerine çektim. Yeniden yarı giyinik hale gelmişken orada biraz daha durdum, Giana'yı izledim ve geçen her saniyeyle biraz daha yıkıldım.

Yavaşça ona yaklaştım, Giana gözlerini kapatıp uzun bir nefes verene kadar elimle yanağını tuttum.

"Sözümden dönmüyorum." Gözleri tekrar açılıp bakışları benimle buluşana kadar bekledim.

Buna inanıyordum. Benliğimin tam merkezinde, bekâretini alacağıma ve ona yatakta zevk almanın her yolunu göstereceğime inanıyordum.

Ama bunu sahte bir şekilde yapmayacaktım.

Kafamı boşaltmam gerekiyordu, ona nasıl hissettiğimi söyleyebilmem için hafta boyunca peşime takılan her boktan düşünce ve duyguyu gözden geçirmem gerekiyordu.

Sonra da bunun tek taraflı olmaması için dua etmek zorundaydım.

Alnına yumuşak bir öpücük kondurarak onu serbest bıraktım ve içimdeki canavar kontrolü tekrar ele geçirmeden önce kapıdan çıkıp gittim.

Eve yürürken planımı hazırlamaya başlamıştım.

BÖLÜM YİRMİ

GIANA

"Benim küçük farem nasılmış?"

Babamın bu dört kelimesinin beni neredeyse gözyaşlarına boğması çok saçmaydı. İki gün sonra kampüste yürürken uyarıda bulunmadan gözlerimi doldurmuştu. Acımasız rüzgârdan korunmak için ceketime daha çok sarıldım.

"Ben iyiyim, baba," diye yalan söyledim. Ama gözyaşlarımı ve ani duygu patlamasıyla akan sümükleri durdurmak için burnumu çekiyordum.

"Hımm," dedi babam. İkimiz de *iyi olmadığımın* farkında olduğunu biliyorduk. "Laura'nın son okul döneminde yaptığı araştırma için ödül alacağını duydun mu?"

"Gerçekten mi?" Anında kendi hayatım hakkındaki duygularım ortadan kayboldu, muhtemelen babam bu yüzden konuyu değiştirmişti. Ne zaman konuşmak isteyeceğimi çok iyi biliyordu. "Bu inanılmaz."

"Önümüzdeki ay annenle birlikte törene gideceğiz. Seni de ziyarete gelebileceğimizi düşünmüştüm. Kendi sahanızda, Şahinler'e karşı maçınız olduğu bir zamanda. Seni sahada işini yaparken görmek istiyoruz."

Bir sonraki nefesimde biraz güldüm çünkü *ikimiz de* son cümlenin öznesinin aslında "biz" değil "*ben*" olduğunu biliyorduk.

"Formaları üstüme geçirip futbol oynamadığımı biliyorsun, değil mi?"

"*Sen de* her maçta saha kenarında çalışmanı izlediğimi biliyorsun."

Adımımı atarken duraksadım, yine duygularım ortaya çıkmıştı. "Öyle mi?"

"Tabii ki, küçük farem. Cuma gecesi açık artırma için yaptığın her röportajı izledim. Konuşmanız gerçekten çok düzgün, hanımefendi. Oldukça etkilendim."

Sesinde duyduğum gururla karışmış olan iltifat karşısında gülümsedim ama unutmaya çalıştığım açık artırmayı hatırladığımda o da hızla solup gitti. Dün benim için oldukça kolay geçmişti. Maç günüydü, muhabirlerle ve takımla uğraşmıştım. Ama bugün pazardı, dinlenme günümün sınırları içerisindeydim. Beni meşgul edecek bir dersimin *ya da* takım konusunda yapacak hiçbir işimin olmadığı bir gündü.

Bu yüzden düşüncelerimde boğuluyordum.

Clay beni reddetmişti.

Bu durumu süslemenin, açıklamanın ya da kelimenin tam anlamıyla karşısında çırılçıplakken benden kaçmasına bir bahane bulmanın hiçbir yolu yoktu. Onunla, bu dünyadaki *herhangi biriyle* yaşadığım en savunmasız anın içerisindeydim ve beni geri çevirmişti.

Reddedilme duygusunun midemi bulandırmasına rağmen, içimdeki başka bir his onunla savaşıyordu. Çaresizlik yüzünden aniden onun üstüne atıldığım gerçeğini hatırlatıyordu. Bunu o gece yapmak istediğimi öncesinde söylememiştim, onu hiçbir şeye hazırlamamıştım.

Ama tam olarak hissettiğim şey buydu. *Çaresizlik.*

Clay'i... *bizi* kaybediyordum. Bu yüzden, Maliyah kollarını etrafına dolayıp benden uzaklaşmasını sağlarken bile ona sarılmaya çalışmıştım. Eski sevgilisi onu geri istediğini kanıtlamak

için kelimenin tam anlamıyla binlerce dolar ödediğinde benimle yatmak istememesi anlaşılabilir bir şeydi.

Olmasını istediğimiz şey buydu.

Hedefimize ulaşmıştık ama ben gerçekten de boşuna çabalıyordum.

Babam sessizliği bozarak, "Geldiğimizde baba-kız bir yemek yeriz, değil mi?" diye sordu.

Derin bir iç çektim. "Çok sevinirim."

"Ben de. O zamana kadar kendine iyi bakacağına söz verir misin?"

Sesim zayıf çıksa da, "Söz," demeyi başardım.

"Seni seviyorum, Giana. Her şeyin geçici olduğunu unutma."

İyi niyetli olmasına rağmen sözleri burnumun bir ağlama hissiyle sızlamasına sebep olmuştu. Yaşadığım şey ne olursa olsun etkilerinin sonsuza dek sürmeyeceğine, her şeyin eninde sonunda yoluna gireceğine dair beni temin etmek istiyordu.

Ama bana sadece ilk başta acıya neyin sebep olduğunu hatırlatmıştı.

Her şey geçiciydi.

Her şeyden önce, Clay'le olan ilişkim geçiciydi.

"Seni seviyorum, baba," diye fısıldadıktan sonra telefonumu çıkarıp aramayı sonlandırdım. Kulaklıklarımı da çıkarıp telefonumla birlikte cebime yerleştirdim ve kendimi kampüsün küçük göletine bakan en yakınımdaki banka attım.

Şiddetli rüzgâr zaten soğumuş olan yüzümü yalayıp geçti, ağaç dallarından yüzlerce renkli yaprağı döküp parkın karşısına uçururken gözlerimin sulanmasına sebep olmuştu. Kampüs sessizdi, hafta sonu ve hava buz gibi olduğu için çoğu öğrenci yurtlarında dinleniyor ya da en sevilen *brunch* yerlerinden birinde içki içiyordu.

Babamın sesini duymak bana huzur ve rahatlık getirmeliydi ama bir şekilde tam tersini yapmıştı. Üniversiteye geldiğimde daha fazla arkadaş edinmek için zaman ayırmış, kendimi bütün

zamanımı kitaplarımla ve stajımla geçirmemiş olmayı dilerken bulmuştum. Riley'yi aramayı düşündüm ancak dünkü maçı kazanmalarından sonra, bugünü Zeke'le kutlama yaparak ya da dinlenerek geçireceğini biliyordum.

Aramak istediğim, yanında olmak istediğim tek kişi kendimi üzerine attıktan sonra dairemden ayrılmış ve o zamandan beri benimle konuşmamıştı.

Yalnızdım.

Öyle yalnızdım ki, bu dünyada var olmadığımı hissediyordum.

"Çok uzun zamandır görmediğim bir güzellik varmış burada."

Düşüncelerimden sıyrılırken gözlerimi kırpıştırıp yanıma gelen Shawn'a doğru dönüp baktım. Koyu, orman yeşili bir denizci paltosu giymiş, boynuna *pikan* cevizi renginde bir fular takmıştı. Burnu kızarmıştı, aldığı nefesler dudaklarından buhar olarak havaya karışırken bankta yanıma geçip oturdu.

Tam yanıma.

Bacağı benimkine değerken vücut ısısı benimkini sarmıştı. "Bugün dışarısı buz gibi, değil mi?" Başını iki yana salladı ve gözleri ellerimi kucağımda birleştirdiğim yere kaymadan önce gölete baktı. "Tanrım, eldivenin yok mu?"

Söylediklerinden *herhangi birine* cevap vermeme fırsat kalmadan eldivenli elini ceplerinden çıkardı ve bana uzanıp ellerimi tuttu.

Sıcak kumaşı buz tutmuş parmaklarımın üzerine getirdi ve dikkatlice ellerimi ağzına doğru yaklaştırdı, sıcak nefesini tenime üfledikten sonra ellerimi avuçlarının arasına alıp sarmaladı.

Regl dönemim yaklaşmış olmalıydı çünkü gözlerim yaşlarla dolmuştu.

"Hey," dedi kaşlarını çatıp ellerimi daha sıkı tutarak. "Sorun ne?"

Başımı iki yana sallarken altdudağımı dişleyerek kendimi tutmaya çalıştım. Ellerimize bakarken görüntü bulanıklaştı ve gözlüğüm buğulandı. Sadece birkaç hafta önce, beni bu kadar

samimi bir şekilde tutması karnımda kelebekler uçuşmasına sebep olurdu.

Ama şimdi tek yapabildiğim daha iri, daha sert ve kendi ellerim kadar tanıdık hissettiren başka bir çift eli düşünmekti.

"Gel buraya," dedi Shawn cevap vermediğimde. Beni kolunun altına alıp sıcak bir kucaklamayla sarılırken bedenimi rüzgârdan korudu. Uzun bir sessizliğin ardından, "Clay yüzünden, değil mi?" diye sordu.

Sadece adını duymak bile kalbimin sıkışmasına sebep olduğunda yüzümü göğsüne daha çok gömdüm.

Shawn derin bir nefes verdi ve uzun bir süre boyunca beni tuttu. Ellerini ısınmamı sağlamak konusunda pek başarılı olmayan ceketimin üstünden kollarımın üstünde gezdirdi. Bir süre sonra yavaşça geri çekildi, beni tutmaya devam ediyor olsa da şimdi bakışlarımı kaldırıp ona bakmamı bekliyordu.

"Seni böyle bırakmaktan nefret ediyorum ama kafede çalmam gerekiyor. Programım yirmi dakika içinde başlayacak. Gelmek ister misin?"

Hemen başımı iki yana salladım ama ona şu anda *hiçbir şeye*, özellikle de kalabalık bir kafeye hazır olmadığımı söyleyecek kelimeleri bulamadım.

Shawn anlayışla başını sallarken, "Bak, haddimi aşmak istemiyorum, Giana. Ama..." diye duraksadı yutkunarak. "Cuma gecesi takılabilir miyiz?"

Bir anda yüzümün renginin solduğunu hissettim. "Ne?"

"Seni konuşturmak için tek yapmam gereken bu muydu? Bir randevuya çıkmayı mı teklif etmeliydim?" Shawn gülümsedi.

İşte o anda gerçekten gülmekten kendimi alıkoyamadım, ceketimin bileğini burnuma doğru kaldırıp tenime sürttüm. Çok inandırıcı olmamama rağmen, "Sevgilim var," diyerek bir hatırlatma yaptım.

"Dürüst olmamı ister misin?" Ona tekrar baktığım ana kadar

bakışlarını yere doğru çevirdi. "Umurumda değil. Özellikle de sana böyle davrandığında."

Kaşlarımı çattım, Clay'in bana saygısızca davrandığını ima etmesiyle kalbim sıkışmıştı. Ama ona ilişkimizi bu şekilde göstermiştik. Clay'i kendini beğenmiş, beni ihmal eden bir sporcu olarak biliyor ve ondan daha iyisine layık olduğumu göremediğimi düşünüyordu.

Benim için yaptığımız plan buydu.

Maliyah'yı onun hayatına geri döndürmek için oyunumuzu oynarken, Shawn'ı benimkine sokmak için mükemmel bir hikâye kurgulamıştık.

İkisi de işe yaramıştı.

İstediğim şey buydu. Clay'in yardım etmeyi teklif ettiği şey buydu, ondan başlangıçta anlaştığımızdan daha fazlasını istememe sebep olan şey de buydu.

Shawn Stetson, burada bana çıkma teklif ediyordu.

Kabul etme düşüncesi neden boğazımı yakıyordu?

"Hey, uslu duracağım," diye söz verdi. Gözlerimdeki endişeyi görünce gülümsedi. "Sadece arkadaşız. Sadece arkadaş olarak da takılabiliriz, değil mi?"

Nefesimi serbest bıraktım. "Olmaması için bir sebep göremiyorum."

Gülümsemesi büyüdü. "Harika. Uzun zamandır ilk kez konsersiz geçireceğim bir cuma gecesi olacak. Biraz sakin bir gece geçirmeye ne dersin... Belki evime gelirsin? Sohbet eder, birbirimizi tanırız ve sonrasında da biraz film izleyebiliriz?"

Yanaklarım teklifi karşısında kızardı çünkü hepimiz üniversite döneminde *film izlemenin* ne anlama geldiğini biliyorduk.

Ama asıl planım buydu, *çılgınlar gibi* istediğim şey. Şu anda bile Shawn'ın aramızdaki mesafeyi kapatmak için yaklaşması, beni öpmesi fikri... baş döndürücüydü.

Belki de Clay'le ilgili detaylarla çok fazla ilgileniyordum. Belki duygularımızı içine katmamayı kabul ettiğimiz bir şeye fazla kapılmıştım.

Yaptığımız her şey sahteydi.

Herkesin önünde el ele tutuşmalarımız, öpüşmelerimiz, kendimi nasıl tatmin edeceğimi ve *onu* nasıl tatmin edeceğimi gösterdiği geceler bile rol yapmaktan ibaretti.

Clay artık sevgilisini geri kazanmıştı. Cuma gecesi benden uzaklaştığında istediği şeyin bu olduğunu kanıtlamıştı.

Onun bana karşı hisleri yoktu.

Clay için kendi duygularıma kapılmam aptallıktı.

Sonunda çenemi kaldırarak, "Çok isterim," diye cevapladım. "Bunu gerçekten isterim."

Shawn Stetson'la bir randevum vardı.

Clay

Kampüste yürürken tam bir aptal gibi görünüyordum. Elimdeki çiçek buketi rüzgârda tehlikeli bir şekilde sallanıyordu. Giderek daha fazla yaprak kopuyor ve hızla çimleri kaplayan kuru yapraklara katılıyordu. Denesem de onları kurtaracak kadar koruyamadım.

"Giana, böyle bir açıklama yapmayı hak etmediğimi biliyorum ama cuma gecesi neden ayrıldığımı sana anlatmak istiyorum." Kendi kendime mırıldanarak kafamda planladığım kelimeleri yeniden tekrar ettim. "Seni istemediğim için değildi. Emin ol..." diye fısıldadım. "Seni o kadar çok istiyordum ki, o gece ayrıldığımda zar zor nefes alabiliyordum."

Arkamı dönüp dairesinden çıkarken gözlerinin kocaman açılmasını ve dudaklarının titremesini hatırladığımda göğsüme bir ağrı saplandı. En parlak fikrim olmadığı kesindi ama her şeye rağmen, eğer o gece evinde kalsaydım onunla yatacağımı *biliyordum*. Önümde çırılçıplak durup ona sahip olmam için yalvarırken isteğine karşı koyamazdım.

Kafama bir balyoz darbesi almış gibi hissetmiştim. Giana'ya olan hislerimi anlayabilmek için bütün hafta sonu boyunca düşünmüştüm.

Dün futbola odaklanmıştım. Odaklanmak *zorundaydım*. Burslu bir sporcu olarak yapmam gereken tek bir şey vardı. Dün maça hazırlanma aşamasıyla geçen tüm o saatler boyunca ve maçtan sonra duş alana kadar dikkatimi verdiğim tek şey futboldu. Bir galibiyet daha elde etmiş, şampiyonluk maçına biraz daha yaklaşmıştık.

Bu yıl, bizi şampiyonluğa götürecek olan *sezon finalini* kazanacaktık.

Geçen sezondan daha iyi olduğumuzu söyleyebilirdim, tabii eğer bu mümkün olsaydı. Takıma katılan yeni oyuncular arasındaydım ve birbirimizin nasıl çalıştığını, nasıl bir takım olacağımızı öğrenmek zorundaydık. Bu sezon giderek rahatlıyor, rakiplerimizi çok iyi tanıyormuşuz gibi maçlar ortaya koyuyorduk.

Her şey olması gerektiği gibiydi.

Ama maç bittiği anda aklım vites değiştirmiş ve tüm düşüncelerim Giana'ya kaymıştı.

Yoksa yüzde doksanı mı demeliydim? Geri kalan yüzde onu anneme ayrılmıştı, sebebi çoğunlukla dün gece geç saatlerde öğrenci kredisi için başvuru yapmış olmamdı. Krediye şu ana kadar hiç ihtiyacım olmamıştı. Bursum okul ücretimi, kitaplarımı, yurdumu ve faturalarımı karşılıyordu. Yemeklerimin çoğunu stadyumda yediğim düşünülürse, paramın geçimimi sağlamama yetecek olan kısmı bana kalıyordu.

Ancak annemin faturaları ödeyip geçinmesine yardım ederek tüm birikimlerimi tüketmiştim ve kirasının gelecek hafta ödenmesi gerekiyordu.

Bu küçük bir krediydi, bir imza ikramiyesi kazandığımda kolayca ödeyebileceğimi umduğum bir miktardı. Yine de başvurma düğmesine basıp otomatik onay mesajını aldığımda ve hayatımda ilk kez bir şeye borçlu olduğumu fark ettiğimde göğüs kafesime bir ağrı saplanmıştı.

Yapması çok basitti ve artık neden bu kadar çok insanın kredilerin ağırlığı altında ezildiğini anlıyordum.

Krediye başvurduktan sonra, "Endişelenme," demiştim anneme. "Seninle ilgileneceğim."

"Hep ilgilendin," diye cevap vermişti.

Babama olan öfkem henüz dinmemişti. Ona ihtiyacımız olduğunda ailesine nasıl bu kadar kolay sırtını dönebildiğini anlayamıyordum.

Ama sonrasında onun ailesi olmadığımız yeniden aklıma geliyordu, ilk tercihi olmadığımızı hatırlıyordum. Biz onun açıkça geride bırakmak istediği eski hayatıydık.

Şiddetli rüzgâra karşı burnumu çektim, bu düşünceyle birlikte üzerime bir kararlılık çökmüştü. Babama ihtiyacımız yoktu. İyi olacaktık.

Geçtiğimiz hafta, özellikle de son iki gün benim için tam anlamıyla bir duygu kasırgasıydı. Giana'ya hissettiğim duyguları söylediğimi ve onun da aynı şekilde bana karşılık verdiğini düşününce içimde kabaran umudu durduramıyordum.

Bedenini kendime çekerken gözlerinin sulandığını şimdiden görebiliyor, dudaklarının üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Vücudu kollarımın arasında eriyor, dilinin tadına bakıyor ve sadece benim için sakladığı tatlı inlemelerini duyabiliyordum.

Ama binasına yaklaşırken karnımın ağrımasına sebep olan bir korku da hissediyordum çünkü sonucun *farklı* olabileceğini biliyordum.

Gerçek şuydu ki, Giana'nın aklının ve *kalbinin* tam olarak nerede olduğunu bilmiyordum.

Bunu öğrenmenin tek yolu kendi kalbimi ortaya sermekti.

Binanın zilini çalmak için elimi kaldırdım ama basmadan önce arkamdan adımın seslenildiğini duydum.

"Clay?"

Giana şehri kasıp kavuran bu soğukta onu asla sıcak tutmayacağını bildiğim ceketine sarılmış halde titreyerek karşımda duruyordu.

Bana uyumadığını söyleyen koyu renk göz altları ve gözleri

karanlıktı, yüzü ağlıyormuş gibi kızarmıştı. Belki de sadece rüzgâr yüzündendi. Her iki durumda da, tıpkı benim hissettiğim gibi görünüyordu... Duygusal olarak tükenmişti.

Bana baktıktan sonra gözlerini rüzgârdan kurtulan çiçeklere doğru çevirdi. Onları görünce yutkunarak çenesini biraz daha kaldırdı. Gözlerimin önünde suratına bir kayıtsızlık maskesi taktığına yemin edebilirdim.

"Eve geldiğimde sana mesaj atacaktım." Yanımdan geçip kapıyı açarken gülümsedi. Birlikte içeri girdik, esen rüzgârda bekledikten sonra gerçekten sıcak bir karşılama olmuştu. "Ne olduğuna asla inanmayacaksın."

Merdivenlerde onu dairesine kadar takip ettiğim sırada atkısını ve montunu çıkarıyordu. Sonunda içeri girdiğimizde, söyleyeceğim kelimeleri düşünerek attığım her adımla kalbimin göğsüme biraz daha şiddetli çarptığını hissettim.

"Kampüste dolaşıyordum, sadece..." derken duraksadı. Son basamağı çıkıp kapı kilidini açmadan önce omzunun üzerinden bana baktı. "Havanın tadını çıkarıyordum," dedi en sonunda. "Bil bakalım, kiminle karşılaştım?"

Kapıyı açıp içeriye girdi ve ben de eve adım attığımda arkamızdan kapıyı kapattı.

"Shawn."

Adını söylerken bana doğru döndü, pembe dudakları geniş bir gülümsemeyle gerilirken turkuvaz gözleri benimkilerle buluşmuştu.

Yüzünde açan gülümseme boğazımda bir düğüm oluşturdu, Giana paltosunu ve atkısını asıp elimdeki çiçeklere uzanırken yutkunamıyordum.

"Ah, evet. Ben... bunları senin için aldım," dedim zayıfça. Çiçeği eline aldığında, buketten geriye kalan kırık gövdeleri ve yırtık yaprakları inceledi. "Yürümeden önce çok daha iyi görünüyorlardı."

Dudaklarında zayıf bir gülümseme belirdi. Bakışlarını çi-

çeklerden bana doğru çevirirken gözlerinde bir şey parladı ve sonrasında mutfağa ilerledi. Lavabonun altından küçük bir vazo çıkarıp çiçeklerin saplarını kesmeye ve hayatta kalanları düzenlemeye koyuldu.

"Her neyse, biraz konuştuk ve..." Dudağını ısırdı, tekrar bana baktığında olduğu yerde hafifçe zıpladı. "Beni randevuya davet etti!"

Kan beynime sıçramıştı. "*Ne yaptı?*"

"Biliyorum, evet!" Giana, öfkeden çok şaşırdığım için böyle sorduğumu sanmıştı. "Bu delilik. Ne yaptığını gerçekten biliyorsun," dedi göz kırparak.

"O orospu çocuğu, sevgilin olduğunu bilmesine rağmen sana randevuya çıkmayı mı teklif etti?"

"*Teknik olarak*, sadece birlikte takılmak istedi. *Arkadaş* olarak," diye ekledi bilmiş bir sırıtışla. "Biraz *film izlemek* için."

Ellerim bedenimin yan tarafında yumruk halini almıştı. O piçin cesareti karşısında kükrememe engel olmak için dişlerimi sıktım. "Saygısız pislik."

Giana gözlerini devirdi, turuncu papatya görünümlü bir çiçeğin sapını kesip vazoya yerleştirmeden önce bakışlarını bana dikti. "Ah, hadi ama. Planımızı bir hatırla, o kadar zamandır bunu yapmasını istiyorduk. İhmalkâr erkek arkadaşım rolünü oynamak senin fikrindi."

Bunu o kadar şakacı bir şekilde söylemişti ki... Cuma gecesi aramızda hiçbir şey olmamış, her şey tamamen normalmiş ve hâlâ sahte ilişki numarası yapıyormuşuz gibi konuşuyordu.

Arkadaştan başka bir şey değilmişiz gibi.

"İşe yaradığına inanamıyorum," diye mırıldandı. Çiçeklerin sonuncusunu da bitirirken sersemlemiş bir şekilde gülümsedi ve başını iki yana salladı. "Her neyse, yardımına ihtiyacım var. Ne giyeceğim? Ne yapacağım? İkimiz de *film izlemenin* ne demek olduğunu biliyoruz," derken kaşlarını oynattı.

Öfkem ortaya çıkmadan hemen önce parmak uçlarında döne-

rek buzdolabının üstünden bir şey aldı. Elinde çaydanlıkla yanıma geri döndüğünde elimden geldiğince öfkemi kontrol etmeye çalıştım.

"Biraz ister misin?"

Sorusunu başımla onayladım. Başımı iki yana sallamış da olabilirdim. Emin olamıyordum çünkü aklımda tek bir şey varken mutfakta dolaşıyordum. "Bekle bir saniye, onun evine sadece takılmaya mı gidiyorsun?"

"Evet."

Gözlerimi kırptım. "Bunun ne anlama geldiğinin farkındasın, değil mi?"

"Evet." Bundan sıkılmış gibi sırıttı. "Söylemeye çalıştığım şey buydu. Yani... ya isterse... biliyorsun."

Nefes alamıyordum.

"Hızlı ilerlemek zorunda değilsin."

"Peki bunu yapmak istiyorsam?"

Ağzından çıkan sözlerden sonra dudaklarını hafifçe büzüp ocağa yaslandı, yüzündeki gülümseme silinip gitmişti. Kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi ve onu izlediğim sırada çenesini hafifçe kaldırdı.

"Hazırım," dedi Giana. "Bunun için *uzun süredir* hazırım. Yapmak istiyorum."

Bu sözleri ondan duyduğumda göz kapaklarım titredi, çaresizliğin etrafımı sardığını hissedebiliyordum.

"Nasıl hissettirdiğini, *sonuna kadar gitmenin* nasıl hissettirdiğini bilmek istiyorum," diye fısıldarken gözleri aramızdaki bir noktaya odaklandı. Gülümseyerek dalıp gitti ve sonrasında bakışlarını tekrar bana doğru çevirdi. "Özellikle de bana verdiğin derslerden sonra."

Bunu bir şaka olarak söylemişti, hatta lavabodan su alıp çaydanlığı ocağa koyarken hafifçe gülmüştü.

"Sadece ne giyeceğimi bilmem gerekiyor. Yani, normal, rahat ama aynı zamanda *sevimli* olmak istiyorum. Akşam yemeğinde

ne giyeceğimi biliyorum... Peki birinin yurduna giderken ne giyersin?"

Dudağını ısırdı, sonra gri eşofmanlarını ve dekoltesini gösteren bir tişört giyebileceği hakkında bir şeyler söyledi. Belki de o kısmı ben uydurmuştum. Belki en kötü kâbusumla kendimi delirtiyor, ona dokunmama izin verdiği ilk gece yaptığım gibi Shawn'ın onun üstündeki eşofmanı çıkardığını hayal ediyordum.

O konuşmaya devam ederken kendimden geçmiştim, hiçbir şey söylemedim. Tüm planım gözlerimin önünde nükleer bir bomba gibi patlamıştı.

Çok geç kalmıştım.

Ona hissettiklerimi söylemek için tek şansımı kaçırmıştım.

Sadece iki gece önce çıplak bedeniyle bana yaklaşmış, dudaklarımı çaresizce öpmüş, bana *yalvarmıştı*.

Artık ona bir daha asla dokunamayacağımı biliyordum.

Shawn fırsatını bulup hamlesini yapmıştı.

Ayrıca bu kadar istekli bir şekilde onun teklifini kabul ettiyse, onunla hiç gerçekten bir şansım olmuş muydu ki? Onun için her şey gerçekten duyguları katmadan yaptığı bir rolden mi ibaretti?

Onun gözünde sadece bir arkadaş mıydım?

Birbiri ardına gelen düşünceler, kaldıramayacağım kadar ağırlaşana dek kayalıklara çarpan amansız dalgalar gibi bana saldırdı. Babam, annem, Maliyah ve şimdi de Giana mı ellerimden kayıp gidiyordu? Artık yüzemiyordum. Başımı suyun üstünde tutamıyordum.

Bu yüzden, son bir nefes aldım ve randevusunun başka bir erkekle nasıl olacağı hakkında konuşurken parlayan yüzüne son kez özlemle baktım.

Sonra dibe batmak için kendime izin verdim ve orada oturdum, tuzlu suda derinlere inerken görüşüm giderek bulanıklaştı. Yavaş yavaş boğuluyordum ama kendimi kurtarmak için hiç mücadele etmedim.

Tüm bunlar *benim* planım, benim fikrimdi.

Artık sular altında kalmaktan başka çarem yoktu.

BÖLÜM YİRMİ BİR

GIANA

Bu hafta sanki bir bataklığa gömülüyormuşum gibi yavaş bir şekilde ilerliyordu. Her gün bir öncekinden daha uzun sürüyordu sanki.

Yaşadığımız "*Seni çıplakken bırakıp gittiğim için özür dilerim. al sana çiçek!*" fiyaskosundan sonra bir zeytin dalı uzatıp Clay'le aramdaki garipliği düzelttiğimi düşünüyordum ama o hâlâ tuhaf davranıyordu. Ligde iki numaradaki takımla yapacakları maça odaklandığı için olabilirdi. Belki de tüm zamanını Maliyah'yla birlikte geçiriyordu. Pazar günü bana geldiğinden beri ondan haber alamadığım için sebebinin ne olduğunu bilmem imkânsızdı.

Ne yaptığımızı bilmiyordum. Aramızdaki oyunu yavaş yavaş yok olmaya mı bırakmıştık, yoksa sahte ayrılığımız için istemeden zemin mi hazırlamıştık bir türlü emin olamıyordum. Haftanın ortasında, Riley neler olduğunu sormuştu ama ben sadece omuz silkip inandırıcı olması için gülümseyerek her şeyin yolunda olduğunu söylemiştim.

Bu sırada, Shawn yüzünden telefonum susmuyordu. Sabah uyandığında bana mesaj atıyordu, böylece akşama kadar konuşuyorduk. Bana komik resimler, ilginç haberler, daha önce duyup duymadığımı öğrenmek istediği şarkılar ve gün içinde kendi fo-

toğraflarını içeren mesajlar bile atıyordu. Eğer derste ya da sahnedeyse telefon ekranımda adını hiç *görmüyordum*. Bir zamanlar onun için görünmez biriyken artık bütün ilgisi üstümdeymiş gibi hissediyordum.

Bu hoşuma gidiyordu.

Beni düşünmesi ve bunu bana yansıtmak için çaba sarf etmesi *hoşuma gidiyordu*. Bana *güzellik* diyerek seslenmesi ve her gün *günaydın bebeğim* yazarak mesaj atması hoşuma gidiyordu.

Tam olarak ne olduğunu bilmesem de içime sinmeyen bir şeyler vardı. Okuma tembelliği benzeri bir durum yaşıyordum, bir kitabın kapağını açıp iki ya da üç sayfadan daha fazla okuyamadan kapatıyor ve bir başkasını denemek üzere kitaplığıma kaldırıyordum. Tekrar tekrar okumaya bayıldığım kitaplarım bile işe yaramıyordu. Bu yüzden sınıfta ya da stadyumda olmadığımda, boş zamanımı yatağımda uzanıp tavanı izleyerek geçiriyordum.

Kardeşlerimle görüntülü grup araması yaparken her zamanki gibi sessiz kalıp bana hayatlarını anlatmalarını dinlemiştim. Sadece Laura işimin nasıl gittiğini bir kez sormuştu; onlara kısa ve tatmin edici bir cevap verdiğimde konuşma erkek kardeşlerimizin girişimlerine dönmüştü.

Sonunda cuma günü geldiğinde eşofmanlarımı ve atletimi giyerken içimde kelebeklerin uçuştuğunu hissedebiliyordum; ancak Shawn'ın şehir merkezinde çaldığı yere gittiğimiz o gece için kıyafet seçmeye çalışırken yaşadığım kadar çok değildi. Saçlarımı hiç uğraşmamışım gibi görünmesi için şekillendirip hafif bir makyaj yaptım ve dökümlü kapüşonumu giyip onun evine kadar birkaç blok yürüdüm.

O da benim gibi kampüsten biraz uzakta oturuyordu ama binası daha yeniydi ve yedi yirmi dört görevlisi olan bir lobiye sahipti. Görevli binaya girdiğimde ona haber vermiş, onayını alıp beni asansöre götürdükten sonra kat numarasına basmıştı.

Sayılar giderek yükselirken midem bir ağrıyla kasılıyordu. Sonunda asansörden çıktığımda, Shawn'ın koridorun sonundaki açık kapının önünde durduğunu gördüm.

Karnımdaki o tuhaf kelebekler onu görünce heyecanla uçuştu.

Kollarını ve bacaklarını çaprazlayıp kapı pervazına yaslanmış halde ona doğru yürümemi izliyordu. Bakışlarıyla beni baştan uca süzüşünü gizlemeye çalışmamıştı, ben de onun kararlı bakışları karşısında kızaran yanaklarımı gizleyemedim.

"Selam," dedi rahatlıkla. Ona yaklaştığımda kendini yasladığı yerden itti ve beni sıkıca kucakladı.

Sarılması sanki birbirimizi yıllardır tanıyormuşuz gibi, çok özlediği eski bir arkadaşını karşılıyormuş gibi sıcak ve rahattı. Nane kokusunu hatırlatan bir çeşit aromatik bitki gibi kokuyordu. Geri çekildiğinde hafifçe gülümsedi, beni içeri davet etmek için elini uzatırken gözleri parlıyordu.

"Umarım yemeği dışardan söylemem sorun olmaz," dedi kapı arkamızdan kapandığında. "Bir şey pişiremeyecek kadar yorgundum."

Cevap vermedim çünkü içeride beni bekleyen ortama şaşkın bir şekilde bakmakla meşguldüm. Karanlık stüdyosu mumlarla hafifçe aydınlanmıştı, titreyen alevler duvarlara ve odanın ortasındaki akşam yemeğinin üzerine gölge yapıyordu. Bir sehpaya krem rengi ipek bir masa örtüsü serip üstünü mumlar ve bir düzine gülle kaplamıştı. Etrafa yığılmış yastıklardan derme çatma sandalyeler yaparak iki kişilik bir masa kurmuştu. Tavuktan makarnaya, kuzudan *bruschetta*'ya* kadar her şeyi sunan yakındaki restoranın paket servisini tanımıştım.

Caz müziği hatırlatan hoş, yavaş bir şarkı çalıyordu. Gözlerim akşam yemeğinden ayrılarak minimalist odayı incelemeye başladı. Pencerelerin önünde klavyesi, hemen yanında da gitarı duruyordu, dizüstü bilgisayarının ekranında bir tür ses mühen-

* İtalyan mutfağına ait başlangıç yemeğidir. Bu yemek, sarımsakla ovalandıktan sonra zeytinyağı ve tuzla süslenen ızgara ekmekten oluşmaktadır. (e.n.)

disliği yazılımı açıktı. Her zaman giydiği botları gibi kahverengi deriden yapılmış küçük bir kanepesi vardı, yatağı köşede duvara yaslanmıştı.

Yatak odası, mutfak, oturma odası ve müzik stüdyosu bir aradaydı. Köşedeki *Crosley* marka pikabında çalan plak ve duvarlara asılmış sayısız posterle neredeyse doksanların filmlerinden fırlamış gibi görünen *grunge* benzeri romantik bir çekiciliğe sahipti.

"Vay canına," diye fısıldarken hepsini sindirmeye çalışıyordum.

"Umarım çok fazla değildir," dedi Shawn. Dağınık saçlarından elini geçiriyordu. "Mumları severim."

Sesim boğuk çıksa da, "Çok güzel," diye güvence verdim. Adımlarını takip edip oturduğu yerin karşısındaki yastıklara geçtim.

"Şarap?" diye sordu. Ama ben daha cevap vermeden şişeyi bardağıma doğru eğmişti. "Bu *Moscato*. Daha rafine bir şarap zevkine henüz sahip değilim."

Sözlerine kıkırdadım. "Eh, on dokuz yaşında olduğun için sanırım bunu sorun etmeyeceğim."

"Yirmi," diye düzeltti. Bardaklarımızı doldurduktan sonra ayağa kalktı. "Bu sana, Giana," derken gözleri mum ışığında parlıyordu. "Ayrıca ruhlarımızı dolduran müziğe."

Kadehlerimizi birbirine hafifçe vurduktan sonra gülümseyip bir yudum aldım. Şarap neredeyse *fazla* tatlıydı, tadı içkiden çok üzüm suyuna benziyordu. Ama etrafıma bakarken dilimde dans eden baloncuklar hoşuma gitmişti.

"Sahnelerimde seni görmeyi özledim," dedi Shawn. Kabı bana doğru uzatmadan önce tabağına pesto soslu makarna koydu.

"Orada olduğumu fark etmene bile şaşırdım."

"Bu seni neden şaşırtsın ki?" diye sordu samimi bir şekilde. "Kendine bir *bakmalısın*."

Özensiz, dökümlü kapüşonluma ve eşofmanıma bakarak tek kaşımı kaldırdım. "Evet, tam bir güzellik abidesiyim."

Shawn yorumuma güldü. "Evet, öylesin. Ayrıca eşsizsin, daha önce hiçbir kızda görmediğim bir şekilde öne çıkıyorsun."

Bunu söylemesi yüzümü buruşturmama sebep olmuştu, çoğunlukla "*diğer kızlar gibi değilsin*" klişesinden kesinlikle *nefret ettiğim* içindi. Ayrımcı ve iltifattan çok kadınlığa hakaret içeren bir ifadeymiş gibi hissediyordum.

"Seni şehir merkezinde gördüğüm o geceden önce hiç fark etmemiş gibi görünüyordun," diyerek yorum yaptım.

"Her seferinde fark ettim."

Sözleri ağzından biraz fazla hızlı çıkmıştı, tavuk pirzolasını tabağa koyarken duraksadığını gördüm.

"Seni geçen sene kafede görüyordum. Söylediğim her şarkıda bana eşlik ediyordun, kendi şarkılarımda bile."

Kızardım.

"Her seferinde bir çeşit büyük boy, *espresso* içeren köpüklü kahveni içmeni izlerdim. Orada olduğun her akşam sonuna kadar kalacak mısın ya da gelip selam verecek misin diye merak ediyordum ama hiçbir zaman bunları yapmadın."

Benimle gerçekten ilgilenmiş olmasına inanamayarak geri çekildim, özellikle de benden bir hamle beklemiş olmasına şaşırmıştım. "Bu engeli aşacak kişi sen de olabilirdin."

"Belki olabilirdi," diye kabul etti. "Ama sahnem ne zaman bitse kaçıp gidiyordun. Ara verdiğimde kitabını eline alıyordun." Gözlerini benimle aynı hizaya getirdi. "Kitap okuyan bir kıza yaklaşmanın ne kadar korkutucu olduğunu *biliyor musun?* Bir kedinin göbeğini sevmeye çalışmak gibi. Yaptığın şey işe yarayabilir ama muhtemelen seni istediğini varsaydığın için yüzüne bir pençe yersin."

Attığım kahkaha şaşırmama sebep oldu. Burnumdan çıkan sesle onun suratına da geniş bir gülümseme yayılmıştı.

"Öyle olsun," dedim gülerek. Makarnamdan ilk çatalı almadan önce tatlı şarabı yudumladım.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

Başımı onaylarcasına salladım ama en sonunda tekrar konuşmaya başlamadan önce çatalını tabağının üzerinde gezdirerek uzun bir süre duraksadı.

"Neden Clay Johnson'la berabersin?"

Olduğum yerde donakaldım, acı veren bir ürperti başa çıkamadığım birçok neden yüzünden bedenimi sarmıştı. Clay'in adı, aramızda olanların hatırası, aslında onunla gerçekten *beraber olmadığımı* hatırlatması... Hepsi birden zihnime doluşmuştu.

Yutkundum. "Neden sordun?"

"Çünkü anlayamıyorum," diye yanıtladı dürüstçe. "Kesinlikle anlamıyorum. Onun havalı olduğunu düşünüyordum ama sonra sana nasıl davrandığını gördüm. Kulüpte herkesin gözü önünde seni resmen taciz ettiği gece? Çukur'dayken başka bir kızın vücudundan *shot* içmesi?"

Sahte. Hepsi sahteydi.

"Kızı önemsemiyordu," diye fısıldadım.

"*Seni* önemsiyor mu?"

Kaşlarımı çatarken beni kötü muamele gördüğümü fark etmeyen zavallı, acınası bir kızmışım gibi izlediğini gördüm.

Ama kimse bize bakmadığında aramızda neler olduğunu bilmiyordu.

"Mutlu olmayı hak ediyorsun, Giana," diye devam etti. "Sana prenses gibi davranacak bir adamı hak ediyorsun."

Suratımı buruşturmamayı beceremedim.

Prenses mi? Iyy.

Yine de gülümsemeyi başarıp, "Teşekkür ederim," diye cevap verdim. "Ayrıca bunlar için teşekkür ederim. Dürüst olmak gerekirse... Bu birinin benim için yaptığı en romantik şey."

Shawn omuzlarını geriye doğru atarak daha dik oturdu. "Güzel. Bunu yapan kişi olduğum için mutluyum."

Bu andan sonra sohbet akıp gitti. Neyse ki, Clay'le ilgili soru sormayı bırakıp beni tanımaya ve *kendi* hakkında daha fazla şey anlatmaya odaklanmıştı. Hippi ailesiyle birlikte bir minibüste

büyüdüğünü, on yaşında çoğu insanın hayatı boyunca gittiğinden daha çok müzik festivaline gittiğini anlatırken onu gülümseyerek dinledim. Ben ona kardeşlerim ve müstehcen kitaplara olan sevgimden bahsederken mest olmuş bir halde masanın üstüne eğildi.

Nasıl olduğunun farkına bile varmadan yemek bitmişti, böylece birlikte küçük kanepeye geçtik ve uzun süre konuşmaya devam ettik. Ardından Netflix'e girip mucizevi bir şekilde henüz görmediğim bir belgeseli açtı. Eğer uzayı bu kadar seviyorsam, bu belgeseli seveceğimi düşündüğünü söyledi.

Gerçekten sevmiştim.

Deri minderlere yaslandık, Shawn battaniyelerinden birini bana uzattıktan sonra diğeriyle kendi üstünü örttü. Ama belgesel ilerledikçe giderek bana yaklaştığını hissettim. Aramızdaki mesafe azalıyordu, kolunu kanepenin ve dolasıyla da *benim* arkama atmıştı.

Kalp atışlarım kulaklarımda yankılanıyordu; aldığı her nefesin, kolunun bana değen her noktasının farkındaydım. Hiçbir şeye, en azından galaksinin ne kadar sonsuz olduğunu listeleyen monoton adamlara odaklanamıyordum.

Benim galaksim şu anda Shawn Stetson'ın etrafında dönüyordu.

Ona bakma cesaretini gösterdiğimde yüzünü bana doğru eğdi. Mumlardan ve televizyondan gelen loş ışıkta gözlerimi inceliyordu. Uzanıp belli belirsiz, emin olmayan dokunuşlarla saçlarımı kulağımın arkasına attı.

"Bu gece çok fazla gülümsedin," diye yorum yaptı.

Böyle söylediği için tekrar gülümsedim. "Harika bir geceydi."

"Her zaman böyle gülmelisin. Seni mutlu edecek bir erkek arkadaşın olmalı, Giana."

Yutkunurken gözlerim aniden yaşlarla dolmuştu.

Bakışları dudaklarıma inerken aramızdaki mesafeyi kapattı. "Seni mutlu edecek kişi olmama izin ver," diye fısıldadı.

Sonra da beni öptü.

İlk temasıyla küçük bir heyecan ve arzu parıltısı içimden geçip gitti, bir nefes alıp nazik öpücüğünü aynı şekilde karşıladım.

Ama sonra kendimi... garip hissettim.

Yanlış kokuyordu, dudaklarının *tadı* yanlıştı. Dudakları çok yumuşaktı, elleri beni tuttukları yerde çok zayıf duruyordu. Beni etkilemiyor, öpücüğüyle beni esir almıyordu. Hiçbir şey *hissetmedim*, aradaki farkın ne olduğunu merak etmek dışında...

Belki de odaklanmadığım içindi.

Zihinsel olarak tüm dikkatimi ona verip onu daha hevesli bir şekilde öptüm. Bu inlemesine sebep oldu, bedenini bana biraz daha sert bastırırken zaferle gülümsedim. Başım kanepesinin koluna çarpıp tamamen üstüme yerleşene kadar beni geriye yasladı.

Sertleşmişti.

Aletinin baskısını bacağımda hissedebiliyordum ama yine de bunun doğru hissettirmediği dışında hiçbir şeye odaklanamıyordum.

Clay'le kıyaslamayı bırak, diye kendimi uyardım. Kollarımı karşımdaki adamın boynuna dolayıp daha derin bir öpücük için onu kendime çektim.

Bunu istiyordum. Shawn'ı *istiyordum*. Geçen yıl boyunca ona takıntılıydım. Bunu *hayal etmiştim*, onun beni istemesinin, beni öpüp kollarına almasının nasıl bir şey olacağını merak etmiştim.

Ama buna sahip olduğumda...

Beynimi susturmaya, üzerime gelen her karşılaştırmayı kovalamaya çalıştım ancak hiçbir şey işe yaramadı. Her öpücük, Clay'le paylaştığım öpücüklere göre eksikti, soğuk ve garipti. Her dokunuş yanlıştı, kalçalarının bana yaklaştırması ihtiyaç içinde kıvranmak yerine acı içinde titrememe neden olmuştu.

Çaresiz öpücüklerle bir şeyler hissetmeye, kaybettiklerime duyduğum özlem ve üzüntüden başka herhangi bir şey almaya çalışırken duygular boğazımda düğümledi. İşe yaramıyordu.

Shawn'ı istemiyordum.

Clay olmayan *birini* istemiyordum.

Hıçkırırken burnumu çektim, Shawn'ın göğsüne ellerimi bastırdım ve boynuma öpücük kondururken durmasını sağladım. "Shawn, bekle."

"İkimiz de yeterince bekledik," diyerek parmak uçlarımı öptü. "Benimlesin, Giana. Benimle güvendesin."

Ne demek istediğimi anlamaması neredeyse gözlerimi devirmeme neden oldu.

"Gitmeliyim."

Ama o boynumu öpmeye devam etti, göğsünü benden tamamen uzaklaşana kadar ittiğim ana kadar biraz daha aşağıya inmek için çabaladı.

"Benim bir erkek arkadaşım var."

Bu gerçek kendine gelmesini sağladığında geri çekildi. Göğsü aldığı nefeslerle inip kalkıyordu, sakinleşmeye çalışırken gözleri çılgına dönmüştü. Eşofmanında ereksiyonun sebep olduğu şişkinliği görebiliyordum ama bana daha fazla alan tanımadan önce elini saçlarının arasından geçirerek başıyla onayladı.

"Evet," diye cevap verdi. "Evet, özür dilerim."

Eline dokunmak için uzandım. "Dileme. Ben... Beni öpmeni istedim."

Buna gülümsedi.

"Ama..." diye çabucak ekledim. "Ben senin değilim."

Beni *öpmesinden* hoşlanmadığımı söylemekten daha kolaydı.

Başını sallarken kaşlarını çattı. "Anlıyorum."

Ayağa kalkarak telefonumu masadan alıp kapüşonlumun cebine sokmadan önce aramızda garip bir sessizlik geçti. "Sana mesaj atarım," diye söz verdim.

Başka bir şey söylemesine izin vermeden oradan ayrıldım.

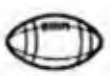

Birkaç blok uzaktaki evime doğru yürürken uyuşmuştum, şehrin üzerine çöken serin sis karşısında titremiyordum bile. Gece dışarı çıkmış öğrenciler gülerek sanki görünmezmişim

gibi yanımdan öylece geçip gidiyordu, tam olarak öyle hissediyordum.

Hep öyle hissetmiştim.

Acınası bir duyguydu. Çok ateşli, arzulanan bir müzisyenin kelimenin tam anlamıyla kendini üzerime atmasından sonra hissedilmesi gerekli olmayan bir duyguydu. Gurur duymalıydım, beni bu kadar çok istemesinden ve eğer izin verseydim bana sahip olacağını bilmekten zevk almalıydım.

Ama beni arzulamasını *istediğim* kişi o değildi.

Clay için sadece bir araçtım, Maliyah'yı geri kazanma oyunun bir parçasıydım. Şu anda ona kızgın bile değildim, Shawn'ı elde etmeme yardımcı olmayı teklif ettiğinde hemen kabul eden bendim. Clay o zamanlar ihtimaller arasında bile değildi. Tek istediğim, tek hayal ettiğim kişi *Shawn*'dı.

Clay beni tutarken, *öperken*, bana dokunurken bunu hatırlamamış olmam ne kadar aptalcaydı.

Tam bir aptaldım. Sadece rol yapmaya çalışan o tuhaf inek kız olduğumu hatırlamak yerine, aptal bir aşk romanının ana karakteriymiş gibi davranmıştım.

Her şeyde rol yapmaya çalışıyordum.

Halkla ilişkilerde çalışacak kadar kendime güveniyormuşum gibi, Clay'in gerçek kız arkadaşıymışım gibi davranmıştım. Beni soyduğunda, ağzı ve elleri hayatımda hiç bilmediğim bir zevki tatmamı sağladığında hiçbir şey hissetmiyormuşum gibi rol yapmıştım.

Onu umursamıyormuş, Maliyah'yla tekrar beraber olmalarını istiyormuş, hatta bunun için ona *yardım etmek* istiyormuşum gibi davranmıştım.

Aylardır koca bir yalanı yaşıyordum.

Şimdiyse kim olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Evime giden yoldaki son köşeyi dönerken ayaklarımı sürükleyerek cebimde anahtarımı aradım. Kaldırıma bakmakla o kadar meşguldüm ki, evimin önüne gelene kadar yalnız olmadığımı fark etmedim.

Büyük bir çift beyaz *Allbird* spor ayakkabısı görüş alanıma girdi.

Gözüm kapalı bile çizebilecek kadar iyi tanıdığım ayakkabıları ve bileği lastikli koyu gri eşofmanları görünce kalbimin durduğunu hissettim. Anahtarımı elimde sıkıca tutarken gözlerim eşofmanlarına, NBU amblemli kazağına ve son olarak Clay'in yüzüne çıktı.

Mutsuz, kederli yüzüne.

Konuşamıyor, salladığı dizini izlemekten başka bir şey yapamıyordum. Üzerine yapışan elleri kırılmanın eşiğindeki bir adam gibi birbirine tutunmuştu. Burun delikleri büyüdü, kırmızı gözleri büyüteçle bile bulamadığı bir şeyi arıyormuş gibi beni inceledi.

"Nasıl geçti?"

Sorusu beni şaşırtmıştı, özellikle de dudaklarından bu kadar yavaş ve acı içinde çıkması. Sanki kelimeler söylerken boğazını yakıyormuş gibi hırıltılı bir sesle konuşuyordu.

"Doğruyu söylemek gerekirse..." Yavaş bir nefes aldım. "Korkunçtu."

Clay buna duygusal bir tepki göstermedi.

"Yapmayı denedi," diye açıkladım. "Ben... İstediğimi aldım sanırım. Ama ben sadece..." Biraz duraksadım, devamını getirecek kadar cesur olmamam midemi ağrıtıyordu. "Garipti. Çok yanlış hissettirdi."

Ayakkabılarıma, Clay'in ayakkabılarına ve yumruklarını sıkmaktan beyazlamış olan eklemlerine baktım.

Uzun bir süre sonra, yutkunup onunla göz göze gelmeyi başardım. "Neden buradasın?" diye fısıldadım.

Gözlerinin içinde şiddetli bir dünya savaşı gördüğüme yemin edebilirdim, aklındakilerle savaşırken silah sesleri ve bombaların patladığını duyabiliyordum. Sanki bunu söylemek mi yoksa sonsuza dek içinde tutmak mı istediğine karar vermenin eşiğindeymiş gibi görünüyordu.

Sonra bana baktı, konuşmadan önce yutkunurken âdemelması hareket etti.

"Yemek yiyemedim..." Bacaklarını sallamaya devam ediyordu. "Antrenman yapamadım, uyuyamadım, sana dokunduğunu düşünerek kendimi *hasta* etmekten başka bir şey yapamadım."

O sözlerle birlikte çıkan saf, umutsuz sahiplenme ve ihtiyaç nefesimi kesti.

"Kafamı toparlamaya çalıştım. Kendime istediğin şeyin bu olduğunu, bu oyunu neden *oynadığımızı* hatırlatmaya çalıştım." Clay başını iki yana salladı. "Ama işe yaramadı."

Bakışlarını gözlerimden ayırıp aramızdaki yere odaklandı.

"Gözlemevi kulesindeki o geceden beri senden başka hiçbir şeyi ve hiç kimseyi düşünmedim."

Sözleri sadece bir fısıltıydı. Duygular aniden boğazıma sarıldı ve ben onun söylediği her kelimeye tutunurken giderek daha fazla sıktı.

"Mutlu olmanı istiyorum, Giana," diye devam etti. Sesi yorgun geliyordu. "Belki de hayatımda istediğim her şeyden daha çok. Eğer Shawn seni mutlu edecekse? Çekip giderim. Tam şu anda." Gözleri benimkini buldu. "Herkese ayrıldığımızı söyleriz ve istediğin olur. Çekip gideceğim. Seni yalnız bırakacağım. Seni bırakırken tüm kalbimle ve içtenliğimle kalbin için en iyisini bulmandan başka bir şey dilemeyeceğim."

Bir sonraki nefesimde bu düşünceyle, her şeyin bitmesiyle boğuştum.

Clay yavaşça ayağa kalkarken gözlerini benden ayırmadı.

"Ama böyle olmasını istemiyorum," diye devam ederken aramızdaki boşluğa doğru bir adım attı. "Buna karşı direnmeye çalıştım ama bir süredir istediğim şey bu değil."

Bana doğru çekimser bir adım daha attı ama aramızdaki mesafeyi tamamen kapatmadı. Sert esinti alevler içinde yanan yanaklarımı serinletmeye yetmiyordu. Clay bana yaklaşmıyordu, bana dokunmuyordu, bana verdiği kontrolü tekrar eline almaya cesaret edemiyordu.

"Seni istiyorum." İtirafı, beni sevindirdiği kadar ona acı ver-

miş olmalıydı. Kaşlarını çatarken burun delikleri genişledi. Sanki ayaklarımın dibine uzanıp bana bir kılıç uzatmış ama ondan tekrar ayağa kalkmasını mı isteyeceğimi, yoksa kılıcı boynuna mı savuracağımı bilmiyormuş gibi görünüyordu. "*Seni* istiyorum," diye hırıltılı bir nefesle tekrarladı. "Artık rol yapmak istemiyorum."

Bu sözleri duyduğumda, kalbimdeki her sızıyı onun da hissetmiş olduğunu anladığımda neredeyse hıçkırıklara boğulacaktım.

Gerçekti.

Hepsi gerçekti.

Bunu ona söylememin tek yolu; ellerimin göğsünde olması, kollarımın boynuna sarılması ve ayak parmaklarımda yükselip dudaklarımızı birleştirmemdi.

"Ben seninim," diye fısıldadım.

Bir an sonra onun kollarındaydım.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

GIANA

Arkamızdan kapandığı anda sırtım dış kapıya çarptı.

Clay bedenimi bütün vücuduyla sarıp her şeyiyle kendini bana bastırdı. Kalçaları beni tahtaya sıkıştırdığında bacaklarımı etrafına sardım. Topuklarım belinden sarkarken daha fazlası için yalvarıyordum. Beni öperek elleriyle kalçalarımı sertçe kavradı, hareketlerinin aksine dudakları yumuşak ve sıcacıktı.

Kendimi ona açtım, dokunuşlarıyla yumuşadım ve benden uzaklaştığı geceden beri kemiklerime kazınan gerginliğin her parçasını serbest bıraktım. Sanki zihnimin o tarafa doğru kaydığını hissediyormuş gibi ellerimizi birbirine kenetleyip göğsünü benimkine yaslarken yanımızda tuttu.

"Geçen hafta bu yüzden gitmiştim," diye fısıldadı aramızdaki boşluğa. Alnını benimkine yaslamasıyla nefeslerimiz birbirine karışmaya başlamıştı. "Vücudumun her zerresi kalmam için yalvarmasına rağmen senden uzaklaştım çünkü sana ilk kez sahip olduğumda, bunun sahte bir ilişki yüzünden olmasını istemedim."

Ellerimi sıktı, çenemi kaldırıp boynumu ona sunduğum noktaya kadar öpücüklerle ilerledi.

"Bu sahte değil," diye yemin ederken boynumu öpüp ısırdı. "Aramızdaki hiçbir şey asla sahte olmadı."

Bir sonraki nefesinde dudaklarımız buluşmuştu. Işığı açmaya bile vaktim olmadığı için neredeyse görmeden beni içeri taşıyor-

du. Yalnızca ocağın üstünden gelen ışık vardı ama o da yeri zar zor aydınlatıyordu. Karanlık köşedeki o küçük ışıkla savaşıyordu.

Clay beni yatağa indirirken dikkatliydi. Benden uzaklaşırken sıcaklığını da yanında götürdüğünde yatağın kenarına oturdum.

Beni izlerken kapüşonlusunun arkasına uzandı ve altındaki tişörtle birlikte çıkarıp kenara fırlattı. Ona doğru uzandım, ellerimi geri çekip tekrar yan tarafıma götürmeden önce parmak uçlarım hafifçe karnında gezindi.

"Benim için soyun."

Kelimeleri sıcacıktı, kendinden emindi ve niyetini belli ediyordu. Benden uzaklaşıp eşofmanından dikkatlice kurtulmadan önce spor ayakkabılarını tekmeleyerek çıkardı.

Sertleşen ereksiyonunu saklayan iç çamaşırıyla karşımda tam bir şaheserdi. Kapüşonlumun bileğini tutup kollarından başlayarak üstümden sıyırdığımda bakışları daha fazla alevle kavruldu.

Meme uçlarım tişörtümün altında sertleşmişti, bir sonraki saniyede o ince kumaştan da kurtulmuştum. Üstüm çıplakken ona bakmak için başımı kaldırdım, bakışlarıyla beni süzerken boğazından alçak bir inilti çıktı.

Elini karnından aşağı indirdi ve iç çamaşırının içine yerleştirdi, gözleri hâlâ üzerimde olan eşofmanıma kayarken kendini okşadı. Kalçalarımı kaldırmak için topuklarımdan destek alıp yorganın üzerine uzandım. Ardından kalın kumaşı kalçalarımdan ve dizlerimden aşağıya indirip ayak bileklerime bıraktım.

"Orada dur."

Hızla iç çamaşırını çıkarıp bana doğru yaklaştı ve yatağın kenarından bedenime baktı. Nefes nefese kalmış bir şekilde ellerime yaslandım, bakışlarını çıplak vücudumun her santiminde gezdirirken onun için *nabız gibi atıyordum.*

"Kalk," derken bana yardım etmek için bileğimi tutmuştu. Ayağa kalktığımda beni etrafımda döndürdü, saçlarımı tek eliyle topladı ve bir sonraki sözlerini boynuma fısıldamak için yana aldı. "Neden onunla hiçbir şey hissetmediğini bilmek ister misin?"

Sorusu kaybolup gitti çünkü ellerini saçlarımdan çekip iç çamaşırımın kumaşına gelene kadar kaburgalarım ve kalçalarımda gezdirmişti. Hızla kalçalarıma geçti ve iç çamaşırımı bacaklarımdan çıkarıp yerdeki eşofmanımın yanına bıraktı.

"Kitaplarını okudum," diye devam etti. Kulağımı ısırmadan önce kulakmememi emmek için dilini dışarı çıkarmıştı. Kulağımdaki nefesi küçük ısırıklarıyla birleştiğinde bacaklarımdan aşağı doğru bir ürperti yayıldı, bedenimi ona yasladığımda kalçalarım sıcak ve sert ereksiyonuyla buluştu.

Clay temas karşısında inlese de yavaş işkencesine devam etti. Elleri meme uçlarımı sıkıştırana kadar karnım boyunca yukarı çıkmıştı.

"Ne istediğini biliyorum," dedi Clay. "Neyi *istemediğini* de."

Meme ucumu parmakları arasında büktü, bir sonraki nefeste göğsüme masaj yaparken hissettiğim hafif acının hızla zevke dönüştüğünü hissettim.

"Yumuşak, tatlı, sevimli bir şey istemiyorsun," derken her kelimeyi boynumun arkasına bıraktığı bir öpücükle noktalıyordu. Dişlerini omzuma geçirerek öpücüklerine devam etti. Daha önce çıkardığımı hiç duymadığım derin bir inleme etrafımızdaki boşluğu doldurmadan önce keskin bir nefes aldım.

Clay az önce ısırdığı yeri öperek sırıttı.

"Sahiplenilmek istiyorsun," diye devam etti.

Bir eli göğüslerime çıkarken diğeri biraz daha aşağıya kayıyordu. "Birinin kontrolü ele geçirmesini, seni *mahvetmesini* istiyorsun."

Bir eliyle boğazımı sıkarken diğeriyle kadınlığımı avuçladı, bu ikili his şiddetle ürpermeme sebep olduğunda en içten teslimiyetle ona doğru yaslandım.

"Shawn bir sanatçı, o bir müzisyen," diye fısıldadı kulağıma. Boynumdaki tutuşu sıkılaşınca nefes almam zorlaşmaya başlamıştı.

Bunu *çok* sevmiştim.

"Ama hayatında o kadar çok şeyi kontrol ediyorsun ki. Takım, işin, okulun..." Parmağı bacaklarımın arasına kaydı ve dışarı çıkıp klitorisimde daireler çizmeden önce o yoğun ıslaklıkta gezindi. Olduğum yerde titredim ama devam ederken beni sabit tuttu. "Bu yüzden yatak odasında kontrolü başkasının almasını istiyorsun."

Söylediklerini sözlü olarak onaylayamadım, üstelik bahsettiği her şey doğru olmasına rağmen o söyleyene kadar bunların farkında değildim. Ellerimi kaldırıp bir çığlıkla onu onaylamak istedim. Ama aynı zamanda uyanışımın her bir parçası, boğazımda ve bacaklarımın arasında eşit derecede hak iddia eden parmaklarına dokunuyordu.

"Birinin ilham perisi olmak istemiyorsun," dedi hırıltıyla. "Birinin mahvolma nedeni olmak istiyorsun. Sana şunu söyleyeyim, Kedicik..." Sesi kulaklarımda bir kükreyiş gibi yankılanırken kulakmememi dişlerinin arasına aldı. "Sen benimsin."

Bu itiraf karşısında, böylesine güçlü ve etkileyici bir adamın mahvolmasını *sağlayabileceğim* gerçeğiyle inledim. Bir anda sıcaklığı beni terk etmişti, elleri ve ağzı kaybolurken onunla tekrar yüzleşmem için beni döndürdü. Hâlâ bileklerimde olan eşofman yüzünden neredeyse düşüyordum ama beni olduğum yerde sabit tuttu.

Göğüslerimiz aldığımız nefeslerle inip kalkıyordu. Clay'in zümrüt yeşili gözleri, burnunu benimkine sürterken karnımın altındaki bölgenin alev almasına sebep oluyordu.

İnanamıyormuş gibi, "Kitaplarımı mı okudun?" diye sorarken nefes nefeseydim.

"Tabii ki okudum."

"Neden?"

Parmaklarını yanağımda gezdirirken, "Kendime, Shawn'ı elde etmene yardımcı olmak için yaptığımı söyledim," dedi yutkunarak. "Ama aslında *seni* memnun *edebilmek* içindi."

Sözleriyle titredim, bu kadar ince düşünceli olmasının verdiği

lezzetli sıcaklıktan ve soğuk hava yüzünden meme uçlarım sertleşmişti.

Beni tatmin etmek istiyordu.

Lanet olası *kitaplarımı* okumuştu.

"Şimdi," derken elini sert bir hareketle yukarı çıkardı. Parmakları göğüslerimin arasından uzanarak boynuma doğru ilerlerken başparmağı meme ucumun üzerinden geçmişti. Birkaç saniyeliğine çenemi kavrayıp yana eğdiği sırada yüzümü tutup başparmağıyla ağzımı kapattı. Parmağıyla dudaklarımda daireler çizdi ve altdudağım serbest kalana kadar hafifçe aşağı çekti. "Benim için dizlerinin üstüne çök, Kedicik."

O kadar hızla çökmüştüm ki, sırıtarak elini aletine sarıp dudaklarıma yönlendirdi. Aletinin ucundan çiy tanesi gibi akan zevk suyu damlasını yaladım ve tadıyla inleyerek dilimi başında gezdirdim.

Gözleri odağını kaybederken küfredip başını geriye attı. Eliyle başımı tutuyordu, onu emmeme yardım ederken parmakları saçlarımda kıvrılmıştı. Önceki dersimizden sonra ne yapacağımı, dilimi gövdesi boyunca nasıl gezdireceğimi ve hafifçe öğürüp serbest bırakmadan önce onu nasıl daha derine alabileceğimi biliyordum. Clay yaptığım her hareketi saf bir hayranlık ve takdirle karşılıyordu. Gözleri üzerimdeydi, bu hisler çok fazla geldiğinde başını geriye atıp tavana bakıyordu.

Çok geçmeden beni tekrar yukarı kaldırdı ve yatağa yatırmadan önce ayak bileklerimdeki kıyafetlerimden kurtulmama yardım etti. Ardından eşofmanlarını alıp cebinden bir şey çıkardı ve üstüme çıkmadan önce komodinin üzerine koydu.

"Bu seni geçen sefer çok ıslatmıştı." Kaburgalarımdan kalçalarıma doğru ilerleyerek ateşli ve sıcak öpücükler bıraktı. "Bakalım bu gece de aynı etkiyi yaratmış mı?"

Uyluklarımın arasına yerleşerek bacaklarımı omuzlarına attı ve yüzünü kadınlığıma yaklaştırdı. Diliyle kıvrımlarımı yumuşak ve yavaş bir şekilde okşamadan önce klitorisime hafifçe do-

kundu. Beni iyice açmasını, içime girmesini ve ihtiyacım olan bağlantıyı bana vermesini çok istediğim için titredim.

"Sırılsıklamsın," diye onayladı. Bir eli aşağıya doğru kayıp ıslaklığımı kontrol etmeden önce klitorisimi nazikçe emdi. "Benim için sırılsıklam olmuşsun, Kedicik."

Benimle konuşma şeklini, tahrik edici sözleri karşısında onun için çıldırmamı, nefes nefese kalıp *sızlamamı* sağlamasını seviyordum. Onunla konuşmak ve aynı şeyi hissetmesini sağlamak istiyordum. Parmaklarını kıvrımlarımla ve girişimle oynamak için yavaşça kullanırken klitorisime değen dilinin her dokunuşu, her öpücüğü, her sıcak darbesi karşısında şok olmuştum.

En hassas bölgeme doğru, "Bana ne istediğini göster," diye fısıldadı. "Elimle kendini becer."

Göğsüm inip kalkarken sızlandım. Clay bacaklarımın arasına bir kez daha yerleşmeden önce elimi yönlendirdi. Bu sırada kısık gözlerle onu izliyordum. Parmaklarını derinlerime bastırana kadar girişimde gezindi. Arzum o kadar yoğundu ki, fazla direnç göstermeden içeri girdi ve parmaklarıyla beni doldururken ikimiz de inledik.

"Tanrım. O sıkı amcığın benim için esnediğini hissetmeyi seviyorum." Tutuşumla parmaklarını geri çekip tekrar bastırırken titredim.

Yavaş ve sabit bir ritimle, benim kontrolümde olan parmaklarıyla aynı zamanda klitorisimi de yalayarak beni açık tuttu. Elimin onu yönettiği hızda ilerlediği için elleri ve dili altında kıvranmaya başlamam uzun sürmemişti. Boşalmaya o kadar yakındım ki, vücudumun her sinirinin alev aldığını hissedebiliyordum.

"Clay," diye yalvardım. Hiçbir şey söylemesem de neye ihtiyacım olduğunu biliyordu. Kontrolü ele alıp parmaklarını yönettiğim ritimde hareket ettirdi. Ardından hızlanmaya başladı, dilini aynı tempoda kullanıyordu. Orgazm olduğum anda yumruklarım çarşafların üzerinde kıvrıldı, vücudum titredi ve milyonlarca küçük yıldız patlarken kalbim hızla attı.

Sadece birkaç kez orgazm olmuştum ama her seferinde bir öncekinden daha iyiydi. Sanki vücudum nasıl çözüleceğini ve Clay'in bana vermeye kararlı olduğu zevkten tam anlamıyla nasıl yararlanabileceğimi giderek daha iyi öğreniyordu.

Orgazmın sonunda tamamen rahatlamadan önce kollarında titreyerek haykırdım.

"İşte benim kızım," dedi övgüyle. Vücudumu yavaşça yukarı kaldırmadan önce sanki tek yemeği benmişim gibi kıvrımlarımı yaladı. "Umarım bunun daha başlangıç olduğunu biliyorsundur."

Gülümsedim ve nefesim tekrar düzene girerken biraz kıkırdadım. Ama çok geçmeden onu tekrar aramaya başladım, ellerim boynuna sarılırken derin bir öpücük için bedenini kendime doğru çektim.

"Ben hazırım."

Clay yutkunduktan sonra, komodine koyduğu şeyi eliyle ararken ateşli öpücüklerime karşılık verdi. Folyonun yırtıldığını duyduğumda ne olduğunu anladım.

Kalbim göğsümde son hızla atıyordu, o kadar sert ve yüksek sesle çarpıyordu ki nabzımı duyabiliyordum. Clay'in de bunu duyabildiğini düşündüm çünkü elindeki prezervatifle duraksadı ve gözlerime giren saçları önümden çekti.

"Bekleyebiliriz," diye önerdi.

"Hayır."

Eline uzanıp prezervatifi aldım ve aramızdaki uyarılmış aletini hissederken karanlıkta dudaklarını öptüm. Onu kavrayıp prezervatifi aleti boyunca yavaşça yuvarladığımda ağzıma doğru inledi, lastiği takmaya devam ederken kalçalarını ittirdi.

"İçimde olmana ihtiyacım var," diye fısıldayarak onunla buluşmak için kalçalarımı kaldırdım. "Beni ilk dolduran kişi olmanı istiyorum, Clay. Böyle hissettiğim ilk kişi olmanı istiyorum."

Bileklerimi tutmak için aramıza uzanırken altdudağımı ısırarak hırladı. İki bileğimi de başımın yanında tuttu, nefes nefese kalıp onun altında kıvranırken beni görebilmek için biraz yukarı çıktı.

"Senin için *o kişi* olmamı istiyorsun," diye düzeltti. Onaylamak için zayıf bir mırıldanmayla karşılık verdim.

Sözümle gözlerini açtı, aramıza uzanıp kendini ayarlarken çenesi kasılmıştı. Ellerimi koyduğu yerde tuttum, artık beni sabitlemiyor olsa da parmaklarımla başımın altındaki yastığı kavrayarak sıkıca tutundum.

Aletinin başı kıvrımlarımın arasından kaydı ve girişime dokunmadan önce ıslaklığıma sürtündü. Bir an sonra duraksadı, gözlerimiz buluştu ve kontrollü bir şekilde beni hafifçe açacak kadar bastırdı.

Nefesim kesilmişti, bana ilk kez parmaklarıyla dokunduğunda tattığım o tanıdık zevk ve acı karışımı ortaya çıkıyordu.

Suratındaki hâkimiyet ifadesi silindi ve ağırlığını dirseklerine verip dudaklarımızı birleştirirken kaşlarını çattı.

"İyi misin?" diye sordu usulca.

Kollarımı ona sarıp parmaklarımı saçlarından geçirerek başımı yukarı aşağı salladım. Bedenine tutundum ve kalçamı biraz daha ilerleyebilmesi için kaldırırken onu daha sert öptüm.

İkimiz de hissederek keskin bir nefes aldık. Clay kontrolü tekrar eline alıyordu, öne eğilip beni daha çok doldurmadan önce biraz geri çekildi.

Acı yoğunlaştı ama beni öptüğü ve acele etmediği için hızla düzeldi, kalçalarının her hareketiyle beni biraz daha esnetiyordu. Yeniden, durmadan, yavaş yavaş açılmamı sağladı. Beni saygıyla öperken derinlerime ilerliyor, kalplerimiz şiddetle atıyordu.

Keskin bir nefes aldıktan sonra dudaklarından çıkan bir inlemeyle beni tamamen doldurdu.

Tamamen içime girdiğinde ikimiz de ürperdik. Başını boynuma gömdüğü yeri hafif hafif öperken sırtına batırdığım tırnaklarımla ona yapıştım.

"*Kahretsin,* Kedicik," diye inledi. Tekrar içime tamamen girmek için geri çekildi. "İnanılmaz hissettiriyorsun."

Onun da aynı şekilde hissettirdiğini söyleyemedim çünkü

normal olamayacak kadar hızlı, başka bir orgazm karnımda ağır ve sıcak bir şekilde kaynıyordu.

"Ben... ben..."

Söylemeye, ne hissettiğimi ona anlatacak kelimeleri dudaklarımdan çıkarmaya çalıştım. Anlayıp anlamadığından emin olamamıştım ama bana tam da ihtiyacım olan şeyi vermişti. Boynumu öpüp büyük ve sıcak eliyle göğsüme masaj yaparken bir ritim oluşturarak içimde hareket etti.

Hisler dikkatim için savaşırken bacaklarımı onun için biraz daha açtım. Bundan *fazlasına* ihtiyacım vardı.

Clay ellerini yatağa bastırarak üzerimde yükseldi, beni becerirken vücudunun şehvetli hareketlerini izledim. Hayatımda gördüğüm en muhteşem, en ateşli manzaraydı. Karın kasları her hareketiyle kasılıp serbest kalıyordu, orgazma adım adım yaklaşmamı sağlarken kısık gözleri benimkilere kilitlenmişti.

"Clay," diye fısıldadım. İçimde oluşan duygu beni heyecanlandırırken aynı zamanda da korkmama sebep olmuştu.

"Biraz daha dayan," diye emretti.

Elimi bacaklarımın arasına götürdüm, Clay içimde hareket ederken orgazm olabilmem için tek ihtiyacım olan şey klitorisimi yavaşça uyarmaktı.

Dokunuşumla titreyip bir çığlık attım. Bu seferki sonuncusundan bile güçlüydü, hayatımda *hiç* yaşamadığım kadar şiddetliydi. Clay hızını korurken duvarlarım onun etrafında kasıldı ve titreyip çarşafların üzerinde kıvrandım. Tırnaklarımı karnındaki kasların çıkıntılarından aşağı sürtmek için ona doğru uzanmıştım.

"*Kahretsin*, Giana," diye inledi. Orgazmım sona ererken giderek hızlandı.

Yaklaşmıştı.

Ellerimi ve ayaklarımı yatağa bastırıp destek aldım, bu sayede onun hareketlerini karşılayabiliyordum.

"*Siktir*," diye küfretti. Onun hevesli hamlelerine karşılık ve-

rirken göğüslerimin çılgınca zıplamasını izliyordu. O inleyerek boşaldığında dudaklarına yapıştım.

Yaşadığı orgazmı, menisi prezervatife dökülürken içimde titrediğini hissedebiliyordum. O kadar hassastım ki, ondan çıkan her akışı anlayabiliyordum ve gözlemevindeki gece olduğu gibi ağzım onu tatma arzusuyla sulanıyordu.

Clay'in gelmesini sağlamak, onun içime boşaldığını hissetmek ve bu zevkin *sahibi* olduğumu bilmek hayatım boyunca hissettiğim en yoğun tatmindi.

Kendini üstüme bıraktı, ellerinden biri kalçamı acı verecek kadar sert kavrayıp orgazmının sonuna gelirken bedenimi çarşaflara gömdü. Sonunda bittiğinde titredi, ikimiz de nefes nefese kalmışken alnı benimkine yaslandı. Kaygan tenlerimizle birbirimizi ve yatağın üstündeki örtüyü ıslatıyorduk.

Ardından kontrolü ele aldığı kadar şiddetli bir şekilde geri verdi.

"İyi misin?" diye sordu usulca. Burnuma nazik bir öpücük kondurmadan önce bakışlarımı inceledi.

"Ben harikayım."

Gülümserken yumuşayan aletini içimde hareket ettirerek bir kaşını havaya kaldırdı. "Aynı şekilde hissediyorum." Kısa bir anlığına duraksadı. "Hadi gel, birlikte duş alalım."

Ayağa kalkmama yardım etmeden önce dikkatlice içimden çıkarak prezervatifi attı. Titrek bacaklarımın üzerinde yürümeye çalışana kadar yardıma *ihtiyacım olduğunu* fark etmemiştim. Uyluklarım vücudumdaki bütün kasları iki orgazm için kullanmama karşı çıkıyormuş gibi ağrıyordu.

Clay içeri girmeme yardım etmeden önce ılık suyu açtı ve beni takip ederek içeri girip perdeyi çekti. Bizi sıcak ve karanlık köşemize gizlemişti.

Su sırtımdan akarken kollarıyla beni sardığında içime yayılan huzura, o anın saf coşkusuna karşı derin bir nefes aldım.

Clay geri çekilmeden önce uzun süre boyunca o şekilde dur-

mamızı sağladı ve gözleri benimkileri ararken yutkundu. Elleriyle yüzümü tutup başparmağıyla çeneme dokunduğunda ona bakmam için beni zorladı. "Bu konuda bana güvendiğin için, ilkin olmama izin verdiğin için teşekkür ederim."

Gülerek dudaklarımı ısırdım ve başımı iki yana salladım. "Gerçekten kitaplardaki sevgililer gibisin, farkında mısın?"

O da güldü ve beni göğsüne bastırıp ıslak saçlarıma öpücük kondurdu. "Daha da iyi olacağım," diye cevap verdi. "Bekle ve gör."

Bu sözünü bozmayacağı konusunda hiçbir şüphem yoktu.

Kitap Kurdu

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

CLAY

Kendimi hiç bu kadar tamamlanmış hissetmemiştim.

Ne elimde bir futbol topuyla ne mezuniyet günümde annem bana gururla sarıldığında ne de Maliyah'yla paylaştığım anlardan *herhangi* birinde.

Hiçbir şey içimdeki boşluğu Giana'nın yanında uyanmak kadar doldurmamıştı.

Koyu renk bukleleri karışmış, kabarıp sağa sola dağılmış bir halde duruyordu. Kahverengi saçlarındaki altın rengi ışıltılar yastığın üzerine dağılmıştı. Ağzı açık uyuyordu, pembe dudaklarının kenarından salya sızarken hafifçe horluyordu.

Gülümseyerek panjurlarından içeri giren güneş ışınlarının onu altın bir ışıltıyla parlatmasını izledim. Aniden dün gecenin ne kadar farklı geçebileceğini ve her şeye "*siktir et*" deyip Giana'nın peşine düşmekten farklı bir karar verseydim bu sabahın ne kadar farklı olacağını fark etmiştim.

Göğsüm ağrıyordu.

Tek bir seçimimle her şey değişmişti. Gerçeği söylediğim, bunun bize ne kadar acı çektireceğini umursamayıp artık sessiz kalamayacağıma karar verdiğim o anda her şey değişmişti. Gururumun kazanmasına, olanca ağırlığıyla beni engellemesine izin vermemin üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti. Ona yardım edeceğime söz verdiğim, Shawn'la randevusunun istediği şey ol-

duğunu düşündüğüm zamanı hatırladıkça göğsüme bir ağrı saplanıyordu.

Ama koç dün gece gitmemize izin verip bugünkü maç için biraz dinlenmemizi söylediğinde, Giana'ya nasıl hissettiğimi söyleyene kadar asla dinlenemeyeceğimi biliyordum.

Bir parçam, *geçen hafta* kollarımda onu almam için hazır olduğunda bunu yapacak kadar akıllı olmamı dilemişti. Ama zamanlaması ya da verdiği *his* doğru değildi. Belki de dün geceyi bu kadar tatlı kılan şey, geçirdiğimiz acıyla dolu yedi gündü.

Giana da aynı şeyi hissediyordu.

O da beni istiyordu.

Tanrım. Kapısının önünde bana ait olduğunu fısıldadığı anı *düşünmek* bile göğsümün sahiplenme ve zevk karışımı bir ağrıyla sıkışmasına sebep oluyordu.

Giana gibi bir kızın açılmasını sağlamak; beni içeri alması, her şeyiyle bana güvenmesi ve elinden gelen her şekilde kendini bana vermesi aklı başında olan birini bile yolundan çıkarırdı.

Bir saniyesini bile hafife almazdım.

Dışardaki çöp kamyonunun sesi onu uyandırdı ve ağzını şapırdattıktan sonra dudaklarını ıslatmak için dilini dışarı çıkarırken gözlerini kırpıştırdı. Bu sırada ona baktığımı fark edince gözleri kocaman açıldı.

"Günaydın," dedim.

Giana gözlerini kırpıp başını yorganın altına soktu. "Aman Tanrım, lütfen bana bakma. Gözlerini kapatırsan tuvalete kaçabilirim."

Sesi yorganın altından boğuk geliyordu. Yorganı açıp onu kendime doğru çekerek tüm sabah boyunca arzuladığım uzun ve yavaş öpücüğü almadan önce kıkırdadım.

"Çok güzelsin," dedim.

"Hayır, sabahın yedisinde değilim."

"Özellikle o zaman çok güzelsin," diye karşı çıkarak burnunu öptüm. Onu kollarımda tutmaya devam ediyordum. "Nasıl hissediyorsun?"

Direnmeyi bıraktı ve kol kaslarımın üzerinde gezinen tırnaklarını izleyerek kucağıma iyice sokuldu. "Harika," diye fısıldadı yanakları kızararak. "Biraz ağrım var ve susadım," derken güldü. "Ama harikayım..."

Ellerimizi birbirine geçirip parmak uçlarını teker teker öpebilmek için dudaklarıma götürdüm. Beni izlerken dudaklarında bir gülümseme belirmesine rağmen kaşlarını çatmıştı.

"Bu gerçek," derken zihninde ortaya çıkan kaygıyı yatıştırabileceğimi umuyordum. "Sen ve ben... Biz gerçeğiz."

Giana derin bir nefes aldı. "Yani, bu bir rüya değildi."

"Sanki hayal gücün *o kadar* ateşli bir şey uydurabilirmiş gibi."

Üstüme çıkmadan önce homurdanarak gülüp gözlerini devirdi. Beni sırtüstü yatırıp dizlerinin üstünde kucağıma oturmasına izin verdim.

"Peki, bu şimdi bizim için ne anlama geliyor?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Giana dudaklarını büzerek düşünürken ellerimizi birbirine geçirip aramızda tuttu.

"Şey..." diye başladı. "Sanırım çok fazla şeyin değişmesi gerekmiyor, değil mi? Herkes zaten sevgili olduğumuzu düşünüyor."

"Düzeltme. *Çok şey* değişecek. Rol yaparken bile ellerimi senden uzak tutmak benim için yeterince zordu, artık bunu yapmak neredeyse imkânsız olacak."

Gözlerim, dün gece beraber aldığımız duştan sonra üzerine geçirdiği ince beyaz tişörtün içinden görünen göğüslerinin üzerindeydi. Pijamasının şortu o kadar kısaydı ki, kalçalarını zar zor örtüyordu. Ellerimizi ayırdım ve kalçasını avuçlayıp aletimin sert gövdesine doğru yaklaştırdım.

Giana dudağını ısırdı ve istediğimi yaparak bana yaslandı. "Vaatler, vaatler," diyerek alay ediyordu.

Sert aletim boyunca sürtündüğünde inledim, kollarımı ona sarmak ve sıcaklığını hissetmek için bedenini kendime doğru çektim. "Sabah ışığında üzerimde olmanı izlemeyi çok istesem

de," derken bunu *ne kadar* istediğimi göstermek için kalçalarımı ona doğru ittim. "Dün geceden sonra dinlenmen gerekiyor."

Kucağımda surat asıp kendini bıraktı.

"Güven bana," dedim. "Sandığından daha hassas olacaksın."

"Ben iyiyim."

Ona bir bakış atmama rağmen, sonrasında bencil bir ihtiyaç ve inatçı bir azimle haklı olduğumu kanıtlamak için parmaklarımı bacaklarından yukarı çıkarıp şortunun içine soktum. Başparmağımı kıvrımlarına sürttüğümde titredi ve girişine *çok hafifçe* bastırdığımda dokunuşumdan uzaklaşarak keskin bir nefes aldı.

"Gördün mü?" Tek kaşımı kaldırdım.

Bir iç çekerken bana hak verdi.

"Ayrıca..." diye ekledim onu kucağımda tutarak. "Stadyuma gitmem gerekiyor. Otobüs bir saat içinde kalkacak."

Giana bir hipnozdan çıkmış gibi göz kırptı. "Ah, *kahretsin*. Bugün maç var!"

Aniden üzerimden atladı ve telefonundaki saate hızla bakıp dolabına doğru koştu.

"Çantamı bile hazırlamadım."

"Sadece bir gecelik."

"Çoktan orada olmam gerekiyordu. Tüm malzemeleri toplamalıyız."

"Charlotte halleder," diyerek onu temin ettim. Ama kıyafetlerini karıştırmaya devam ediyordu, kalkıp onu fiziksel olarak kollarıma ve göğsüme çekip o kucağımdayken yatağa oturana kadar bunu yapmaya devam etti.

"Seni canavar," diye alay etti göğsüme vururken.

"Ama hoşuna gidiyor."

"Kitaplarımdan aldığın bir ipucu daha mı?"

"Kitapların tam bir define haritası gibi. Sadece işaretleyip altını çizdiğin yerler takip edildiğinde bile bir sandık altın bulmak mümkün oluyor."

Parmaklarımı bacaklarının arasına ulaşana kadar teninde gez-

dirdim, başını göğsüme yaslayarak iç çekti ve bedenini tamamen bana yasladı. Bir anlığına orada öylece durduktan sonra göz göze gelebilmemiz için kollarımda döndü.

"Dün gece korkunçtu," dedi kaşlarını çatarak. "Shawn'la yani. Aslında, iyiydi. Eğer aklımda sürekli *sen* olmasaydın eminim harika bir randevu olurdu. Ama çok kötü oldum," diye itiraf etti başını sallayarak. "Beni öptüğünde, ben..."

"Seni öptü mü?"

Sözlerimdeki soğukluk onu susturmuştu. "Evet."

Dişlerimi sıktım. "Onu öldüreceğim."

"Teknik olarak planımız buydu. İstediğimiz şeyi yaptığı için onu öldürebileceğimizi sanmıyorum."

Ona katılmadığımı belli ederek kaşlarımı çattım ama Giana başparmağını kaşlarımda gezdirdikten sonra uzun ve yavaş bir öpücükle karşılık verdi.

"Onu istemiyorum," dedi dudaklarıma doğru. "İlk sahte öpücüğümüzden beri seninim."

Sözleriyle derin bir nefes alıp ona sarıldım. "O öpücük sahte *değildi*."

Giana kucağımdan atlamadan ve bileklerimden tutup beni de kendisiyle birlikte yukarı çekmeden önce bir anlığına başını göğsüme gömdü.

"Hadi gidelim. Kazanmamız gereken bir maç var," derken tişörtümü bana attı. Onu bileğinden yakalayıp yanıma geri çektim.

"Sanırım zaten kazandık."

Öpücüğüme gülümseyerek karşılık verdi ve beni geriye doğru itmeden önce onu tekrar öpmeme izin verdi.

"Tişörtünü giy. Hemen şimdi." Ellerini çırpıp avucumda duran kumaşı işaret etti. "Daha sonra işaretlediğim başka bir bölümü üzerimde deneyebilirsin."

"Ah, bana güven. Planlarım var. Özellikle de *Sated Love*"da işaretlediğin yerler..."

* (İng.) *Doygun Aşk.* (ç.n.)

Göğsüme vurup beni ön kapıya itmeden önce yanakları kıpkırmızı olmuştu.

"Kendi kahvaltını hazırla, seni kitap hırsızı," diye bağırdı.

Ama bu sözler, onu çıkarken son bir öpücük vermek için yanıma çektiğimde kollarımda erimesini engellemedi.

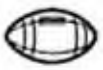

"HADİ ÇOCUKLAR! TUTUN ŞUNLARI!"

Koç Sanders'ın sesi, tribünlerdeki çoğunlukla karşı takımın formalarını giyen neredeyse otuz bin kişilik kalabalığın uğultusunu bastırıyordu. Waterville Üniversitesi'nin Haydutlar'ı eyaletteki en büyük takımdı ve Boston'dan bizi desteklemek için gelecek kadar kendilerini takımımıza adamış olan NBU öğrencilerinin kalabalığın içinde resmen boğulmasına sebep oluyorlardı.

Tüm maç boyunca durum böyleydi.

Yağmur bu maçta da bizi zorlamıştı ama bu sefer karla karışık yağmura dönüşecek kadar soğuktu ve oyun koşullarını daha kötü bir hale getirmişti. Zaten her yerim çok ağrıyordu ve o kadar yorgundum ki, bir sonraki çeyrek için pozisyon aldığımda tek hedefimize odaklanırken vücudumun isyan edeceğini düşünüyordum.

Haydutlar'ın hücum oyuncularının ilk hakkı elde etmesini engellemeye çalışıyorduk.

Aramızda sadece üç sayı fark vardı ve maç sonuna bir dakikadan biraz fazla süre kalmıştı. Topu almamız ve Riley'nin uzatma dakikalarında topa vurup berabere kalmamızı sağlaması için yeterli bir zamandı. Ama rakip takım bir kez daha topu ele geçirirse, alan golü menziline girip sayı yaparak bizi yere sermeyi başarırlardı.

Top atıldığında, tuttuğum dış açık oyuncusunun peşinden koşmak için çizgiden fırladım. Beni aldatıp kaçmaya çalışmasına rağmen çoktan tuzağıma düşmüştü. Oyun kurucunun arka sahayı çılgınca arayan gözleri takım arkadaşlarımın iyi iş çıkardığını gösteriyordu.

Topu atacak hiçbir yeri yoktu ve zavallı eziğin zamanı tükeniyordu.

Savunmamızdan biri çizgiden geçerek oyun kurucuyu yakaladı ve NBU öğrencileriyle dolu kükreyen küçük kalabalık haricinde stadyumun sessizleşmesine neden olarak şekilde çocuğu yere devirdi.

Kenar çizgisine dönerken bunu kutladık. Kayıpları o kadar büyüktü ki, bir alan golü atmaya bile cesaret edemeyeceklerini biliyorduk. Özel takımımız vuruş için koşarken su içip vücudumda kalan az miktardaki enerjiyi korumaya çalıştım.

Maçtayken aklımı Giana'dan uzak tutmak konusunda çok çabalamıştım.

Bu benim için çok yeniydi. Çocukluğumdan bu yana, futbol hayatımın tek odak noktasıydı. Evleneceğimi düşündüğüm kızla -Maliyah'yla- birlikteyken bile, maç söz konusu olduğunda onun nasıl olduğunu hiçbir şekilde düşünmezdim.

Giana'yla durum farklıydı.

O da saha kenarındaydı, muhabirlerle kamera ekibini havalı ve çevik hareketlerle yönlendiriyordu. Ondan en az beş yaş büyük profesyonelleri bu kadar iyi idare edebilmesi garipti. Ayrıca bizleri, sporcu öğrencileri de bir deli sürüsünü kontrol ediyormuş gibi yönetebiliyordu. Son bir buçuk yılda, bir şekilde kendi sesini ve güvenini bulmuştu. Daha net ve daha yüksek sesle konuşuyor, tam olarak ne yaptığını biliyordu. Ayrıca bunu yaparken soğukkanlılığını koruma becerisine sahipti.

Onu izlememek, ona hayran olmamak zordu, *özellikle de* yalnız olduğumuzda bu kadar düzgün bir kadını nasıl çözeceğimi çok iyi bildiğim için.

Zeke on yard içinde topu yakalayarak o ana geri dönmemi sağladı. Yere indirilmeden önce neredeyse otuz yarda kadar yaklaşmasını izledim. Holden hücum takımıyla birlikte sahaya çıkıp bizi gol menziline sokan sayısız oyunda onlara liderlik ederken sahaya odaklanmaya devam ettim.

Ama buna ihtiyacımız yoktu.

Leo Hernandez, kısa koşması gerekirken bir anda ani bir hamle yapmıştı. Onun uçarak yanlarından geçmesini izlemekten başka bir şey yapamayacak kadar yavaş olan savunma oyuncularını deviriyordu.

Böylece maçın bitmesine birkaç saniye kala bir gol daha attık.

Süre Riley'nin topa vurup fazladan sayı alabilmesi ve Haydutlar'ın da hiçbir şeyle sonuçlanmayan bir tane *Hail Mary* atışı* yapabilmelerine yetmişti.

Biz kazanmıştık.

Durdurulamaz bir takım olduğumuza ikna olmuştum.

Uzun ve sıcak bir duş bile karla karışık yağmurun altında, buz gibi hissettiren bir havada maç yaptıktan sonra kemiklerimi çözmeyi başaramamıştı. Buna rağmen, eşofmanlarımı giydiğimde kendimi biraz daha iyi hissetmiştim. Duş alıp giyinirken ve bizi gece kalacağımız otele götürecek olan otobüse binmeye hazırlanırken takım çok mutluydu. Kutlamaya çıkacaklarından hiç şüphem yoktu.

Fakat benim çok farklı planlarım vardı.

"Peki bu gece hangi bok çukuruna giriyoruz?" diye sordu Leo. Boynunda havlusu asılıyken kaşlarını muzip bir şekilde oynatıyordu.

"*Looney Bin* adında bir yer buldum," dedi Riley. Telefonundan okuduğu yorumları gösterdi. "Üniversite barı. Görünüşe göre, sahte kimlik konusunda oldukça katı ama bu bizi daha önce hiç durdurmadı."

Leo, "Novo'nun nasıl havaya girdiğine bakın," dedi övgüyle.

"Böyle bir galibiyetten sonra mı?" Riley başparmağıyla arkasını gösterdi. "Artık şampiyonluk maçını garantiledik."

"Sadece şampiyonluk maçını değil," diye ekledi Zeke. Elini

* Son dakika atışı anlamına gelen Amerikan futbolu terimi. (ç.n.)

kız arkadaşının omzuna atıp başına bir öpücük bırakmakla meşguldü. "Meşhur sezon finalini de garantiledik."

Başımı sallarken ellerimi dolaplara vurarak ritim tutmaya başladım. "*Sayı. Sayı. Sayı. Sayı.*"

Takımın geri kalanı katılana kadar şarkı söyleyip dans ettim. Çok geçmeden etraf çınlayan bağırışlar ve çığlıklarla inledi. Çocuklar bankların üstüne çıkıyor ya da kelimenin tam anlamıyla kirişlerden sarkıyorlardı. İçeride inanılmaz şekilde mutlak bir kaos vardı. Bunu yalnızca şampiyonluğun eşiğindeki bir takım gerçekten anlayabilirdi.

Olup biteni izlerken bir çift soğuk elin gözlerimi kapattığını hissettim.

Gülümserken dönüp maçın başından beri öpmek için can attığım Giana'yı kendime çekmeye hazırdım. Ama duyduğum ses ona ait değildi. "Bil bakalım, ben kimim?"

Maliyah'nın sesiydi.

Yüzümde sıkılmış bir ifadeyle ona doğru dönmeden önce kasılmış bir şekilde parmaklarını gözlerimden çektim.

Yeni duş almıştı, uzun sarı saçları başının üstünde ıslak ve dağınık bir topuz halindeydi. Üzerinde büyük beden amigo eşofmanları vardı, coşkulu olmayan tepkime rağmen hafifçe zıplayarak kocaman gülümsedi.

"Harika oyundu, bebeğim."

Takma ismi duyunca yüzünü buruşturdum ama dolabıma dönüp çantamı toplamaya başlayarak onu görmezden gelmeyi seçtim. "Teşekkürler."

"Peki, randevuya ne zaman çıkıyoruz?" diye sorarken benimle dolabın arasına yaslanarak kramponlarımı almamı engelledi. İlk başta kaşlarımı çattım, aptal takım açık artırmasını hatırlamadan önce sorusu yüzünden kafam karışmıştı.

"Bunun gerçek bir randevu olmadığının farkındasın, değil mi?"

"Bunun için para ödedim," diye kendini savundu. Kibarca

onu yana itip lanet eşyalarımı toplamayı bitirebildim. "Ayrıca, üniversiteye geldiğimden beri gerçekten görüşemedik."

"Peki, bu kimin suçu?"

Yüzü ifadesizleşse de kendini toparlayıp zorla gülümsedi. "Seni özledim. Yalnız zaman geçirmemiz bizim için iyi olur. Konuşmamız gerekiyor."

"Seninle konuşacak bir şeyim yok."

"Clay..."

"Bak, piknik kuponunu alıp seni gerçekten umursayan biriyle randevuya çıkabilirsin," diyerek çantamı bir omzuma atıp dolabımı kapattım. "Ya da benimle gidersin ve orada sessizce otururuz. Seçim sana ait."

Neden bu kadar öfkelendiğimi bilmiyordum. Belki de babamın kulaklarımda yankılanan sesinin, Maliyah'nın bana karşı kullandığını hiç fark etmediğim manipülatif taktiklerini göstermesi yüzündendi. Belki de sebebi Giana'ydı. Kendimi ilk sıraya koyacağım ve bunu yaparken utanmayacağıma dair söz verdirdiği için böyle hissediyor olabilirdim.

Ne olursa olsun, artık bu oyunu eski sevgilimle oynamaya hiç niyetim yoktu.

"Orada sessizce oturacağımızdan şüpheliyim," diye karşılık verdi Maliyah. Hâlâ gülümsemeye çalışıyordu. Bakışları bana uzanıp dokunmak üzere olduğunu belli ettiğinde buna fırsat vermeden eğilip kapıya yöneldim.

Hızla peşimden geldi.

"Senin sorunun ne?" Beni kolumdan yakalayıp yüzüne bakmamı sağladı. İsteseydim ona kolaylıkla engel olabilirdim ama belki de bir parçam bu tartışma için hazırdı.

"*Sorunum mu?*" diye sordum inanamayarak. Soyunma odasında kalan çocukların yarısının kutlamayı bırakıp konuşmamızı dinlemesi umurumda değildi. Maliyah'ya yaklaşıp olduğu yere sindiği sırada ona tepeden baktım. "Mutluyum, Li."

Bir an için duraksadım, hemen karşısında nefes alıp verirken

kelimelerimi anlamasına izin verdim. Kıstığı gözleri yumuşadı, kahverengi gözlerinde yanıp sönen acıyı gördüm.

"Bunu kabul edip... *mutlu olmama izin verebilir misin?*"

Söyleyecek bir şeyi olup olmadığını görmek için bir an bekledim ve tek kelime etmediğinde başımı sallayıp arkamı döndüm. Otobüse doğru ilerlerken onu ve takımın kalanını geride bırakmıştım.

Takımın çoğu dışarı çıkana ve antrenörler odalarına çekilmeden önce Holden'ı ters giden bir şey olursa bildirmekle görevlendirene kadar bekledim. Oyun kurucumuz, kaptanımız, en sorumlu liderimiz için neredeyse üzülüyordum. Omuzlarında çok fazla yük vardı.

Ama bunu gururla taşıyordu.

Otel odamızın önünde beklerken, "Gelmek istemediğinden emin misin?" diye sordu. Bunu partilememi istemesinden çok, böyle bir galibiyetten sonra takım dediğimiz soytarı sürüsüyle yalnız kalmak istemediği için sorduğunu biliyordum.

Gülümsedim. "Üzgünüm, dostum. Başka planlarım var."

Holden buna sırıtsa da dışarı çıkmak için hamle yapmadı. Beni izlerken gözleriyle bir şeyler arıyormuş gibi görünüyordu.

"Ne?"

Omuz silkti. "Hiçbir şey. Bu sezon başında söylediklerim için özür dilerim. Giana'nın yara bandı olması konusunda. Senin için bundan çok daha fazlası olduğunu görebiliyorum."

Elimi boynuma doğru götürdüm. "Dürüst olmak gerekirse... yanılmıyordun. En azından ilk başlarda öyleydi. Ama şimdi?" Başımı iki yana salladım. "Onun için öyle deliriyorum ki, bu duygular beni korkutuyor."

Holden güldü. "Elbette, bunun nasıl bir his olduğunu bilmiyorum ama sana güveniyorum. Senin adına mutluyum." Sonra eliyle beni işaret etti. "Sadece bu sezona odaklan, tamam mı?

Notlarının düşmesine de izin verme. Bütün baharını ona harcayarak geçirebilirsin ama sana birkaç ay daha ihtiyacım var."

"Emredersin, kaptan," dedim bir selamla. "Gerçekten bir kıza karşı hiç böyle hissetmedin mi?"

"Hadi ama, Johnson," dedi göğsünü yumruklayarak. "Futbolun hayatımın tek aşkı olduğunu biliyorsun."

Tek kaşımı kaldırdım. "Tabii... Bunun ne kadar süreceğini göreceğiz."

Kapıdan çıkarken gülümsedi, o gittiğinde Giana'ya ortamın güvenliğinden emin olduğumu söylemek için mesaj attım.

Neyse ki takımdakiler gibi bir otel odasını paylaşmak zorunda değildi. Bu lükse sahip olan kişiler sadece Giana ve Riley'ydi. Charlotte gelse bile çalışanıyla aynı odayı paylaşamayacak kadar kibirliydi. Ama bu maça gelmemiş, ülkenin diğer ucundaki bir arkadaşının düğününe katılırken tüm görevleri tamamen Giana'nın ellerine bırakmıştı.

Bu durum bile Giana'ya ve diğer herkese onun işinde ne kadar iyi olduğunu göstermeye yeterdi.

Sessizce koridordan geçerek asansöre girdim ve iki kat yukarı çıkıp Giana'nın odasının bulunduğu alana geldim. Kapıyı çalmama bile fırsat vermeden açıp beni içeri çekti ve hemen kollarımda eridi.

Kokusu etrafımı sarmalamıştı, yeni yıkadığı saçlarıyla beni derin ve uzun bir öpücüğe hapsederken ahududu gibi kokuyordu. Öpücüğünü, bu kadını içime çektim. Bizi odasına hızla çekerken onu elimden geldiğince sıkı bir şekilde sardım.

"Seni özledim," dedi dudaklarıma karşı.

"Beni bu sabah gördün. Ayrıca maç boyunca izliyordun."

"Kapa çeneni ve beni özlediğini söyle."

Sözlerine kıkırdadım, onu yatağa yatırırken hâlâ öpüşüyorduk. Onunla ilgili her şey rahat ve saftı. Islak saçları, sıcak teni, dökümlü tişörtü, çok sevdiğim minik pijama şortları... Hepsi evimdeymişim gibi hissetmemi sağlıyordu.

Giana, evim gibi hissettiriyordu.

"Ben de seni özledim," diye mırıldanırken bacaklarının arasına girip kollarımı iki yanından yatağa yasladım. "Gülüşünü özledim," dedim dudaklarını öperek. "Kahkahanı." Benim için gülerken dudaklarına bir öpücük daha bıraktım. "Bana sarılmanı."

Verdiğim ipucunu alıp öpücüğümüzü derinleştirmek için beni kendine çekerken ayak bileklerini belime sardı. Dili hevesliydi, bedenini bana yaslarken hafifçe sızlanmıştı.

Onu durdurmak için kalçalarını yatağa dayayarak inledim. "Kadın," dedim uyarırcasına.

"İyiyim," diye karşı çıkarken kollarımda çırpındı. "Biraz acıtacak ama bunu yapmak istiyorum. *Seni* istiyorum."

Yüce İsa.

Herhangi bir adamın Giana Jones'u nasıl reddedebileceğini anlayamıyordum.

Kesinlikle bunu deneyecek kişi değildim, özellikle de beni kollarıyla sarıp içine çekerken ve ona daha fazlasını vermemi isterken...

Dün geceden farklıydı, sırayla birbirimizi soyarken hareketlerimiz daha yavaş ve yumuşaktı. Tişörtünü çıkardığında karnını öpücüklerle boğdum, bacaklarının arasına yerleşmeden önce şortundan kurtulmasına yardım ettim. Artık ziyafet çekmeye hazırdım.

Bu bir bağımlılıktı, vücudum onun aldığı zevkin sesleriyle hayata bağlanıyordu. Ona zevk veren adam olduğumu bilmek, dilimin her hareketiyle ellerini çarşafın üzerinde daha da çok sıkması hoşuma gidiyordu.

Acele etmedim. Onu öpüp yaladım ve klitorisi ıslanana, şişene, rahatlamak için ağrıyana kadar emdim. İlk seferden sonra yaşayacağını bildiğim acıyla savaşmasına yardımcı olabilmek için iyi, sıcak ve hazır bir hale gelmesini istedim.

Bacaklarını daha geniş açmaya başlayıp orgazmının peşinden koşarken gözlerini kapattığında yavaşladım ve ağzına ulaşana kadar tenini öperek yukarı çıktım.

"Hayır," diye mırıldanmasına güldüm. Bizi yatakta yuvarlayıp üstüme çıkmasını sağlamıştım.

"Çok sabırsızsın," diye alay ettim.

Üstüme yerleşti, ıslak kadınlığı aramızda bir engel olmadan gövdem boyunca sürtündü. Bu hisle birlikte inlediğimizde onu durdurmama fırsat bırakmadan tekrar sürtünmek, kadınlığının arasından kaydığımı hissetmek ve girişini hazırlamak için kalçalarını oynattı.

Ardından sadece birkaç santim hareket etti, aletimin başını dar girişine sığdıracak kadar aşağıya indi.

Bu yıldızları görmemize yetmişti.

Sertçe kalçalarını kavradım. İçimdeki canavarın onu aletime bastırıp aramızda bir şey olmadan doldurmamı söylemesiyle inlerken onu durdurdum. Bir şekilde nefes almayı ve komodinin üzerine koyduğum prezervatife uzanıp takmayı başarmıştım.

Giana'nın elleri göğsümü buldu ve o yavaşça aşağı inerken ben de onun için bedenimi sabit tuttum.

Aletimin ucu içine girdiğinde ikimiz de inledik, aynı anda kalçalarını kavradığımda tırnaklarını tenime batırdı. Biraz daha inmeden önce kalkması için yardım ettim.

"Aman Tanrım," diye fısıldayarak hareketlerini tekrarlarken kalçasını bedenime yaslamıştı. "Böyle çok iyi hissettiriyor."

Bedeni üzerindeki tutuşumu gevşettim, kontrolü ele geçirmesine izin verdim ve üzerimdeyken çıplak vücudunun tüm güzelliğinin *tadını çıkardım*. Olduğu yerde inip kalkarken kendi ritmini buldu ve sonunda tamamını içine hapsedene kadar her seferinde aletimi biraz daha derine aldı.

Nefes nefese kalmıştı, duvarlarının etrafımda kasıldığını hissettiğimde inlememi engelledim. "*Lanet olsun*, Kedicik," diye küfrettim. Dizlerinin üzerine kalktığında sesim hırıltılıydı, tekrar üstüne inmeden önce aletini içinden tamamen çıkarıyordu.

"Evet," diye fısıldarken gözlerini kırpıştırarak kapattı. "Daha fazla."

Bedenini kucağımda dengeleyip doğrulduktan sonra, yataktaki yastıkları atıp sırtımı başlığa yasladım ve onu kucağıma aldım. Bu yeni pozisyonda bacaklarını açıp üzerimdeki ağırlığını desteklerken daha derinlere ulaşabilirdim.

İçine girdiğim derinlikte titredi, kollarını etrafıma sardı ve her itişinde klitorisini kasıklarıma doğru sürttü.

"Aletime binmene bayılıyorum," derken elimi dikleşmiş göğüslerinin arasında kaydırdım. Parmaklarım boğazının etrafında kıvrılana kadar yukarı çıktı, nefesini kontrol ederken avucum tenine göre daha sıcaktı. "Sen de seviyorsun. Öyle değil mi, Kedicik?"

"Evet," diye sızlandı.

"Bana bunu ne kadar sevdiğini göster," diye emrettim. Diğer elim hareket etmesine yardım ederken boğazını biraz daha sıktım. "Adımı bir çığlıkla haykırıp boşalana kadar aletimi becer."

İkinci seksi için bu biraz fazlaydı ama tıpkı dün gece olduğu gibi, kulağına fısıldadığım her tahrik edici sözle nefes nefese kalıyor ve inlemeleri biraz daha artıyordu.

Böyle kaba, sert ve sahiplenici tavırları seviyordu. Elimden geldiği kadarıyla ona tam olarak istediği şeyi verecektim.

Üstümde hareketleri hızlandı. Sikimi saran duvarlarından *başka bir şeye* odaklanmam zorlaşmıştı. Ama odaklandım, hareketleri daha vahşi ve kaotik hale gelirken meme ucunu emdim. Artık o kadar hızlı davranmaya çalışıyordu ki, hareket edemeyecek duruma gelmişti. Kontrolü ele alıp orgazm olabilmesi için ihtiyaç duyduğu hızda hareket ederken onu tuttum.

Böylece tamamen boşaldı.

İnlemeleri çığlıklara dönüştü. O kadar yüksek sesle çığlık atıyordu ki, sessiz olması için ağzını kapattım. Elime çarpan boğuk çığlıklarında adımı sayıklamasını kaçırmamış, buna gerçekten bayılmıştım. Kollarımda tamamen eriyene kadar onu sert ve hızlı bir şekilde becerdim.

"Aman... *Tanrım*," diye fısıldadı onu serbest bıraktığımda.

Sırıttım, saçlarını öptüm ve durmasını bekledim. Yorulduğunu ve ağrısı *olduğunu* biliyordum. Eğer orgazmı acıyla karışmış bir halde olsaydı, durmak istediğinde onu suçlamazdım.

Ama yavaşça tekrar hareket etmeye başladı.

Kalçalarını sürterek bana tekrar uyum sağlarken dudaklarından yumuşak iniltiler kaçıyordu. Bir şekilde daha da sıkıydı ve orgazm yüzünden şişmişti. Her seferinde içine girmenin verdiği hissin tadını çıkardım.

"Arkanı dön," diye emir verdim. Ancak sonra söylediğimi yapmasına fırsat vermeden onu çevirip yüzüstü yatırdım. Tam olarak aynı hizada olmamız için kalçalarını yukarı kaldırıp içine girmeden önce kendimi girişine yerleştirdim.

"*Siktir*," diye tıslarken belini kıvırdı. Tepkisinden mesajı almıştım, nemli saçlarını avuçlayıp sıkıca tuttum ve başını öne eğmesini engelledim. Geriye esnemiş halde durmasını sağlarken içine doğru yaptığım ilk hamleyle gözleri odağını kaybetti.

Hissi ve *görüntüsü* heyecan vericiydi. Tamamen doymuştu, artık rahatladığımdan emin olmaya odaklanmış durumdaydı. Sonunda saçlarını serbest bıraktığımda aç gözleriyle omzunun üzerinden bana baktı. Ellerimle kalçalarını tutup her hareketimle aletimin bacaklarının arasında kaybolmasını izledim.

"Keşke bu manzarayı görebilsen." Yavaşlayarak içine girdiğim her anın tadını çıkardım. "Benim için açılman, dar küçük amının her geri çekildiğimde aletime sarılması..."

"Clay," diye inledi Giana. Sonra beklemediğim bir hareketle göğsünü yatağa indirdi ve parmaklarıyla hayalarımı nazikçe okşayana kadar bacaklarının arasından *bana doğru* uzandı.

Boğazımdan çıkan sesi tanıyamadım, o yaptığı şeyi tekrarlarken yıldızları görüyordum. Giana bana dokunurken zar zor ayak uydurabiliyor, hiçbir şeye odaklanamıyordum. Ona durmasını söylemediğimde daha büyük bir özgüvenle hayalarımı avucunun içinde yuvarladı ve orgazm olabilmem için doğru miktarda baskıyla sıktı.

"Kahretsin, Giana. Ben... ben..."

Onu uyaramadım bile. Şiddetli bir şekilde gelirken, sahip olduğum farkındalığın her zerresini alıp o coşkulu duyguya odaklanırken hiçbir şey söyleyemedim. İçinde hareket ederken orgazmımın her anının tadını en iyi uyuşturucuymuş gibi çıkardım.

Gerçekten öyleydi.

Giana'ydı.

Şimdiye kadar yaşadığım en uzun orgazmdı, bittiğinden emin olduğumda bile bedenimi dalga dalga sarmıştı. Hayalarımdaki elleri yüzünden mi böyleydi, yoksa sebebi sadece *o* muydu bilmiyordum. Ama orgazmımın sona ermesi o kadar uzun sürmüştü ki, tek yapabildiğim şey içinden dikkatlice çıkıp yana yuvarlanmaktı. Göğsüm kabarıyor, sarf ettiğim çaba yüzünden ciğerlerim yanıyordu.

"Kahretsin," dedi Giana. Ardından göğsüme yatmak için uzandı. "Bu... her zaman böyle mi?"

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdim. Yüzüne tek kaşımı kaldırarak baktığımda kahkahalara boğulduk.

Sonra onu kendime çektim, birbirimize sarılırken bacaklarımız birbirine karıştı ve nefesimiz yavaşça sakinleşirken çıplak tenlerimize çizgiler çizdik.

Sonunda nefeslerimiz düzeldi, oda daha sessiz ve hareketsiz bir hale geldi. Kalbimi ağrıtan yabancı duyguyla alnına yumuşak bir öpücük kondurarak parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim.

"Ben seninim," diye fısıldadı. Sanki düşüncelerimin beni nereye götürdüğünü, onun için yeterli olmadığıma karar vereceği, çekip gideceği ve beni geride bırakacağı günü nasıl hayal ettiğimi biliyormuş gibi konuşmuştu.

Kötü düşüncelerimin boğazımda oluşturduğu yumruğu yuttum, gerçekliğini sorgulamak yerine sözlerinde teselli bulmayı seçtim.

"Ben de seninim," diye fısıldadım.

Kollarıyla beni daha da sıkı sardı. Bir geceliğine her şey mükemmeldi.

Asla böyle kalmayacağını bilmemiz gerekirdi.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

GIANA

Tüm favori filmlerimde ve kitaplarımda "*pamuk şekerden bulutların üzerindeymiş gibi*" yaşanan anlar vardı.

Genellikle hikâyenin başında, bazen de her şey ana karakter için mükemmel bir şekilde ilerlerken son kısımlarda gerçekleşirdi bu anlar. Hayattan zevk alırlar, her şey yolunda gider, her gün kabarık pembe ve mor renkli bir pamuk şeker bulutunun üstünde süzülürken yüzlerinde solmayan bir gülümseme taşırlardı. Genellikle her şey mahvolmadan hemen önce yaşanan dönemler içerisinde olurdu.

O bendim.

En güzel aylarımı yaşıyordum.

Ama görünürde bir felaket yoktu.

Charlotte açık artırmayı ve Maine'deki deplasman maçımızı yönetmemden o kadar etkilenmişti ki, sözleşmemi gelecek sezona kadar uzatıp imza ikramiyesi vermeyi teklif etmişti. Bana ilk söylediğinde şok olmuştum ama patronum sadece gülümseyip kaşını kaldırmıştı.

"Herkese senin hakkında yanıldıklarını kanıtlama konusundaki kararlılığın işe yaradı," diye açıklamıştı. "Ama şimdi, bundan gerçekten ne elde etmek istediğini kendine sormanı istiyorum. Ardından onu elde etmeni istiyorum."

Bana olan inancı içimdeki yangını körüklerken kariyerimin ilerleyebileceği bütün yolları düşünmemi sağlamıştı. Bunu düşünmek gerçekten mest ediciydi.

Ama hiçbir şey beni Clay kadar mest etmiyordu.

Neredeyse her sabah onunla uyanıyordum ve birlikte uyumadığımız günlerde de ben uyandıktan birkaç saniye sonra kapımda beliriyordu. Derslerimiz zorlu geçiyor, antrenmanlar çok uzun sürüyordu. İşimde mutlu olsam bile günün bitmesini, röportajlar ve tanıtım etkinliklerinin sona ermesini istiyordum.

Onun kollarına dönmek için sabırsızlanıyordum.

Beni çözmeye ayırdığı her an coşkuluydu, vücudum onun senfonik dokunuşları altında daha önce hiç olmadığı gibi şarkı söylüyordu. Bana dokunmasının ya da içimi doldurmasının en sevdiğim yolunu bulduğunu ne zaman düşünsem yeni bir yol keşfediyordu. Beni heyecanlandıracak, şaşırtacak ve kitaplarımın bile rakip olamayacağı bir şekilde zevk verecek şeyler ortaya çıkarıyordu.

Bu en iyi kısmı bile değildi.

En güzel anlarımız, sabahın erken saatlerinde birbirimize sarıldığımız, konuştuğumuz, güldüğümüz ve birbirimizi fiziksel olarak keşfetmekten daha fazlasını yaptığımız zamanlardı. Kalabalık antrenman sahasında tek bir bakışla her şeyi konuştuğumuz anlardı. Birimiz endişelenmeye başladığında, diğerinin doğru kelimeler ve bir öpücükle onu çabucak yatıştırıp söz verdiği anlardı.

"Noel'de benimle eve gelmek ister miydin?"

Bir sabah Clay'in sorusuyla, sabahın ilk ışıklarında söylediği kelimelerle yüzümün rengi solmuştu.

"Kaliforniya'ya mı?"

Başıyla onaylamıştı.

Bana saygı ve hafif bir korkuyla baktığında kalbim resmen patlamıştı. Ona doğru sokulup kollarımı beline sarmış ve başımı göğsüne yatırırken bakışlarına karşılık vermiştim.

"İki şartla."

"Neymiş bakalım?"

"Birincisi, kız kardeşimin ödül töreni için birkaç hafta sonra geldiğinde babamla tanışıyorsun."

"Tamam."

Göğsüne doğru gülümsemiştim.

"İkincisi?"

"İkincisi," derken parmağımla karnına bir daire çizmiştim. "Bana sörf yapmayı öğretmelisin."

"Sörf yapamıyorum ki."

"O zaman birlikte öğrenebiliriz."

"Hava buz gibi olacak."

Bakışlarımı ona doğru çevirmiştim. "Sörften sonra ısınmanın yollarını bulabileceğimiz konusunda bahse girerim."

Uykulu bir şekilde sırıtıp beni öptüğünde dünyanın en mutlu kızıydım.

Her gün bir öncekinden daha parlak ve umut verici bir armağandı. Küçük, pamuk şekerden yapılmış bulutumun üzerinde saf ve bozulması imkânsız bir mutluluk içinde yüzüyordum.

Maliyah beni bulutumdan düşürüp soğuk sert toprağa fırlatmaya çalıştığında bile böyle hissetmeye devam etmiştim.

Haydutlar'a karşı kazandığımız galibiyetten yaklaşık bir hafta sonra, stadyum tuvaletinde gözlerimin altına akan maskarayı temizliyordum. Kyle Robbins bir spor içeceği için fotoğraf çekimi yapmak üzere *farklı* bir anlaşma imzalamıştı. Ona yardım etmeye kararlı olduğum için uzun bir gün geçirmiştim. Açıkçası, bunun için onu suçlayamazdım.

Bir fotoğraf çekiminden birkaç yüz bin dolar kazanıyor olsaydım aynı şekilde davranırdım.

Rujumu tazeleyip nemli soğukta sönen saçlarımı düzeltmeye çalışırken Maliyah içeriye girdi.

Beni görünce duraksadı ve bedenimi baştan aşağıya süzerken yutkundu. Tuvaleti kullanmasını bekliyordum ama bunun yeri-

ne doğrudan lavaboya yürüyerek suyu açtı ve ellerini yıkamaya başladı.

"Uzun bir gün müydü?" Bunu kaşlarını kaldırarak sormuştu ama bana gerçekten bakmıyordu.

Yutkunarak aynadaki yansımama odakladım. "Sezon boyunca her gün çok uzunmuş gibi hissettiriyor."

"Bir de bana sor. Altıdan sonra uyumadan durabildiğim günleri özlüyorum."

Yorumuyla gülümsedi, suratımdaki şaşkınlığı silmek için gerçekten uğraşmam gerekmişti.

Gerçekten benimle sohbet etmeye mi çalışıyordu?

Ellerini kuruturken kalçasını banyo tezgâhına yaslayıp bana baktı. "Peki... Clay'le ilişkiniz oldukça ciddi görünüyor."

Aman Tanrım.

Hadi bakalım.

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için gülümsedim.

Maliyah'nın kaşları çatıldı. "O iyi bir adam," derken sesi daha yumuşak çıkıyordu. "Çok geç olana kadar bunun farkına varamadım."

"Evet, öyle," diyerek kabul ettim.

"Ayrıca mutlu olmayı hak ediyor," diye ekledi. "Açıkçası, onu mutlu ediyor olman beni çok sinirlendiriyor. Çoğumuzun düşündüğü gibi sadece geçici birisi olmaman da."

Son yorumuyla beni üzmek isteyip istemediğini anlayamamıştım ama gerçek şuydu ki; yapabileceğim tek şey, asla bilemeyeceği tüm eksik parçalara gülümsemekti.

Kimsenin bilmeyeceği parçalara.

Bir süre sonra, "Her neyse, biraz gıcıklık yaptıysam özür dilemek istiyorum," diye devam etti. "Senden biraz çekinmiştim."

Attığım kahkahaya engel olamadım. "Nedenini hayal bile edemiyorum."

"İlk başta ben de edememiştim," dedi geri adım atmadan. "Ama bir bak, Clay'i kim kazandı?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

Maliyah beni uzun bir süre izledi, veda ederek yanından çıkıp gitmeyi düşünmeme yetecek kadar uzun bir süreydi. Ama ağzımı açmama bile fırsat vermeden bana doğru bir adım atıp sesini alçalttı.

"Ama açık konuşayım," diyerek bana baktı. "Clay'in mutlu olmasını istiyorum. Onu rahat bırakacağım. Ama ayrıldığınız *anda*, ben burada bekliyor olacağım." Gülümsediğinde dudaklarının kıvrılış şekli midemi bulandırmıştı. "Emin ol, bana geri döndüğünde..." Bana bakarken kaşlarını kaldırdı. "Seni neden istediği bir yana, adını bile hatırlamayacak."

Çenemi sıktım, kalbim atalarımın bir avcı tarafından kovalanırken hissettiklerini hayal ettiğim türden bir savaş ya da kaç tepkisi vererek tekledi.

Ama kendime savunmasız olmadığımı hatırlattım.

Lanet olası kılıçtan bir dile sahiptim.

"*Sen de* emin olabilirsin," derken aynı şekilde ona doğru adım attım. "Böyle bir şansın olmayacağı konusunda."

Ardından tatlı bir şekilde gülümsedim ve yanından geçerken omzuna hafifçe vurdum.

Tuvaletten çıktığımda içimdeki her parça zaferle zıplayıp havayı yumruklamamı istedi ama ofisime kadar yavaş ve sakin bir şekilde yürüyerek soğukkanlılığımı korudum.

Kimse beni bulutumdan indiremezdi.

Kasım ayının ilk pazartesi günü kampüste resmen dans ediyordum, havanın acı soğuğu kafeye süzülüp her zamanki siparişimi verirken yüzümdeki gülümsemeyi silmeye yetmiyordu. Elimdeki buharı tüten *latte* bardağıyla kapıya doğru döndüm.

İşte o anda, Shawn'la burun buruna geldim.

"Hey," derken sırıtıyordu. Beni tutabilmek için kollarıma uzanmıştı. "Sakin ol, ışıklar saçarak hoplayıp zıplarken birini yere sereceksin."

Sözleriyle birlikte güldüm ve kendimi toparlarken buklelerimi kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Selam," derken yanaklarım kızarmıştı. Kafenin sıcaklığı ya da *latte* yüzünden değil, Shawn'ın beni izleme şeklinden ve o geceden sonra onu görmezden gelme nedenimi açıklayamayacak olmamdan kaynaklanıyordu.

Tekmelenmiş bir köpekle, onu tekmeleyip sonradan pişman olan zavallı bir aptalın karışımı gibi görünüyordu.

"Selam," diye yanıtladı.

Ellerini ceplerine sokarken çatık kaşlarıyla beni süzdü.

"Harika görünüyorsun," dedi bir süre sonra. "Mutlusun."

"Öyleyim," dedim kolayca. Dudaklarımda gerçek bir gülümseme vardı. "Gerçekten öyleyim."

"Güzel." Shawn başını salladı, asıl söylemek istedikleri dışarı çıkmadan önce dudaklarını birbirine bastırdı.

"Siz... Clay ve sen ayrıldınız mı?"

"Ne?" Kaşlarımı çatarak başımı salladım. "Hayır."

"Hayır mı?" İfadesiz bir suratla tekrarladı. "Ne demek *hayır?*"

"Yani hayır, ayrılmadık. Hâlâ birlikteyiz ve..." Gülümseyerek başımı salladım. "Harikayız."

Shawn karnına yumruk atmışım gibi görünüyordu.

"Giana, yapma... Sen aptal değilsin. Lütfen az önce söylediklerine inanmadığını söyle."

Kaşlarım neredeyse saçlarıma kadar havalanmıştı, topuklarım üzerinde dönmeden önce bir an için hayretle ona baktım. "Vay canına. Hoşça kal, Shawn."

Vedaya rağmen beni takip etti ve cam kapıyı arkamdan kapatamadan beni yakaladı.

"Senin için iyi değil. O iyi birisi değil, *nokta*."

Onunla yüzleşmek için döndüm. "Onu tanımıyorsun bile."

"Sana nasıl davrandığını biliyorum." Shawn'ın burun delikleri büyüyor, göğsü beni kurtarmak için içeri giren parlayan şövalyemmiş gibi şişiyordu. "Bu kadarı yeter."

Gülme dürtümle savaşırken uzun ve yavaş bir şekilde iç çek-

tim. "Shawn, yemin ederim hiçbir şey göründüğü gibi değildi. Sen..."

"Anlamadığımı söyleme. Seni nasıl ağlattığını, senin önünde başka bir kızın vücudundan *shot* içerken nasıl değersiz ve saygısız hissetmene sebep olduğunu gördüm."

Ona tüm oyunu anlatıp anlatmamayı düşündüm ama onun ya da başka birinin bilmemesi gerektiğine karar verdim.

"Bir şeyleri düzelttik," diyerek kolunu sıkmak için uzandım. "Seni bu duruma soktuğum için üzgünüm. Yapmamalıydım. Benim hatamdı ve bencilceydi. Ama artık iyiyiz. İyiden de *öteyiz*."

Shawn başını iki yana salladı. "Görmüyor musun? Onun gibiler böyle davranır. Ayrılmanın eşiğine gelene kadar seni itip kakar ve sonrasında seni geri kazanmak için ne gerekiyorsa yaparlar. Bencil olan kişi *o*."

Kendimden çok, Clay'i savunmak istiyordum. "Bu konuşma benim için bitmiştir. Onu tanımıyorsun. Hatta *beni* de tanımıyorsun."

"Denemediğimi söyleyemezsin."

Bir nefes verdim ama sözlerinin acıttığını inkâr edemezdim. İnsanlarla oyun oynamak benlik değildi ve aslında asıl niyetim bu olmasa da ona yaptığım şey tam olarak buydu.

"Gitmem gerekiyor," dedim. "Kendine iyi bak, tamam mı?"

Bir kelime daha söylemesine izin vermeden döndüm ve stadyuma doğru ilerleyip onu kafenin dışındaki kaldırımda bıraktım. Onun için, oynadığımız oyun bu kadar işe yaradığı için üzüldüm. Onu, Maliyah'yı ve çevremizdeki herkesi kandırmıştık.

Tüm bunları geçmişte bırakmanın daha iyi olduğuna karar vererek silkindim.

Şekerli, rengârenk cennetimde yüzmeye devam ederek anın tadını çıkardım.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

CLAY

Onu unutmuştum.

Belki de doğru ifade şekli bu değildi çünkü böyle söyleyince annemi hiç düşünmemişim gibi anlaşılıyordu. Tabii ki düşünmüştüm. Onu Giana'yla tanıştırmak için ne kadar sabırsızlandığımı, Noel için eve geleceğimizi söylediğimde nasıl da mutlu olacağını düşünmüştüm. Mutfakta G'yle yemek pişireceğini, ona en sevdiğimiz somon kroketlerini nasıl yapacağımızı öğreteceğini ve ben utanmış gibi davranırken eski çocukluk fotoğraflarımı çıkaracağını düşünmüştüm.

Ama eski sevgilisinin ona bakacağını düşündüğü için çalışmayı bıraktığını unutmuştum.

Zihinsel ve duygusal olarak ne kadar yıprandığını ve iş aramak bir yana, yataktan kalkarken bile ne kadar zorlandığını unutmuştum. Telefonda sözlerini gevelemesinden anladığım kadarıyla bir şeyler kullandığını da unutmuştum.

Belki en son öğrenci kredisi çekip bir aydan fazla bir süre geçinebilmesine yetecek kadar parayı gönderdiğimde beni hiç aramadığı içindi. Belki en iyisini varsaymak; iyi olduğunu, bir işle birlikte kendini bulmaya çalıştığını düşünmek istediğim içindi. Belki de kendimi Giana'ya o kadar kaptırmıştım ki, başka hiçbir şey düşünemiyordum.

Ne olursa olsun, onu unutmuş olmam kasım ayının başlarında bir perşembe günü akşamüstü antrenmanından sonra yüzü telefon ekranımı aydınlattığında fark ettiğim bir şeydi.

Telefonum elimde titreştiğinde ekrandaki *Annem* yazısına baktım, midemin bulandığını ve damarlarımdaki kanın buz kestiğini hissedebiliyordum. Onun derdiyle, acısıyla, gözyaşlarıyla yüzleşmek istemediğim için cevap vermek istememem çok bencilceydi.

Üstelik, ona bir kez daha yardım etmek için bir yol bulmam gerektiği gibi bir gerçekle yüzleşiyordum.

Fikirlerim tükeniyordu.

Kalbim göğsümde ağırlaştı. Hızla yurt odama doğru giderken başparmağımı ekranın altında kaydırıp kulaklıklarımı taktığımda boğazıma bir düğüm yerleşmişti.

"Selam, anne," diye cevapladım. "İyi misin?"

"Ah, tatlım," diye yanıtladı burnunu çekerek. Ağladığı için söylediği kelimeler anlaşılmıyordu.

Kendimi toparladım.

"Ben iyiden de *öteyim*."

Bir sonraki nefesimde rahatlamadan çok kafa karışıklığıyla sarmalanmıştım, özellikle de açıklamasını beklerken annemin ağlamaya devam ettiğini duyduğum için durumu anlamamıştım.

"Bir mucizeyle kutsandık," dedi annem. "Tanrı yüce ışığıyla bizi aydınlattı."

Yürümeyi bıraktım. "Hassiktir! Yoksa piyangoyu mu tutturdun?"

Annem gülerek, "Sözlerine dikkat et!" diye azarladı beni. "Öyle de diyebilirsin."

"Anne, neler oluyor?"

Yürümeye devam ederken çantamı omzuma attım.

"Cory."

Kaşlarımı çattım, sinirlenmek için hiçbir nedenim olmamasına rağmen içimdeki bir şey alarma geçmişti. "Cory derken? Maliyah'nın babası mı?"

"Aynen öyle," diye onayladı. "Ne olduğunu bilmiyorum. Maliyah dün gece hasret gidermek için beni aradı. Bu arada, gerçekten çok *hoş* bir davranıştı. Ayrıldığımızdan beri pek konuşmamıştık ve ondan haber almak çok güzeldi."

Dudaklarım gerildi. "Hı-hı."

"Her neyse, Maliyah'yla konuşuyorduk ve bizim ne kadar yakın olduğumuzu biliyorsun. Erkekler söz konusu olduğunda bana her zaman çok iyi tavsiyeler verir." Devam etmeden önce duraksadı. "Yaşlarımızı düşününce tam tersi olmalı aslında."

"Anne," diyerek konuya geri dönmesini sağladım.

"Ona restorandan bahsediyordum ve Brandon'dan..." Eski erkek arkadaşının ismini söylerken sesi çatladı. "Maliyah çok tatlıydı, kalbimin kırılma hikâyesini dinliyordu." Burnunu çekti. "Sanırım babasına her şeyi anlatmış çünkü bugün o beni aradı."

Devam etmesi için bekledim, bir şeylerin yanlış olduğunun farkına varmadan önce kalbim neler olacağını çok iyi biliyormuş gibi göğsümde giderek hızlanıyordu.

"Bize yardım edecek, bebeğim," dedi sevinç gözyaşları dökerek. "Öğleden sonra on bin dolarlık bir çekle yanıma geldi."

"*Ne yaptı?*"

"Biliyorum! Biliyorum..." dedi heyecanlandığımı düşünerek. Ama aslında duyduklarım karşısında dehşete düşmüştüm. "Kışı atlatmamıza yetecek kadar paramız olmasını istedi, böylece bir iş bulmak yerine iyileşmeye devam edebileceğim. Beni ne kadar rahatlattığını anlatamam. *Sevildiğimi* hissediyorum."

Ben sakinleştirici bir nefes almaya çalışırken o sözleriyle boğuldu.

"O iyi bir adam. İyi bir baba," diye ekledi. "Seninkinden çok daha iyi. Daha zeki bir kadın olsaydım, o gece restorana geldiklerinde *onunla* randevuya çıkardım."

"Anne."

"Sadece dalga geçiyorum." Biraz bile şaka yapmadığını biliyorduk, konuşurken eliyle konuyu geçiştirdiğini hayal edebiliyordum.

"Anlamıyorum," dedim. "Ne... Bunu *neden* yaptı?"

"Çünkü o iyi, Hıristiyan bir adam," dedi savunmacı bir tavırla. "Çünkü yardıma ihtiyacı olan birini gördü ve yardım edebilecek durumda."

Yutkundum.

Cory iyi bir *adamdı*. Bunu babama ben de söylememiş miydim? Annemin dilediği şeyin aynısını, babam yerine Cory'nin hayatımızda olmasını dilememiş miydim?

Peki neden midem bozuk bir şey yemişim gibi ağrıyordu?

"Bu iyi bir şey, tatlım. Bana gönderdiğin parayı geri yollarım, böylece o krediyi faiz işlemesine fırsat bile kalmadan ödeyebilirsin. Bak, işte her şey yolunda gidiyor."

Kan beynime sıçramıştı.

Çünkü birçok insana yardım edebilecek imkânı olmasına rağmen, Cory çok nadiren karşılığında bir şey istemeden birilerine yardımcı olurdu.

"Gitmem gerekiyor, anne."

"Tamam, tatlım. Seni seviyorum. Artık her şey yolunda. Sana bir çek göndereceğim, tamam mı?"

Ellerim titreyerek telefonu kapatmadan ve Maliyah'nın numarası bulmak için rehbere girmeden önce ona cevap bile verememiştim. Bir mesaj yazdım.

Konuşmamız gerek. Hemen.

Üç nokta ekranda belirip kayboldu.

Kampüsün geri kalanını yürürken dişlerimi sıktım. Yurt odamın kapısından içeri girdiğimde telefonum titredi.

Altıya kadar dersim var. Sonra buluşalım mı?

Sadece başparmak havada emojisi ve yurt numaramla cevap verdim ama bunu zaten bildiğinden oldukça emindim. Sonra telefonumu atıp neler olduğunu anlamaya çalışırken ellerimi saçlarımdan geçirdim. Saat dörttü ve Maliyah'yla buluşana kadar neler olduğunu çözmeye çalışırken kafayı yiyecektim.

Telefonum çaldığında tam da soğuk bir duş almak üzereydim.

Telefonumda çıkan isim Cory Vail'di.

Boğazım sıkıştı ve cevap vermeden önce kendimi nefes almaya zorladım. "Merhaba?"

"Merhaba, evlat," derken derin sesi geri yankılandı. "Nasılsın?"

İçimde savaşan ailevi gurur ve köşeye sıkışmış bir hayvanın ürkekliği arasındaki duygulara katlanmak çok fazlaydı.

"İlginç bir gün geçiriyorum," diye cevapladım topu ona atarak.

Cory güldü. "Tahmin edebiliyorum. Annen arayıp sana anlattığını söyledi."

"Anlattı."

Hat sessizdi.

Boğazımı temizledim. "Ona yardım ettiğiniz için teşekkür ederim, efendim."

"Sesin pek mutlu çıkmıyor."

Sporcuların yurt odasına konulan 1972'den kalma eski kanepeye otururak iç çektim. "Öyleyim. Gerçekten mutluyum. Ben sadece..."

"Bunu neden yaptığımı merak ediyorsun."

"Dürüst olmak gerekirse, evet bunu merak ediyorum."

"Sen akıllı bir çocuksun," diye değerlendirdi Cory. "Yakında akıllı bir adam olacaksın. Hiçbir şeyin ücretsiz ortaya çıkmadığını biliyorsun."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Gerçek şu ki, evlat. Maliyah aylardır berbat durumda, bunu görebildiğini biliyorum. Seni özlediğini en az benim kadar iyi bildiğinin de farkındayım."

"Benden ayrılan oydu," derken sesimi yükselttim.

"Farkındayım," diye yanıtladı Cory. Her zamanki gibi sakindi. "Ama genç kızlar pişman oldukları birçok şey yaparlar. O benim kızım olduğu için, eğer yapabilirsem bu yanlışları düzeltmesine yardım etmeye çalışmak babası olarak benim görevim."

Kafamı salladım. "Anlamıyorum."

"Çok basit. Annenle ben ilgileneceğim," dedi. Cory "Sen de kızımla ilgileneceksin. Bu kadar kolay."

"Hayır."

"Hayır mı?" Cory'nin sesi cevabıma inanamıyormuş gibi duyulmuştu.

"Hayır, birçok sebepten ötürü kolay değil. Artık Maliyah'yla ilgilenmek istemiyorum," diye dürüstçe yanıtladım. "Ayrıca, beni istemediğini açıkça belirtti."

"Yalan söylemiş."

"Bu onun suçu. Hayatıma devam ettim. Artık başka biriyle birlikteyim."

"Sanırım birlikte olduğun kişiyle aran Li'yle kurduğunuz bağ kadar kuvvetli olamaz." Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir şeyi açıklamaya çalışan bir çocukmuşum gibi güldü. "İkiniz birlikte büyüdünüz. Yıllardır bir ilişkiniz vardı. Bu yeni sevgilinle birkaç aydır birliktesin, değil mi?"

"Yanlış anlamayın ama Giana'yla ilişkimiz sizi ilgilendirmez."

Boynum öfkeyle yansa da elimden geldiğince sesimi sabit ve sakin tuttum.

Bir süre sonra, "Öyle olsun," dedi Cory. "Peki, evlat, seçim senin. Ama senin yerinde olsaydım, benimkinin ne olacağını biliyorum." Devam etmeden önce arkadan kâğıt sesleri geldi. "Teklifimi kabul edebilir ya da sorunu çözmeden teknedeki deliği geçiştirerek onarmaya çalışırken kendini borca sokmaya devam edebilirsin."

Kaşlarımı çattım.

"Rehabilitasyona ihtiyacı var, Clay." Artık sesi daha alçak ve ciddiydi.

Gözlerimi onun sözlerine, öldüğüm güne kadar inkâr etmeyi umduğum gerçekle yakan gözyaşlarıma karşı kapattım. Bir sonraki nefesim sert ve ateş doluydu.

"Senin yaşında bunu anlamanı beklemiyorum. Kahretsin, bunu bilmeni bile *istemiyorum.* Bunu düşünmek zorunda kalmanı istemiyorum. Bu yüzden..." derken duraksadı. Boş laflar

söylediğini fark etmiş gibiydi. "O aktif bir bağımlı, evlat. Gerçek yardıma ihtiyacı var. Bunu ona verebilirim. Ona *verebiliriz*."

O beni göremese de *kimse* beni göremese de başımı iki yana salladım. Bunu yapamayacağımı evrene sözsüz olarak iletmek zorundaydım.

"Bunun adil olmadığını biliyorum. Zor olduğunu biliyorum. Böyle kararlar vermek zorunda kalmak için çok gençsin. Ama inan bana, bu hayatını şekillendirecek zor seçimlerin sadece başlangıcı. Yaptığın bu ilk seçim, seni bir erkek olarak tanımlayacak."

Gülmekle yardım çığlığı atmak arasında bir şeyde boğuldum.

"Annene sırtını dönme, Clay," diye diye devam etti. Göğsüm ortadan ikiye ayrılırken sözleri amaçladığı gibi hedefine ulaştı. "Babanın sırtını dönmesini izledim ve senin de aynı şeyi yapmanı izleyemem. Sana ihtiyacı var. Bu ona yardım ederken aynı zamanda istediğini elde edebilmek kadar kolay." Devam etmeden önce duraksadı. "Futbolu."

Yutkunarak yere bakarken gözlerim dolmuştu.

"Çeki henüz bozdurmadı," dedi sessizce. "Sana bunu hatırlatmak istiyorum."

Damarlarımdaki kan dondu. "Yani bana şantaj yapıyorsunuz."

"Sana adil bir teklifte bulunuyorum," diye karşılık verdi Cory. "Kabul etmen gereken bir teklif."

Burun deliklerim genişledi.

Uzun bir aradan sonra devam etti. "Biraz düşün. Bu gece senin olsun. Maliyah'ya bundan bahsetmeyelim, tamam mı? Sevdiğimiz kadınların işlerin nasıl hallolduğunu bilmesine gerek yok. Biz hallederiz. Öyle değil mi?"

Cevap vermedim ama o sessizliğimi bir onaylama olarak kabul etmişti.

"İşte benim oğlum. Pekâlâ, gitmem gerek. Sabah konuşuruz."

Böylece telefonu kapattı. Olduğum yere yığılıp kaldım, aklım son bir saat içinde ortaya çıkan her şeyi düşünüyordu.

O sessiz yurt odasında, sorumluluğun ağırlığı beni bir kaya gibi ezmişti.

Haklıydı.

Birçok yönden haklıydı.

Anneme sırtımı dönemezdim. Ona yardım etmek için yapabileceğim başka bir şey olmadığını da biliyordum. Lisedeyken birçok kez olduğu gibi temizlenmesine yardım etmek, sonunda kendine gelmeden önce tüm o çirkin geri çekilme aşamalarından geçerken annemi desteklemek için orada değildim.

Ona yardım edecek maddi imkânım da yoktu.

Henüz profesyonel değildim. İşim yoktu, iş bulmak için zamanım yoktu. Babamın yardımı olmadan, daha fazla kredi almak tek çözümümdü. Tabii eğer kredi için onay alabilirsem bu bir seçenek olabilirdi.

Panik göğsümü ele geçirdi ama sakin bir stresti. Ölüyormuşum ve birisi bilmediğimi düşünerek bana haber veriyormuş gibiydi. Sanki bu cezayı hak ediyormuşum, annemin bağımlı olması, başının belada olması benim hatammış gibi hissediyordum. O yenilginin içinde ürkütücü bir şekilde sakindim.

Kendimi bunun benim hatam olmadığına ikna edebilsem bile; şu anda annemi bırakamaz, tam anlamıyla hayatını kurtarma fırsatına sırtımı dönemezdim.

Gözlerimi kapattım. Kalbim o kadar sert çarpıyordu ki bunun bedeli üzerimde ağırlaştıkça ikiye kıvrıldım.

Giana.

Sahte ilişkinin diğer ucundaki artık *o* olacaktı, ona asla anlatamayacağım ilişkinin. Maliyah da bunun gerçek olmadığını asla bilmeyecekti.

Onun, Giana'nın ve *herkesin* bildiği gerçek bu olacaktı. Tıpkı başından beri yapacağımı düşündükleri gibi eski sevgilimle tekrar bir araya gelecektim.

Bir zamanlar yapmayı *düşündüğüm* gibi.

Bunu düşünmek bile midemi bulandırdı.

Orada kendi babamın olmasını, bana ne yapacağımı söylemesini ve ona gerçekten güvenebilmeyi arzuluyordum. Ama hayran olduğum, onun gibi olmak istediğim bir adam değildi.

Cory öyleydi.

Başım döndü, her yıkıcı darbede kalbim gitgide daha fazla ağrıyordu.

Başka seçeneğim yoktu.

Söz konusu annemdi. Benim *annem*. Yanımda kalan, beni ne olursa olsun tutan, bana bakan, destekleyen, inanan ve *beni seven* kadın.

Onu kendi başının çaresine bakması için bırakamazdım.

Giana'nın asla anlamaması, kimsenin anlamaması önemli değildi. Sadece bir erkek olarak değil, bir evlat olarak da yapmam gereken seçim buydu.

Annem bana bağlıydı.

Babamın aksine onu hayal kırıklığına uğratmayacaktım.

Bu bana cehennem acısı yaşatacak olsa bile.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

GIANA

Böyle tutkulu bir kafa sallama gösterisi yapabilmek için savuramayacağım kadar *fazla* saçım vardı ama umursamadım.

Şahinler'le olan maçımızdan önceki cuma gecesi *Lizzo* söyleyip dans ederken buklelerim etrafımda savruluyordu, kalçalarımın her hareketiyle gözlüğüm burnumdan düşüyordu. Elimdeki spatula mikrofonumdu, ayaklarımdaki tüylü çoraplar, çubuk makarnayı boşaltmak için ocaktan lavaboya doğru aldığımda mükemmel bir şekilde kaymamı sağlıyordu.

Telefonumda, birisi dışarıdan dairemin ziline bastığında otomatik olarak arayan numara çalıp Clay'in burada olduğunu bildirdi. Onu içeri almak için şifreyi girdim, gülüşümün istemsizce genişlediğini hissedebiliyordum. Hemen ona mesaj attım.

Kapı açık.

Hazırladığım ev yapımı votkalı sos ocakta tehlikeli bir şekilde kabarmıştı, bu yüzden fırında kızaran peynirli sarımsaklı ekmeği kontrol etmek için eğilmeden önce ocağın altını kıstım. Sosisi çoktan yapmıştım, sıcak tutmak için folyoyla kaplayıp mikrodalgada bekletiyordum. Bütün dairem bir İtalyan cenneti gibi kokuyordu ve ön kapım yavaşça gıcırdayarak açıldığında karnım guruldamıştı.

Clay'in normal bir şekilde karşılanma şansı yoktu. Üzerine

atlayıp bileklerinden tuttum ve onu içeri çekip ayağımla arkamızdaki kapıyı tekmeleyerek kapattım.

En sevdiğim kısım geldiğinde şarkıyı bağırarak söyledim, sözleri beni çok etkiliyormuş gibi yaparken elimle *bir sörf tahtasının üzerindeymişim gibi* işaret bile yapmıştım. Ritim çok iyiydi ve Clay'i oturma odasının ortasına götürüp onu bırakmadan önce elinin altında kendi etrafımda döndüm ve kalçamı dışarı doğru çıkartarak eğilip popomu salladım.

Buna gülmeliydi.

Benimle dans etmeli, birlikteyken hep yaptığımız gibi aptallıklar yapmalıydı.

En azından, popomu salladıktan sonra elleri beni bulmalıydı çünkü bu eşofmanların içinde güzel göründüğümü *biliyordum.*

Ancak bunun yerine, gözlerindeki durgun ve mesafeli bakışa eşlik eden ifadesiz bir yüzle beni izliyordu.

Nasıl göründüğünü fark ettiğimde kalbim kasıldı.

"Kahretsin," derken şarkıyı durdurmak için telefonuma koşup votka sosunu ocaktan aldım. Clay'e geri dönmeden önce ekmeği fırından çıkardım. "Sorun ne? Antrenmanda bir şey mi oldu?" Başka bir olasılığı düşünürken gözlerim kocaman açıldı. "Tanrım, yaralandın mı? Bir yerin mi acıyor?"

Onu kollarından tutup sargılı veya kanaması olabilecek herhangi bir yerini bulmak için detaylıca inceledim. Hiçbir şey bulamadığımda bakışlarımı tekrar ona doğru çevirdim.

Bana mahvolmuş bir halde bakması nefesimi kesmişti.

"Clay..." diye uyardım. "Ne oldu? Beni korkutuyorsun."

Yüzünü ifadesiz tutup duygusuz kalmaya çalışırken harcadığı çabayı gördüm ama yavaşça ipleri elinden bırakıyordu. Kaşları büküldü, burun delikleri genişledi ve derin bir nefes alıp benden uzaklaşırken altdudağı titredi.

Yokluğunda orada durdum, yanımdan geçerken suratıma vuran serin rüzgârını hissettim. Döndüğümde sırtı bana dönüktü, mutfağa bakıyordu ve sırt kasları aldığı bitkin nefeslerle inip kalkarken ellerini başının üstüne yerleştirmişti.

"Clay," diye seslendim. Artık korkudan sinirlerimin bozulduğunu hissedebiliyordum.

Uzun bir süre boyunca sessiz kaldı, neredeyse adını tekrar söyleyecektim. Ama sonunda elleri yanına düştü ve bir kez daha yüzüme bakmak için dönerken çenesini kaldırarak omuzlarını dikleştirdi.

"Bitti, G."

Kaşlarımı çattım, karnım kafa karışıklığı ve endişeyle ağrıyordu. "Ne bitti?"

Sözcükler boğazına takıldı. "Biz."

Güldüm, bu istemsiz bir tepkiydi. Kaşlarımı çatıp başımı salladığımda gözyaşlarımın gözümü yaktığını hissettim. "Ne? Saçmalama. Sen neden bahsediyorsun?"

Cevap vermediğinde gülümsemem silindi.

"Clay, sen ne diyorsun? Sen... ne..."

Sormaya çalıştığım her şey, söylediklerine karşı çıkmamla birlikte kesildi. Ona bakıp açıkça hissettiği tüm acıyı gördüğümde başımı tekrar tekrar sallayarak kollarımı kavuşturdum.

"Benim için hepsi bir oyundu," derken sesi sert ve duygusuzdu. Ama gözlerinin dolduğunu görebiliyordum. "Seni kullandığım, seninle olmak istiyormuşum gibi davrandığım için üzgünüm. Maliyah'yı geri kazanmak adına ne gerekiyorsa onu yapmak zorundaydım."

Tek bir gözyaşı yanağımdan süzüldü, o kadar hızlıydı ki elim onu yakalayabilmek için çok geç kalmıştı. "Maliyah'yı geri kazanmak mı?" diye tekrarladım.

"Dün gece geldi." Sesindeki soğukluk fırtınadaki bir ağaç gibi titrememe sebep oldu. "Konuştuk ve tekrar birlikte olmak istiyor. Benim de istediğim şey bu. Seni bu duruma soktuğum için üzgünüm."

Yüzüm ihanet ve duygularla sarsıldı, karnıma giren şiddetli ağrıyla öne eğildim. Ama sonunda tekrar kalktığımda, bulanık görüşümle karşımdaki adama baktım.

Clay'in suratı asılmıştı.

Altdudağı o kadar çok titriyordu ki gizlemek için elini yüzüne götürmek zorunda kalmıştı. Ellerini kalçalarına indirip geri kalan duygularını saklamak için tekrar benden uzaklaştı.

Şüpheyle gözlerimi kıstım.

Sonra saldırdım.

"Saçmalık," derken kızgınlıkla onu sırtından ittim. Tökezleyip onu tekrar itebilmem için tam zamanında bana doğru döndü. "Söylediklerinin hepsi saçmalık, biliyorum. Bunu neden yapıyorsun? Neler oluyor, Clay?"

"Sana neler olduğunu söyledim. Başından beri planım buydu," dedi daha yüksek sesle. Öfkelenmek ve bana karşı sinirle patlamak için tüm gücüyle uğraşmasını izledim ama acınası bir şekilde başarısız olmuştu. Gözleri doldu, gözyaşları yanaklarına düştüğünde kalbimin parçalara ayrıldığını hissettim.

Ona uzanıp yanaklarındaki ıslaklığı sildim ve yüzünü ellerimin arasına aldım.

"Bunu yapma," diye yalvardım. "Neler oluyor bilmiyorum ama lütfen bunu *yapma*."

Yüzü acı içinde kıvrılırken benden uzağa baktı. Avucuma yaslanıp gözlerini kapattı ancak ellerimi çekmeden önce gözyaşları tarafından tekrar ele geçirilmişti.

"Gitmeliyim," diye fısıldayarak yanımdan geçti.

Ama kapıya ulaşamadan onu tuttum.

"Kes artık!" diye bağırdım. "Hemen kes şunu. Bana bak," diye yalvarırken zorla çenesinden tutarak bana bakmasını sağladım. "*Kendine* bir bak. Bunu istemiyorsun. Hiçbirini gerçekten isteyerek söylemedin." Başımı iki yana salladım. "Söylemedin."

"Lütfen," diye yalvardı Clay. Gözleri daha fazla yaşla dolarken benden uzaklaşmaya çalıştı. Ağlamaktan mı, söylediklerinden mi, yoksa her ikisi yüzünden mi utandığını bilmiyordum. "Yapamam."

"*Neyi* yapamazsın?" Satır aralarını okumaya çalışarak umutsuzca sordum.

Başını iki yana salladı, parmaklarımı öpüp tamamen bırakmadan önce ellerimi üzerinden çekti. "Mutlu olmayı hak ediyorsun, Giana. Mutlu olmanı istiyorum. Sadece... Hayatına devam et. Shawn'la birlikte ol ve..."

"SHAWN'LA BİRLİKTE OLMAK İSTEMİYORUM!" diye bağırdım. Ona doğru yaklaşarak parmak uçlarımda yükselip kollarımı boynuna doladım. "*Seninle* olmak istiyorum," diye fısıldarken aramızda herhangi bir mesafe bırakmayı reddediyordum.

Clay kendini tutamadı, taktığı sahte maskeyi bozarak hıçkırdı. Dudaklarımızı birleştirdiğimde taze gözyaşlarının tadına baktım. Kollarını etrafıma dolarken dudaklarımı sanki benden *nefret ediyormuş*, sanki başının mutlak belasıymışım gibi öpüyordu.

Sonra beni geriye doğru itti.

Kapıya doğru ilerlerken, "Gitmem gerekiyor," dedi sesi çatlayarak.

"Her neye ya da *kime* yardım ettiğini sanıyorsan, bunu yaparak bana verdiğin sözü bozuyorsun," dedim arkasından. Aniden durduğunda, haklı olduğumu ve onu doğru yerden vurduğumu biliyordum. Sırtı aldığı her nefesle hareket ediyordu.

Dikkatlice etrafından dolaşıp bakışlarını yakalamak için eğildim.

"*Kendine* verdiğin sözü," diye hatırlattım.

Clay gözlerini kapatırken uzun ve sıcak bir nefes verdi. "Mecburum."

"*Neye* mecbursun? Tam olarak ne yapıyorsun?"

Ama bana cevap vermedi, sadece başını iki yana sallamakla yetindi. Son gücüyle içinde serbest kalmaya çalışan bir duyguyu boğmaya çalışıyordu.

Bir anda, inceldiğini fark etmediğim bir lastiğin kopması kadar kısa bir sürede, üzgün ve incinmiş olmaktan gözümü döndürecek kadar şiddetli olan öfkeye geçtim.

"Sen bir korkaksın, Clay Johnson," diye fısıldadım.

Gözleri benimkini buldu, içlerindeki acıyı görebiliyordum ama bu hiç umurumda değildi.

O da benim canımı yakıyordu.

"Sen bir korkaksın, aptalın tekisin. İstediğin şeyin bu olmadığını *biliyorum*." Başımı iki yana salladım. "Bana izin ver, neler olduğunu anlat. Her şeyi *birlikte* düzeltelim."

Clay sadece bana baktı, gözleri yüzümde dolaşırken burun delikleri genişlemişti. Her santiminin tadını çıkarıp hafızasında saklıyormuş gibi görünüyordu.

Beni bir daha göremeyecekmiş gibi davranıyordu.

Bu beni mahvetmişti.

"İyi!" diye bağırarak ikimizi de şaşırtan bir hareketle doğrudan göğsünü yumrukladım. "Git! Defol buradan!"

Clay her vuruşumu karşıladı. Gözleri titriyordu ama küçük ellerimin ona vurmasıyla sarsılmıyordu bile.

"Gidip Maliyah'yla birlikte ol. Bunların hiçbirinin önemi yokmuş gibi davran, sanki *benim* bir önemim yokmuş gibi."

Söylediklerimle başını iki yana salladı ama konuşmasına izin vermeden kestirip attım.

"Hayır, şimdi söylediklerini geri almaya çalışma."

"Kedicik," derken fısıltısı acı doluydu.

"ÇIK DIŞARI!" diye haykırdım. Onu kapıya doğru iterken tekrar tekrar vurdum. "Senden nefret ediyorum! Seni bir daha görmek istemiyorum! *Senden nefret ediyorum!*"

Hıçkırıklar göğsümden kopup dairemin duvarlarında yankılanırken kelimelerim her nefeste daha çaresiz ve bozuk çıkıyordu.

"Üzgünüm," diye fısıldadı Clay. Başka bir gözyaşı seline karşı onu ittiğim sırada beni tutmaya çalıştı.

"Sen..." Duraksarken beni sıkıca saran kollarına yığıldım. Titreyerek ağlıyordum, o da aynısını yapıyordu. "Kahrolası kalbimi kırdın."

Uzun ve durgun bir an boyunca sessizlik üzerimize çöktü.

"Kendiminkini de kırdım," diye fısıldadı.

Sonra beni bıraktı.

Hissettiğim boşlukla nefes nefese kaldım ama ön kapımı açıp bana bakmadan giderken ona uzanmaya çalışmaktan başka bir şey yapacak zamanım olmadı.

Dudaklarımdan parçalanmış bir çığlık koparken yere çöktüm. Dizlerimi göğsüme çekmeden önce bir kemik yığını gibi yere düştüm, kendimi bir arada tutmanın tek yolu buydu.

İşte bu şekilde pamuk şeker bulutumdan düşmüştüm.

Ne kadar hazırlansam da, bu çarpışmadan asla kurtulamayacağımı biliyordum.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

CLAY

Ertesi gün Şahinler'le yaptığımız maçı kaybettikten sonra, bedenimi soyunma odasına sürüklerken neden diğer takım arkadaşlarımla aynı duyguları hissetmediğimi düşündüm.

Zeke kaskını gereğinden fazla bir kuvvetle dolabına fırlattı, çarpma sesi odanın duvarlarında yankılandı. Riley onu sakinleştirmeye çalışıyordu ama başını iki yana sallayıp omuzlarını düşürmesi onun da aynı derecede üzgün olduğunu gösteriyordu. Kyle dolabının önündeki bankta sessizce oturuyordu. Görünürde telefon yoktu, sosyal medyada övünmek ya da kutlama dansları yapmak yoktu. Holden bile soyunma odasının ortasında durup bizi toparlamak için ne söyleyeceğini düşünürken çenesini sıkmıştı.

Kolayca yenmemiz gereken bir takıma karşı acımasız bir yenilgi almıştık, her açıdan kötü bir gösteri sayılırdı.

Takımım kızgındı. Hayal kırıklığına uğramışlardı.

Ben sadece uyuşmuştum.

Göğsümdeki boşluk alışkın olduğum bir şey olmalıydı. Maliyah'yla ayrıldıktan sonra hayatımın en kötü duygusal acısını hissettiğimi, yaşadığım en kötü kalp kırıklığından sağ çıktığımı sanıyordum.

Şimdi buna gülmek istiyordum ama ne kadar alaycı olursa olsun, içimde neşeye benzeyen hiçbir şey bulamıyordum.

Bu sadece acı değildi. Sadece kalp kırıklığı değildi. Sadece birini özlemek ve bakılan her yerde, sonsuzluk gibi görünen bir süredc insanı rahatsız edecek anılarla acımasızca onları yeniden düşünmek değildi. Ancak bunların etkisini de inkâr edemezdim.

Bu yalnızca değer verdikleri birine isteyerek cehennemi yaşatan insanların anlayabileceği türden bir işkenceydi.

Suçluluk ve başarısızlıktı, bu hikâyedeki kötü adam olduğumu kabullenmekti. Ellerimde başkasının kanı vardı. Bunu yapmak zorunda olduğum, başka hiçbir yolu olmadığı için dudaklarımdan çıkan zayıf haykırıştı.

Annem sadece eski sevgilisi gittiğinden beri değil, babam gittiğinden beri en mutlu halindeydi. Cory onu Kuzey Kaliforniya'da zengin ve ünlülerin gittiği beş yıldızlı bir rehabilitasyon merkezine yerleştiriyordu. Sadece ünlü biriyle karşılaşma ihtimaliyle değil, gerçekten değişme ihtimaliyle de yüzüne renk gelmişti.

Daha iyi bir kadın olacağım, demişti dün gece telefonda. Ama onu gerçekten dinleyemeyecek kadar boka batmıştım. *Senin için daha iyi bir anne olacağım.*

Bavullarını toplayarak yarın buradan ayrılmaya hazırlanıyordu, aldığım krediyi geri ödemek için çeki çoktan bana postalamıştı.

Benim param olmasına, ona ödünç veren ve bu nedenle geri almayı hak eden kişi olmama rağmen elimdeki şey kirli paraymış gibi hissediyordum. Sanki üzerinde kan damlaları vardı.

Doğru olanı yapıyorsun, evlat.

Bunlar Cory'nin dün sabah telefonda söylediği sözlerdi. Gözüme uyku girmediği, yemek yiyemediğim, hatta yatak odamın duvarına bakmaktan başka bir şey yapmadığım için teklifini kabul etmiştim. Neredeyse omzuma gururla vurduğunu hayal edebiliyordum.

Haklı olmasını umuyordum. Bunun annem için en iyisi olduğunu, sonunda ona hayatım boyunca bana verdiği şeylerin az

da olsa bir kısmını verebildiğimi umuyordum. Benim için çok şey feda etmişti... gençliğini, bedenini, zamanını ve enerjisini. Beni büyüttüğü onca yıl boyunca kendisi için bir şey aldığını hiç görmemiştim çünkü kazandığı her para faturalara ya da futbol oynayabilmem için çoğunlukla bana harcanmıştı.

Bu yüzden onun için fedakârlık yapardım. Ne kadar büyük bir fedakârlık olursa olsun, her seferinde yapardım.

Ama yine de bu canımın daha az acımasını sağlamıyordu.

Ona tekrar denemek istediğimi söylediğimde, Maliyah tıpkı Dört Temmuz havai fişekleri gibi ışıldamış ve Giana'yla beni izlemenin kalbini ne kadar kırdığını itiraf etmişti. Ona her şeyin ilişkimizi geri almak için bir oyun olduğunu söylediğimde kazandığını bilmenin verdiği memnuniyetle gülümsemişti.

Bu korkunç, iğrenç bir yalandı. İnanması için ona sarılmaktan başka bir şey yapamayacağım bir yalandı. Bunun onu şüphelendirmemesine şaşırmıştım, ilişkimizdeki bazı şeyleri ağırdan almak istediğimi söylemiştim.

Gerçek şuydu ki, Giana'dan başka birini öpmeyi hayal bile edemezdim.

Annem mutluydu, Maliyah ve Cory de. Ama ben mutsuzdum.

Giana da öyleydi.

Bu, doğru kararı verip vermediğimi merak etmem için yeterliydi.

Dün gece uyumak için gözlerimi kapattığımda, Giana'nın göğsüme vurduğu kâbus görüntüleri beni uyanık tutmuştu. Onun ağlayışını duyabiliyor, kalbini kırmamam için bana yalvarırken yanaklarından akan gözyaşlarını görebiliyordum.

Giana biliyordu, hiçbir şey söylemememe rağmen o anda orada duran kişi olmadığımı *biliyordu*.

Nasıl bildiğini asla anlayamayacaktım. Ama ona tereddütsüz bakışlarımı çevirip ilişkimizin bittiğini söylediğimde bile; bir şekilde beni uyandırmaya, kendimi ilk sıraya koymamı sağlamak için kendi acısıyla savaşmaya çalışmıştı.

Beni en çok mahveden şey buydu, en kötü halimdeyken bile bir şekilde kalbimdeki gerçeği görebiliyordu.

Anlamadığı şey, bunun kendimi Maliyah'ya, hatta babama karşı savunmakla ilgili olmadığıydı. Bu, beni önemseyen tek kişiye ilgilenmemi gerektiren bir konuydu.

Kendimi ilk sıraya koymanın zamanı değildi.

Bir gün, ona her şeyi anlatabileceğim ve anlamasını sağlayabileceğim bir zamanın geleceğini umuyordum.

O zamana kadar sefaletime bağlıydım.

"...önümüzdeki maç. Odaklanmamız gereken yer orası. Bu yarışın dışında değiliz, alakası bile yok. Bu noktada hepimiz sezon finalini garantiledik," dedi Holden. Kendime geldiğimde konuşmasının ilk yarısını kaçırdığımı fark ettim. "Hatalarınızı bulun, düzeltin ve daha iyisini yapmak için hırslanın. Hepimizin yapacak işleri var. Takım olarak kazanır, takım olarak kaybederiz," dedikten sonra duraksadı. "Bir takım olarak *savaşırız*."

Koç Sanders, soyunma odasının köşesinde kollarını göğsünde kavuşturmuş halde konuşmayı izliyordu. Maçtaki performansımızdan o da açıkça memnun değildi ancak kaptanının kontrolü tamamen eline almasına izin vermişti.

Soyunma odasına dağılan oyuncular başlarını sallayıp kaptanın elini uzattığı yere yaklaşırken yüzlerinden şiddetli kararlılık okunuyordu. Ellerini üst üste koyduklarında Holden'la göz göze geldik. Benim devralmam ve takım tezahüratlarımızdan birini yüksek sesle söylemem için işaret verdi.

Ama içimden gelmiyordu.

Burnumu çekip ellerimize baktım.

"Üç deyince saldır," dedi Holden.

"Bir, iki..."

"*Saldır!*" Takımın cevabı etrafımızda bir süre yankılandı.

Konuşmalar ve toplanma sesleri mekânı doldurdu. Bazıları antrenman odalarına ya da duşlara doğru giderken diğerleri evlerine gitmeyi tercih ediyordu.

Kramponlarımı çözemeden kaptan yanıma geldi.

"Hadi biraz yürüyelim." Teklifini onaylamamı beklemeden soyunma odasından çıktı.

İsteksizce onu takip ettim. Saha hâlâ taraftarlarla, diğer takımdaki oyuncularla ve basın mensuplarıyla dolu olduğu için beni ağırlık odasına yönlendirdi.

"Otur," diyerek bir bankı işaret etti. Oturduğumda ellerini kalçalarına götürüp bana bakmadan bir süre yeri izledi. "Ne oldu?"

"Ben..."

"Bunun hakkında konuşmak istememen umurumda değil. Sen bu takımın bir parçasısın ve bugün maçı kaybetmemizin en büyük sebebisin. Savunmada bok gibiydin ve bize en iyi ihtimalle yüzde yirmilik potansiyelini veriyordun."

Değerlendirmesinin bu kadar yerinde olması beni utandırmıştı.

"Kaptan olarak istesen de istemesen de neler olduğunu anlamak benim işim. Ya şimdi söylersin ya da söyleyene kadar her idmanda hayatını cehenneme çeviririm."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Ne yani, bana tur mu attırtacaksın?"

"Eğer gereken buysa."

Başımı iki yana salladım ve eğilip dirseklerimi dizlerimin üzerinde dengeledim. "Aile mevzuları. Alınma ama kimseyle paylaşmak istemiyorum."

"Biri mi öldü?"

Kaşlarımı çattım. "Ne? Hayır. Bu biraz acımasızcaydı, kaptan."

"Durumun ne kadar ciddi olduğunu bilmem gerekiyor."

"Neden? Yerime birini bulma ihtimalini mi düşünüyorsun?"

Bana daha önceki duygularını yansıtan bir bakış attı.

Eğer gereken buysa.

Tekrar dik oturarak elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Giana'dan ayrıldım. Maliyah'yla birlikteyim. Annem rehabilitasyona gidiyor. Babam bunların hiçbirini umursamayan bir pislik ve eğer beni takımdan alırsan yemin ederim seni öldürürüm,

Holden. Çünkü sahip olduğum tek neşe kaynağını da benden koparmış olursun. Futbol benim hayatım," dediğimde sözlerimle boğazımın sıkışmasına şaşırmıştım. "Elimde kalan tek şey bu."

Sonra göğsüm tıkanırken gözlerine baktım. Karşımda beni izlerken ifadesi yumuşadı.

"Maliyah'ya geri mi döndün?" dedi gerisini umursamayarak.

Burnumu çekip tekrar yere baktım. "Evet."

"İstediğin bu mu?"

"Evet," diye yalan söyleyip ayağa kalktım. "Şimdi gidebilir miyim, komutanım? Yoksa beni hücreye mi atıyorsun?"

Holden bana şakadan açıkça memnun olmadığını söyleyen bir bakış attı. Ama en azından, bir günlüğüne bana işkence etmeyi bırakacak kadar tatmin olmuş görünüyordu.

"Git," diyerek beni kovdu. "Pazartesiden önce kafanı topla."

Başımla onayladım ama kapıya ulaşamadan tekrar seslendi.

"Unutma ki, sadece senin takımın değiliz," dedi beni durdurarak.

Bekledim ama ona dönmedim.

"Biz senin arkadaşınız. Biz bir aileyiz. Her zaman yardım eli uzatanın sen olduğunu biliyorum, Clay. Ama biz de sana yardım edebiliriz." Devam etmeden önce duraksadı. "Sadece bize izin vermelisin."

Sözlerindeki bir şey kaburgalarımın arasını sıcak bir bıçakla delip geçmişti. Onu duyduğumu göstermek için başımı salladım ve soyunma odasına gitmek için kapıdan dışarı çıktım.

Köşeyi döndüğüm anda onu gördüm.

Koridorun diğer ucundaki loş ışığın altında ışıl ışıldı. Saçlarını dağınık bir topuz yapmış, kolunun altına sıkıştırdığı *iPad*'i tutmaya çalışırken ofis anahtarlarıyla uğraşıyordu. Tıpkı benimkiler gibi gözlerinin altında beliren torbaları uzaktan bile görebiliyordum, omuzlarındaki çöküş bana sebep olduğum acıyı hatırlatıyordu.

Kapı açıldığında bir iç çekti ve koridora baktı.

Beni görünce donup kalmıştı.

Göğsümdeki yakıcı acı, şimdiye kadar maruz kaldığım tüm darbelerin aynı anda gelmesi gibiydi. Kemiklerimi kıran ve ruhumu çalan bir acıydı ama ona biraz daha bakabilmek için her korkunç saniyesine dayandım.

Giana ağzını açıp bana doğru küçük bir adım attı ama sonra dudaklarını tekrar birbirine bastırarak durdu.

Sonra ofise girip kapıyı arkasından çarptı.

Giana

"Seni böyle görmekten nefret ettiğimi biliyorsun," dedi babam. Tabağımda salatayı çatalımla sağa sola ittirirken o da *bourbon* viskisini yudumluyordu. Çatalımla oynatırsam biraz da olsa yemişim gibi görüneceğini sanmıştım ama tabağımdaki rokalar tam tersini söylüyordu.

Elimdeki çatalı bırakıp yenilgiyle bir iç çekerek arkama yaslandım. "Biliyorum. Üzgünüm, baba."

"Hissettiklerin için üzgün olmanı istemiyorum. Bu konuda benimle konuşmanı istiyorum, böylece seni üzen şeyi düzeltmenin bir yolu olup olmadığını anlayabiliriz."

"Hiçbir yolu yok."

Kaşlarını çatarken ağzının kenarı hafifçe yukarı kalktı, bu hareketiyle siyah tel çerçeveli gözlüğü oynamıştı. Babam bardağını elinde döndürdü ve bırakıp bana doğru eğilmeden önce bir yudum aldı.

Benimkine çok benzeyen, sadece biraz daha koyu olan mavi gözleriyle bana bakıyordu, teni ve saçı da benimkinden daha koyuydu. Ama masamızın yanından geçen herkes bir kan bağımız olduğunu ve annemden çok ona çektiğimi görebiliyordu.

"Senin kontrolünde değil o zaman?"

Uğraşacak bir şeyim olması için çatalımı tekrar kaldırarak başımla onayladım.

Babam masanın üstünde parmaklarıyla ritim tuttu. "Hayatın hızla üstüne geldiği yaştasın. Bu muhtemelen kontrolünün dışında olan karşılaşacağın birçok şeyin ilkidir."

"Beni deli ediyor," diye itiraf ettim. "Canım yanıyor..."

Son cümlemi alçak sesle söyledim, Clay benden ayrıldığından beri ağrıyan kalbimin acısıyla yüzümü buruşturmuştum.

Benden ayrılmıştı.

Buna hâlâ inanamıyordum.

Aşk acısının hep sırayla ilerlediğini düşünürdüm ama kendimi bir langırt topu gibi etrafta savrulurken bulmuştum. Önce inkâr edip öfkeleniyor, sonra depresyona giriyordum ancak henüz kabullenme aşamasına geçememiştim.

Bir parçam asla kabullenmeyeceğimi umuyordu çünkü bunu kabul etmem yaşadıklarımın gerçek olduğu anlamına gelirdi.

Aslında bir kâbus gibiydi, tüm olaylar başkasının başından geçiyormuş gibi hissediyordum. Telefonuma bakmaya devam ettim. Beni aramasını ya da ona mesaj *atmayı* istiyordum. Ama stadyumda onunla karşılaşmak istemediğim zamanlarda, oradan çıkıp bir daha *asla* onunla karşılaşmak zorunda kalmamak için istifamı vermek konusunda düşünüyordum.

Maç gününde meşgul olmak kolay sayılırdı. Kaybetmemize rağmen sahada bir sürü muhabirim vardı. Basın mensuplarının arasından geçip ofise vardığımda, çoktan gitmiş olacağını ya da en azından soyunma odasına geri döneceğini düşünmüştüm.

Ama elbette tam oradaydı, sanki *onu* kıran kişi benmişim gibi koridorun diğer ucundan bana bakıyordu.

Ona küfredip suratına tükürmek istediğim kadar kollarına koşmak da istemiştim.

Berbat durumdaydım.

Beni en çok inciten şey benden ayrılması değildi, bana söylediğinden çok daha fazlası olduğunu bilmemdi. Bir gerilim romanının ilk üç yüz sayfasını okumuşum ama son bölümün kopartı-

lıp atılması yüzünden ana karakterin bunca zaman hangi sırlarını sakladığını asla öğrenemeyecekmişim gibi hissediyordum.

Onun da en az benim kadar acı çektiğini bilmeme rağmen kendini bana açmamıştı.

Daha ne yapabilirdim ki?

"Bu halinin, beni bugün tanıştırmak için heyecanlandığın o hoş genç çocukla hiçbir ilgisi yok, değil mi? Aniden hastalanan genç adamla?"

Cevap vermedim.

Babam uzanıp bileğimi tuttu ve ellerimi avuçlarının içine almadan önce çatalı bırakmamı bekledi. "Benimle konuşmazsan yardım edemem, küçük fare."

Başımı iki yana salladım. "Ben sadece... Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"En baştan başlamak genelde işe yarar."

Gülümsemesine karşılık vermeye çalıştım ama başaramadım.

"Önümüzdeki on dakika boyunca senin kızın olduğumu unutman gerekiyor."

Babam kaşını kaldırdı. "Tamam. Şimdi sen her şeyi anlatana kadar buradan kalkmıyoruz."

Ben de anlattım.

Kelimeler dudaklarımdan bir çığ gibi dökülene dek, Clay'le aramda olanları birine ne kadar çok anlatmak *istediğimin* farkında değildim. Olan biten her şey o kadar fazlaydı ki, gittikçe hızlanarak her şeyi anlatırken neredeyse konuşamaz hale gelmiştim. Ona Shawn'dan, anlaşmadan, Clay'in eski sevgilisini nasıl geri istediğinden bahsettim. Küçük oyunumuzu tam olarak *nasıl* oynadığımızın detaylarını atladım ama ne kadar yakın olduğumuzu, onun bana ne kadar değer verdiğini bildiğimi anlattım.

Ona ne kadar değer verdiğimi anlattım.

Anlatmayı bitirdiğimde babam tuttuğu elime hafifçe vurarak alçak bir ıslık çaldı. "Bebeğimi üzdüğü için bu çocuğu öldürmek istemediğimi söyleyemem."

"Baba!"

"Ayrıca neden biriyle *sahte bir ilişki* yaşamayı kabul ettiğini anladığımı da söyleyemem," diye ekledi. "Ancak okuduğun bazı kitapların adı şimdi daha mantıklı geliyor. *My Fake Bodyguard** mesela."

Bu biraz gülümsememi sağlamıştı.

"Ama," diye devam etti. "Burada bir şeylerin mantıklı olmadığı konusunda seninle aynı fikirdeyim."

"Değil mi?" Sanki babamla birlikte bir olayı çözüyormuşuz gibi öne eğildim. "Söylemek istediğim şey... Eğer karakterini yanlış değerlendirseydim, işaretleri yanlış okusaydım ve sadece pislik bir sporcunun benden faydalanmasına izin verseydim bu durumu kabul edebilirdim."

Babamın kaşlarını kaldırması kızarmama sebep oldu, bu konuda ayrıntıya girmemeyi tercih ederek uzaklara baktım.

"Ama onu tanıyorum. Onu takım arkadaşlarından daha iyi tanıyorum. Ben sadece... Aniden Maliyah'yla tekrar birlikte olmak istediğine inanamıyorum. Baba, o... benden ayrılırken *ağlıyordu.*"

"Erkekler de ağlayabilir," dedi sırıtarak.

"Evet ama... O kadar kolay ağlamazlar," diye karşılık verdim. "Değil mi?"

Babam başıyla onayladı. "Evet, genellikle. Ama belki de seni incittiğini bildiği için ağlıyordu. İlişkiyi gerçekten bitirmek isterken seni üzmek istemiyor olabilir."

Kaşlarımı çattım, bunun da bir olasılık olduğunu fark ettiğimde suratım asıldı. "Sanırım bunu düşünmemiştim."

Babam elimi okşadı. "Bunun zor olduğunu biliyorum, küçük fare. İster inan ister inanma, annenden önce de ciddi ilişkilerim oldu. Kalp kırıklığının nasıl bir şey olduğunu biliyorum."

Ben öne eğilirken kalbim sanki birisi talimat vermiş gibi göğsümde acıyla sıkıştı.

* (İng.) Sahte Korumam. (ç.n.)

"Ama eğer *Bonnie Raitt* bana bir şey öğrettiyse, o da biri seni sevmiyorsa ona kendini zorla sevdiremeyeceğindir."

"Bekle," dedim. "Bu *Adele*'in şarkısı."

"O tekrar yorumladı."

"*Bonnie Raitt* mi?"

Babam gözlerini kıptı. "Kızımın *Bonnie Raitt*'in kim olduğunu bilmediği gerçeğini görmezden gelip konuya geri döneceğim," derken biraz daha eğildi. Mavi gözleri sıcaklıkla parlıyordu, dudaklarında benim de karşılık verdiğim sempatik bir gülümseme vardı. "Bu noktada, olayların perde arkasında neler döndüğünü *bildiğini düşünmen* önemli değil. Tek yapman gereken *gerçekten olan*, sana söyledikleri ve kesin bildiğin şeylerle yola çıkman." Bir anlığına duraksadı. "Gözlerinin içine bakıp bittiğini söyledi."

Altdudağım titrerken babam elimi sıktı.

"Bir noktada bunu kabul etmeli ve yoluna devam etmelisin. Koşman gerektiğini ya da bu yolda canının yanıp yanmayacağını söylemiyorum. Ama bazen hayat böyledir. O acı kaybolana kadar her gün kalkıp giyinmeli, adım adım ilerlemelisin. Bir de ne var, biliyor musun?"

"Ne?" diye fısıldadım.

"Hayat, komik bir şekilde, insanları şaşırtmayı ve bize *daha iyi* bir şeyler getirmeyi sever."

Yutkunarak başımla onayladım, sözlerinde teselli bulmaya çalıştım. "Sanırım onu seviyorum, baba."

Sözlerim itirafımın sonunda kesildi. Gözlerinin önünde uçurumdan atlamışım gibi görünen babama baktığımda gözlerimin dolduğunu hissettim.

"Ah, tatlım." Bir anda karşı taraftan kalkıp yanıma geldi.

Beni sıkıca kucakladı, kollarımı ona sarıp kendimi bıraktığımda onu kemiklerime kadar hissediyordum.

"Onu sevmen sorun değil."

"Beni sevmese bile mi?"

"Aşkın sorunu budur," dedi saçlarımı öperek. "Gerçek olması için karşılık bulmana gerek yoktur."

Gürültücü üniversite öğrencileriyle dolu o küçük ve kuytu restoranda ben ağlarken ne kadar oturduğumuzdan emin değildim ama babamın bana sarılırken sağladığı rahatlığın her anının tadını çıkarmıştım.

Ertesi sabah, Clay kalbimi kırdığından beri beni rahatsız eden ıstırapla uyandım. Ama bu sefer teslim olmayı reddediyordum, bana söylediği her kelimeyi sürekli düşünmemiş ya da yatağımda geçirdiğimiz tüm anları tekrar etmemiştim. Gülüşünün anısına ya da gözlerimi kapattığımda ellerini yüzümde, dudaklarını dudaklarımda nasıl hissedebildiğim gerçeğine tutunmadım.

Bu sefer giyindim.

Ayakkabılarımı giydim.

Sonra da yavaş adımlarla ilerledim.

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

GIANA

Bir hafta sonra, *Rum & Roasters*'ın dışındaki bankta beklerken soğuk esintiye karşı denizci paltoma iyice sarıldım. Bugün etek ve çorap giymek kötü bir seçimdi ama etek sezonunu özlemiştim. Kazak ve pantolonlardan sıkılmış, kedili eteğimi giymek istemiştim.

Muhtemelen kendim de dahil hiç kimseye itiraf etmeyeceğim nedenler yüzündendi.

Bu yüzden, biraz ısınmak için bacaklarımı ince kumaşın üzerinden ovaladım ve yanımdan geçen öğrencilere bakarak Shawn'ı aradım. O gelir gelmez kafeye girmek istiyordum, böylece buz tutmuş vücudumun çözülmesini sağlayabilirdim.

Onu *neden* arayıp buluşmak istediğimi tam olarak bilmiyordum ama eğer her şeyi anlatırsam bir şeyleri kafamda bitirebilirmişim gibi hissediyordum. Kesinlikle Clay'den bu istediğime *yakın* bir şey alamayacaktım, o yüzden bu kalbimin elimden çıkan kontrolün bir kısmını geri almak için çaresizce çaba sarf ettiği bir adım olabilirdi.

Montumun cebinde telefonum titredi ve çıkardığımda aldığım mesaja iç çekerek baktım.

Üzgünüm, biraz geciktim. Birazdan orada olurum.

Ona cevap yazdım ama göndermeden birinin gölgesi üzerime düştü.

"Eteğin güzelmiş ama şu anda kıçının nasıl buz tutmadığını bilmiyorum."

Kaşlarımı çatarak başımı yukarı kaldırdım ve güneş yüzünden gözlerimi kıstığımda Riley'nin bana sırıtarak baktığını gördüm.

Kucağımdaki kedi bıyıklarına bakarak gülümsedim. "Belki de donacak bir kıçım olmadığındandır."

Riley güldü. "Kenara kay."

Kaydığımda yanıma oturup kolunu benimkine doladı. Üzerindeki benimkinden çok daha rahat olan bir eşofman takımı vardı ve kendi vücut ısısıyla beni de ısıtıyordu. Hem sıcaktan hem de getirdiği rahatlıktan duyduğum memnuniyetle iç çektim.

"Neden soğukta oturuyorsun, ucube?"

Kıkırdadım. "Birini bekliyorum."

"Clay'i mi?"

Adını duymamla suratımdaki gülümseme silindi. "Hayır," dedim yutkunarak. "Sadece bir arkadaşımı."

Riley başını salladı, sormadan önce bir an sessiz kaldı. "Aranızda ne olduğunu bana anlatacak mısın?"

"Bilseydim anlatırdım."

Riley kaşlarını çattı. "Nasıl yani?"

"Maliyah'ya geri döndü ama ben... Aslında istediği şeyin bu olmadığını biliyorum."

"Nereden biliyorsun?"

Riley'yle tam olarak yüzleşmeden önce bir anlığına ona bakarak bir nefes aldım ve onun için anlamını bildiğimden serçeparmağımı uzattım. "Sana söylediklerimi hiç kimseye söylemeyeceğine söz ver."

Gözleri aydınlandı, serçeparmağını benimkine dolarken yüzü ciddi bir ifadeye bürünmüştü. "Dudaklarım mühürlü."

Bunu söylediğinde her şeyi anlattım.

Babama anlattığım, yumuşatılmış ve *birçok* ayrıntının dışarıda bırakıldığı hali değil, baştan sonra hikâyenin tamamını anlattım. Riley'ye anlaşmamızdan bahsettim, ilk başta her şeyin nasıl

sahte olduğunu söylediğimde neşelenip, *Biliyordum!* diye bağırdı. Ona işler ilerledikçe bazı şeylerin değiştiğini anlattım. Bakire olduğumu itiraf ettiğimde yanaklarım kızardı ve Shawn'ın aptal seks şarkısını söylemesinin beni paniklettiğini ve *bekâretimi alması* için Clay'e yalvardığımı anlattım.

Her şeyi anlattım.

Gözlemevini, açık artırmayı, beraber geçirdiğimiz günler ve geceleri anlattım.

Benden ayrılmasını anlattım.

O kısmı anlattığımda gözyaşlarımı tutamadım ve elimi sıkarak tam olarak ne hissettiğimi biliyormuş gibi başını salladı. Geçen dönem erkek arkadaşıyla arasında geçen olaydan sonra, beni gerçekten anladığından şüphem yoktu.

"Söylediğim gibi, eğer ne olup bittiğini anlasaydım sana da söylerdim ama anlayamıyorum. O aniden... her şeyi bitirdi. Maliyah'ya geri dönmekle ilgili ne söylediği umurumda değil, istediği şeyin bu olmadığını biliyorum. Sadece bunu *neden* yaptığını bilmiyorum."

"Onu üzdüğü için kendini kötü hissetmiş olabilir mi? Belki de Maliyah onu tehdit etmiştir!" Riley olduğu yerde zıpladı. "Aman Tanrım, belki de sinsi bir amigo uyuşturucu satıcısıdır ve Clay onun ağına takılmıştır. Artık kızın eline düştüğü için başka seçeneği de yoktur!"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Tamam, eğlenmek için mafya konulu aşk kitapları okuyor olabilirim ama *benim beynim bile* o kadar ileri gitmedi."

Riley omuz silkti. "Olabilir. Sadece söylüyorum."

Gülümsedim ama gülümsemem başımı sallarken hızla soldu. O gece dairemden ayrıldığından beri beni rahatsız eden şeyleri anlamaya çalışıyordum. "Bilmiyorum. Ama babam geçen hafta bana akıllıca bir tavsiyede bulundu. İhtiyacım olan cevapları belki de asla alamayacağımı söyledi," diye devam ettim. "Bir de hayatıma devam etmem gerektiğini."

Riley kaşlarını çattı. "Neden bu ağlamak istememe sebep oldu?"

"Çünkü korkunç bir şey ve bu haksızlık," diye cevapladım. "Ama... babam haklı. Clay'in benden ne sakladığını, bunu neden yaptığını bilmiyorum ama asıl önemli olan yapmış olması. Benden ayrıldı." Omuz silktim. "Bu beni öldürse de kabul etmeli ve hayatıma devam etmenin bir yolunu bulmalıyım."

Riley başını iki yana salladı. "Sen benden daha güçlüsün."

"Bunu dondurma lekeli pijamalarıma ve yerde birikmiş peçetelerime söyle."

Riley başını omzuma yaslayıp tekrar koluma girerken, "Onu seviyorsun," diye fısıldadı.

Kelimeler boğazımda tıkandı. "Seviyorum."

"En kötüsü de bu zaten, değil mi?"

Bunu söylediğinde kahkaha attım. "Evet," diye kabul ettim. "Gerçekten de öyle."

Uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra kolumu sıktı. "Gerçekten üzgünüm. Ayrıca bana bunları söylemediğin için sana *gerçekten* kızgınım. Biz arkadaşız, G."

"Arkadaşım olmasına pek alışkın değilim," diye itiraf ettim.

"Pekâlâ, artık *alış* o zaman. Özellikle de bir erkeğin en seksi kitap fantezilerini tekrar canlandırdığı gizli bir zevk partiniz olursa her ayrıntıyı duymak istiyorum."

Buna güldüm ama hemen sonra şiddetli bir üzüntü ciğerlerimi deldi. "Tanrım, bu gerçekten birinin benim için yaptığı en romantik şeydi."

"Clay öyle bir çocuk," dedi usulca. Bir an için sessiz kalmamızın ardından ayağa kalkıp beni dürttü. "Ama sen de öylesin. Bundan sonra ne olursa olsun iyi olacaksın."

"Teşekkür ederim, Riley."

Gülümserken gözleri arkamda bir yere odaklandı. "Misafirin geldi."

O tarafa doğru döndüğümde Shawn'ın bize yaklaştığını gör-

düm, gitar çantasını sağ omzuna asmıştı. Beni görünce tereddütle el salladı ve ben de arkadaşımın yanında ayağa kalktım.

"Bana söylediğin için teşekkür ederim," dedi Riley. Sonra Shawn'a başıyla selam vererek, "İyi şanslar," diye ekledi.

Bana sıkıca sarıldı ve Shawn oturduğumuz banka geldiğinde yanımızdan ayrıldı.

Gülümseyerek elimle kafeyi işaret ettim. "Girelim mi?"

Kahve almak için sırada beklerken aramızda garip bir sessizlik hâkimdi. Shawn kahvelerimizi aldığımızda kafenin tam ortasında boş bir masa buldu, o sandalyeye oturup gitarını masaya yasladıktan sonra karşısındaki yere geçtim.

"Benimle buluştuğun için teşekkürler."

Başıyla onayladı. "Nasılsın?"

"Ben..." Bir an için duraksadım. "Dürüst olmak gerekirse berbat durumdayım," diye itiraf ettim gülümseyerek. "Ama iyi olacağım, eninde sonunda."

"Beni bu yüzden mi aradın? Konuşmak için mi?"

"Evet ama konu benimle ilgili değil. Şey... yani öyle sayılır." Başımı iki yana salladım. "Ben sadece... bilmeni istediğim bir şey var. Bilmeyi hak ettiğin bir şey."

Shawn kaşlarını çattı, kahvemden son bir yudum alırken derin bir nefes aldım ve ona tam da bu kafede Clay'le yaptığım anlaşmayı, kendisinin ilişkimizde oynadığı rolü anlattım. Riley'ye ve babama anlattığım bazı ayrıntıları dışarıda bıraktım ve bunun yerine onunla farkında bile olmadığı bir oyun oynadığımız için özür dilemeye odaklandım.

En çok da ona anlatmak canımı yakmıştı. Aramızdaki her şeyin dikkatlice planlandığını fark ettiğinde uzaklaştığını hissettim ve anlatmayı bitirip kahvemi dudaklarıma götürerek her şeyi idrak etmesini bekledim.

Shawn elini saçlarının arasından geçirerek iç çekti. "Şey..." dedi en sonunda. "Yalan söylemeyeceğim, Clay'le sahte sevgili

olmandan önce seni fark etmeyi ve ayaklarını yerden kesmiş olmayı dilemiştim."

Gülümsedim.

"Ama..." diye devam etti. "Seni şimdi tanıdığıma sevindim."

Bunu söylerken gözleri kafenin loş ışığında gezindi ve üzerimde bir rahatlama hissettim. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten," dedi Shawn. "Belki baştan başlayabiliriz."

Hissettiğim panikle yüzüm kızardı. Hâlâ benimle çıkmak isteyeceğini düşünmemiştim, hatta anlattıklarım yüzünden sinirleneceğini düşünmüştüm. Kafeden çıkıp gitmeden önce küfredip bana bir psikopat olduğumu söyleyeceğini düşünmüştüm.

"Şey..."

"Arkadaş olarak," diye açıkladı sırıtarak.

Rahatlayarak nefes aldığımda daha geniş bir şekilde gülümsedi ve kollarını beni kucaklamak için açık tutarak ayağa kalktı.

Ben de ayağa kalktım ve bana sarıldığında ona aynı şekilde karşılık verdim.

"Arkadaş olarak," diyerek kabul ettim.

Geri çekildiğimizde yüzüne baktım. Shawn tek kaşını kaldırarak başını iki yana sallıyordu. "Beni parmağında oynattığına inanamıyorum."

"Sevgilisi olan biriyle takılmaya çalıştığına inanamıyorum."

"Kendimi savunmam gerekirse, onu oldukça boktan bir erkek arkadaş gibi gösterdiğini söyleyebilirim."

"Haklısın," diye kabul ettim. Yavaşça beni serbest bıraktığında tekrar yerlerimize geçtik.

"Konusu açılmışken... üzgünüm. Ayrıldığınız için."

Başımı onaylarcasına salladım, kalbim göğsümde ağrıyordu. "Teşekkür ederim. Ben de üzgünüm."

Artık aramızdaki gerçek ortaya çıktığı için, kanayan kalbimin etrafına belli belirsiz bir parça sarılmış gibi hissediyordum. Babam haklıydı. Bu bir gecede düzelmeyecekti. Acı çekmem ya da

ona duyduğum özlem bir günde dinmeyecekti. Uzun, çok uzun zaman alacaktı.

Ama ben hâlâ buradaydım. Nefes alıyor ve yaşamaya devam ediyordum.

Bunu yaparken acıdan kurtulmak istemiyordum.

Acı hissi bana yaşanan her şeyi, beraber geçirdiğimiz bu dönemde onun için hissettiğim tüm güçlü duyguları hatırlatıyordu. Bu acı duygusunu asla kaybetmek istemiyordum. Onun beni tutmasını, beni öperken hissettiklerimi asla unutmak istemedim.

Onun *sevgisini* de unutmak istemiyordum.

Belki sonsuza kadar sahip olamamıştım.

Ama hayatımın geri kalanında bana verdiği her küçük parçasına tutunacaktım.

Sonrasında da.

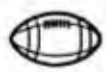

Clay

Boston kışından artık gerçekten bıkmıştım.

Teknik olarak henüz kış bile değildi. Sonbaharın tam ortasındaydık ama cildimi kızgın demir gibi delen karla karışık yağmur, sonbahar havası sayılabilirmiş gibi görünmüyordu.

Kaliforniya'da sonbahar, serin akşamlar ve sıcak günler anlamına geliyordu. Gün ışığı ve berrak mavi gökyüzü anlamına geliyordu. Geceleri bile hava on derecenin altına düşmezdi, hatta çoğu günler ortalama yirmi beş derece olurdu.

O sıcaklık benim için futbol havasıydı.

Peki ya burada, New England'da büyüyen mazoşistler? Onlar bu soğukta oynamayı *seviyordu*. Antrenman yaparken bunu yüzlerinden okumak mümkündü. Zeke büyük bir dönüş yaptıktan sonra zafer dolu bir gülümsemeyle dilini çıkarmış, Riley, otuz üçüncü yard içinde alan golünü attıktan sonra küçük bir dans yapmıştı. Bense takım duş almak için soyunma odasına koşana

kadar sürekli homurdanmıştım, içerde beni bekleyen sıcak duşun altına girmek için sabırsızlanıyordum.

Giana'yı gördüğümde adımlarım yavaşladı.

Instagram için planladığı canlı yayına birkaç oyuncuyu bulma konusuna tüm dikkatini verdiği için beni fark etmemişti. Bundan yararlanarak, oyuncuları seçip yönlendirdiği ve etrafındaki herkese patronluk tasladığı sırada buklelerinin ağır çekimdeymiş gibi zıplamasını izledim. Cildi daha parlaktı, gözleri hâlâ yorgundu ama eskisi kadar kırmızı değildi. Sanki aklında başka hiçbir şey yokmuş gibi elindeki göreve odaklanmış halde başını dimdik tutuyordu.

Haftalardır olduğundan daha iyi görünüyordu.

Shawn sayesinde böyle olduğunu biliyordum.

Hayatımın geri kalanında beynime kazınacak olan anıyı hatırlarken nefesimin kesildiğini hissettim. Geçen pazar günü, anatomi dersinin sınavına hazırlandığım için gözlerimi zar zor açık tutabiliyordum. Sebebi çoğunlukla bütün gece yatakta dönüp durmamdı ve bu artık normal uyku rutinime dönmüştü. Bu yüzden, dikkatimi derse verebilmek için umutsuz bir girişimle *Rum & Roasters*'a gitmiştim.

Ama asla içeriye girememiştim.

Dışarıdaki acı soğukla savaşan, kafenin sıcağıyla buğulanmış pencerelerden onun orada olduğunu görmüştüm.

Shawn'ın kollarında.

Kalbim, eskiden sadece bana ait olan bir gülümsemeyle çocuğa bakmadan önce ona nasıl sımsıkı sarıldığını görünce mahvolmuştu. Shawn onu güldürecek bir şey söylemişti ve bakışlarımı onlardan alıp gitmek zorunda kalmadan önce ancak bu kadarına tahammül edebilmiştim.

Hayatına devam etmişti.

Tanrım, devam edebildiği için keşke mutlu olabilseydim. Onu tamamen kırmadığımı, Shawn'ın geride bıraktığım parçaları toplamak için orada olduğunu söyleyerek kendimi rahatlatmak is-

temiştim. Onun iyi olacağını, o çocuğun onunla ilgileneceğini bilerek teselli bulmak istemiştim.

Ama bu sadece sahiplenme duygusu yüzünden midemi bulandırmış ve hissettiğim öfkeyle başım dönmeye başlamıştı.

Bu bir ihanetti. Kafeden ayrılıp kampüsü çevreleyen kaldırımda bir çöp tenekesi bulduktan hemen sonra boşalttığım mideme kılıç saplanmış gibi hissettiğim bir ihanetti.

Bunu hak etmiştim, gördüklerim karşısında şaşırmamam ya da üzülmememem gerekiyordu.

Ama beni mahvetmişti.

"Hey," dedi Maliyah. Beni olduğum ana döndürüp dikkatimi Giana'nın üstünden almıştı. Kollarını belime sarıp ayak parmaklarında yükseldi ve kaçmama fırsat vermeden dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Harika bir antrenmandı. Hadi içeri girelim, soğuktan donuyorum."

Yutkunup onu kolumun altına alırken başımı salladım ve aynı tanıdık mide bulantısı beni ele geçirdi.

İçeri girerken Giana'nın bakışlarını bana doğru çevirdiğini ve Maliyah'a bir bakış attıktan sonra tekrar beni izlediğini fark ettim. O Karayip mavisi gözleri, birkaç metre uzaklıktan bile içimde bir boşluk açılmasına sebep olmuştu. Ömrüm boyunca şeklini ve rengini unutmamak, o güzel gözlerini ezberlemek için ona uzun uzun bakmak istedim.

Ama yanımızdan uzaklaştı ve umursadığını gösteren tek bir duygu belirtisi olmadan yaptığı işe geri döndü.

Belki de ruh halime çok iyi uyduğu için soğuk havadan nefret ediyordum. Belki de gün ışığını ve berrak gökyüzünü özlemiştim, onların beni acınası pusumdan çıkaracak bir tür mucizevi ilaç olacağını düşünüyordum.

Soyunma odasına ulaştığımızda, "Hadi *sushi* yiyelim," dedi Maliyah. Koridorun aşağısında amigo kızların soyunma odasına gitmek için beni serbest bıraktı. "Duş alıp üstünü değiştirdiğinde burada buluşalım mı?"

"Olur."

Gülümsedi ama beni incelerken gözlerinde hüzünlü bakışlar vardı. Onun, annemin ve Cory'nin yanında çok iyi hissediyormuşum gibi rol yapmaya çalışsam da ne kadar mutsuz olduğumu görmemek için kör olması gerekirdi.

"Sen iyi misin?"

Başımı yukarı aşağı sallamayı başardım. "Sadece üşüdüm. Ayrıca biraz yorgunum."

Dudakları tereddütle seğirdi. "Benimle konuşabilirsin, biliyorsun. Halletmemiz gereken çok şey olduğunun farkındayım. Seni üzdüğümü, güvenine ihanet ettiğimi biliyorum. Ama... seni tanıyorum. Muhtemelen herkesten daha iyi tanıyorum."

Bu konuda gerçekten çok yanıldığı için gözlerimi devirmek istemiştim.

"İyi olmadığın zamanları anlayabiliyorum."

"Aklım çok dolu."

"Tamam, bunun hakkında konuşabiliriz. Akşam yemeğinde."

Yine tek yapabildiğim başımla onaylamaktı.

Başka bir şey söylemek istiyormuş gibi ağzını açsa da sonrasında vazgeçti. Sessizce arkasını dönüp ben soyunma odasına girerken koridorda ilerledi.

Takım şimdiye kadar benim huysuz tavrıma alışmıştı. Bana sürekli soru sormayı, ağzımdan laf almak için çabalamayı bırakmışlardı. Artık bulaşıcı bir hastalıkmışım gibi benden kaçıyorlardı.

Sessizce soyundum, *Under Armor* marka iç çamaşırımı duşa girene kadar çıkarmadım. Bunun sebebi çoğunlukla sadece Riley'nin iyiliğini düşünmemdi. İçeride sadece birkaç takım arkadaşım kaldığında tamamen soyundum ve üzerime buharlı sıcak su aktığında derin bir iç çektim.

Cildim alışmadan önce karşı çıkarak yandı, ardından kaslarım hızlı bir şekilde gevşedi. Duş başlığının altında saatlerce kalabi-

lirdim. Yüzümü suyun altına soktum, sıcaklık beni sararken gözlerimi sıkarak kapattım.

Su aniden buz gibi oldu.

"Ne oluyor lan!"

Görmeden musluğa uzandım ama onun yerine ıslak bir tişört buldum. Yaşadığım kör şaşkınlık sırasında su kapandı. Birisi bana havlu fırlattı ve sırtım soğuk fayansa yaslanıp kıçımın üstüne düşene kadar geriye itildim.

"Anakondanı kapat," dedi Zeke. Sesini her yerde tanıyabilirdim. Havluyu gözümü silmek için kullandıktan sonra kucağıma serdiğimde kaptanımızla birlikte yukarıdan beni izlediğini fark ettim.

"Dışarı," diyen Holden. Benimle duşta olan diğer iki oyuncuya doğru parmaklarını şıklattı. Kaptanımızın emrine uymadan önce bana, "*Kalbimizde ve dualarımızdasın*," der gibi bir bakış attıklarını gördüm.

"Neler oluyor?" diye sordum.

Zeke beni görmezden gelerek, "Riley," diye seslendi. İki adamın yeni kaybolduğu noktadan kız arkadaşı girmeden önce her yerimi kapattığımdan emin oldu.

"Bu kadar barbarca bir pusu kurduğumuz için üzgünüm," dedi Riley. Bana yukarıdan bakan çocuklara katılırken kollarını göğsünde birleştirdi. "Ama seni konuşturmak için başka ne yapacağımızı bilmiyorduk."

"Konuşturmak mı?"

"Neler olup bittiğini bilmek istiyoruz," dedi Holden boşlukları doldurarak. "Birisi sana soru soracak kadar cesur olduğunda sıktığın saçma yalanı ya da yarı gerçeği değil. İyi değilsin. Ayrıca gerçekten Maliyah'yla birlikte olmayı isteseydin, şu anda dünyadaki en mutlu insan olurdun. Ortalıkta Eeyore* gibi asık suratla gezinmezdin."

Bir iç çektim. "Maliyah'yla olmak istiyorum."

* *Winnie the Pooh*'nun karamsar, asık suratlı bir eşek olan kurgusal karakteri. (ç.n.)

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda, Riley çocuklara bir bakış attı ve musluğu açıp üzerime buz gibi soğuk su tutarken arkadaşlarım tam zamanında geri çekildi.

"Riley! Neler oluyor!"

O suyu kapatana kadar çok işe yaramasa da kendimi akan sudan korumak için kollarımı havaya kaldırdım. Kucağımdaki havlu şimdi sırılsıklam ve buz gibi soğuktu.

"Böyle aptalca bir şey söylediğinde buz banyosu yapacaksın," diye uyardı Riley. "Yerinde olsam tekrar denerdim."

Hırladım. "Bu saçmalık, ben..."

Kalkmaya çalıştım ama Zeke güçlü eliyle göğsümü tutup beni duvara geri itti.

"Her şeyi tek başına halletmeye çalışmayı bırak," derken sesi yüksek ve sertti. "Kahretsin, Clay. Arkadaşlarının senin için endişelendiğini görmüyor musun? Ne olursa olsun, her birimizin yanındaydın," diye devam etti. Riley ve Holden ona katılarak başlarını sallarken tekrar arkadaşımın gözlerine baktım. "Şimdi biz *sana* yardım edelim."

Saf ve duygusal bir şey boğazıma takılıp kalmıştı. Gözlerimi kaçırıp boğazımdaki hissi yutkunarak gidermeye çalışırken boş duşlara baktım. Uzun süre sessiz kaldıktan sonra teorilerine karşı çıkacak bir şey söyleme niyetiyle başımı salladım.

Ama bir şey bulamadım.

Bunun yerine sonunda yumuşayıp derin bir nefes aldım ve başımı fayanslara yasladım.

"Bu uzun bir hikâye," diye mırıldandım.

Riley şortunun ıslanmasını bile umursamadan dikkatlice yanımdaki ıslak fayanslara oturdu ve uzanıp kolumu tuttu.

"Zamanımız var."

Zeke ve Holden da aynı şekilde yere oturmuştu.

"Duştan *çıktığımda* da konuşabiliriz," diye önerdim.

"Hiç şansın yok," dedi Riley. "Üstündeki tehdide ihtiyacım var, kelimenin tam anlamıyla."

Sözlerine sırıttım, sonra derin bir nefes alıp onlara yaşadığım her şeyi anlattım.

Başladığımda sözlerin ağzımdan bu kadar kolay çıkmasına şaşırmıştım. Giana'yla yaptığım anlaşmayı anlattım, ardından en son konuştuğumuz zaman gerçekleşen kâbus sahneyle bitirdim.

Üçü de eğilmiş bir halde beni dikkatle dinliyordu. Bitirdiğimde, Holden başını iki yana sallayıp diğerleriyle bakıştıktan sonra, "Yani... tüm bunları annen için mi yaptın?" diye sordu.

Başımla onayladım. "Size mantıklı gelmeyebilir ama o... Benim için çok şey yaptı, çok şeyden *vazgeçti*..."

"Tahmin ettiğinden daha iyi anlıyorum," dedi sertçe. Ama detay vermeden konuşmaya devam etti. "Anlıyorum. O senin annen. Seni o büyüttü. Ama dostum... O senin ebeveynin. Zaten bunu yapması *gerekiyor*."

Kaşlarımı çattım. "Ee... Yani?"

"Sen bir çocuksun. Onun oğlusun. Onu ne kadar sevsen ve yardım etmeye çalışsan da annen önce kendine yardım etmesi gereken bir yetişkin."

"Ama yapamaz. Bensiz bunu başaramaz."

"Evet, yapabilir," dedi Riley. "Annen onu bu noktaya getiren birçok seçim yaptı. Onun için bu durumu düzeltmen gerektiği konusunda neler hissettiğini biliyorum ama eğer bunu kendisi yapmazsa..." Riley omuz silkti. "Bu durumdan nasıl gerçekten ders çıkarıp büyüyecek?"

"Bu senin savaşın değil," diye ekledi Zeke. "Eğer rehabilitasyon ihtiyacı olan şeyse, annene yardım etmen için hepimiz senin yanındayız. Onu oraya götürmenin bir yolunu bulacağız. Ama bu plan? Seni dünyadaki en mutlu insana dönüştüren kızdan vazgeçmen karşılığında Cory'den para kabul etmek?" Başını salladı. "Çözümü bu değil."

"Başka ne yapabilirim ki?" diye sordum ellerimi havaya kaldırarak. "Zaten bir kredi çektim. Bunu yapmaya devam edemem. Babam yardım etmeyecek. Erkenden imza atmak da istemiyorum."

"Böyle bir şey olmayacak," dedi Holden. Sanki bu bir seçenek bile değilmiş gibi keskin bir sesle konuşmuştu. Zeke'in aynı derecede sert olan bakışları onun da aynı şekilde hissettiğini gösteriyordu.

"Bunu çözeceğiz. Düşünmemiz için bize biraz zaman ver," dedi Riley. "O zamana kadar da annenin bir yetişkin olduğunu unutma. Kendi başının çaresine bakabilir. Sorun şu ki, ona bunu yapması için *izin vermelisin*. Koltuk değneğini elinden alıp bunu kullanmaya ihtiyacı olmadığını göstermelisin. Kendi başına yürüyebilir."

"Ya yürüyemezse? Düşerse ne olacak?"

Zeke kız arkadaşına bakıp bana döndü. "Ayağa kalkacak. Hepimiz öyle yapıyoruz. Ayağa kalkıp şansımızı yeniden deniyoruz."

Sözleri kafamdaki sisi temizlemeye başladığında bile başımı iki yana sallamaya devam ediyordum. "Cory'den gelen çeki çoktan kabul ettim. Annem parayı bozdurdu. Onun parasıyla rehabilitasyonda. Hem o... bizi önemsiyor." Bu kelimeleri söyleyene kadar bana ne kadar acı verdiğini fark etmemiştim. "Sevgisini böyle berbat şekilde gösterse de."

"Sadece kendi isteğini yaptırıyor," dedi Riley. Zeke ona susmasını söyleyen sert bir bakış attı ancak Riley'nin yanaklarındaki kırmızılıktan kendini tutmak için çok çabaladığını anlayabiliyordum.

Holden, "Ona yardımı ve teklifi için teşekkür ederek fikrini değiştirdiğini söyle," dedi sakince. "Parayı geri verirsin ve eğer annen eve geri dönmek zorunda kalırsa, tıpkı söylediğim gibi bunu çözeceğiz."

"Bu arada, geçmişte seni incittiğini biliyorum ama bunların *hiçbiri* Maliyah için adil değil," diye ekledi Riley. Sessizliğini artık koruyamıyordu. "Sen ve Cory birbirinize çok benziyorsunuz, bunu bize anlattığın şeylerde görebiliyorum. Sevdiğiniz insanlara yardım etmek istiyorsunuz. Ama bu böyle yapılmaz." Sonra

omuzlarını silkti. "Annen incindi, Maliyah da öyle. Muhtemelen şu anda bulundukları duruma gelmelerini sağlayan kararlarından pişmanlık duyuyorlar. Ancak bu durum, *senin* her şeyi düzeltip daha iyi hale getirme sorumluluğunu üstlenmen gerektiği anlamına gelmez. Bu sadece onların kendilerini daha boş hissetmelerine sebep olur."

"Peki ne yapmam gerekiyor?" diye sordum.

"Sadece onun *yanında ol*," dedi Riley başını sallayıp hafifçe gülümseyerek. "Annene onu sevdiğini ve anladığını söyle. İhtiyacı olduğunda onu dinle. Tavsiyeni istediğinde ona destek ol. Bundan sonra ne yapmak istediğine karar verdiğinde; fiziksel, duygusal, zihinsel ve maddi imkânlarınız *dahilinde* yapabileceğin her türlü yardımla karşısına çık."

"Ona bu durumun sonsuza dek sürmeyeceğini hatırlatırken zor zamanlarında onu sev," diye ekledi Holden. Bakışları o kadar ciddiydi ki deneyimlerinden, kendi öğrendiği bir ders yüzünden mi böyle konuştuğunu merak ettim.

Riley, "Mutlu olmak senin de hakkın, Clay," dedi nazikçe. "Başkalarının yüklerini taşımak zorunda değilsin. Bunu yeterince yaptın."

Yutkunurken başımı yaslayarak duş başlığına baktım. "Onu incitmek istemiyorum."

"O senin annen," dedi Zeke anında. "Aksine, sınırlarını çizdiğin için seninle gurur duyacak. O da *senin* için en iyisini istiyor. *İyileşecek*, dostum. Söz veriyorum."

Gözlerimi kapatıp başımı iki yana salladım. Dinlemeyi reddettiğim için değil, söyledikleri her şeyin bu kadar mantıklı olmasından nefret ettiğim için bunu yapmıştım. Belki de başından beri bildiğim bir şeydi. Annem için, Maliyah için, hayatımda başı dertte olan herkes için bir şeyleri düzeltecek kişi olma ihtiyacımın altında saklanan bir şeydi.

"Tüm bu bilge tavsiyeler iki hafta önce neredeydi?" diye fısıldadım hüzünlü bir kahkahayla.

"Tam burada. Arkadaşlarına gelip yardım isteyemeyecek kadar gururluydun," dedi Riley.

"Haklısın," diye iç çekerek itiraf ettim. Ardından her birine teker teker baktım. "Sizi anlıyorum. Haklı olduğunuzu da biliyorum."

Zeke sırıtarak, "Bunu söylemek ne kadar acıttı?" diye alay etti.

Ben de gülümsemeye çalıştım ama her şeyi düşündükçe gülümsemem soldu. "Cory'yle konuşacağım. Annemi arayıp her şeyi açıklayacağım. Maliyah buradan çıkınca *sushi* yemek istiyor. Sanırım önce onunla konuşabilirim. Gerçeği bilmeyi hak ediyor."

Midem bu düşünceyle kasıldı. Konuştuğum herkes hayal kırıklığına uğrayacaktı ama yarattığım karmaşayla yüzleşmekten başka çarem olmadığını biliyordum.

"Peki ya Giana?" diye sordu Riley.

Göğsüm ağrıyordu. "O hayatına devam etti."

Riley kaşlarını çattı. "Tamam. Seni seviyorum, Clay. Ama gerçekten çok salaksın." Başını iki yana salladı. "O kız hayatına devam etmekten *çok* uzakta. Giana'yla..." Sözüne devam etmesini engelleyen derin bir nefes aldı. "Onunla konuşmalısın."

"Shawn'la birlikte." Bu kelimeleri söylerken neredeyse ölüyordum. "Çok geç kaldım."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Riley.

"Onları pazar günü birlikte gördüm. Kafede oturuyorlardı." Devam etmeden önce yutkundum. "Shawn ona sarılırken, Giana da çocuğun yüzüne bakarak gülüyordu." Bir an için duraksadım. "Zaten gülmesi gerekiyor. Onun mutlu olmasını istiyorum."

"Ah, kes şunu!" Riley aniden ayağa kalkmıştı. "Shawn'la *birlikte* değil, seni aptal. Her şeyi anlatmak için onunla buluştu. Kafasında bazı şeyleri bitirmeye ihtiyacı vardı ve bu adımın senden gelmeyeceğini biliyordu."

Kafa karışıklığıyla başımı sallarken Zeke ve Holden ayağa kalktılar. "Bunu nereden biliyorsun?"

Riley çenesini eğdi. "Nasıl bildiğimi çok düşünme. Şimdi *endişelenmen gereken şey* bunu nasıl düzelteceğin olmalı."

Başım dönüyordu, onlara katılmak için ayağa kalkarken havluyu dikkatlice tuttum. Bu sayede belime bağlayana kadar üzerimi örtmeye devam edebilmiştim.

"*Yapamam*," diye cevap verdim. "Bunu düzeltemeyecek kadar kötü bir şekilde berbat ettim."

"Off! İnsanı çıldırtıyorsun!" Riley ellerini beline yerleştirdikten sonra erkek arkadaşına doğru döndü. "Ayrıldığımızda sen de bu kadar aptal mıydın?"

"Daha kötüydüm," diye yanıtladı Zeke.

Riley gözlerini devirip bana odaklandı. "Giana'nın kitaplarını okudun, değil mi?"

Gözlerimi kıstım. "*Bunu* nereden biliyorsun?"

"Sorumu cevapla."

"Evet, kitaplarını okudum."

"Tamam... Sadece seks sahnelerine mi dikkat ettin, yoksa sonunu da okudun mu?" Sanki cevap havada süzülüyormuş gibi aramızdaki boşluğu işaret etti. "Seni bekliyor. Ona gerçeği söylemeni bekliyor. Çuvalladığını, onu sevdiğini, aptal olduğunu, üzgün olduğunu ve onsuz yaşayamayacağını duymak istiyor." Son cümlesini söylerken gülümsüyordu. "Bir kızı böyle kazanırsın, seni aptal."

Zeke, "Büyük jest," diye eklediğinde kaşlarımı kaldırdım. "Ne? Nasıl romantik olunacağını biliyorum," diyerek kendi savundu.

Başımı iki yana salladım, umut göğsümde tehlikeli bir şekilde kabarırken bir elimi saçlarımın arasından geçirdim. İçimdeki umudu başlamaması gereken bir alev gibi söndürmek istiyordum ama giderek büyüdü ve aklıma gelen fikirlerle kocaman bir orman yangınına dönüştü.

"Çarklar işliyor, değil mi?" diye sırıtarak sordu Holden.

Ona, Riley'ye, Zeke'e, beni kurtarmak için yanan bir binaya giren arkadaşlarıma baktım. Hissettiğim minnettarlık çok fazlaydı, ifade edemeyeceğim kadar fazlaydı ama bunu gördüklerini, nasıl hissettiğimi bildiklerini umuyordum.

"Aklında ne var?" diye sordu Zeke.

"Daha da önemlisi," diye ekledi Riley. "Sana nasıl yardım edebiliriz?"

Kitap Kurdu

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

GIANA

"Leo, sana basın odasında ihtiyacım var. Hemen şimdi," derken onu çim lekeli formasından çekiştiriyordum.

Bir şaka yaptı ama tam olarak duyamadım çünkü stajyerimiz kulaklığımda Holden'ın sahada muhabirler tarafından kuşatıldığını ve oradan kaçamadığını bağırarak anlatıyordu.

"Ben hallederim," dedim mikrofonuma. Leo'yu serbest bıraktım ve koridor boyunca koşmaya başlamadan önce onun basın tribününü kurduğumuz yere kadar gidebileceğini umdum.

Tam bir çılgınlıktı, sadece bir Şükran Günü maçında olabilecek türden bir olaydı.

Sadece sezon finaline çıkaran bir maçta olabilecek türden bir olaydı.

Sanki şampiyonluğu çoktan kazanmış gibiydik, okulumuzun altın ve tuğla kırmızısı renklerinden oluşan konfetileri sahayı aydınlatıyordu. Holden'ın etrafında geniş bir kamera ve muhabir grubunun toplandığı elli yard çizgisine varmak için vızıldamaya devam eden kalabalığın arasından geçtim.

Ben ilerlemeye çalışırken gelen bir soruyu, "Evet, odaklanmaya devam ediyoruz ve gözlerimizi bir sonraki maça dikiyoruz," diye cevapladı Holden.

"Haskiler'e karşı yapacağınız yarı final maçını düşünmüyor

musun?" diye sordu muhabir. Mikrofonu Holden'ın suratına iyice yaklaştırmıştı.

"Sırası geldiğinde onu da düşünürüz. Şimdilik sırada North Carolina Üniversitesi var."

Onunla basın mensuplarının arasına girdim. "Eğer basın odasında yerlerinizi alabilirseniz, tüm oyuncularla röportaj yapacağız. Leo Hernendez şu anda hazırlanıyor. Holden daha sonra gelecek. Teşekkür ederim."

Sahada işimizin bittiğini söylememe *rağmen* bağırarak daha fazla soru sormalarını umursamadım. Benim iki katım olan oyuncuyu kalabalıktan uzaklaştırmaya çalışmam biraz komikti.

İnsanların arasından geçerken, "Teşekkür ederim," dedi Holden.

"Benden çok daha büyüksün. Ben gelmeden de oradan çıkabilirdin."

"Kabalaşmak istemedim. Ben kaptanım. Kuduz gazetecilerle uğraşması gereken birisi varsa o da benim."

Sözlerine gülümsedim. "Sen bu dünya için fazla iyisin, Holden Moore."

Stadyuma giden tünele ulaştığımızda güvenlik, takımda olup olmadığına bakmadan etraftaki herkesi bizden uzaklaştırdı. Basın odasına ilerledim, Holden da yanımdan ayrılıp soyunma odasına doğru yürüdü.

Yaklaşık altmış saniye boyunca Clay'i düşünmeden sessizce yürümüştüm.

Bir ay.

Ayrılığımızın üstünden neredeyse *bir ay* geçmişti ve hâlâ kalbime bir ağrı saplanmadan onu düşünemiyordum. Ortalıkta yıkık ve üzgün bir şekilde gezmiyordum ama kesinlikle devam etmekten, onu unutmaktan ya da başka biriyle çıkmayı düşünmekten çok uzaktaydım.

Clay'i sahada her gördüğümde; onu neşelendiren, maçtan sonra yanın[illegible]ştığu, kollarına aldığı kişi olma arzusuyla kal-

bim ısınıyordu. Sonra da böyle hissettiğim için kendimden nefret ediyor ve ondan kaçmak için elimden geleni yapıyordum. Ama onu *görmediğimde*, gördüğüm zamanlarda olduğundan daha çok üzülüyordum.

Onu fark etmemiş gibi davranıyordum ama her duyum onu fark etmeye ayarlanmıştı, bu yüzden aklıma gelen birçok soru vardı. En sık düşündüğüm sorulardan biri, onu bir haftadan fazla bir süredir Maliyah'yla görmemiş olmamla ilgiliydi. Artık her antrenmandan sonra ona sarılmıyor ya da bir maçtan sonra onun yüzünü emmeye çalışmıyordu.

Arkadaş canlısı, samimi görünüyorlardı ama... romantik anlamda *değildi*.

Ayrıntılara neden bu kadar dalmış olduğumu bilmiyordum. Sanırım mazoşistlik benim için huy gibi bir şey olmaya başlamıştı.

Ama bugün onu görmezden gelmek özellikle imkânsızdı.

Muhtemelen kariyerinin en canavar performansını sergilemişti. Bir değil, iki değil, *üç kez* müdahalede bulunmuştu, ayrıca bunlardan birinde sayı yapmak için geri dönmüştü. Sahayı kasıp kavuruyordu ve maçtan sonra gazetecilerin onunla konuşmak isteyeceğini biliyordum.

Bilmediğim tek şey, onunla gözyaşlarına boğulmadan konuşacak kadar profesyonel olup olamayacağımdı.

Başımı iki yana sallayıp bununla daha sonra başa çıkabileceğime karar verdim. Leo'yla uğraşmam gerekiyordu, sonrasında da Riley ve Zeke'in maçı kazanmamız dahilinde katılmaya söz verdikleri özel röportajı yapmalıydım.

"Ah, mükemmel." Basın odasına giden köşeyi dönüp Zeke ve Riley'nin diktiğimiz logo standın arkasında durduğunu görmüştüm. Leo'nun soruları yanıtladığını duyabiliyordum, her zamanki gibi bütün odayı güldürüyordu. "İkinizi de aramak zorunda değilim. Bundan sonra çıkmaya hazır mısınız?"

"Doğuştan hazırım," dedi Riley. Zeke'le paylaştıkları bakış gülüşümü söndürdü.

"Neydi o?"

"Ne?" diye sordu Zeke.

Parmağımla onları işaret ettim. "Bu... az önce birbirinize attığınız *bakış*." Devam etmeden önce duraksadım. "Aman Tanrım. Canlı yayında çılgınca bir şey yapmayacaksınız, değil mi? Nişanlandınız mı yoksa?" Riley'ye bakarken kalbim tekledi. "Kahretsin, hamile misin?"

Soruyu fısıldamama rağmen arkadaşımın gözleri far tutulmuş tavşan gibi büyümüştü, bir an sonra eliyle kolumu sıkarak yanıt verdi.

"Ah," diyerek sıktığı yeri tuttum.

"Saçmalama," dedi Riley. "Sezon boyunca yapacağımıza söz verdiğimiz gibi, ilişkimiz hakkında her şeyi sana söylüyoruz. Sadece odaklandığımızdan ve önce bu maçı kazanacağımızdan emin olmak istedik. Bu tarz *şeyleri* fısıldama bile," diye ekledi. Konuşurken "hamile" kelimesini yüksek sesle söylemeye bile cesaret edememişti. "Bu söylentinin etrafa yayılmasına sebep olursun."

Kaşlarımı çattım, onları incelerken kolumu tutmaya devam ediyordum. Ancak Charlotte podyum sahnesinin yanından Leo'ya son soru işaretini vermişti, bu yüzden sakladıkları şeyle ilgilenecek zamanım olmadı.

"Tamam, sıra sizde." Leo platformdan iner inmez Riley ve Zeke yerlerini aldı.

Kameralar deli gibi parlıyordu.

Zeke oturması için kız arkadaşının sandalyesini çektikten sonra yerine geçti ve herkes ilk soru için çiftin dikkatini çekmeye çalışarak üst üste konuşmaya başladı. Birbirlerine hayranlık uyandıran bir bakış attılar, Zeke yüzlerce flaş etrafta patlarken alçak masanın üstünde Riley'nin elini tutmuştu.

Zeke önce, "Joe," diye seslendi ve yerel spor istasyonundan tanınmış bir muhabire başıyla işaret verdi. Fırsatını bulduğumuzda ona iyilik yapmayı severdik, genelde yerel istasyon tüm üni-

versite sporlarını kapsadığı içindi ama Joe'nun dedikodu yerine futbola odaklanan iyi bir muhabir olmasının da etkisi vardı.

"Riley, ikinci çeyrekte ilk alan golünü kaçırdın ancak üçüncü çeyrekte en uzun mesafe golünü attın. O ilk vuruştan sonra nasıl toparlayıp yeniden odaklandın?"

"Yıllar boyunca, tek bir vuruşun beni sinirlendirmesine izin vermemeyi ve sadece tutarlı kalmaya odaklanmayı öğrendim. Herkesin kötü vuruşları, kötü atışları, kaçırdığı toplar olur ama bunlar maç boyunca geçerli olacak diye bir şey yok..." Sevgilisiyle birbirlerine bilmiş bakışlar attılar. "Ayrıca Zeke ikinci turun başında altmış ikinci yarda geri döndüğünde, ona iyi olduğumu kanıtlamak için kendimi toparlamam gerektiğini biliyordum yoksa sürekli gündeme getirirdi."

Oda kahkahalara boğuldu ve Riley bir sonraki muhabiri seçti.

Soruları cevaplamalarını sahnenin yanından hayranlıkla izledim ve elbette bir süre sonra röportaj maçtan çok ilişkileri hakkında olmaya başladı. Tüm soruları profesyonel bir şekilde cevapladılar, özel konulara çok fazla girmeden aynı takımda oynarken sevgili olmanın nasıl olduğu hakkında biraz ayrıntı verdiler. Şakalaştılar, birbirlerine ve takıma olan saygılarını gösterdiler. Doğru zaman geldiğinde, içlerinden biri herkesin taze aşklarına gülümsemesini sağlayan mükemmel ve çok tatlı sözler söyledi.

Beni bile gülümsetmişlerdi.

Bir zamanlar onların arasındaki şeye sahiptim fakat tıpkı kazanırken olduğu gibi hızla ellerimden kayıp gitmişti. Bunları düşünürken bir mide bulantısı ve göğüs ağrısıyla savaşmama rağmen konuşulan şeylere güldüm.

Charlotte röportajın her dakikasına bayılmıştı. Mikrofonların onun sesini almaması için yumuşak bir sesle konuşarak eğildi. "Bu röportajı vermelerini nasıl başardığını bilmiyorum ama harika bir iş çıkardın, Jones."

Sonrasında Zeke'e son soru işaretini verdiğinde ışıldadım.

Zeke havaya kaldırılan ellere, onun adını haykıran insanlara baktı ve arka taraflardaki birini işaret etti.

"Clay Johnson."

O anda kalbim durdu.

Kalabalık mırıldanırken herkes odanın arka taraflarına, Clay'in olduğu yöne doğru dönmüştü. Sahnenin yanından ona baktım, çok net göremiyordum ama yanındaki bir sandalyeyi tutup üstüne çıkarken yükselen figürünü ve ciddi yüzünü fark etmiştim.

Hâlâ üzerinde olan beyaz forması kir, çimen ve terle lekelenmişti. Saçları terden keçeleşmiş, maçtan önce gözlerine boya dağılmıştı.

Ama her şeye rağmen nefesimin kesilmesine sebep olacak kadar yakışıklıydı, donanımlı ve olabilecek en zahmetsiz şekilde sarhoş ediciydi.

"Ah, evet. Ben şeyi merak ediyorum..." derken sandalyenin tam üstünde durmuş kalabalığa haykırıyordu. "İkinizden biri, ilişkinizi neredeyse bitirecek türden gerçekten aptalca bir şey yaptı mı?"

Sorusuyla boğazımda golf topu büyüklüğünde bir düğüm oluşurken kelimeler kalbimin hızlanmasına sebep olmuştu.

Zeke ve Riley birbirlerine gülümsediler. "İkimiz de hata yaptık," diye yanıtladı Riley. "Ama hatalı olduğumuzda bunu kabul ediyoruz. Sonra da her seferinde birbirimize geri dönüyoruz."

Şimdi herkes onlara doğru dönmüştü, daha fazla el havaya kalkarken birkaç fotoğraf daha çekildi. Bunun gerçekten son soru olup olmadığı konusunda herkesin kafası karışmıştı.

"Bu cevabı paylaştığınız için teşekkürler," dedi Clay. İnsanlar tekrar onun olduğu tarafa döndü, burada neler olup bittiğini anlamaya çalışırken herkesin kafası iyice karışmıştı.

Ben de öyle hissediyordum.

"Gerçekten harika bir hikâyeniz var."

"Ah. Teşekkürler, Clay," dedi Riley. Zeke ona doğru eğilirken gözlerini kırpıştırdı.

"Ama *bizimki* daha iyi."

Kalbim tekledi, Clay'in gözleri benimle buluştuğunda nabzım uzun bir süre için tamamen durdu.

Bir muhabir, "Bir dakika... Bizimki mi?" diye sordu. Tüm basın mensupları podyumdaki Riley'yle Zeke'e odaklanmıştı. Bu yüzden kameralar Clay'e doğru dönmeden, muhabirler ona karşı tutabilecekleri mikrofonları bulmak için mücadele etmeden ve ortama kargaşa hâkim olmadan önce kısa bir sessizlik oldu.

"Evet, bizimki," diye onayladı Clay. "Giana Jones ve benim hikâyemiz."

"Aman Tanrım," diye fısıldarken titreyen ellerimle ağzımı kapattım.

"Aman Tanrım," diye tekrarladı Charlotte. Sesi daha sertti ve müşterisi yoldan çıkmış bir halkla ilişkiler uzmanının siniriyle dolup taşıyordu.

"Muhtemelen Giana Jones'u tanımıyorsunuzdur, en azından bir isim olarak değil. Ama o her zaman bizimle uğraşan; röportajlarınızı, *podcast* yayınlarınızı ve reklam filmlerinizi ayarlayan o muhteşem kız." Kameralara teker teker göz gezdirirken dudakları yukarı kıvrıldı. "İşte o benim kız arkadaşım. En azından, ben her şeyi mahvetmeden önce öyleydi."

Charlotte girdiğim puslu ruh halinden uyanmamı sağlamak için ellerini çırparken, "*Git şunu hallet*," diye tısladı.

Onu başımla onayladım ve sahnenin arkasından çıkıp Clay'in etrafındaki sayısı giderek artan kalabalığı geçmeye çalıştım.

Clay herkesin görmesi için elinde küçük bir kitap tutuyordu.

"*Kör Nokta*," diyerek basit siyah kapağı sergiledi. "Hayallerimdeki kızla nasıl sahte bir ilişkiye başladığımın ve yaptığım bir aptallık yüzünden onu nasıl kaybettiğimin hikâyesi."

Kalabalık ona daha da yaklaşırken kahkahalar ve sorular birbirine karıştığı için aralarından geçmem iyice zorlaşmıştı.

"Affedersiniz, affedersiniz," diye mırıldanarak elimden geldiğince insanları ittim.

Clay kitabı açıp kaldırdı. Bir çocuk kitabı gibi görünmesini sağlayan, içine çizilmiş çirkin çöp adamları ve büyük yazıları insanlara gösterdi.

"Bir zamanlar, Giana adında güzel bir halkla ilişkiler prensesi varmış," diyerek gözlüklü ve kıvırcık saçında toka olan çöp kadını gösterdi. Ardından parmağını ıslatıp sayfayı değiştirdi. "Bir de Clay adında aptal bir savunma oyuncusu."

Kalabalık, çok dar bir forma giyen kolları kaslı çöp adam çizimine güldü.

"Affedersiniz." Kalabalığın son kısmına doğru ilerledim. İnsanlar yer açarken birisi, "Sanırım bu o," diye mırıldandı ve onları durdurmama fırsat kalmadan bütün kameralar bana doğru döndü.

Bir sonraki sayfayı çeviren Clay'in yanına ulaştığımda panikledim.

"Clay ve Giana bir anlaşma yaptılar. Clay bu kıza *Rum & Roasters* Prensi'nin dikkatini çekmesinde yardım edecekti. Giana da onun eski kız arkadaşını kıskandırmasına yardım edecekti. Nasıl mı? Sevgili taklidi yapacaklardı." Sayfayı çevirdi ve insanlar izlerken birbirine sarılmış iki çöp insan figürünü gösterdi. "Ama birbirlerine karşı hislerinde sahte olan hiçbir şey yoktu."

Kalbim sıkıştı ve bu taslak kitabın geri kalanını ne kadar duymak istesem de formasına uzanıp çekiştirdim.

"Clay, dur."

Bana baktı. "Hayır."

"Clay," derken dişlerimin arasından tıslayarak onu tehdit ettim. Elimden geldiğince profesyonel kalmaya çalışarak kalabalığa doğru döndüm. "Eğer küçük bir mola vermek isterseniz, on dakika içinde daha fazla soru cevaplamak için Holden Moore burada olacak."

Kimse hareket etmedi.

Clay hariç hiç kimse.

"Hayır," dedi tekrar. Ardından sandalyeden atlayıp önüme geçti. Kokusu etrafımı sarmalarken nefesimin kesildiğini hissettim, göğüslerimizin birbirine dokunduğu noktaya kadar bana yaklaşmıştı.

Daha doğrusu, göğsümün onun karnına denk geldiği yerde duruyordu.

"Hayır, durmayacağım. *Duramam*, Giana. Artık saklayamam ya da rol yapamam. Gururumun beni doğruyu söylemekten alıkoymasına izin veremem. Biliyorum, her şeyin içine sıç..."

Devam etmeden önce duraksadı, söyleyeceklerini zihninde toparlarken dudaklarında garip bir gülümseme belirdi.

"Mahvettim. Her şeyi çok kötü bir şekilde mahvettim."

Kaburgalarım ciğerlerimi acı verici bir şekilde sıkarken yutkundum.

"Seni incittim. İncinmene sebep olduğumu biliyorum. Ayrıca sana her şeyi açıklama, yanlışlarımı kabul etme ve bağışlanma şansını hak etmediğimi de biliyorum." Bunları söylerken kaşlarını çatmıştı. "Ama yine de bunları yapacağım. Çünkü seni seviyorum, Giana Jones."

Etraftaki herkes heyecanla dolup taşarken kameralar yanıp sönüyordu. Clay yanıma yaklaşıp eliyle saçlarımı yüzümden çektiğinde mikrofonları olabildiğince yakınımıza getirdiler.

"Seni seviyorum," diye tekrarladı. Bu sefer daha sessizdi, sadece benim duymamı istiyormuş gibi konuşuyordu. "Müstehcen kitaplarını, tuhaf belgesellerini ve işlenmiş turuncu atıştırmalıklara olan takıntını seviyorum."

Gülmek ve ağlamak arasında kalmış bir ses çıkardım.

"Giyinme tarzını, evren hakkında konuşurken ışıldamanı, dünyayla arama örmeye çalıştığım duvarların sakladığı şeyleri görmeni ve ben bile farkında değilken kim olduğumu bilmeni seviyorum."

Devam etmeden önce başını iki yana sallayarak dudaklarını yaladı.

"Bana inanmanı ve seni küçük gören herkesin yanıldığını kanıtlamak için uğraşmanı seviyorum. Kendine meydan okumanı seviyorum." Bir an için duraksadı. "*Bana* meydan okumanı seviyorum."

Titreyen altdudağımı durdurmak için ısırarak avucuna yaslandım.

"Seninle ilgili büyük ve küçük, saçma ve ciddi olan her şeyi seviyorum. Aptal olduğum, hikâyemizi daha başlamadan bitirmeye çalıştığım için özür dilerim."

Gözlerimi kapatmamla serbest kalan iki damla gözyaşı sessizce yanaklarımdan akana kadar gözlerimin dolduğunu fark etmemiştim.

Clay akan her bir gözyaşını sildi.

"Açıklayacak çok şeyim olduğunu biliyorum ve sana her şeyi anlatacağıma söz veriyorum. Ama şu anda bilmeni istiyorum ki, birlikte geçirdiğimiz zamanlarda çok iyi rol yapmış olsam da sana olan hislerimin hiçbiri sahte değildi." Parmağını çenemde gezdirdi. "İlk sahte öpücüğümüzden beri seninim, Kedicik."

Gözlerimi tekrar açtığımda bir kahkaha attım ve kitabı havaya kaldırmadan önce ona bakmamı bekledi.

"Bu bebeğin biraz düzeltilmeye ihtiyacı var," diyerek gülümsemeye çalıştı. Gözleri benimkilerde gezindi ve hissettiğim acı ona yansıdığında gülümsemesi hızla soldu. "Peki, ne diyorsun? Birlikte yeniden yazmak ister misin?"

Yanaklarıma birkaç damla gözyaşı daha aktı. Başımı salladım, Clay yaşları çeneme kadar inme şansı bile vermeden siliyordu. Gözlerimiz buluşurken kalbim verdiği umutla tekrar canlandı.

Burnumu çekip kitabı elinden aldım, korkunç kapağı ve yazı tipini incelerken elimin arasında çevirdim.

"Baştan başlarsak olur," diye fısıldarken ona bakıp gülümsedim. "Çünkü bu hayatımda gördüğüm en çirkin şey."

Clay kahkahalara boğuldu, o ana kadar etrafımızdaki kalabalığı unutmuştum. Ama o kitabı elimden alıp yere atmadan önce kızaracak vaktim bile olmadı.

"Anlaştık."

Sonra beni öptü.

Kollarıyla beni sıkıca sardı, vücudumu sadece ayak parmaklarım yerde olana kadar havaya kaldırdı. Aynı şekilde kollarımı boynuna sardım ve bir düzine kameranın yanıp sönen ışıklarında beni nefes nefese öperken ona sımsıkı sarıldım.

Zeke'in, "Aferin oğlum!" diye bağırdığını duydum. Bir an sonra oda alkışa boğuldu.

Bu gürültü ana geri dönmemi sağlarken kızarıp geri çekildim. Clay sırıtıp beni yanına çekerken başımı onun göğsüne sakladım.

"Tamam, tamam," dedi diğer elini kaldırarak. "Başka soru yok. Her şeyi kitabımızda okuyabilirsiniz." Ardından bakışlarını bana doğru çevirdi. "Eğer öpüşmeyi bırakıp yazabilirsek."

Riley yüksek sesli bir ıslık çaldı ve Clay beni kollarına alıp başka bir alkış tufanı eşliğinde öptükten sonra kalabalığın arasından geçip kapıdan çıktık. Kameralar ve muhabirler bizi takip etmeye çalıştı ancak Riley ve Zeke onların uzakta kalması görevini üstlenmişti. Takım koridoruna açılan kapıyı kapattığımızda, Charlotte arkasını dönüp kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Aman Tanrım." Clay'in kollarından çıktım. "Charlotte, çok üzgünüm. Ben..."

"Üzgün müsün?" diye sordu sertçe ve sonra yavaşça yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Ne için? Bizi manşetlere taşıdığın için mi?"

Gözlerimi kırptım. "Ben... Şey..."

"Sorun değil," dedi isteksizce. Sonra yana doğru dönüp Clay'i işaret etti. "Ama bunu bir daha *asla* yapmayı deneme. İkiniz de bana, benim seçtiğim muhabirle yapılacak bir röportaj borçlusunuz. Uzun bir röportaj."

"Tabii, efendim," diye yanıtladı Clay.

Charlotte gülümsedi ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla yanımızdan geçerken bana el salladı. "Midemizi bulandırmadan önce kendinize bir oda bulun."

Clay'in göğsüne tekrar saklandım, parmağıyla çenemi kaldırıp beni kollarına aldıktan sonra Zeke ve Riley'ye döndü.

"Bazı şeylerin farkına varmamı sağladığınız için teşekkür ederim."

Zeke kolunu sevgilisinin etrafına sardı. "Ne zaman istersen, kardeşim."

"Siz bu işin içinde miydiniz?" diye sordum onları işaret ederek.

"Tabii ki," diye yanıtladı Riley. "Ama o çöp adamların sorumlusu ben değilim. Çizmesine yardım etmeyi teklif ettim ama istemedi."

"Çöp adamlarım tam bir başyapıt," dedi Clay başını dik tutarak.

Hep birlikte kahkahalara boğulmadan önce Riley'yle aramızda bir bakışma geçti.

"Bunu yaptığına inanamıyorum." Clay'e bakarken başımı iki yana salladım. Ona bakıp kollarının arasında olduğumu ve birlikte olduğumuzu fark ettiğimde kalbim daha da hızlandı.

Birlikteydik.

"Kendimi açıklama şansını verdiğine inanamıyorum," diye karşılık verdi.

"Konu açılmışken, sizi biraz yalnız bırakalım," dedi Zeke. El ele tutuştuktan sonra bizi yalnız bırakmak üzere koridorda gözden kayboldular.

Clay'in kollarında döndüm, parmaklarımı ensesine götürmeden önce göğsünde gezdirdim. "Bu gerçek mi?" Rüya gördüğüm düşüncesiyle göğsüm ağrıyordu.

Yutkunarak başını salladı ve beni kendine doğru çekti. "Sana olan duygularımdan şüphe etmene sebep olduğum için üzgünüm. Seni bu şekilde incittiğim için özür dilerim."

"İsteyerek ayrılmadığını biliyordum."

"Biliyorum," dedi başını sallayarak. "Bu arada, bu gerçekten çok acayip. *Nereden* biliyordun?"

"Çünkü seni tanıyorum," diye gözlerine bakarak basitçe cevapladım. "Çünkü seni seviyorum."

Clay derin bir nefes aldı ve alnını benimkine yaslamak için eğildi. "Kahretsin, bunu söylediğini duymak güzel."

Onu öpmek için parmak uçlarımda havaya kalkarak gülümsedim, bu temasla birlikte derin bir nefes aldık. Clay dillerimizi buluşturmak için hamle yaparken öpücüğün tadını çıkardık.

"Her şeyi bilmek istiyorum," diye fısıldadım. "Ama önce beni eve götürmeni istiyorum."

Kitap Kurdu

BÖLÜM OTUZ

GIANA

Clay her şeyi anlattıktan sonra, "Bu... çok fazla," diye itiraf ettim. Başım göğsüne yaslanırken birlikte uzanmıştık, parmak uçlarıyla sırtımda daireler çiziyordu. Parmaklarının her hareketiyle ayak parmaklarıma kadar ürperiyordum. Apartman kapısından içeri girdiğimiz anda kendimden geçmemi sağladığı için bacaklarımın arası hâlâ ağrıyordu ama doymuş bir kedi gibi kucağında kıvrılmıştım.

Ona dokunmadan duramıyordum. Kendimi bunun gerçek olduğuna, onun burada olduğuna, birlikte olduğumuza ikna edebilmek için ona yapışmaktan ve tenine yumuşak öpücükler bırakıp kokusunu içime çekmekten kendimi alamıyordum.

"Biliyorum," derken parmaklarını omzumda gezdirdi. "Bu süre boyunca seni dışladığım için üzgünüm. Muhtemelen Riley, Zeke ve Holden gibi davranıp mantıklı düşünmemi sağlardın."

Kaşlarımı çattım. "Bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse daha da çok ağlayıp seni bırakmadan önce sana elimden geldiğince sarılırdım."

"Beni bırakır mıydın?"

Dirseğime yaslanıp ona baktım. "Anlıyorum, Clay. Annenin senin için yaptıkları çok değerli. Bunun karşılığını vermek istediğin için, nelerle uğraşıyor olursa olsun ona elinden gelenin

en iyisini sağlamak istemen konusunda seni suçlamıyorum. Onu seviyorsun," dedim omuz silkerek. "Anneler, kız arkadaşlardan önce gelir."

Gülümsemesi üzgündü ve kaşları çatılmıştı. "Aramıza hiçbir şeyin girmesini istemiyorum, sanırım bunu unutmuştum. Bana neşe getiren şeylerden ödün vermeden de sevdiklerime elimden geldiğince destek olabilirim." Devam etmeden önce yüzü buruştu. "Gerçi artık onun için ne yapabileceğime dair hiçbir fikrim yok."

"Şimdi evde mi?"

Başıyla onayladı. "Ona her şeyi anlattığımda anlayışla karşıladı. Hatta içindeki anne ayının uyandığını gördüm," diye ekledi sırıtarak. "Cory'yi öldürmek istedi. Ama durumu hallettiğimi söyledim, annem de bu konuda bana güvendi." Bir an sonra duraksadı. "Belki de Cory şu anda ölü ve henüz bilmiyoruz."

Kıkırdadım.

"Her iki durumda da, artık evinde kalıyor ve iş arıyor. Benimle gurur duyuyor, beni seviyor ve anlıyor. Sadece..." Başını iki yana salladı. "Hâlâ iyi olmadığını biliyorum, Giana. Yardıma ihtiyacı olduğunu biliyorum. Bir süreliğine iyi olabilir, bir iş bulup yeni bir erkek arkadaş edinebilir. Fakat bu döngü her zaman tekrar ediyor."

Göğsündeki elime baktım. "Ya bir yolu olsaydı?" diye fısıldadım.

"Neyin yolu?"

"Annene gerçekten ihtiyacı olduğu şekilde yardım etmenin yolu."

Clay kaşlarını kaldırdı.

"Faturaları bir süreliğine karşılayabilseydin ve önceki kadar pahalı olmasa da düzgün bir yerde rehabilitasyona gönderebilseydin..."

"Bu harika olurdu," dedi yanağımı okşayarak. "Ama oldukça büyük bir kredi çekmediğim sürece bu imkânsız."

"Tam olarak değil."

Ben yatakta doğrulup bağdaş kurarken merakla bana baktı ve sırtını yatak başlığına yaslayarak yukarı kayıp söyleyeceklerimi bekledi.

"Bize ulaşan bir sponsorumuz var. Sezon finaline ve şampiyonaya doğru büyük bir kampanya yapmak istiyorlar."

Yüzündeki merak ortadan kaybolup yerini sert bir ifade aldı. "Hayır."

"Beni bir dinle," dedim ellerimi kaldırarak. "Kyle Robbins'inki gibi olmayacak."

"Ne değişecek?"

"İkinizin nedenleri aynı değil," diyerek kolayca açıkladım. "Ayrıca bu devam eden bir taahhüt olmayacak."

"Şu anda futbola odaklanmam gerekiyor. Şampiyonluk maçına sadece bir ay kaldı."

"Odaklanabilirsin. Bak şimdi..." diyerek ellerini tuttum. "Tek bir reklam. Birkaç spor ayakkabı imzaladığın bir etkinlik. Muhtemelen bir süreliğine onların markasını giymek zorunda kalacaksın ama sonsuza dek sürmeyecek. Şartları senin rahat ettiğin şekilde ayarlayabilirim."

Clay teklifimi düşünürken kaşlarını çattı. "Öyle yapabilir miyiz?"

"Sen ülkedeki en iyi savunma oyuncusuyken mi?" Tek kaşımı kaldırdım. "Her şey istediğin gibi olabilir."

Beni incelerken kafasını yatak başlığına yaslayarak sırıttı. "İşte şimdi menajerim gibi konuştun, Kedicik."

"Belki bir gün olurum."

"Bunu yapmak ister miydin?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Belki. Charlotte sözleşmemi uzattığında bana bir şeyler söyledi. İnsanların benim hakkımda yanıldıklarını kanıtlamayı çoktan başardığımı ama artık kendime gerçekten ne istediğimi sormam gerektiğini söyledi. Ancak bu şekilde istediğimi elde edebileceğimden bahsetti."

Clay oturduğu yerden doğruldu. "Şaka yapmıyorum, menajerim olmak isteseydin seni saniyesinde işe alırdım. Bahse girerim Zeke, Riley ve Holden da bunu isterdi. Eğer içindeki gösteriş budalası orospu çocuğu kendini ortaya çıkarmazsa, Leo bile menajeri olmanı isteyebilir."

Bu düşünce karşısında kalbim teklese de onu geçiştirdim. "Bunu daha sonra konuşabiliriz. Şimdi annene ihtiyacı olan yardımı sağlamaya odaklanalım."

Clay bir iç çekip tekrar yatak başlığına yaslandı ve kollarıyla tamamen sarmalayacağı noktaya kadar bedenimi kendine çekti. "Benim için fazla iyisin."

"Hayır, sadece sevildiğin ve önemsendiğin bir ilişki içinde olmaya alışkın değilsin."

"Alışmak biraz zaman alacak."

"Neyse ki, çok vaktimiz var."

Saçımı öperken gülümsedi.

"Peki... Maliyah iyi mi?"

Clay başını iki yana salladı. "Sadece *sen* eski sevgilimin iyi olup olmadığını sorardın."

"Yani ona her şeyi anlattın, değil mi?" Kaşlarımı çattım. "Bunu duymak kimse için kolay olmaz."

"Değildi," diyerek kabul etti. Bakışları uzaklara dalıp aramızdan kaybolmuştu. "Çok ağladığı için ona sarılıp elimden geldiğince yatıştırmaya çalıştım. Ama sonunda anladığını söyledi. Sonuçta onun da beni incittiğini söyledi ve bu gerçekten doğru. Sanırım onu en çok üzen şey babasıydı," diye açıkladı. "Maliyah'ya olanları anlatmamdan *Cory'nin* memnun olmadığını biliyorum."

"Anlatmana sevindim. Gerçeği hak ediyordu."

"Evet ve garip bir şekilde... Artık arkadaş olabilirmişiz gibi hissediyorum. Yakın arkadaş olamayız tabii," diye çabucak ekledi. "Ama birbirimize dostane davranabiliriz. Arkadaş gibi. An-

cak Cory için aynı şeyi söyleyemem. Sanırım vekil babam gibi davranma günleri sona erdi."

Elimi kol kaslarının üstünde gezdirdim. "Peki ya kendi baban?"

Derin bir nefes verdi. "*O konuyu* henüz ele alamadım bile. Ama ona bir özür borçluyum. Ona saldırdığım sırada aslında bana yardım etmeye çalıştığını artık çok daha iyi anlıyorum."

"Açık konuşmak gerekirse, seninle çok daha fazla ilgilenebilirdi."

"Öyle," diye kabul etti. "Belki şimdi ilgilenir."

Parmaklarımın teninde gezinişini izlerken gülümseyerek başımla onayladım.

Bir an sonra, "Yine de sana biraz kızgınım," diye itiraf ettim.

"Olmalısın da."

"Bütün bu karmaşa yüzünden değil." Sanki bahsettiğim şey yatağın ucundaymış gibi orayı gösterdim. "Ama neredeyse *iki haftadır* her şeyi batırdığını, beni geri istediğini biliyordun ve bunu söylemek için bekledin mi?"

"Hey," diyerek arkasına uzanıp kitabını komodinden aldı. "Bir kitap yazıp bastırmak uzun zaman alıyor, tamam mı? Çok boktan bir kitap olsa bile."

Kitabı elinden alıp gülümseyerek sayfaları çevirdim. "Gerçekten korkunç."

"Biliyorum."

"Ama bana nasıl hissettiğini anlatmak için bu kitaba ihtiyacın yoktu," dedim ona bakarak.

"Büyük bir jest yapmam gerekiyordu," diyerek kendini savundu. "Suçluluk ve pişmanlıkla doluyken öylece karşına çıkamazdım."

"Çıkabilirdin."

"Ama o zaman romantik olmazdı."

"Herkesin içinde olması da gerekmiyordu," dedim gülerek.

"Artık herkes benim olduğunu biliyor." Kitabı elimden alıp

bir kenara attı. Beni yatağa yatırdı ve gıdıklayan dokunuşun altında gülüp kıvrandığım sırada boynumun her noktasını öptü.

Bir an sonra, dirseklerinden destek alarak hemen üstümde duraksadı. Yeşil gözleriyle benimkileri incelerken başını sallayarak yutkunmuştu.

"Ne?" diye sordum.

"Ben sadece... Seni kaybettiğimi düşündüm. Her şeyi tamamen kaybettiğimi. Bir daha burada olamayacağımı, seni böyle tutamayacağımı, sana dokunamayacağımı, seni öpemeyeceğimi sandım." Yüzü acıyla buruştu. "Sensiz sefil bir haldeydim."

"Kaç paket *Cheetos* yediğim hakkında konuşmak istemiyorum."

Gözlüğümü nazikçe çıkarıp kenara koymadan önce saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak sırıttı. Ardından beni kendine çekip dudaklarını yumuşak bir sıcaklıkla benimkine bastırdı.

Vücudum o öpücükle, kalçalarımı ona bastıran kocaman elleriyle canlandı. Bana yaslanırken çoktan giysilerin altında sertleşmişti, bunu hissettiğimde sızlanıp tırnaklarımı sırtına geçirdim.

Öpücüğümüz derinleştikçe konuşmalarımız azaldı. İlk turdan sonra üstümüze geçirdiğimiz birkaç parçayı da çıkarıp inlemelerimizle soluk soluğa kaldık. Tamamen çıplak kaldığımızda, sırtüstü yatağa uzanıp kucağına çıkmama yardım etti.

Ama beni yukarıya çok fazla çekmişti.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım.

"Yüzüme binmeni istiyorum."

Geriye doğru çekildim ama beni kaldırıp kalçalarımı omuzlarına yaslamadan ve o noktayı yüzünün üstüne getirmeden önce kaçma ya da ona karşı koyma şansım olmadı. Ellerini göğüs kafesimden aşağı kaydırıp beni kendine çekerken kalçalarımı elleriyle kavramıştı.

Tutunmaktan başka çarem yoktu.

Ellerimle yatak başlığını tuttum. Clay sadece dilini kullanmakla kalmayıp kalçalarımı da *yüzüne* doğru hareket ettirmek

için sıktığında başlığı sertçe kavradım. O beni yalayıp yutarken dudaklarının üstünde hareket ettim.

Olabilecek en iyi anlamda baş döndürücüydü. Çok hızlı zirveye ulaşmıştım, ben orgazm olurken onun hiç kıpırdamadan orada durup her saniyenin keyfini çıkarmasından neredeyse utanmıştım. Tamamen doyuma ulaşıp titrediğimde dikkatlice inmeme yardım etti. Ardından beni karnımın üzerine uzanacağım şekilde yatırıp prezervatif takmak için kaybolmadan önce sırtımı öptü.

Arkamdan içime girdiğinde resmen yıldızları gördüm. Tekrar hareket etmeden önce geri çekilip kalçalarımı havaya kaldırmamı sağladı. Ona yakın olmak için deliriyordum, bu yüzden dizlerimin üzerine kalkıp bir elimle boynunu tutarken diğer elimle kalçasına uzandım.

İçimde onu sıkıştırdığımda inledi, kalçalarımı ona doğru bastırıp daha fazlası için yalvarırken derinlerime ilerlemesini sağladım. Ben inleyerek ona sürtünürken boynumu öptü ve kulakmememi yavaşça emdi.

"Sen benimsin, Giana Jones," diye hırladı kulağıma. Elini göğsümün üzerinde gezdirdikten sonra boğazımı kavramıştı, nefes nefese kalarak zevkle ona yaslandım. "Seni asla bırakmayacağım."

Daireme döndüğümüzde gerçekleşen ilk sevişmemiz; gerçek bir nefes bile alamadan önce yaptığımız için hızlı, çaresiz ve sertti. Ama bu sefer her hareketi yavaş ve kasıtlıydı. Tam orgazm olacağını düşündüğüm anda, içimden çıkıp beni uzunca öptü ve pozisyonumuzu tekrar değiştirdi.

Clay nihayet geldiğinde ben de başka bir orgazma ulaşmak üzereydim, her damlasını içime boşaltırken ayak bileklerim omuzlarına yerleşmişti. Beni kucağına aldıktan sonra duşa götürdü, bacaklarım kendi başıma hareket edemeyeceğim kadar zayıftı. Akan sıcak suyun altında beni göğsüne doğru çekti.

Çenemi yukarı kaldırırken, "Seni seviyorum," dedi fısıldayarak.

"Seni seviyorum," diye cevapladım. Ardından parmaklarımı ensesindeki ıslak saçlardan geçirdim.

Sonra beni öptü ve hayatımda ilk kez bir ana karakter gibi hissettim.

Bu benim mutlu sonumdu.

Kitap Kurdu

BÖLÜM OTUZ BİR

CLAY

BİR AY SONRA

Koç Sanders'a yirmi saniye boyunca hiçbir şey söylemeden baktık.

Ardından etrafa tam bir kaos hâkim oldu.

"Ne?"

"*Gidemezsiniz.*"

"Az önce bir şampiyonluk maçını kaybettik. Şimdi de sizi mi kaybediyoruz?"

"Az önce, *kelimenin tam anlamıyla* kaybettik."

"Çok iyiyiz. Neden gidiyorsunuz ki?"

"Sizsiz yapamayız!"

Ortaya çıkan felaketi sadece izlemekle yetiniyordum. Holden köşede sessiz ve sakin bir şekilde dururken o tarafa doğru bir bakış attım. Arkadaşım da hâlâ olup biteni anlamaya çalışıyor ve muhtemelen bir liderin bu habere nasıl tepki vermesi gerektiğine karar vermeye çabalıyordu.

Baş antrenörümüz bizi bırakıyordu.

Takım olarak *harikanın ötesindeydik* ama o NFL'e geçiyordu.

Onu suçlayamazdım. Üstüne düşünüldüğünde, bu seçim için *hiçbirimizin* onu suçlayamayacağını biliyordum. Ligde oynamak

neredeyse hepimizin rüyasıydı ve üniversite futbolu koçlarının büyük çoğunluğu o konuma geldikleri günü hayal ediyordu.

Ama az önce ülkenin en iyi okullarından birine bir yarı final maçını kaybetmiştik. Bizi kötü etkilemişti ve aşağılara düşmüştük ama sıralamanın dışında değildik. Hatta bu yenilginin sadece daha fazlasını istememize sebep olduğunu söylemek mümkündü.

Bu aç kurt sürüsüne rehberlik edecek yeni bir koçumuz olacaktı.

Gürültü dayanılmaz bir seviyeye çıktığında, Koç Sanders ellerini kaldırıp sakinleşmemizi beklerken yutkundu.

"Bunu sindirmenin kolay olmadığını biliyorum," diye söze girdi. "İnanın bana, bu benim için de kolay bir seçim olmadı. Yolun her adımında yanınızdaydım. Burada oluşturduğum düzenle, *birlikte* ortaya çıkardığımız şeylerle gurur duyuyorum. Gelecek sene şampiyonluk kupasını elinde tutan takım olacağınızdan hiçbir şüphem yok. Orada sizinle birlikte duramayacak olmam beni mahvediyor."

Gözlerim sulanırken burnumu çektim ve yüzümü takımdan saklarken içimden küfrettim.

"Bana ihtiyacınız yok."

Birkaç kişi itiraz ederek bağırsa da koç ellerini tekrar havaya kaldırdı.

"İhtiyacınız yok. Bunu yapabilirsiniz. Benimle, başka bir koçla ya da kendi başınıza bunu başarabilirsiniz. Siz güçlüsünüz. Çalışkansınız. Kendinizi buna adadınız ve yeteneklisiniz." Her birimizin gözlerinin içine bakarak başını salladı. "Bunu asla unutmayın. Savaşmayı asla bırakmayın. Ülkenin diğer ucunda bile olsam yanınızda olduğumu ve size inandığımı asla unutmayın."

Soyunma odasındaki hüzün o kadar belirgindi ki neredeyse bu duygunun tadını alabiliyordum. Az önce bir yarı final maçını kaybetmiştik ve şimdi daha kötü haberlerle karşı karşıyaydık.

Gerçekten acınası görünüyorduk.

Uzun ve sessizlikle geçen bir zamandan sonra, Holden sessizce koçun yanına geçip omzuna vurdu. Arkadaşım dönüp takımla yüzleşmeden önce birbirlerine saygıyla başlarını salladılar.

"Koç haklı," derken kararlı bakışlarını odanın içerisinde gezdirdi.

Eğer bu mümkün olsaydı, onun liderlik rolüne *biraz daha* sarıldığına yemin edebilirdim. Gemi batarken kaptanımız cankurtaran botuna atlayıp gitmiş ve o da ikinci kaptan olarak dümene geçip fırtınada bizi dengelemek için elinden geleni yapıyormuş gibi hissediyordum.

"Bu bizim için yolun sonu değil. Bu sezon tüm ülkeye, herkesin korkması gereken bir *takım* olduğumuzu gösterdik. Neredeyse yenilmezdik, bu geceki maçımızda da ülkenin en iyi takımına karşı gerçek bir cesaret ve yüreklilik gösterdik," diye eklerken sanki hâlâ sahadaymışız gibi arkasına işaret etti.

Doğruydu. Çok büyük bir farkla kaybetmemiştik. Sadece üç puan eksiğimiz vardı, son çeyrekte attıkları alan golüne ne kadar çabalasak da müdahale edememiştik.

Holden etrafına bakarken, "Zaferimiz bu gece olmayabilir," dedi başını sallayarak. "Ama yine de olacak. Şampiyonluğumuz bizi bekliyor. Ailemizden birkaç kişiyi kaybettiğimiz için şampiyonluğa sırtınızı mı döneceksiniz?" Takımın son sınıflarından birkaçını işaret ederek, "Kardeşlerimizi?" diye devam etti. Ardından gülerek koça doğru baktı. "Babamızı."

Bir şekilde en kötü zamanımızda bile hepimizi güldürmeyi başarmıştı. Koç koluyla onun koluna vurdu ama bu sırada gülümsüyordu.

"Sizce pes etmemizi istiyorlar mı?"

Son sınıflardan biri ayağa kalkıp devasa parmağını hepimize doğrulttu. "Gelecek yıl kazanamazsanız, ülkenin neresinde olursam olayım buraya gelip hepinizin kıçını tekmelerim."

Başka birisi ona katıldı. "Ben de yardım ederim."

"Gördünüz mü?" Holden eliyle onları işaret etti. "Bugün al-

dığımız yenilgi? Evet, acıtıyor. Deli gibi acıtıyor. Sanki tek şansımız çalınmış gibi, bu bir haksızlıkmış gibi hissediyoruz. Ama hepsi o kadar. Bu son mermimiz değildi. Silahın ağzında bir tane daha mermimiz var." Duraksayarak herkesin anlamasını bekledi. "Peki, pes mi edeceğiz? Yoksa savaşacak mıyız?"

"Savaşacağız!" Leo dolabın önünde oturduğu yerden kalkmıştı.

Zeke ayağa kalkarak, "Savaşacağız!" diye tekrarladı.

Art arda takımın her üyesi ayağa kalktı ve kaşlarını çatarak yumruklarını havaya kaldırıp yeni bir ateş yaktılar.

En son kalkan kişi bendim. Başımı sallarken eğildim ve bir gece canavarı gibi kalabalığın arasından süzüldüm. Çalmayan bir şarkının ritmiyle yürüyor olmama rağmen, Kyle ne yaptığımı anladı ve en yakın dolaba vurarak ritmi çalmaya başladı.

"Biz kimiz?"

"*NBU!*"

O kadar yüksek sesle cevaplamışlardı ki, ilerlerken neredeyse kıçımın üstüne düşüyordum.

"Ne istiyoruz?"

"*Tüm şampiyonlar ne istiyorsa onu!*"

Soyunma odasının önünden geçen herkes deli olduğumuzu düşünürdü. Şampiyonluk şansımızı kaybetmiştik ama burada maçı kazanmış gibi davranıyorduk.

"Nasıl kazanacağız?"

"*Onurumuzla savaşacağız!*"

"Eğer işe yaramazsa?"

"*Onları mahvedeceğiz!*"

Bu son kısım, odadaki herkesin savaş çığlığı atar gibi bağırmasıyla bozulduğu için anlaşılmadı. Takım arkadaşlarım kasklarını dolaplara çarptı, kramponlarıyla yere vurdu ve savaşçı gibi göğüslerini dövdüler.

Tüm bu deliliğin içinde takım kaptanımıza baktım, Holden bana doğru başını sallarken ağzının kenarı hafifçe kıvrılmıştı. Kaptanım ve ben, ikinci kaptan.

Koçun gitmesi önemli değildi.

Gelecek sene *bizim* sezonumuz olacaktı.

Kimse de bunu engelleyemeyecekti.

Giana

Yılbaşı gecesi üzüntü ve kaybın, kutlama ve yenilenmenin bir karışımıydı. Anlamaya çalıştıkça başımın dönmesine sebep olan bir karışımdı.

Çatı katındaki barda sırtımı erkek arkadaşımın göğsüne yaslamıştım, devasa kollarını etrafıma sararak beni büyük beden montumdan daha çok ısıtıyordu. Yarı final maçını kaybettikten ve Koç Sanders'ın NFL'e geçtiği haberini aldıktan sonra sessizdi.

"Düşüncelerin seni ele mi geçirdi?" diye sorarken ellerimi beni saran kollarında gezdirdim. Dallas'ın önümüzde titreyen ışıklarını izliyorduk. Gece yarısına henüz birkaç dakika olmasına rağmen havai fişekler atılmaya başlamıştı.

Clay derin bir nefes verip beni daha sıkı tuttu. "Her şey değişiyor," dedi usulca.

"Bu kötü bir şey olmak zorunda değil."

"Evet," diyerek kabul etti. "Ama beni sarsıyor."

Ona dönüp kollarımı boynuna sardım ve bakışlarının şehirden bana doğru dönmesini sağladım. "Sen tanıdığım en istikrarlı adamsın," derken doğruları söylüyordum. "Holden yanındayken takımı bir arada tutabileceğinizi ve gelecekle yüzleşebileceğinizi biliyorum. Zeke ve Riley orada olacak. Leo da öyle." Devam etmeden önce duraksadım. "Kahretsin, Kyle bile bu gece istekli görünüyordu."

Clay alay etti. "O sadece yeni koçun kolay lokma olmasını umuyor. Böylece telefonunu tekrar sahaya sokabilecek. Koç Sanders buna izin vermezdi."

"Yeni koçun da izin vermeyeceğinden eminim."

Başını sallayarak iç çektikten sonra, "Gerginim," dedi Clay. "Ama haklısın. Üstesinden gelemeyeceğimiz bir şey değil."

Onaylarcasına başımı salladım ve ayak parmaklarımda yükselerek ensesindeki saçlarla oynadım. Biraz daha fazla temasa ihtiyacım vardı. "Biliyor musun... Söylediklerini düşünüyordum. Menajer olmam konusunda."

Tek kaşını kaldırdı. "Evet?"

"Evet... sanırım denemek istiyorum."

Clay gülümsedi, koçun haberinden bu yana gözleri ilk defa gerçekten ışıldamıştı. "Bekle, gerçekten mi? Kahretsin, Kedicik. Bu süper."

"Henüz çok heyecanlanma," diye karşılık verdim. Aşırı heyecanlanmak genelde *benim* için tehlikeli bir şey olduğu için böyle söylemiştim. "Charlotte'la bunun hakkında konuştum. Bana yardım edeceğini, bazı insanlarla tanışmamı sağlayacağını ve şu anda reklam anlaşmaları yapmış olan oyuncularımızın başına geçmeme izin vereceğini söyledi."

"Bu büyük bir şans!" Aşırı heyecanlanmama konusundaki isteğimi görmezden gelmişti. Beni havaya kaldırıp bazı takım arkadaşları kısa sivri topuklarıma çarpmamak için geri çekilirken etrafında döndürdü. Sonunda beni yere tekrar bıraktığında yüzümü ellerinin arasına aldı. "Seninle çok gurur duyuyorum."

Avucuna yaslanarak kızardım. "Ne olacağını göreceğiz."

"Ah, ne olacağını zaten biliyorum."

"Neymiş peki?"

"Gelecek yıl şampiyonluğu kazanacağız. Ondan sonraki yıl ilk turda seçileceğim ve benim menajerim olacaksın. Şimdiye kadar gördüğüm en yüksek imza ikramiyesinin pazarlığını yapacaksın."

Bir kahkaha attım. "Peki ya şimdi?"

Kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çattı.

"Tüm bunlardan önce ne olacak?"

Clay derin bir nefes alıp bir tutam saçı kulağının arkasına alırken yeşil gözleriyle benimkileri inceledi. Başparmağını çenemde gezdirdikten sonra yüzümü avuçlayarak beni biraz daha kendine çekti.

"Şimdi, sezon dışındaki tüm vaktimi sevgilimi şımartarak geçireceğim," dedi kolayca. Etrafımızdaki kalabalık ondan geri saymaya başladığında daha da yaklaştı. "Buna ilk yılbaşı öpücüğünü vermekle başlayarak..."

Üç... iki... bir!

Onunla buluşmak için çenemi yukarı kaldırdığımda dudaklarımız buluştu ve üstümüzde patlayan havai fişeklerin sesleri kalbimde yankılandı. İşte o anda, kalbim bir milyon kelebeğin kanatlarında süzülüyordu.

Kitap Kurdu

booksfer.com
daha fazla e-kitap

TEŞEKKÜR

Müstakbel kocam(!!!) Jack'e, bu seriyi yazarken tüm sorularıma cevap verdiğin için teşekkür ederim. İkimiz de daha çok NFL kızı olduğumu biliyoruz, bu yüzden üniversite futbolu kuralları her seferinde kafamı karıştırmıştır. Beni düzelttiğin ve her günün sonunda bir öpücükle yanımda olduğun için teşekkürler. Seni seviyorum.

Annem Von, ben büyürken o kadar futbol delisi olup beni de takıntılı hale getirdiğin için teşekkür ederim. Bir de hayallerimi daima desteklediğin için.

Alfa okuyucularım: Lily Turner, Frances O'Brien, Kellee Fabre, Trish QUEEN Mintness ve Monique Boone. Sizi bu gezintiye çıkarmama izin verdiğiniz ve sürekli büyümesini anlayışla karşıladığınız için teşekkür ederim. Giana ve Clay'e doyamadım! Geribildiriminiz kesinlikle çok önemliydi ve yardımınız için size ne kadar teşekkür etsem azdır.

Beta ekibim benim için her zaman önemlidir ancak bu sefer düzenleme notlarınız bu kitabın verdiği hissi en iyi şekilde tamamen değiştirdi! Carly Wilson, Sarah Green ve Janett Corona; bana zamanınızı ve dikkatinizi ayırdığınız için teşekkür ederim.

Allusion Publishing'den Elaine York, seni ne kadar sevdiğimi ve takdir ettiğimi ifade edemem. Zaman çizelgelerimi düzenlemenden ve benim sürekli yanlış yazdığım kelimeleri düzeltmekten asla yorulmadığın için teşekkür ederim.

Ren Saliba'ya, Clay'e hayat veren çarpıcı kapak fotoğrafı için teşekkür ederim. O surata bakıp için için yanmaktan asla bıkmayacağım.

Sevgili arkadaşım Tina Stokes'a, beni sevdiğin ve yeni bir maceraya asla hayır demediğin için TEŞEKKÜR EDERİM. Virginia gezimizde Clay ve Giana'yı takıntı haline getirmeme izin verdiğin için de teşekkürler. Seni seviyorum.

Valentine PR'daki arkadaşlarıma ve blog topluluğumuza (*Bookstagrammer* ve *Booktoker* yorumcuları dahil) bu seriyi tanıttıkları ve başkalarının ona âşık olmalarına yardımcı oldukları için çok sevgiler. Siz olmasaydınız kimse benim kitap YAZDIĞIMI bile bilmeyecekti. Siz yaptığımız işin belkemiğisiniz ve size minnettarım.

Son olarak, SİZ okurlara. Yaptığım işi yapabilmemin sebebi sizsiniz! Kitabımı okuduğunuz ve sevdiğiniz kitaplar hakkında çatılara çıkıp bağırdığınız için teşekkür ederim. Kandiland'de (http://facebook.com/groups/kandilandks) ve sosyal medyada benimle etkileşime geçenlere özel olarak seslenmek istiyorum. Bunu her gün daha da eğlenceli hale getiriyorsunuz ve birlikte yaşayacağımız daha birçok macera için sabırsızlanıyorum!